

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

ROBERT CRAIS

B
BİLGE
KÜLTÜR
SANAT

İKİ DAKİKA KURALI

Çeviren: Füsün Talay

İKİ DAKİKA KURALI

İKİ DAKİKA KURALI

Robert Crais

Özgün Adı: *The Two Minutes Rule*

© Robert Crais, 2006

Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla;

© Bilge Sanat Yapım Yay. Tant. Kağ. Turz. San. Tic. Ltd. Şti.

1. Basım Şubat 2007

ISBN: 978 - 9944 - 425 - 19 - 2

Yayın Yönetmeni	<i>Ahmet Nuri Yüksel</i>
Yayma Hazırlayan	<i>Nurten Hatırnaz</i>
Dizgi-mizampaj	<i>Myra Ajans</i>
Baskı	<i>Özener Matbaacılık</i>
Kapak Baskı	<i>Trichrome Matbaacılık</i>
Cilt	<i>Yedigün Mücellithanesi</i>

BİLGE KÜLTÜR SANAT

Nuruosmaniye Cad. Kardeşler Han No: 3 Kat: 2 34110 Cağaloğlu / İSTANBUL

Tel: (0212) 520 72 53 - 513 85 04 Fax: (0212) 511 47 74

bilge@bilgeyayincilik.com

www.bilgeyayincilik.com

İKİ DAKİKA KURALI

Robert Crais

Çeviren

Füsün Talay

18

BİLGİ
KÜLTÜR
SANAT

Baton Rouge Polis Merkezi'nden

Dedektif Terry Melancori, Jr'un anısına ithaf edilmiştir.

10 Ağustos 2005

Kahraman.

Teşekkürler Bay Polis.

GİRİŞ

HEYECANLARI giderek doruğa çıkarken, Marchenko ve Parsons metamfetamini yatıştırması için Krylon Royal Blue Metallic'i koklayarak on altı dakika boyunca bankanın etrafında dolaşırlar. Koyu mavi savaşçıların rengi olduğu için, Marchenko Royal Blue Metallic'in kendilerine bankada üstünlük sağlayacağına, onları acımasız ve sert göstereceğine inanıyor; Parsons görünmez bir zarla dünyadan ayrılıyormuş, bedeninin dışına çıkıyormuş gibi bir duygu uyandıran esrimenin keyfini çıkarıyordu.

Çılgına dönen ve Ukraynalı yüzü moraran Marchenko birdenbire kumanda tablosuna vurunca, Parsons işe koyulacaklarını anladı.

Marchenko, “Şu kaltağı BECERELİM!” diye haykırdı.

Marchenko çalıntı Corolla'yı otoparka sokarken, Parsons ani bir hareketle M4'ün şarjörünü taktı. Parmağını tetiğe değdirmemeye dikkat etti. Bu küçük operasyonlarının lideri Marchenko olduğu için, o işaret verene kadar ateş etmemek önemliydi ve Marchenko'nun lider olması Parsons için bir sorun yaratmıyordu. Marchenko sayesinde ikisi de milyoner olmuşlardı.

O öğleden sonra, saat üçü yedi geçe otoparka girdiler ve arabayı kapının yakınında bir yere bıraktılar. Daha önce on iki kere yaptıkları gibi siyah renkli örgü kar maskelerini indirdiler, birlik ruhu için eldivenli yumruklarını birbirlerine vurup sanki ağızlarından çıkan sözleri gerçekten kastediyormuş gibi bir ağızdan bağırdılar...

“Şu kaltağı BECERELİM!”

Arabadan fırlarlarken ikisi de siyah ayıları andırıyorlardı. Marchenko ve Parsons birbirlerinin eşi komando kıyafetleri, bot, eldiven giymiş ve maske takmışlardı; eBay’den satın aldıkları kurşun geçirmez yeleklerinin üzerine taktıkları ekstra şarjörlerle dolu malzemelik ve yeleklerin altındaki tüfekler, zaten şişmiş gibi gözüken vücutlarını daha da şişkin gösteriyordu. Parayı koyacakları naylon çantayı Parsons taşıyordu. Güpegündüz, süt kâsesine üşüşen iki sinek kadar göze batan Marchenko ve Parsons, Dünya Güreş Federasyonu’na mensup, kayıtsız tavırla mindere çıkan iki güreşçiymiş gibi rahat adımlarla bankaya girmişlerdi.

Parsons bir kez bile polislerin gelebileceğini veya yakalanabileceklerini düşünmemişti. İlk birkaç soygunda biraz endişelenmişti ama, bu onların on üçüncü silahlı banka soygunuydu ve ikisi de gerçekleştirdikleri bu banka soygunlarıyla, hayatlarının en kolay paralarını kazanmışlardı. Bankacılar size parayı anında *verirlerdi*; koruma görevlileri geçmişte kalmıştı; bankalar yüksek maliyetler yüzünden kiralık polisleri işe almaktan vazgeçmişlerdi -yapmanız gereken tek şey, bankanın kapısından girmek ve istediğinizi almaktı. Bankaya girerlerken tayyör giymiş bir kadın kapıdan çıkmak üzereydi. Kadın onların siyah komando kıyafetlerini ve silahlarını görünce gözlerini kırıştırmak yönünü değiştirmeye çalışmıştı ama, Marchenko kadının yüzünü yakalamış, bacaklarına aşağıdan bir tekme savurup onu yere yıkmıştı. Sonra da silahını havaya kaldırarak olabildiğince yüksek sesle bağırmıştı.

“Bu bir soygundur, orospu çocukları! Bu kahrolası bankanın sahibi *BİZİ*!”

Başlama işaretini alan Parsons tüfeğinden çıkan iki korkunç patlamayla tavanı tarayınca, tavadaki seramikler dağılarak düştü ve üç sıra lamba paramparça oldu. Şarapnel, moloz parçaları ve seken kurşunlar madenî sesler çıkartarak duvarlara ve masalara sıçradı. Boş kovanlar, gergin bir ziyafette tıngırdayan çatal bıçaklar gibi Parsons’m silahından dökülüyordu. Kapalı

mekânda otomatik tüfeğinin sesi o kadar yüksek çıkmıştı ki; Parsons memurların çığlıklarını duyamamıştı bile.

On üçüncü banka soygunu resmen başlamıştı. Saat işliyordu.

• • •

Vezne kuyruğundaki üçüncü kadın olan Lynn Phelps de herkes gibi tüfeğin sesiyle şaşkına dönüp kendisini yere attı. Arkasında duran kadının bacaklarına sarılarak onu da yere indirdi ve dikkatle saati kontrol etti. Dijital Seiko saati tam olarak 3:09'u gösteriyordu. Üçü dokuz geçiyordu. Zaman önemli olacaktı.

Kaliforniyalı emekli bir şerif yardımcısı olan altmış iki yaşındaki Bayan Phelps aşırı kiloluydu ve üstü başı dökülüyordu. Los Angeles'lı eski bir polis olan Steven Earn Phelps'le evlendikten sonra, yeni kocasıyla birlikte Culver City'ye taşınmıştı ve bu şubenin yalnızca sekiz günlük müşterisiydi. Bayan Phelps silahlı değildi ama, olsa bile silahına davranmazdı. Parayı çalmaya koyulmak yerine silahlarını sallayarak zaman kaybetmelerinden dolayı, Lynn Phelps müşterisi olduğu bankayı soyan bu iki geri zekalının profesyonel olmadıklarını anlamıştı. Profesyoneller zaman kaybetmeden müdürleri yakalayıp veznedarlara çekmecelerini boşaltmaların söylerlerdi. Profesyoneller süratin yaşama eşit olduğunu bilirlerdi. Bu geri zekâlıların amatör oldukları çok açıktı. İşin berbat yanı bunların tepeden tırnağa silahlı amatörler olmalarıydı. Profesyoneller dışarı sağ çıkmak isterlerdi; amatörler ise sizi öldürürlerdi.

Lynn Phelps tekrar saati kontrol etti; 3:10. Bir dakika geçmişti ve bu salaklar hâlâ silahlarını sallıyorlardı. Amatörler.

Marchenko Latin kökenli bir adamı mevduat fişleriyle dolu bir bankoya itti. Adam kısa boylu ve esmerdi. Bol iş kıyafetleri beyaz boyaya ve toza bulanmıştı. Elleri de aynı şekilde. Parsons adamın bankaya gelmeden önce alçıpan yaptığını düşündü. Zavallı herif herhalde İngilizce de konuşamıyordu ama, dil dersi için zamanları yoktu.

Marchenko, “Kıcını yere koy!” diye bağırdı.

Bunu söylediği anda da tüfeğinin kabzasıyla adama vurdu. Başı yarılan adam bankonun üzerine devrildi ama, yere düşmediği için Marchenko tekrar vurarak adamı yere indirdi. Marchenko kendi eksenini etrafında döndü. Sesi öfkeliydi ve gözleri kar maskesinden dışarı uğramıştı.

“Herkes yere yatsın. Bize sorun çıkartan herkes, kıcına veda etsin. Sen, şişko karı, buraya gel!”

Parsons in işi kolaydı. Herkese ve kapıya dikkat ediyordu. İçeri yeni girenler olursa onları yakalayıp yere yatıracaktı. Eğer içeri bir polis girerse, herifi haklayacaktı. İşler böyle yürürdü. Marchenko anahtarları almaya gittiğinde de Parsons veznedarları soyacaktı.

Bankalar paralarını iki yerde tutarlardı; veznedarların çekmecelerinde ve bodrumdaki kasalarda. Kasaların anahtarları müdürde olurdu.

Marchenko müşterileri yere yatırırken Parsons naylon çantasını çıkarıp veznedarların yanına gitti. Sakin bir öğleden sonra manzarasıydı: tümü Asyalı ve Ortadoğulu dört kadın veznedar ve onların arkasındaki masada daha yaşlı bir karı. Muhtemelen müdürdü. Kredilerden sorumlu memur veya müdür yardımcısı olan birisi, gişelerin halka açık kısmındaki iki masadan birinde oturuyordu.

Parsons sesinin Marchenko’nunki gibi acımasız çıkması için çabalayıp silahını salladı. Tüfeği piliçlerin ödünü koparttı.

“Bankodan uzaklaşın! *Lanet olası, geri git! Ayağa kalk! Eğilme kahrolası orospu! Ayağa KALK!*”

Veznedarlardan biri, geri zekâlı bir kaltak dizlerinin üzerine çökmüş ağlıyordu. Parsons bankonun üzerinden eğilip tüfeğini sallayarak, “Ayağa kalk, sersem kaltak!” diye bağırdı.

Parsons’ın arkasındaki Marchenko masa başındaki görevlilerden birini yakalamış, müdürü görmek için haykırıyordu.

“Anahtarlar hanginizde? Allah kahretsin, müdür kim? Seni kahrolası kıçından vuracağım, vuracağım!”

Veznedarların arkasındaki masada oturan kadın öne çıkarak kendisini müdür olarak tanıttı. Yavaşça öne doğru yürürken avuç içlerini göstermek için ellerini havaya kaldırdı.

“Parayı alabilirsiniz. Size karşı koymayacağız.”

Marchenko yakaladığı adamı iterek yere serdikten sonra ağır adımlarla memurların arkasındaki aralığa doğru yürüdü. O kendi payına düşenle ilgilenirken Parsons veznedarlara yerlerine gitmelerini ve bankaların altındaki alarm düğmelerine basmamalarını emretti. Çekmecelerini masalarının üzerine boşaltmalarını ve lanet olası boya torbalarını koymamalarını söyledi. Tüfek sağ, çanta sol elindeydi. Görevlilere paraları çantaya koymaları emrini verdi. Verilen emri yerine getirirken görevlilerin elleri titliyordu. Her biri titliyordu. Onların yaşadığı korku, Parsons’ın cinsel organının sertleşmesine neden oldu.

Yerdeki aptal kaltakla başı dertteydi. Kadın ayağa kalkmıyordu. Bacaklarını kontrol edemiyor ve Parsons’ın emirlerini duyamıyor gibiydi. Parsons bankonun üzerinden atlayıp diğer veznedar onun çekmecesini de boşaltırken o aptal karıyı dövmek istiyordu.

Parsons, “Yap. Buraya gel ve bana parayı ver,” dedi.

Yardımsaver görevli parayı çantaya koyarken kısa gri saçlı ve kırışık yüzlü bir adam bankaya girdi. Veznedarlardan biri ona baktığı anda Parsons adamı fark etmişti. Parsons baktığında adam dışarı çıkmak için arkasına dönmüştü.

Tüfek sarsıldı, kısa ve keskin bir *brrrp* sesiyle üç el ateş edildi. Adamın vücudu kendi etrafında dönerek yere düşerken veznedarlar çığlık attılar. Parsons kesinlikle tereddüt etmemişti. Hiç kimsenin ayağa kalkmaya çalışmadığından emin olmak için dik-katle yerdeki insanlara baktı, sonra tekrar veznedarlara döndü.

“Bana şu lanet olası parayı verin!”

Marchenko bodrumdan döndüğünde son veznedar çekmece-sindeki parayı Parsons’ın çantasına koyuyordu. Marchenko Yun çantası epey şişkindi. Asıl para daima bodrumda olurdu.

Parsons, “İyi miyiz?” diye sordu.

Marchenko maskesinin altından gülümsedi.

“Harikayız.”

Parsons çantanın fermuarını çekti. Eğer boya torbalarından biri patlarsa para mahvolurdu ama, naylon çanta Parsons’ı boyanmaktan koruyacaktı. Boya paketleri kimi zaman kronometrelere kimi zamanda bankadan çıktığınızda ateşlenen yakınlık sensörlerine bağlı olurdu. Boyalar patlayacak olursa polisler silinmez mürekkep bulaşmış birini arayacaklardı.

İkisi de ellerinde paralarla durarak bankaya ve yerdekilere baktılar.

Marchenko her zaman olduğu gibi veda işaretini verdi.

“Ayağa kalkmayın, bakmayın. Bakarsanız, göreceğiniz en son şey ben olurum.”

Marchenko kapıya yöneldiğinde Parsons oradan çıkmak ve eve gidip paraları saymak için sabırsızlanıyordu. Öldürdüğü adama hiç bakmadan onu izledi; kapıya vardıklarında Parsons herkesin hâlâ yerde yattığından emin olmak için son bir kez baktı. Her zamanki gibi, yerdeydiler...

...çünkü banka soymak çok kolay bir işti.

Sonra Marchenko’nun arkasından gün ışığına çıktı.

• • •

İki soyguncu kapıdan çıkarken Lynn Phelps saatine baktı. Üçü on sekiz geçiyordu; iki salağın siyah giysileri ve silahlarıyla bankadan içeri girmelerinden bu yana dokuz dakika geçmişti. Profesyonel banka soyguncuları, soygunlarını gerçekleştirip kaçmak için iki dakikadan daha az bir zamanları olduğunu bilirdiler. İki dakika, banka çalışanının sessiz alarmı harekete geçirmesi; sessiz alarmın, bankaların bu tür olayları izlemesi için tuttukları güvenlik şirketlerine ulaşması ve polislerin, aldıkları soygun ihbarıyla ilgilenmeleri için gereken minimum süreydi. İki dakikadan sonraki her saniye, banka soyguncusunun yakalanma olasılığını arttırırdı. Bir profesyonel, iki dakikası dolduğunda parayı almış olsa da olmasa da bankayı terk ederdi. Lynn Phelps bankada dokuz dakika oyalandıkları için, bu heriflerin amatör olduklarını anlamıştı. Er geç yakalanacaklardı.

Lynn Phelps yerden kalkmadan bekledi. Zaman doldu. On dakika. Phelps homurdandı.

Lynn Phelps dışarıda neyin beklediğini kesinlikle bilmiyordu ama, iyi bir fikri vardı.

• • •

Parsons biraz önce soydukları insanların peşlerine düşmediklerinden emin olmak için bankadan geri geri çıktı. Geri giderken otoparktan bir ses yankılanınca kapının birkaç metre uzağında hareketsiz kalan Marchenko'ya çarptı.

“Polis! Kıpırdamayın. Hareket edeyim demeyin!”

Parsons durumu bir anda kavradı: Otoparkın karşı tarafında ne idüğü belirsiz iki binek otomobil park etmiş ve siyah-beyaz bir polis arabası yolu kapamıştı. Hurda gibi bir Econoline sokakta, siyah-beyazın arkasında duruyordu. Sivil giyimli, sert görünümlü adamlar araçların arkasında yerlerini almışlar, tabancalarını, çiftelerini ve tüfeklerini doğrultmuşlardı. Polis arabasının önünde ve arkasında üniformalı iki polis duruyordu.

Parsons, “Vay canına,” dedi.

Kalbi gümbür gümbür atsa da, aslında korkmamış veya fazla şaşırmamıştı. Marchenko hiç tereddüt etmeden tüfeğini doğrultup ateş etmeye başladı. Marchenko'nun silahının harekete geçmesi tamam işaretime benziyordu. Parsons da ateş açtı. Modifiye edilmiş M4'leri kusursuz çalışıyor, kurşunlar dalgalar halinde çıkıyordu. Parsons midesinde, göğsünde ve sol uyluğunda hafif darbeler hissettiyse de bunlara pek dikkat etmedi. Boşalan şarjörü çıkartıp yeni bir tane koydu ve ateş etmeye devam etti. Dönerek siyah-beyaz arabaya, sonra da Marchenko yere düşerken, binek otomobillere doğru ateş etti. Marchenko ne sendeledi ne savruldu; ipleri kesilmiş bir kukla gibi düştü.

Parsons ateş etmeye devam etmenin dışında nereye gideceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu. Marchenko'nun cesedinin üzerinden atladı ve binek otomobilin arkasındaki adamlardan birinde kendi silahının eşi olduğunu gördü. Parsons silahını

doğrulttu ama, zamanlamayı iyi ayarlayamadı. Yeleğini delip geçen kurşunlar Parsons'ın sendelemesine neden oldu. Etraf bir anda karardı ve puslandı. Parsons'ın başı, Royal Blue Metallic'in yarattığından farklı bir duyguyla çınılıyordu. Parsons farkında değildi ama, sağ akciğeri mahvolmuş ve aortu patlamıştı. Kışının üzerine oturdu ancak, darbeyi hissetmedi. Arkaya doğru düştü fakat, başının betona çarptığını duymadı. Hiçbir şeyin yolunda gitmediğini anlamıştı ama, ölmekte olduğuna hâlâ inanamıyordu.

Üzerinde şekiller ve gölgeler dolaşıyordu, ama Parsons bunların ne olduğunu anlamıyor ve umursamıyordu. Karın boşluğu kanla dolar ve kan basıncı düşerken Parsons parayı düşündü. Son düşünceleri para, nakit, çaldıkları ve sakladıkları onca mükemmel, yeşil banknot, her biri arzu ve hayal edilen dolarlar, elde edilmesi uzak ihtimal olan ve gerçekleşmemiş milyonlarca dilek ve hayata devam etmek oldu. Parsons ta başından beri banka soymanın yanlış olduğunu bilmesine rağmen bu işten hoşlanıyordu. Marchenko onları zengin etmişti. Ve zengin olmuşlardı.

Parsons paralarını gördü.

Onları bekliyordu.

Bunun ardından Parsons'ın kalbi, solunumu durdu ve o anda, parayla ilgili düşleri Los Angeles'ın sıcak ve parlak sokaklarında kayboldu.

İki dakikayı fazlasıyla aşan Parsons ve Marchenko'nun zamanları dolmuştu.

BÖLÜM BİR

86 GÜN SONRA

“ÇOK YAŞLI DEĞİLSİN. Günümüzde kırk altı yaş, yaşlı sayılmaz. Kendine bir yaşam kurmak için dünya kadar zamanın var.”

Holman yanıt vermedi. Eşyaları en iyi şekilde nasıl yerleştireceğini düşünüyordu. Sahip olduğu her şey yatağın üzerine yayılmış, hepsi özenle katlanmıştı: dört adet beyaz tişört, üç adet Hanes şort, dört çift beyaz çorap, iki kısa kollu gömlek (biri beyaz, biri ekose), haki renkli bir pantolon ve on yıl, üç ay, dört gün önce banka soygunu nedeniyle tutuklandığı gün üzerinde olan kıyafetler.

“Max, dinliyor musun?”

“Bu eşyaları yerleştirmeliyim. Bir şey soracağım -sence eski eşyalarımı saklamak mıyım? O pantolonlara sığıp sığamayacağımı bilmiyorum.”

Eski hükümlüler için bir tür rehabilitasyon merkezi olan Toplumsal Islah Merkezi’ni yöneten Wally Figg pantolonlara bakmak için öne bir adım attı. Pantolonları aldı ve Holman’ın üzerine tuttu. On yıl, üç ay önce First United California Bankası’nda polisler tarafından yere devrilerek tutuklandığı sırada Holman’ın üzerinde olan bej pantolonda oluşan lekeler hâlâ duruyordu. Wally kumaşa hayranlıkla baktı.

“Güzel bir kesim, dostum. Nedir, İtalyan mı?”

“Armani.”

Wally başıyla onayladı, etkilenmişti.

“Ben senin yerinde olsam saklardım. Böyle güzel bir şeyi heba etmek yazık olur.”

“Belim o günlere oranla şimdi on santim daha kalın.”

Holman o günlerde har vurup harman savuruyordu. Araba çalıyor, kamyon gasp ediyor ve banka soyuyordu. Kolay kazandığı parayla kahvaltıda metamfetamin alıyor, öğle yemeğinde Maker’s Mark içiyordu ve uyuşturucudan uçtuğu, içkiden dolayı da akşamdan kalma olduğu için yemek yemeyi pek akıl edemiyordu. Hapishanede ise kilo almıştı.

Wally pantolonları katladı.

“Ben olsam saklardım. Tekrar forma girersin. Kendine bir hedef koy, bu pantolonlara sığmak gibi.”

Holman pantolonu Wally ye verdi. Wally daha ufak tefekti.

“Geçmişî arkada bırakmak daha iyi olur.”

Wally önce hayranlıkla pantolona, sonra da üzgün gözlerle Holman’a baktı.

“Alamayacağımı biliyorsun. Mahkûmlardan herhangi bir şey kabul edemiyoruz. İstersen bu pantolonu çocuklardan birine verebilirim. Ya da Goodwill’e.”

“Her neyse işte.”

“Vereceğim kişiyle ilgili bir tercihin var mı?”

“Hayır. Herhangi biri olabilir.”

“Tamam. Elbette.”

Holman tekrar giysilerine baktı. Albertson’ın market torbası valiz görevini görüyordu. Max Holman teknik olarak hâlâ bir mahkûmdu, ama bir saat sonra özgür bir adam olacaktı. Eğer Federal suçtan hapis yatarsanız mahkûmiyetinizde bazı evrelerden geçersiniz. Mahkûmiyetiniz sona erdiğinde, olayın üstünü çizip öylece çekip gitmenize izin vermezler. Öncelikle dış dünya ile uyum sağlayabilmeniz için Kapsamlı Mahkûmiyet Merkezi’nde altı ay boyunca eğitim, davranış danışmanlığı, gerekirse bunlara ilaveten uyuşturucu danışmanlığı gibi hizmetler verilir. Buradaki eğitimin tamamlanmasından sonra, size toplum içinde gerçek sivililerle yaşama ve çalışma imkânı sağlayan Toplumsal

Islah Merkezi'ne gönderilirsiniz. Holman programının final safhasında son üç ayını Santa Monica ve Marina del Rey arasındaki bir sahil bölgesi olan Venice, Kaliforniya'daki Toplumsal Islah Merkezi'nde geçirerek tahliyesine hazırlanmıştı. Holman bugünden itibaren tam zamanlı federal tutukluluktan kurtularak gözetim altında tahliye adı verilen duruma geçecek ve on yıldan sonra yeniden özgür bir adam olacaktı.

Wally, "Şey, tamam. Ben belgeleri hazırlayacağım. Seninle gurur duyuyorum, Max. Bugün büyük gün. Senin için gerçekten seviniyorum," dedi.

Holman giysilerini katlayıp çantaya koydu. Cezaevleri Bürosu'nun tahliye şefi Gail Manelli'nin yardımıyla bir iş ve bir motelde oda bulmuştu; odanın haftalık ücreti altmış dolardı ve vergilerin kesilmesinden sonra işinden de haftada yüz yetmiş iki dolar elli sent kazanacaktı. Önemli bir gündü.

Wally Holman'ın sırtına hafifçe vurdu.

"Gitmeye hazır olduğunda ben ofiste olacağım. Hey, bir tür ayrılış hediyesi olarak ne yaptım, biliyor musun?"

Holman dikkatle Wally'ye baktı.

"Ne?"

Wally cebinden bir kartvizit çıkarttı ve Holman'a uzattı. Kartta antika bir saatin fotoğrafı vardı. *Salvadore Jimenez, onarım, değerli saat alım ve satımı, Culver City, Kaliforniya* yazılıydı. Holman kartı okurken, Wally açıklama yaptı.

"Bu küçük dükkânın sahibi, karımın kuzeni. Saat tamir eder. Artık bir işin olacağı için belki babanın saatini tamir ettirirsin diye düşündüm. Sally'yi görmek istersen bana haber ver. Sana iyi bir fiyat vermesini sağlarım."

Holman kartı cebine attı. Yirmi yıldır çalışmayan esnek kayışlı bir Timex takıyordu. Bir zamanlar, Oscar Reyes adlı çalıntı mal satıcısından çaldığı, on sekiz bin dolarlık Patek Philippe takardı. Reyes çaldığı bir Carrera için Holman'a yeterli parayı vermeyince Holman bayıltana kadar adamın gırtlığını sıkıştı. Ama bu eskidendi. Holman şimdi akreple yelkovanı donup kalan Timex'i takıyordu. Saat babasınınındı.

“Teşekkürler, Wally, çok teşekkür ederim. Ben de saati tamir ettirecektim zaten.”

“Zamanı göstermeyen saatin sana bir yararı olmaz.”

“Ben de öyle düşünüyordum, onun için bu kartın yardımı olacaktır.”

“Bana haber verirsin. Sana uygun bir fiyat vereceğinden eminim.”

“Tabii. Teşekkürler. Ben eşyalarımı toplayayım, olur mu?”

Holman eşyalarını toplamaya dönünce, Wally oradan ayrıldı. Kıyafetleri, tutukluluğu sırasında kazandığı üç yüz on iki doları ve babasının saati vardı. Arabası, ehliyeti veya tahliyesinden sonrd kendisini karşılayacak bir ailesi veya arkadaştan yoktu. Onu moteline Wally bırakacaktı. Sonrasında da Holman Los Angeles’ın toplu taşıma sistemi ve çalışmayan bir saatle kendi ayaklarının üzerinde duracaktı.

Oğlunun fotoğrafını almak için ofisine gitti. Toplumsal İslah Merkezi’ndeki odasına ilk koyduğu şey, oğlu Richie’nin fotoğrafıydı ve toplanırken de alacağı son şey oydu. Fotoğrafta oğlu sekiz yaşında, dişleri dökülmüş, asker tıraşlı, esmer, ciddi bakışlıydı; vücudu şimdiden gelişmeye, boynu ve omuzları onunkilere benzemeye başlamıştı. Holman oğlunu son olarak on ikinci doğum gününde görmüştü. San Diego’da, çaldığı iki Corvette’i okuttuğunda akan parayla cömertleşmiş, doğum gününe körkütük sarhoş halde, bir gün gecikmeyle gitmiş ve çocuğun annesi Donna, miktarı az ve gecikmiş olmakla birlikte, onun teklif ettiği iki bin doları asla ödenmeyen nafakaların karşılığı olarak kabul etmişti. Holman’ın mahkûmiyetinin ikinci yılında, Donna, oğlanı hapisteki babasını ziyarete götürmemesinden, onunla telefonla konuşmasına izin vermemesinden, onun ara sıra yazdığı mektupları çocuğa iletmemesinden ve oğlanı Holman’ın hayatından uzak tutmaktan kaynaklanan bir suçluluk duygusuyla ona çocuğun eski bir fotoğrafını göndermişti. Artık Donna’yı suçlamıyordu. Donna ondan hiçbir yardım almadan çocuğu pekâlâ yetiştirmişti. Oğlu başarılı olmuştu ve Holman bununla gurur duyuyordu.

Holman fotoğrafı çantasına düz olarak koydu, sonra da zarar görmemesi için geri kalan giysileriyle üzerini örttü. Odaya bakındı. Bir saat önce başladığından pek farklı değildi.

“Pekâlâ, sanırım bu kadar,” dedi.

Kendisine oradan çıkmayı söyledi ama, çıkmadı. Aksine yatağın kenarına oturdu. Bugün önemli bir gündü fakat, günün önemi, kendisini üzgün hissetmesine neden olmuştu. Yeni odasına yerleşecek, yeni tahliye şefine kaydını yaptıracak, sonra da Donna’yı bulmaya çalışacaktı. Donna’nın en son mektubunun üzerinden iki sene geçmişti. Donna sık mektup yazmazdı ama, Holman’m ona yazdığı beş mektup, artık o adreste bulunmadığı gerekçesiyle iade edilmişti. Holman onun evlenmiş, yeni kocasının da, Donna’nın hüküm giymiş suçlu erkek arkadaşının hayatlarına karışmasını istemediğini düşünmüştü. Holman bunun için de Donna’yı suçlamıyordu. Hiç evlenmemişlerdi ama, ortak bir oğulları vardı ve Donna Holman’dan nefret etse bile bu, bazı şeylere değerdı. Holman Donna’dan özür dilemek ve ona değiştiğini söylemek istiyordu. Eğer Donna yeni bir yaşama başlamışsa, ona iyilikler dilemeyi ve kendi hayatına devam etmeyi arzu ediyordu. Sekiz ya da dokuz yıl önce, bu anın geldiğini düşündüğünde kendisini o lanet olası kapıdan koşarak çıkarken hayal ederdi, ancak, şimdi yatağın üstünde oturuyordu. Wally döndüğünde Holman hâlâ yataktaydı.

“Max?”

Wally içeri girmeye korkar gibi kapıda duruyordu. Yüzü solgundu ve dudaklarını yalayıp duruyordu.

Holman, “Ne oldu, Wally? Kalp krizi falan mı geçiriyorsun?” dedi.

Wally kapıyı kapadı. Üzerine yanlış bir şey yazılmış gibi not defterine bakıyordu. Gözle görülür şekilde titriyordu.

“Wally, ne var?”

“Senin bir oğlun var, değil mi? Richie?”

“Evet, doğru.”

“Tam adı nedir?”

“Richard Dale Holman.”

Holman ayağa kalktı. Wally'nin kıpırdanmasından ve dudaklarını yalamasından hoşlanmamıştı.

“Bir oğlum olduğunu biliyorsun. Fotoğrafını görmüştün!”

“O bir çocuktu.”

“Şimdi yirmi üç yaşında olmalı. Yirmi üç yaşında. Bunu neden öğrenmek istiyorsun?”

“Max, dinle. Oğlun polis, değil mi? Burada, Los Angeles'ta?”

“Evet, öyle.”

Wally Holman'ın yanına geldi ve bir nefes kadar hafifçe, parmaklarıyla Holman'ın koluna dokundu.

“Kötü, Max. Sana bazı kötü haberlerim var ve buna hazır olmanı istiyorum.”

Wally bir işaret görmek istercesine Holman'ın gözlerine baktığı için, Holman başıyla onayladı.

“Tamam, Wally. Nedir?”

“Oğlun dün gece öldürülmüş. Üzgünüm, dostum. Gerçekten, gerçekten üzgünüm.”

Holman sözcükleri duydu; Wally'nin gözlerindeki acıyı gördü, Wally'nin dokunuşundaki endişeyi hissetti ama, Wally ve oda ve dünya, dümdüz bir çölde diğer bir arabadan uzaklaşan bir araba gibi, Holman'ı arkasında bıraktı. Holman frene, Wally gaza basıyor, Holman bütün dünyanın hızla uzaklaşmasını seyrediyordu.

Sonra kendisini toplayarak o boş ve korkunç acıyla mücadele etti.

“Nasıl olmuş?”

“Bilmiyorum, Max. Senin belgelerini hazırlamak için gittiğimde, Cezaevleri Bürosu'ndan bir telefon geldi. Söyleyebilecekleri fazla bir şey yoktu. Sen olduğundan veya senin hâlâ burada olduğundan bile emin değillerdi.”

Holman tekrar yatağa oturunca, Wally de onun yanına oturdu. Holman Donna'yla konuştuktan sonra, oğlunu görmek istemişti. Banka soygununda enselenmeden iki ay önce

çocuğu en son gördüğünde, oğlan Holman’a defolup gitmesini söyleyerek onu kovalamış, gözleri nemli ve yuvalarından fırlamış halde, onun bir ahmak olduğunu haykırmış, s...tir olup git, zavallının tekisin sen diye bağırırmıştı. Holman hâlâ bu rüyayı görüyordu. İşte şimdi buradaydılar ve Holman, son on yıldır taşıdığı her şeyin, yolunu kaybederek sürüklenen bir gemi gibi durma noktasına geldiği boşluk duygusuyla baş başa kalmıştı.

Wally, “Ağlamak istersen, sorun değil,” dedi.

Holman ağlamadı. Bunu kimin yaptığını öğrenmek istiyordu.

• • •

Sevgili Max,

Senden aldığı olumsuz mirasa rağmen Richard bir balta-ya sap oldu. Richard emniyet güçlerine katıldı. Geçtiğimiz Pazar günü, Dodger Stadı’nda yapılan bir törenle, polis akademisinden mezun oldu. Tören görülmeye değerdi. Belediye başkanının konuşma yaptığı törende helikopterler alçak uçuş yaptı. Richard artık bir polis memuru. Güçlü, iyi ve sana benzemiyor. Onunla öyle gurur duyuyorum ki. Öyle yakışıklıydı ki; bunun, “Babasının oğlu” deyiminin doğru olmadığını kanıtı olduğunu düşünüyorum.

Donna

• • •

Bu, Holman’ın Lompoc’tayken aldığı son mektuptu. Holman Donna’nın babasının oğju olmadığı gerçeğini yazdığı kısma geldiğinde, bu kelimeleri okumaktan utanç duymamış olduğunu hatırladı; aksine rahatlamıştı. *Tanrı’ya şükür, Tanrı’ya şükür*, diye düşündüğünü hatırladı.

Holman mektuba cevap vermiş, ancak Donna’ya yazdığı cevap mektupları iade edilmişti. Oğluna Los Angeles Polis Teşkilatı eliyle, kutlama amaçlı kısa bir mektup yazmış, fakat hiçbir cevap alamamıştı. Richie’nin mektubu alıp almadığını bilmiyordu. Çocuğa baskı yapmak istememiş ve bir daha yazmamıştı.

2

“NE YAPMALIYIM?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Görmem gereken biri var mı? Yapmam gereken herhangi bir şey?”

Holman on yedi yaşma gelmeden önce, toplam dokuz ay boyunca ıslahevinde kalmıştı. Reşit olduktan sonra ilk hapis cezasını, on sekiz yaşında araba hırsızlığından yemiş ve altı aya mahkûm olmuştu. Bunun ardından hırsızlık ve meskene tecavüzden dolayı on altı ay hapis gelmişti. Holman yetişkin yaşamının üçte birini devlet hapishanesinde ve federal hapishanede geçirmişti insanların kendisine neyi nerede yapacağını söylemelerine alıştı. Wally onun yaşadığı çelişkiyi anlayabiliyordu.

“Sanırım, ne yapıyorsan, onu yapmaya devam etmelisin. Polismiştir. Tanrım, onun polis olduğunu bana söylememiştin. Bu etkileyici.”

“Ya hazırlıklar?”

“Bilmiyorum. Bunu polislerin ayarlayacağını tahmin ediyorum.”

Holman böyle zamanlarda sorumlu kişilerin ne yapacaklarını düşünmeye çalıştı ama, onun bu konuda deneyimi yoktu. Annesi o gençken, babası da, Holman hırsızlık nedeniyle ilk cezasını çekerken ölmüştü. Onların cenaze törenleriyle ilgilenmemişti.

“Aynı Richie Holman olduğundan eminler mi?”

“Danışmanlardan birini görmek ister misin? Buraya birini getirebiliriz.”

“Danışmana ihtiyacım yok, Wally. Ben ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Bana oğlumun öldürüldüğünü söylüyorsun, ben de bazı şeyleri bilmek istiyorum. Bir adama oğlunun öldürüldüğünü söyleyip öylece bırakamazsın! Tanrım!”

Wally Holman’ı sakinleştirmeye çalışarak, elleriyle okşar gibi bir hareket yaptı, fakat Holman üzgün değildi. Ne yapması, ne söylemesi gerektiğini, Wally dışında birilerinin ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Holman, “Tanrım, Donna mahvolmuş olmalı. Onunla konuşsam iyi olur,” dedi.

“Tamam. Bu konuda yardımcı olabilir miyim?”

“Bilmiyorum. Polisler ona nasıl ulaşacaklarını bilirler. Beni aradılarsa onu da ararlar.”

“Bakalım ne öğrenebilirim. Gail’e seni gördükten sonra onu arayacağımı söyledim. Polislerle o konuşmuş.”

Gail Manelli genç, ciddi ve mizah duygusundan yoksun bir kadındı, ama Holman onu severdi.

Holman, “Tamam, Wally,” dedi. “Tabii.”

Wally, Richie’nin çalıştığı Chatsworth’teki Devonshire Polis Merkezi ndeki şefinden ek bilgi alabileceklerini bildiren Gail’le konuştu. Wally yirmi dakika sonra Venice’in kuzeyinden 405 numaralı karayoluna çıkarak Holman’ı San Fernando Valley’e götürdü. Yolculukları yaklaşık otuz dakika sürmüştü. Arabayı bir polis merkezinden ziyade banliyöde bir kütüphaneyi andıran temiz bir binanın önünde park ettiler. Havada kurşun kalem kokusu vardı. Holman Toplumsal Islah Merkezi’nde on iki hafta kalmıştı, ancak, deniz kenarında olduğu için havası hırıka olan Venice’in dışında bir yerde yaşamamıştı. Değişimdeki mahkûmlar, böyle kısa bir kayışla yaşamaya, çiftlikte yaşamak adını vermişlerdi. Değişimdeki mahkûmlara da, değişim geçiren sakinler denirdi. Sisteme dahil olduğunuzda, her şeye bir isim verilirdi.

Wally arabadan inerken ayağını kaynar çorbaya sokmuş gibi oldu.

“Tanrım. Burası cehennemden bile daha sıcak.”

Holman sesini çıkartmadı. Isıdan, sıcaklığın tenini ısıtmasından hoşlanmıştı.

Resepsiyonda kendilerini tanıttılar ve Başkomiser Levy’yi sordular. Gail Levy’nin Richie’nin şefi olduğunu söylemişti. Holman daha önce LAPD tarafından düzinelerce suçtan tutuklanmış ama, Devonshire Polis Merkezi’ni hiç görmemişti. Geleneksel aydınlatma ve sade devlet dekoru Holman’da, daha önce buraya gelmiş ve yine gelecekmiş gibi bir duygu uyandırmıştı. Karakollar, mahkemeler ve cezaî kurumlar, on dört yaşından beri Holman’ın yaşamının bir parçası olmuştu. Bunlar ona doğal geliyordu. Hapishanedeki danışmanları, suç ve suçların cezalandırılmasının, Holman gibi suçu meslek edinmiş kişilerin yaşamlarının doğal bir parçası olması nedeniyle, suçtan uzak bir yaşam sürmelerinin zor olduğunu -suçlunun, eylemlerinden dolayı cezalandırılma korkusunu kaybettiğini- tekrarlayıp durmuşlardı. Holman bunun doğru olduğunu biliyordu. Burada silahlı, rozetli insanların arasındaydı ve hiçbir şey hissetmiyordu. Hayal kırıklığına uğramıştı. Korkabileceğini veya en azından endişeli olabileceğini zannetmişti ama, bunları Ralph’ın marketinde de hissedebilirdi.

Holman’ın yaşlarında üniformalı bir memur geldi ve masadaki görevli, eliyle Holman ve Figg’i gösterdi. Adamın kır saçlarından ve omuzlarındaki yıldızlardan Holman onun Levy olduğunu tahmin etti. Adam Wally’ye baktı.

“Bay Holman?”

“Hayır, ben Toplumsal Islah Merkezi’nden Walter Figg.”

“Holman benim.”

“Chip Levy. Richard’ın şefiydim. Benimle gelerseniz anlatabileceklerimi sizlere anlatırım.”

Levy yaşlanmakta olan jimnastikçileri andıran kısa boylu, yapılı bir adamdı. El sıkışırlarken Holman adamın siyah bir pazibent takmış olduğunu fark etti. Masanın arkasında oturan iki

memur ve ilan tahtasına *Yazlık Spor Kampı!! Çocuklarınızı Yazdırın!!* yazan broşürleri raptiyeleyen memur da öyle.

“Ben sadece olanları öğrenmek istiyorum. Hazırlıklar hakkında da bilgi edinmeliyim sanırım.”

“Kapıdan geçin. Biraz yalnız kalalım.”

Wally kabul bölgesinde bekliyordu. Holman metal dedektöründen geçtikten sonra, Levy’nin peşinden koridorda yürüdü ve ufak bir görüşme odasına girdiler. Odada komiser muavini rütbesinde üniformalı başka bir memur bekliyordu. İçeri girdiklerinde adam ayağa kalktı.

Levy, “Bu Dale Clark. Dale, bu Richard’ın babası,” dedi.

Clark Holman’ın elini sıktı ve Holman’ı rahatsız edecek kadar uzun süre elini çekmedi. Levy’nin aksine Clark Holman’ı inceliyormuş gibiydi.

“Ben Richard’ın vardiya şefiydim. Olağanüstü genç bir adamdı. En iyisiydi.”

Holman mırıldanarak teşekkür etti ama, bunu geçiştirmek için ne diyeceğini bilemedi; kendisi oğlu hakkında kesinlikle hiçbir şey bilmezken, bu adamların, oğlunu tanıdıkları, onunla birlikte çalıştıkları aklına geldi. Nasıl davranacağından emin olamayacağını fark etti ve Wally’nin de yanında olmuş olmasını diledi.

Levy Holman’a ufak masaya oturmasını söyledi. Geçmişte Holman’ı sorgulayan her polis memuru, sanki onun anlattıklarının bir önemi yokmuş gibi, bir mesafe maskesinin arkasına saklanmıştı. Holman uzun süre önce polislerin gözlerindeki soğuk bakışların, onların düşünmelerinden, doğruları öğrenmek için ona karşı nasıl davranmaları gerektiğini hesaplamaya çalışmalarından kaynaklandığını kavramıştı. Levy de onlardan farklı değildi.

“Size kahve ikram edebilir miyiz?”

“Hayır, böyle iyi.”

“Su veya meşrubat.”

“Hayır, ı-ıh.”

Levy Holman'ın karşısına yerleştirdi ve ellerini masanın üzerinde birleştirdi. Clark Holman'ın soluna oturdu. Levy dirseklerini masaya dayamış, Clark ise kollarını göğsünde kavuşturup arkasına yaslanmıştı.

Levy, "Pekâlâ. Devam etmeden önce kimlik görmek zorundayım," dedi.

Holman aniden polislerin ona kim olduklarını hatırlattıklarını hissetti. Cezaevleri Bürosu onlara Holman'ın geleceğini bildirmişti ama onlar Holman'dan kimlik istiyorlardı.

"Bayan Manelli sizinle konuşmadı mı?"

"Bu yalnızca bir formalite. Böyle bir olay yaşandığında bazen dışarıdan gelenler akraba olduklarını iddia ederler. Bu kişiler genellikle sigortadan para sızdırmaya çalışırlar."

Holman belgelerine uzandığında kızardığını hissetti.

"Ben herhangi bir şeyin peşinde değilim."

Levy, "Bu sadece bir formalite. Lütfen," dedi.

Holman onlara tahliye belgesini ve devlet tarafından verilmiş kimlik kartını gösterdi. Devlet mahkûmların çoğunun salıverildiklerinde kimlikleri olmayacağını fark ettiği için onlara sürücü ehliyetine benzer, fotoğraflı bir kimlik kartı verirdi. Levy karta baktıktan sonra Holman'a iade etti.

"Tamam, iyi. Bu olayı, bu şekilde -Cezaevleri Bürosu'ndan öğrendiğiniz için üzgünüm. Ama sizi tanımiyorduk."

"Ne demek bu?"

"Memurun kişisel dosyasında sizin adınız geçmiyordu. Richard 'baba' hanesine, 'bilinmiyor' yazmıştı."

Holman iyice kızardığını hissettiyse de, Clark'a baktı. Clark onu sinirlendiriyordu. Holman'ı tüm hayatı boyunca yakalayıp içeri tıkanlar Clark gibi heriflerdi.

"Benim varlığımdan haberiniz yoksa beni nasıl buldunuz?"

"Richard'm eşinden."

Holman bunu soğukkanlılıkla karşıladı. Richard evlenmişti ve ne Donna ne de Richard bunu ona söylemişlerdi. Levy gırtlığını temizlediği için, Clark ve Levy bunu anlamış olmalıydılar.

“Ne kadar zamandır hapisteydiniz?”

“On yıldır. Artık sonuna geldim. Bugün gözetim altında olacak şekilde tahliye edildim.”

Clark, “Neden girmiştiniz?” diye sordu.

“Banka.”

“Hmmm, demek son zamanlarda oğlunuzla irtibatınız yoktu?”

Holman gözlerini kaçırdığı için kendisine küfür etti.

“Dışarı çıktıktan sonra onunla temasa geçmeyi düşünüyordum.”

Clark düşünceli bir tavırla başını sallayarak onayladı.

“Onu ıslah merkezinden arayabilirdiniz, öyle değil mi? Orada sizlere oldukça özgürlük tanırılar.”

“İçerideyken aramak istemedim. Beni görmek istediği takdirde, bunun için izin almak zorunda kalmak istememiştim. Beni hapisten çıkmış, özgür olarak görmesini istedim.”

Şimdi utanmış gibi görünen Levy olduğu için Holman sorularını sormaya koyuldu.

“Bana Richie’nin annesinin nasıl olduğunu söyleyebilir misiniz? İyi olduğundan emin olmak istiyorum.”

Levy soruyu yanıtlamak için işaret veren Clark’a baktı.

“Richard’m karısına haber verdik. İlk sorumluluğumuz, karısı olduğu için ona bildirmektir. Richie’nin annesine veya bir başkasına haber verip vermediğini bize söylemedi ama, bu ona kalmış bir şey. Bize sizden bahseden kişi Bayan Holman’dı. Richie’nin eşi. Nerede olduğunuzu bilmediği için biz de Cezaevleri Bürosu yla temasa geçtik.”

Levy sözü devraldı.

“Bildiklerimizi size aktaracağız. Pek fazla değil. Olayla Parker Center’daki Hırsızlık-Cinayet Masası ilgileniyor. Şu anda bütün bildiğimiz, Richard’m bu sabahın erken saatlerinde öldürülen dört polis memurundan biri olduğu. Cinayetlerin pusu kurularak işlendiğini düşünüyoruz, ama henüz bundan emin değiliz.”

Clark, “Yaklaşık olarak saat ikiye on kala. Olay ikiden biraz önce meydana gelmiş,” dedi.

Levy Clark'ın araya girmesini önemsemediymiş gibi sözlerine devam etti.

“Memurlardan ikisi görevdeydi, ikisi değildi -Richard izinliydi. Toplanma nedenleri...”

Holman Levy'nin sözünü kesti.

“Yani açılan bir ateş sonucu veya benzer bir nedenden ölmедiler mi?”

“Silahlı çatışmaya girip girmediklerini soruyorsanız, bunu bilmiyoruz, ama elimizdeki raporlara göre olay bu şekilde gelişmemiş. Gayriresmî bir toplantı için bir araya gelmişler. Bunu nasıl açık ve net olarak belirtebileceğimi bilmiyorum...”

“Açık ve net olmanız gerekmez. Sadece olanları öğrenmek istiyorum.”

“Dört memur hep birlikte mola vermişler -bu yüzden gayriresmî dedim. Arabalarından inmişler, silahları kılıflarındaymış ve hiçbirisi telsizden suç işlenmekte olduğunu veya bir olay yaşandığını bildirmemiş. Kullanılan silah veya silahların çifte olduğunu tahmin ediyoruz.”

“Tanrım!”

“Anlayın lütfen, olay daha birkaç saat önce oldu. Özel birlik yeni oluşturuldu ve dedektifler şu anda neler olduğunu ortaya çıkarmak için çalışıyorlar. Sizi gelişmelerden haberdar edeceğiz ama, şu anda bilmiyoruz. Soruşturma ilerliyor.”

Holman yerinde kıpırdandı ve iskemlesi hafifçe gıcırdadı.

“Bunu kimin yaptığını biliyor musunuz? Zanlı var mı?”

“Şu anda yok. ”

“Yani başka tarafa bakarken, birisi ona ateş etti. Arkasından mı? Ben sadece, bilmiyorum... sanırım anlamaya çalışıyorum.”

“Biz de daha fazla bir şey bilmiyoruz, Bay Holman. Sorularınız olduğunu biliyoruz. İnanın bana, bizim de sorularımız var. Hâlâ olayı çözmeye çalışıyoruz.”

Holman oraya geldiğinde bildiklerinden daha fazlasını öğrenmediğini hissetti. Daha fazla düşünmeye çalıştıkça, gözünün önünde canlanan, arabasının yanında koşarak ona bir zavallı olduğunu haykıran Richie oluyordu.

“Acı çekmiş mi?”

Levy duraksadı.

“Bu sabah telefon geldiğinde olay yerine gittim. Richard benim adamlarımdan biriydi. Diğer üçü değildi ama, Richard Devonshire’da bizlerden biriydi, onun için gidip görmek zorundaydım. Bilmiyorum, Bay H olman -size acı çekmediğini söylemek isterdim. Bu olayın vuku bulacağını görmemiş olduğunu düşünmek istiyorum, fakat bilmiyorum.”

Holman Levy’ye dikkatle baktı ve adamın dürüstlüğünü takdir etti. Göğsünde bir soğukluk hissetti, ama o bu soğukluğu daha önce de hissetmişti.

“Cenaze töreniyle ilgili ayrıntıları bilmeliyim. Benim yapmam gereken bir şey var mı?”

Clark, “Bölüm, bunu eşiyile ayarlayacak. Tarih henüz belirlenmedi. Adli Tabibin cesetleri’he zaman vereceğini bilmiyoruz.”

“Pekâlâ, tabii, anlıyorum. Karısının numarasını alabilir miyim? Onunla konuşmak istiyorum.”

Clark arkasına yaslandı ve Levy bir kez daha parmaklarını masanın üzerinde birleştirdi.

“Size onun numarasını veremem. Siz bize kendi bilgilerini verirsiniz, ona iletiriz ve sizin onunla konuşmak istediğinizi söyleriz. Böylece, eğer sizinle irtibata geçmek isterse, bu onun seçimi olmuş olur.”

“Ben yalnızca onunla konuşmak istiyorum.”

“Size onun numarasını veremem.”

Clark, “Bu gizlilik hakkıyla ilgili. Bizim ilk sorumluluğumuz, memurun ailesine karşıdır,” dedi.

“Ben onun babasıyım.”

“Kişisel dosyasına göre değilsiniz.”

Sorun buydu. Holman başka şeyler de söylemek istiyordu ama kendisine sakın olmasını söyledi. Tıpkı içerideyken bir mahkûmun kendisine meydan okumaya çalıştığında söylediği gibi: Dostça davranmak zorundasın.

Holman yere baktı.

“Peki. Anlıyorum.”

“Bayan Holman sizi aramak isterse arar. Bu işlerin nasıl olduğunu bilirsiniz.”

“Elbette.”

Holman yaşayacağı motelin numarasını hatırlamıyordu. Levy onu Wally’nin, motelin numarasını verdiği resepsiyon alanına kadar geçirdi ve daha fazla bilgi edindiklerinde araya-
cağına söz verdi. Holman zaman ayırdığı için ona teşekkür etti. Dostça davranıyordu.

Levy içeri yönelirken Holman onu durdurdu.

“Başkomiser?”

“Evet, bayım?”

“Oğlum iyi bir polis miydi?”

Levy başıyla onayladı.

“Evet, bayım. Öyleydi. O iyi bir delikanlıydı.”

Holman Levy’nin uzaklaşmasını seyretti.

Wally, “Ne söylediler?” dedi.

Holman cevap vermeden arkasını dönüp arabaya doğru yürüdü. Wally’nin gelmesini beklerken, polislerin içeri girip, dışarı çıkmalarını izledi. Başını kaldırıp koyu mavi gökyüzüne ve kuzeydeki dağlara baktı. Kendisini özgür bir adam gibi hissetmeye çalıştı ama, sanki hâlâ Lompoc’taymış gibiydi. Holman bunun sorun olmadığına karar verdi. Hayatının büyük bir bölümünü hapishanede geçirmişti. Hapishanede insanlarla iyi geçinmeyi öğrenmiş olması yeterliydi.

3

HOLMAN'IN YENİ EVİ Culver City'deki Washington Bulvan'ndan bir blok ötede, araba tamircisiyle, demir parmaklıklarla korunan bir mini marketin arasına sıkışmış üç katlı bir binaydı. Pacific Gardens Motel, yaşayacağı bir yer bulma zamanı geldiğinde Gail Manelli'nin Holman'a önerdiği altı konuttan biriydi. Temizdi, ucuzdu ve Holman'm işe aktarma yapmadan gidebileceği direkt bir otobüs seferi vardı.

Wally arabayı ön girişe park etti ve kontağı kapattı. Holman'ın, belgelerini imzalayıp eşyalarını alabilmesi için Toplumsal Islah Merkezi'ne uğramışlardı. Holman artık özgürdü.

Wally, "İlk günün için iyi bir başlangıç değildi, dostum. Beni dinle -eğer içeride birkaç gün daha kalmak istersen, kalabilirsin. Bunu konuşabiliriz. Danışmanlardan birini görebilirsin."

Holman arabanın kapısını açtı ama, inmedi. Wally'nin onun için endişelendiğini biliyordu.

"Yerleşeceğim, sonra da Gail'i arayacağım. Bugün Motorlu Taşıtlar Dairesi'ne gidip mümkün olabildiğince kısa sürede bir araba almak istiyorum."

"Bu nefes kesici bir haber, dostum. İşte dünyaya geri döndün ve bu konuyla ilgilenmek zorundasın. Dünyanın seni yenmesine izin verme. Umutsuzluğa kapılma."

"Umutsuzluğa kapılan yok."

Wally içini rahatlatmak amacıyla Holman'ın gözlerini incelediği için, Holman onu rahatlatmaya çalıştı. Wally bunu yutmuşa benzemiyordu.

“Zor zamanlar geçireceksin, Max -içindeki hava tükenen bir kutuya kısılmış gibi zor zamanlar. Yüz tane içki mağazasına ve bara gideceksin ve için için yiyecek. Kendini zayıf hissedersen beni ara.”

“Ben iyiyim, Wally. Endişelenmene gerek yok.”

“Seni destekleyen insanlar olduğunu unutma. Hiç kimse senin geçtiğin yollardan geçmeyi kaldıramazdı. Bu senin doğal olarak kuvvetli karakterin olduğunu gösterir. Sen iyi bir adam-sın, Max.”

“Gitmeliyim, Wally. Yapacak çok iş var.”

Wally elini uzattı.

“Bir telefon uzaktayım, yirmi-dört, yedi.”

“Teşekkürler, kardeşim.”

Holman arka koltuktan elbise torbasını aldı, araban indi ve arabayla uzaklaşan Wally ye elini salladı. Holman Pacific Gardens'taki sekiz stüdyo daireden birini ayarlamıştı. Diğer altı kiracının beşi sivildi, biri de Holman gibi gözetim altındaydı. Holman sivil kiracıların, suçlularla bir arada yaşamaktan dolayı kira indirimi alıp almadıklarını merak etti. Holman kiracıların büyük bir olasılıkla Sekizinci Bölge'de iskân imkânı sağlanan kişiler olduklarını ve başlarının üzerinde bir çatı olduğu için şanslı olduklarını fark etti

Ensesine soğuk bir şey damlayınca Holman başını kaldırıp baktı. Pasific Gardens'ta merkezî havalandırma yoktu. Kaldırma taşan dış ünitelerden su damlıyordu. Holman'm yüzüne biraz daha su çarpınca kenara çekildi.

Müdür Perry Wilkes adında yaşlı, siyah bir adamdı ve Holman'ın içeri girdiğini görünce el salladı. Pacific Gardens kendisine motel adı vermiş olmasına rağmen, gerçek bir motelinki gibi ön bürosu yoktu. Binanın sahibi Perry'ydi ve zemin kattaki tek dairede yaşıyordu. Grip çıkanları görebilmek için girişin sıkışık bir köşesine bir masa yerleştirmişti.

Perry Holman'ın torbasına baktı.

“Selam. Eşyaların bu kadar mı?”

“Evet, bu kadar.”

“Tamam o zaman, artık resmen buranın sakinisin. İki anahtarın olacak. Bunlar gerçek madenî anahtar, o yüzden bunlardan birini kaybedersen depoziton yanar. ”

Holman kira sözleşmesini doldurmuş ve yüz dolar tutarındaki temizlik ücretiyle birlikte iki haftalık kira bedelini ve altı dolar tutarındaki anahtar depozitosunu önceden ödemişti. Holman eve ilk baktığında, Perry ona gürültü yapma, gecenin geç saatlerinde yapılacak faaliyetler, odalarda sigara veya esrar içme ve kiranın zamanında, kesinlikle iki hafta önceden ödenmesi gerektiği konularında vaaz vermişti. Her şey ayarlanmış olduğu için Holman'ın tek yapması gereken, Gail Manelli ve Cezaevleri Bürosu'nun istediği gibi oraya gidip yerleşmekti.

Perry orta çekmecedan bir dizi anahtar alıp Holman'a verdi.

“Bu 206'nın anahtarı, üst katta ön tarafta. Şu anda üçüncü katta arka tarafta da boş bir odam var ama, önce 206 ya bir bak. En güzel oda odur. Diğerini de görmek istersen tercihi sana bırakırım.”

“Bu, caddeye bakan odalardan biri mi?”

“Evet. Ön tarafta, tam buranın üstünde. Az ama güzel bir manzarası var.”

“Şu klimalardan yoldan geçenlerin üzerine su damlıyor.”

“Bunu daha önce de duymuş ve o zaman da aldırmamıştım.”

Holman odasını görmek için yukarı çıktı. Duvarları kirli sarı, kullanılmadan önce dükkânda eskimiş çift kişilik bir yatak ve iki adet eski püskü, çiçek desenli kumaşla kaplanmış koltuğun yer aldığı basit bir stüdyoydu. Holman'm kendisine ait bir banyosu ve Perry'nin mutfak adını verdiği, aslında yarım boy bir buz dolabının üzerine oturtulmuş tek gözlü bir elektrik ocağından oluşan bir yeri vardı. Holman elbise torbasını yatağın ayak ucuna bıraktı ve buz dolabını açtı. Dolap boş ama tertemizdi ve parlak bir ışıqla ısıldıyordu. Banyo da temizdi ve çam kokuyordu. Holman ellerini musluğun altında birleştirerek su içti,

sonra da başını kaldırıp aynada kendisine baktı. Gözlerinin altında birer yumuşak torba ve gözlerinin kenarlarında kaz ayakları oluşmuştu. Kısa saçlarında kırlar vardı. Lompoc'ta aynaya baktığını hatırlamıyordu. Artık bir çocuk gibi gözüküyordu, muhtemelen hiçbir zaman da çocuk gibi gözükmemiştir. Ölüm-den uyanan bir mumya gibi hissetti kendisini.

Holman soğuk suyla yüzünü yıkadı ama, havlusu ve kurulanabileceği bir şeyi olmadığını geç fark ettiği için suyu elleriyle silip ıslak bir halde banyodan çıktı.

Yatağının kenarına oturdu, telefon numaralarını bulmak için cüzdanını karıştırdı ve Gail Manelli'yi aradı.

“Ben Holman. Odadayım.”

“Max. Oğluna çok üzıldüm. Nasılsın?”

“İdare ediyorum. Birbirimize pek yakın değildik.”

“Her şeye rağmen o senin oğlundu.”

Holman ne diyeceğini bilemediği için bir sessizlik oldu. En sonunda Gail'in beklediğini bildiği için bir şey söyledi.

“Gözümü toptan ayırmamalıyım.”

“Bu doğru. Çok uzun bir mesafe kaydettin ve şimdi bunu tersine çevirme zamanı. Tony'yle konuştun mu?”

Tony, Holman'm Harding Tabela Şirketi'ndeki yeni patronu Tony Gilbert'tı. Holman son sekiz haftadır yarım gün çalışmış ve tam gün çalışmak için eğitim almıştı. İşe ertesi gün başlayacaktı.

“Hayır, henüz konuşmadım. Odama şimdi çıktım. Wally beni Chatsworth e götürdü.”

“Biliyorum. Biraz önce onunla konuştum. Memurlar sana herhangi bir şey anlatabildiler mi?”

“Hiçbir şey bilmiyorlardı.”

“Haberleri dinledim. Bu korkunç bir şey, Max. Çok üzgünüm.”

Holman yeni odasında etrafına bakındı ama ne televizyon görebildi ne de radyo.

Kendi kendine ‘Bununla ilgilenmeliyim,’ diye söylendi.

“Polisler yardımcı oldular mı? Sana iyi davrandılar mı?”

“İyiydiler.”

j

1

II

“Pekâlâ, dinle -bu olaydan dolayı bir iki gün izin yapmak istersen bunu ayarlayabilirim.”

“İşe koyulsam iyi olacak. Meşguliyet iyi gelecek galiba.”

“Eğer fikrini değiştirirsen bana haber ver.”

“Dinle, Motorlu Taşıtlar Dairesi’ne gitmek istiyorum. Geç oluyor ve otobüslerin güzergâhından emin değilim. Tekrar araba kullanabilmek için ehliyetimi almalıyım.”

“Tamam, Max. Artık beni her zaman arayabileceğini biliyorsun. Ofis numaram ve çağrı numaram var sende.”

“Dinle, gerçekten Motorlu Taşıtlar Dairesi’ne gitmek istiyorum.”

“Bu korkunç haberle yeni hayatına başlamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm.”

“Teşekkürler, Gail. Ben de.”

Gail en sonunda telefonu kapattığında, Holman elbise torbasını aldı. Gömleklerin bulunduğu en üst katı boşalttı, sonra da oğlunun fotoğrafını çıkarttı. Richie’nin yüzüne baktı. Holman çocuğun yüzünü raptiyeyle delmek istemediği için Lompoc’taki ahşap atölyesinde akçaağaç kırpıntılarından bir çerçeve yapmış ve fotoğrafı zamlı kartona yapıştırmıştı. Hapishanede mahkûmların cam bulundurmalarına izin verilmezdi. Cam, silah olarak kullanılabilirdi. Kırık bir cam parçasıyla, kendini veya bir başkasını öldürebilirdin. Holman fotoğrafı iki çirkin koltuğun arasında duran küçük masanın üzerine koydu, sonra da Perry’yi bulmak için aşağı indi.

Perry sanki Holman’ın merdivenlerden inip köşeyi dönmesini bekliyormuş gibi, koltuğun ucunda oturmuştu.

Perry, “Odandan çıkarken kapıyı kilitlemelisin. Kapıyı kilitlediğini duymadım. Burası Toplumsal Islah Merkezi değil. Odaının kapısını kilitlemezsen birileri eşyalarını çalabilir,” dedi.

Kapıyı kilitlemek Holman’ın aklına gelmemişti bile.

“Bu iyi bir tavsiye. O kadar yıldan sonra insan unutuyor.”

“Biliyorum.”

“Dinle, biraz havluya ihtiyacım var.”

“Bırakmamış mıyım?”

“Hayır.”

“*Dolaba baktın mı? Rafın üzerine?*”

Holman havluların neden banyoda değil de dolapta olduğunu sorma dürtüsüne karşı koydu.

“*Hayır. Oraya bakmak aklıma gelmedi. Kontrol ederim. Televizyon da istiyorum. Bana bu konuda yardımcı olabilir misin?*

“Kablolu yayınımız yok.”

“Yalnızca bir televizyon.”

“Bulabilirsem alırsın. Sana ayda fazladan sekiz dolara mal olur, ayrıca altmış dolar da güvence depozitosu.”

Holman’ın o kadar birikimi yoktu. Ayda sekiz dolar ödeyebilirdi ama, güvence depozitosu elindeki nakdi biraz eksiltecekti. Diğer şeyler için nakde ihtiyacı olduğunu fark etti.

“Güvence depozitosu biraz abartılı.”

Perry omuzlarını silkti.

“Cesursun, ne diyebilirim? Bak, bu paranın çok olduğunu biliyorum. Şu ucuzluk mağazalarından birine git. Seksen papyle yepyeni bir televizyon alabilirsin. Kore’de yok pahasına imal edip acayip ucuza satıyorlar. Televizyon almak için biraz erken olacak ama, hem ayda sekiz dolar ödemek zorunda kalmazsın hem de görüntü daha iyi olur. Bu eski televizyonlarda görüntü biraz kötüdür.”

Holman’m Kore malı bir televizyon alacak vakti yoktu.

“Televizyonu iade ettiğimde altmış doları geri verecek misin?” dedi.

“Tabii.”

“Tamam, bana bir tane ayarla. Kendi televizyonumu aldığımnda, şeninkini iade ederim.”

“Eğer istediğin buysa olmuş bil.”

Holman Times almak üzere bitişikteki mini markete gitti. Gazeteyi okurken içmek için bir kutu çikolatalı süt aldı ve kal-dırımında durarak cinayet haberlerini okudu.

Yirmi altı yıllık kıdemli komiser muavini *Mike Fowler*, olay [zerindeki kıdemli memurdu. Bir karısı ve dört çocuğu vardı, lemur *Patrick Mellon* sekiz, *Charles Wallace Ash* altı yıldır meslekteydiler. *Mellon* evliydi ve iki çocuğu vardı; *Ash* bekârdı. *Holman* polislerin fotoğraflarını inceledi. *Fowler*’in ince bir lyüzü vardı ve cildi kâğıt gibiydi. *Mellon* geniş alınlı esmer ve in-l sanlara dünyanın kaç bucak olduğunu göstermekten hoşlanırmış gibi, sert yüz hatlarına sahip bir adamdı. *Ash Mellon* ın tam tersiydi. Yanakları sincap gibi, saçları beyaza yakın sarı ve bakışları endişeliydi. Basılan son fotoğraf *Richie*’ye aitti. *Holman* oğlunun yetişkin fotoğrafını hiç görmemişti. Oğlan *Holman*’ın zayıf yüzünü ve ince dudaklarını almıştı. *Holman* oğlunun yüzünde, düzensiz bir yaşam süren ve bu yaşamda pişen hapishane gediklilerinde görülen aynı kaşarlanmış ifadenin olduğunu fark etti. Bir anda öfkелendi ve bunun sorumlusunun kendisi olduğunu hissetti. Oğlunun yüzünü gizlemek için sayfayı katladı ve okumaya öyle devam etti.

Yazıda olay mahalli, aşağı yukarı *Levy*’nin tarif ettiği gibi betimlenmişti ama, bundan biraz daha fazla bilgi içeriyordu. *Holman* dış kırıklığına uğramıştı. Muhabirlerin gazete baskıya yetişmeden önce haberlerini teslim etmekte acele ettiklerini söyleyebilirdi.

Polis memurları arabalarını Dördüncü Cadde Köprüsü’nün altındaki Los Angeles Nehri kanalında park etmişler ve görünüşe göre pusuya düşmüşlerdi. *Levy Holman*’a tüm memurların silahlarının kılıflarında olduğunu söylemişti, ancak gazetede, ateş edilmemesine karşın *Memur Mellon*’ın silahının çekilmiş olduğu yazılmıştı. Bir polis sözcüsü, kıdemli memurun -*Fowler*- telsizden kahve molası alacağını bildirdiğini, ama daha sonra ondan haber alınmadığını doğrulamıştı. *Holman* belli belirsiz bir ıslık çaldı -eğitimli dört polis memuru o kadar çabuk baskına uğramışlardı ki açılan ateşe karşılık verecek veya yardım çağırmak için saklanabilecek zamanı bile bulamamışlardı. Haberde kaç kez ateş edildiğine ya da memurların kaç isabet aldıklarına dair bir bilgi mevcut değildi, ama *Holman* işin

içinde en azından iki nişancının olduğunu tahmin ediyordu. Karşılık vermelerine meydan vermeden dört polis memurunu haklamak, tek kişi için zor olurdu.

Bir polis sözcüsünün, polislerden birinin arabasında altı kutu açılmış bira bulunduğunu inkâr ettiğini okuduğunda, Holman polislerin içki içtikleri sonucuna varmış, ancak, köprü altında bulunma ve parti vermek için nehir yatağını seçme nedenlerini de merak etmişti. Holman da zamanında nehirde motosiklete binmiş, uyuşturucu bağımlılarıyla ve pisliklerle takılmıştı. Beton nehir yatağı gözlerden uzak olduğu için dikenli tellerden tırmanmış ya da cıvata keskinleriyle kestiği kapılardan girmişti. Holman polislerde maymuncuk olabileceğini tahmin etmişti fakat, içki içecek sakin bir yer bulabilmek için neden bu kadar zahmete katlandıklarını anlayamamıştı.

Holman yazıyı okumayı bitirdikten sonra gazeteden Richie'nin fotoğrafını yırttı. Hâlâ banka soygunlarından dolayı tutuklandığında kullandığı cüzdanı kullanıyordu. Holman Toplumsal Islah Merkezi'ne gönderilirken, cüzdanı kendisine iade edilmişti ama, o zaman cüzdandaki her şeyin tarihi geçmişti. Holman yenilerine yer açabilmek için eskilerin tümünü atmıştı. Richie'nin fotoğrafını cüzdanına koydu ve yukarı çıkmak üzere merdivenlere doğru yürüdü.

Holman telefonunun yanma oturdu, düşündü ve en sonunda bilinmeyen numaraları aradı.

“Şehir ve eyalet, lütfen?”

“Ah, Los Angeles, Kaliforniya.”

“İsim?”

“Donna Banik, B-A-N-I-K.”

“Özür dilerim, efendim. Bu isimde bir kayıt yok.”

Donna evlenip başka bir soyadı almışsa Holman'ın bundan haberi yoktu. Eğer başka bir şehre taşınmışsa bundan da haberi yoktu.

“Başka birini deneyeyim. Ya Richard Holman?”

“Üzgünüm, efendim.”

Holman başka neyi deneyebileceğini düşündü.

“Los Angeles derken, bu üç yüz on ve iki yüz on üç alan kodlu olan mı?”

“Evet, efendim. Ve üç yüz yirmi üç.”

Holman 323’ü duymamıştı bile. Buralardan uzaktayken kaç tane alan kodu eklendiğini merak etti.

“Tamam, ya Chatsworth? Sekiz yüz on sekiz mi?”

“Üzgünüm, Chatsworth’te de, bu alan koduna sahip başka yerlerde de bu isimde biri yok.”

“Peki, teşekkürler.”

Holman endişelenip kızarak telefonu yerine koydu. Banyoya girip tekrar yüzünü yıkadı, sonra da pencereye giderek klimanın önünde durdu. Klimanın tahliye borusundan, binlerinin üzerine su akıp akmadığını merak etti. Cüzdanını tekrar çıkarttı. Arta kalan birikimleri banknot bölümüne konulmuştu. Geri döndüğünü dış dünyaya bildirmek için tasarruf ve çek hesabı açması gerekiyordu ama, Gail ona bunları birkaç hafta içinde yapabileceğini söylemişti. Banknotları karıştırdı ve Donna’nın gönderdiği son mektubun zarfından yırtmış olduğu köşeyi buldu. Donna’nın bu adresine yazdığı mektuplar iade edilmişti. Adresi inceledikten sonra zarf parçasını yerine koydu.

Bu defa odasından çıkarken kapıyı kilitlemeyi unutmadı.

Holman alt basamaklara vardığında Perry başıyla onayladı.

“İşte oldu. Bu kez kapıyı kilitlediğini duydum.”

“Perry, dinle. Motorlu Taşıtlar Dairesi’ne gitmeliyim ve epey geç kaldım. Bana ödünç verebileceğin bir araban var mı?”

Perry’nin gülümsemesi yerini çatılmış kaşlara bıraktı.

“Ehliyetin bile yok.”

“Biliyorum, ama gecikiyorum, dostum. Ne kadar sıra olduğunu bilirsin. Neredeyse öğlen oldu.”

“Sen şimdiden mi salaklaştın? Eğer durdururlarsa ne yapacaksın? Sence Gail buna ne der?”

“Durdurulmayacağım ve arabayı senin bana ödünç verdiğini söylemeyeceğim.”

“Ben hiç kimseye, hiçbir bok ödünç vermem.”

Holman Perry’nin kırışan alnına baktığında, onun düşünmekte olduğunu biliyordu.

“Birkaç saat için bir arabaya ihtiyacım var. Sadece MTD’ye gideceğim. Yarın işe başladıktan sonra gitmem zor olur. Bunu sen de biliyorsun.”

“Bu doğru.”

“Belki diğer kiracılardan bir şey bulabilirim.”

“Yani sıkıştın ve benden bir iyilik yapmamı istiyorsun.”

“Benim sadece direksiyona ihtiyacım var.”

“Sana böyle bir iyilik yaparsam Gail’in bundan haberi olmamalı.”

“Haydi, dostum. Bana bir bak.”

Holman ellerini iki yana açtı. “Bana bir bak.”

Perry iskemlesinde öne eğilip orta çekmeceyi açtı.

“Evet, kullanabileceğin bir hurda var, bir Mercury. Güzel değil ama, çalışıyor. Sana yirmi dolara mal olur ve depoyu dolu getirmelisin.”

“Tanrım, bu çok fazla. Birkaç saat için yirmi dolar mı?”

“Yirmi. Ve arabayı beğenir de geri getirmezsən çaldığını söylerim.”

Holman yirmiliği uzattı. Salıverileli yalnızca dört saat olmuştu ve ilk ihlalini gerçekleştirmişti.

4

PERRY’NİN MERCURY’Sİ tekerlekli bir bok gibiydi. Bozuk akşamdan dumanlar çıktığı ve motordan bir vuruntu sesi geldiğinden Holman yolun büyük bir kısmını, uyanık bir polisin egzoz kuralını ihlal ettiği için peşine düşeceğinden endişelenerek geçirdi.

Donna’nın adresi Holman’ı, Santa Monica Otobanı’nın güneyindeki Jefferson Park’taki bahçeli, pembe sıvalı binalardan birine götürdü. Cephesi acımasız güneşin etkisiyle kavrulup solmuş, iki katlı çirkin bir binaydı. Kabarmış saçakları ve sağda soldaki çalıları görünce Holman’ın morali bozuldu. Donna’nın daha güzel bir yerde yaşadığını hayal etmişti; Brentwood veya Santa Monica kadar güzel olmasa da en azından umut vadeden ve insanı rahatlatan bir yerde. Donna zaman zaman para sıkıntısı çektiğinden bahsederdi ama, yaşlı hastalara özel hastabakıcılık yaptığı düzenli bir işi vardı. Holman, polis olduğunda daha iyi bir semte taşınması için Richie’nin annesine yardım edip etmediğini merak etti. Richie’nin dönüştüğü adamın, kendi yaşam tarzına engel olsa bile bunu yapacağını fark etmişti.

Bina, açık uçları sokağa bakan uzun bir U harfi gibi inşa edilmişti ve çalılarla sınırlanmış bir kaldırım, ikili bina sıraları arasından kıvrılarak geçiyordu. Donna 108 numaralı binada yaşamıştı.

Binanın güvenlik kapısı yoktu. Oradan geçen herhangi biri kaldırımda yürüyebilirdi ama, Holman buna rağmen kendinde bahçeye girecek cesareti bulamadı. Midesinde tedirgin bir titremeye kaldırımda durdu ve kendisine sadece kapıyı çalıp yeni kiracılara Donna'nın adresini bilip bilmediklerini soracağını söyledi. Bahçeye girmek yasalara aykırı değildi ve bir kapıyı çalmak salıverilmesini ihlal etmesi anlamına gelmiyordu ama, kendisini bir suçlu gibi hissetmekten vazgeçmesi biraz zordu.

Holman en sonunda cesaretini toplayıp 108 numaralı binayı buldu. Kapıyı çaldı. Yanıt veren olmayınca hemen cesaretini kaybetti. Bir kere daha, bu sefer biraz daha kuvvetli çaldığında kapı açıldı ve zayıf, kel bir adam dışarı baktı. İterek kapatmaya hazır bir halde kapıyı sıkıca tutuyor ve kaba bir tavırla, hızlı hızlı konuşuyordu.

“Beni iş üstünde yakaladın, dostum. Ne var?”

Holman daha az tehditkâr görünmek için ellerini ceplerine soktu.

“Eski bir arkadaşımı arıyordum. Adı Donna Banik. Burada yaşıyordu.”

Adam rahatladı ve kapıyı biraz açtı. Bir leylek gibi sağ ayağını sol dizine koymuş, bol bir şort ve solmuş kolsuz bir tişört giymişti. Yalın ayaklı.

“Üzgünüm, ahbap. Sana yardım edemem.”

“Yaklaşık iki yıl önce burada oturmuştu. Donna Banik, siyah saçlı, boyu aşağı yukarı şu kadar.”

“Bir bakalım, ben ne kadardır buradayım, dört veya beş aydır mı? Benden önce burada kim oturuyordu onu bile bilmiyorum, bırak iki yıl önce kimin oturduğunu.”

Holman komşulardan birinin bilebileceğini düşünerek etrafındaki binalara baktı.

“Bu insanlardan o zamanlar burada olan var mıydı, biliyor musunuz?”

Solgun benizli adam Holman'ın bakışlarını takip etti, sonra da sanki komşuları tanıma kavramı rahatsız ediciymiş gibi kaşlarını çattı.

“Hayır, dostum, üzgünüm. Komşular gelirler, giderler.”

“Peki. Rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

“Önemli değil.”

Holman arkasını döndü. Aklına bir şey gelmişti ama, adam kapıyı kapatmıştı bile. Holman kapıyı tekrar çalınca adam hemen açtı.

Holman, “Özür dilerim, ahabap. Müdür bu binada mı yaşıyor?” dedi.

“Hemen şuradaki yüz numaralı binada. Buraya geliştiki ilk bina, kuzey yönünde.”

“Adamın adı ne?”

“Kadının. Müdür bir kadın. Bayan Bartello.”

“Tamam. Teşekkürler.”

Holman kaldırım boyunca yürüyerek yüz numaralı binaya gitti ve bu defa duraksamadan kapıyı çaldı.

Bayan Bartello kır saçlarını sıkıca arkada toplamış, biçimsiz bir ev elbisesi giymiş, sağlam yapılı bir kadındı. Kapıyı açtı ve sineliklik kapıdan baktı. Holman kendisini tanıtıp 108 numaralı binanın eski kiracısı Donna Banik’i bulmaya çalıştığını açıkladı.

“Donna ve ben, biz bir zamanlar evliydik ama, bu uzun zaman önceydi. Ben buralardan gittim ve birbirimizin izini kaybettik.”

Holman Bayan Bartello’ya evli olduklarını söylemenin, Donna’yı hamile bırakıp, sonra da oğlunu tek başına yetiştirmesi için terk eden pisliğin kendisi olduğunu söylemekten daha kolay olacağını fark etti.

Holman’ı tanıyınca yüz ifadesi yumuşayan Bayan Bartello sineliklik kapıyı açtı.

“Oh, aman Tanrım, siz Richard’m babası olmalısınız, şu Bay Holman.”

“Evet, öyle.”

Holman kadının, Richie’nin ölüm haberini okuyup okumadığını merak etti ama, sonradan okumadığını ve Richie’nin öldüğünden haberi olmadığını anladı.

“Richard harika bir çocuktur. Daima annesini ziyaret eder Üniformasıyla çok yakışıklı gözükür.”

“Evet, bayan, teşekkürler. Bana Donna’nın şimdi nereden yaşadığını söyleyebilir misiniz?”

Kadının bakışları daha da yumuşadı.

“Bilmiyor musunuz?”

“Donna ve Richie’yi uzun zamandır görmedim.”

Bayan Bartello hüznü bakışlarla sinekliği ardına kadar açtı.

“Üzgünüm, bilmiyorsunuz. Üzgünüm. Donna öldü.”

Holman uyuşturucu almış gibi ağırlaştığını; kalbinin, soluklarının ve damarlarındaki kanın, prizden çekilen bir pikaptaki plak gibi giderek yavaşladığını hissetti. Önce Richie, şimdi de Donna. Hiçbir şey söylemedi ve Bayan Bartello’nun üzgün bakışları onu anladı.

Bayan Bartello geniş omuzlarıyla kapıyı açtı.

“Bilmiyordunuz. Ah, üzgünüm, bilmiyordunuz. Üzgünüm, Bay Holman.”

Holman ağırlığın bir tür soğuk sakinliğe dönüştüğünü hissetti.

“Ne oldu?”

“Şu arabalar. Otoyollarda çok hızlı gidiyorlar. O yüzden bir yerlere gitmekten nefret ediyorum.”

“Trafik kazası mıydı?”

“Bir akşam evine gidiyormuş. Hastabakıcı olarak çalıştığını biliyordunuz, değil mi?”

“Evet.”

“Evine gidiyormuş. Bundan yaklaşık iki yıl önceydi. Bana anlatıldığına göre, birisi direksiyonun kontrolünü kaybetmiş, onun arkasından başka arabalar da kontrolden çıkmış ve onlardan biri de Donna’yımış. Size söylediğim için çok üzgünüm. Donna ve zavallı Richard için çok üzülmüştüm.”

Holman gitmek istedi. Donna’nın eski evinden, iki sene önce arabayla dönerken öldüğü evden uzaklaşmak istedi.

“Richie’yi bulmalıyım. Onu nerede bulabileceğimi biliyor isunuz?”

“Ona Richie demeniz çok hoş. Ben onunla tanıştığımda Richard’dı. Donna ona daima Richard derdi. Richard polis, biliyorsunuz.”

“Sizde Richie’nin telefon numarası var mı?”

“Şey, hayır. Onu yalnızca buraya ziyarete geldiğinde görmüştüm. Bende numarası olduğunu sanmıyorum.”

“Yani nerede yaşadığını bilmiyorsunuz?”

“Oh, hayır.”

“Belki Donna’nın kira sözleşmesinde Richie’nin adresi vardır.”

“Üzgünüm. Şeyden sonra -o eski evrakları... şey, yeni kiracılar gelince onları saklamam için bir neden kalmamıştı.”

Holman aniden ona Richie’nin de öldüğünü söylemek istedi; Bayan Bartello, Donna ve Richie hakkında o kadar güzel şeyler söyledikten sonra, söylemenin nezaket olacağını düşündü ama, bunu yapacak gücü yoktu. Kendisini her şeyini vermiş ve içi boşalmış gibi hissediyordu; daha fazlasını veremeyecekti.

Aklına başka bir fikir geldiğinde Holman Bayan Bartello’ya teşekkür etmek üzereydi.

“Donna nereye gömülmüştü?”

“Baldwin Hills’te. Baldwin Haven Mezarlığı. Richard’ı en son o zaman görmüştüm, biliyor musunuz? Üniformasını giymemişti. Üniformayla gurur duyabileceğini düşünmüştüm ama, o koyu renk güzel bir takım elbise giymişti.”

“Cenazeye katılanların sayısı çok muydu?”

Bayan Bartello üzgün bir tavırla omuzlarını silkti.

“Hayır. Hayır, o kadar çok değildi.”

Holman duyguları körelmiş bir halde oradan uzaklaşarak Perry’nin hurdasına doğru yürüdü, sonra da arabayı batıya, güneşe doğru sürdüğünde yoğun trafikte sıkışıp kaldı. Culver City’ye kadar birkaç kilometreyi ancak kırk dakikada alabildi. Holman Perry’nin arabasını motelin arkasındaki yerine bıraktı ve ön kapıdan içeri girdi. Perry hâlâ masasındaydı ve küçük

radio Dodgers maçının ayrıntılarını veriyordu. Holman anah-
tarları uzattığında, Perry radyonun sesini kısıtı.

“İlk özgür günün nasıl geçti?”

“Bok gibi.”

Perry arkasına yaslanıp radyonun sesini açtı.

“Öyleyse daha kötü olamaz.”

“Beni arayan var mı?”

“Bilmiyorum. Telesekreterin var mı?”

“Bazı kişilere senin telefon numaranı verdim.”

“İnsanlara kendi numaranı ver, benimkini değil. Benim me-
saj servisine benzer bir halim mi var?”

“Levy adlı bir başkomiser ve genç bir kadın. İkisinden biri
aradı mı?”

“Hayır. Bildiğim kadarıyla hayır ve bütün gün buradaydım.”

“Televizyonumu ayarladın mı?”

“Bütün gün buradaydım. Yarın getireceğim.”

“Telefon rehberin var mı, yoksa onu da mı yarın getirirsin?”

Perry masasının arkasından telefon rehberini aldı.

Holman rehberi yukarı götürüp Baldwin Haven Mezarlığının
telefon numarasına baktı. Adresi yazdı ve elbiseleriyle yatağa
uzanarak Donna’yı düşündü. Bir süre sonra babasının saatini
havaya kaldırdı. Saatin akrebiyle yelkovanı, babasının ölümün- !
den bu yana donup kaldıkları gibi, hâlâ hareketsizdi. Saatin
ayar düğmesini çekti ve kolları döndürdü. Kolların kadranda
hızla dönmelerini seyretti ama, kendisini kandırdığını biliyor-
du. Zaman yalnızca diğer insanlar için akıyordu. Holman geç-
mişinde kapana kısıлып kalmıştı.

5

HOLMAN ertesi sabah erken kalktı ve Perry henüz masasına oturmadan markete gitti. Yarım litrelik çikolatalı süt, altılık pakte pudra Őekerli küçük boy donut, bir *Times* aldı ve gazeteyi okurken yemek üzere aldıklarını odasına çıkardı. Bugün sayfanın alt tarafında yer almasına karşın, cinayet araŐtırmasıyla ilgili haber hâlâ n sayfada manŐet olmaya devam ediyordu. Emniyet müdürü isimsiz tanıkların ortaya çıktıklarını ve dedektiflerin zanlı çemberini daralttıklarını açıklamıştı. Katilin bulunması ve mahkûm edilmesi için Şehrin elli bin dolarlık bir ödül koymuş olmasının dışında başka bir ayrıntı verilmemiŐti. Holman polislerin herhangi bir Şey bulamamıŐ olduklarından, ancak, dl almak için gerçek tanıkların harekete geçmelerini sağlamak amacıyla tanıklar olduğu haberini yaydıklarından kuşkulandı.

Holman donutlarını yedi ve sabah haberlerini izleyebilmek için bir televizyonunun olmuş olmasını diledi. Haberin baskıya girmesinden bu yana pek çok geleiŐme olmuş olabilirdi.

Holman ikolatalı sütünü bitirdi, duş aldı ve işe gitmek üzere temiz kıyafetler giydi. Saat sekizde işte olabilmek için 7:10'daki otobüse yetiŐmeliydi. Tek bir otobüs, otobüs deėiŐtirmeden uzun bir yolculuk ve akşam geri dönüş. Holman bunu her gün yapmak zorundaydı; her defasında tek bir yolculuk ve bu, yaşamının akışını deėiŐtirebilirdi.

Çıkmaya hazırken Chatsworth Polis Merkezi'ni arayarak kendisini tanıttı ve Başkomiser Levy'yi istedi. Levy'nin bu kadar erken saatte işte olup olmayacağını bilemediği için ona mesaj bırakmayı beklerken Levy hattaydı.

“Başkomiser, ben Max Holman.”

“Evet, Bay Holman. Bildirebileceğim yeni bir şey yok.”

“Peki, şey, size başka bir numara vermek istiyorum. Henüz telesekreter alamadım, onun için gün içinde yeni bir şey olur-
sa bana işten ulaşabilirsiniz.”

Holman iş numarasını okudu.

“Bir şey daha. Richie'nin karısıyla konuşma fırsatı bulabil-
diniz mi?”

“Konuştum, Bay Holman.”

“Eğer bu numarayı ona da verirseniz size minnettar olu-
rum. Beni motelden ararsa mesajının bana ulaşacağından
emin değilim.”

Levy yavaşça cevap verdi.

“Ona iş numaranızı vereceğim.”

“Ve lütfen ona, en kısa zamanda onunla konuşmak istedi-
ğimi söyleyin.”

Holman Levy'nin neden tereddüt ettiğini merak etti ve
Levy sözünü kestiğinde ona bir sorun olup olmadığını sormak
üzereydi.

“Bay Holman, mesajınızı ileteceğim ama, bu konuda size
karşı dürüst olmak zorundayım ve söyleyeceklerim hoşunuza
gitmeyebilir.”

Levy söylemesi Holman'ın anlaması kadar zor olacakmış
gibi güçlüklerle konuştu.

“Ben Richard'ın şefiydim. Onun ve dul eşinin arzularına
saygı göstermeliyim ama, ben aynı zamanda da bir babayım
-sizi olmayacak bir şey için bekletmek doğru olmaz. Richard
sizden hiçbir şey istemiyordu. Karısı da... şey... onun da dün-
yası altüst oldu. Ben olsam onun araması için nefesimi tüket-
mezdim. Ne dediğimi anlıyor musunuz?”

“Anlamıyorum. Size benden bahsedenin Richie’nin karısı olduğunu söylediniz. Cezaevleri Bürosu nu da o nedenle aradınız.”

“Bilmeniz gerektiğini düşünmüştü ama, bu Richard’m hissettiklerini değiştirmez. Bu konumda olmak istemezdim ama, böyle. Sizinle oğlunuz arasında yaşananlar beni ilgilendirmez, fakat, gelininizin isteklerine saygı duyarım. Ben bu konuda bir aile danışmanı değilim. Bu konuda anlaştık mı?”

Holman eline baktı. Kucağındaki eli, sırtüstü dönmüş, düzelmek için kıvranan bir yengece benziyordu.

“Ben uzun zaman önce beklentilerimden vazgeçtim.”

“Sadece bilginiz olsun. Yeni numaranızı' bildireceğim ama, onu zorlamayacağım. Aslında ben elimden geldiğince, soruşturmayla ilgili sorularınızı yanıtlamak için buradayım ve bildirmemiz gereken bir şey olursa sizi arayacağım.”

“Ya cenaze?”

Levy cevap vermedi. Holman başka bir şey söylemeden telefonu kapattıktan sonra aşağı indi. Perry geldiğinde lobide bekliyordu.

Holman, “Yine şu arabaya ihtiyacım var,” dedi.

“Bir yirmiliğin daha var mı?”

Perry Holman’m orta parmağı gibi tuttuğu yirmiliği hemen kapdı.

“Depoyu doldurup getir. Sana söylüyorum. Dün gece veya bugün depoyu kontrol etmedim ama, depoyu dolu istiyorum.”

“Bana televizyon lazım.”

“Yolunda gitmeyen bir şeyler varmış gibi görünüyorsun. Televizyonu dün gece getirmediğim için kızgınsan, özür dilerim. Televizyon depoda. Bu sabah alacağım.”

“Televizyon için kızmadım.”

“Öyleyse niye surat asıyorsun?”

“Ver şu lanet olası anahtarları!”

Holman Perry’nin Mercury’sini alıp güneydeki Sanayi Şehri’ne doğru yol aldı. Otobüsle gitmek daha akıllıca olurdu ama, Holman’ın yapacak çok işi vardı. Hız sınırını hiç aşmadı ve diğer sürücülere karşı tedbirli davrandı.

Holman işe on dakika erken vardı ve patronu Tony bert 'ın araba kullandığını görmesini istemediği için binadan uzğa park etti. Gilbert mahkûm işçileri çalıştırmaya alıştı ve Holman'ın ehliyetini henüz almamış olduğunu tahmin edebilirdi.

Holman, Harding Tabela Şirketi'nin, Harding ilan panola, için resimler basan tesislerinden birinde çalışmıştı. Resimler di var kâğıdına benzeyen devasa boyutlarda kumaşlara basılır vı Kaliforniya, Arizona ve Nevada ya nakledilebiimleri için ruf haline getirilirdi. Kendilerine ayrılan ilan tahtalarına ulaştık! rında, özel ekipler ruloları muazzam bantlarla asarlar ve yerlerine yapıştırırlardı. Holman son iki aydır basım tesislerinde yarım gün düzenleyici olarak eğitim almıştı. Bu eğitim, 150, 180¹ ve 240 santimetrelik ruloları baskı makinesine yüklemek ve kumaşın makineye tam olarak oturmasını sağlamak, sonra da işlem bittiğinde uçlardaki otomatik kesicilerin, kenarları düzgün kestiğinden emin olmayı öğrenmekten ibaretti. Bir geri zekâlı bile bu işi yapabiliirdi. Holman işi iki dakikada öğrenmişti ama, işi olduğu için şanslıydı ve o da bunun farkındaydı.

Holman kartını bastıktan sonra, zamanında geldiğini görebilmesi için patronu Gilbert a baktı. Gilbert renk koordinasyonundan ve o gün basılacak resimlerin düzeltilmesinden sorumlu baskı makinesi operatörleriyle günün programını gözden geçiriyordu. Gilbert tıknaz, kel kafalı, kasılarak yürüyen bir adamdı.

“Demek artık resmen özgür bir adamsın. Tebrikler,” dedi.

Holman ona teşekkür ettiyse de sohbetin uzamasına izin vermedi. Resepsiyoniste veya başka bir görevliye Richie'nin karısının arayabileceği haberini verme zahmetine girmede. Levy'yle yaptığı görüşmeden sonra, aramayacağını anlamıştı.

Holman bütün sabah salıverilmesinden ötürü kutlanmış ve orada iki aydır çalışmasına rağmen, tam zamanlı bir eleman gibi memnuniyetle karşılanmıştı. Holman çalışırken gözünü saatten ayırmıyor, bir saatlik öğle yemeği arasını sabırsızlıkla bekliyordu.

Holman saat on biri on geçte tuvalet molası aldı. Pisuardayken bir diğer mahkûm işçi Marc Lee Pitches yandaki pisuara

geldi. Holman Pitchess'den hoşlanmıyordu ve iki aylık eğitim dönemi boyunca ondan uzak durmuştu.

Pitchess, “On yıl uzun zaman. Hoş geldin,” dedi.

“Son iki aydır, haftanın beş günü beni gördün. Başka bir yerde değildim.”

“Sana test yapacaklar mı?”

“Benden uzak dur.”

“Ben sadece söylüyorum. Sana malzeme veririm, yanında teste gitmeye hazır örnek bulundurursun, test istediklerinde hazır olur ve kaba boşaltırsın.”

Holman çişini yapmayı bitirdi ve pisuardan uzaklaştı. Pitchess'e bakmak için arkasına döndü ama, Pitchess duvara bakıyordu.

“Bu saçmalıklarla beni rahatsız etme.”

“İhtiyacın olursa, sana temel ilaçları ayarlayabilirim. Uyku ilacı, esrar, Ecstasy, ne olursa.”

Pitchess aletini salladı ve fermuarını çekti ama, yerinden kıpırdamadı. Hâlâ duvara bakıyordu. Birisi duvara küçük bir konuşma balonu ve bir penis resmi çizmişti. Penis, iç bunu, kal-tak diyordu.

Pitchess, “Ben bir kardeşime yardım etmeye çalışıyorum,” dedi.

Holman dışarı çıkıp Gilbert'a baktığında, Pitchess hâlâ gülümsüyordu.

Tony, “İlk günün nasıl geçiyor?” diye sordu.

“İyi geçiyor. Dinle, sana sormak istiyordum, sınava girmek için Motorlu Taşıtlar Dairesi'ne gitmeliyim ve işten çıkışta geç kalırım. Öğlen bana fazladan bir saat izin verir misin?”

“Cumartesi sabahları açık değiller mi?”

“Önceden randevu almalısın ve üç hafta boyunca dolular. Bu işin bitmesini gerçekten istiyorum, Tony.”

Holman Gilbert'ın bu sorunun sorulmasından hoşlanmadığını anlamıştı ama, Gilbert en sonunda razı oldu.

“Tamam, ama sorun çıkarsa ara. Fırsattan yararlanma. İlk gününde benden izin istemen iyi bir başlangıç değil.”

“Teşekkürler, Tony.”

“Saat ikide. Saat ikide burada olmanı istiyorum. Bu epey zaman demektir.”

“Elbette, Tony. Teşekkürler.”

Gilbert Richie'den bahsetmemiş, Holman da konuyu açmamıştı. Gail aramamıştı ki; bu da Holman için sorun değildi. Richie hakkında açıklamalar yapmak, Richie'nin ölümünün Donna'nın ölümünü öğrenmesine yol açtığını ve bütün hayatını nasıl altüst ettiğini açıklamak zorunda kalmak istemiyordu.

Gilbert en sonunda arkasını dönüp, hışımıyla uzaklaştığında Holman ofise döndü ve henüz öğlen olmamasına rağmen kartını bastı.

6

HOLMAN otoyol çıkışındaki Latin kökenli satıcıdan küçük bir buket kırmızı gül satın aldı. Başına kovboy şapkası giymiş, büyük plastik kovası çiçeklerle dolu adam burada, çok büyük bir olasılıkla, mezarlığa giden insanlara yasa dışı satış yapmayı umuyordu. Adam sekiz -ocho- istedi ama, Holman kovasıyla adamı görene kadar çiçek almayı akıl edememiş olmanın verdiği suçluluk duygusuyla ve Donna'nın ölmüş olmasının yarattığı daha büyük suçluluk duygusuyla, bir de ilaveten Richie'nin onu, Donna'nın öldüğünü ona söylemeyi akıl edecek kadar bile düşünmemesine üzülerek adama on dolar verdi.

Baldwin Haven Mezarlığı, Baldwin Hills'in hemen dışında, bir tepeyi kaplamıştı. Holman kapılardan döndü ve hiç kimse- nin arabanın berbat halini fark etmemesini umarak merkez bü- ronun yanına park etti. Perry'nin Mercury'si o kadar baktandı ki arabayı oraya çektiğini görenler, Holman'ın yabani otları biçmeye geldiğini düşünebilirlerdi. Holman daha iyi bir izlenim bırakacağına düşünerek çiçekleri yanına aldı.

Mezarlığın ofisi bir bankoyla bölünmüş büyük bir odaydı. Bankonun bir tarafında iki masa, birkaç dosya dolabı vardı, di- ğer tarafına da arazinin planları konulmuştu. Holman içeri gir- diğinde, masada oturmakta olan kır saçlı yaşlı kadın başını kal- dırıp baktı.

Holman, “Bir mezarın yerini öğrenmek istiyorum,” dedi.
Kadın ayağa kalkıp bankoya geldi.

“Evet, efendim. İsmi öğrenebilir miyim?”

“Donna Banik.”

“Banner?”

“B-A-N-I-K. Aşağı yukarı iki sene önce buraya defnedilmiş.”

Kadın raflardan birine gidip Holman’a mezar kapağını anımsatan ağır ve aşınmış bir şey indirdi. Banik adını mırılda-narak sayfaları ararken dudakları kıpırdıyordu.

Kadın giriş kaydını buldu, bir not kâğıdına bir şeyler yazdı ve bankonun arkasından çıkarak, Holman’ı arazi planlarının yanına götürdü.

“İşte, mezarın yerini nasıl bulacağınızı size göstereyim.”

Kadın arazi planında daireler çizerken, Holman onu izledi. Kadın kâğıda yazdığı koordinatları kontrol etti, sonra da her biri rakamlarla işaretlenmiş, aynı sıradaki küçük dikdörtgenleri ve onların arasındaki küçük dikdörtgeni gösterdi.

“Burada, güney cephesinde. Ofis burası. Yapmanız gereken otoparktan çıktıktan sonra sağa dönerek, yol ayrımına kadar bu yolu takip etmek ve sola sapmak. Buradaki mozolenin hemen önünde. Sıraları sayın, sokaktan üçüncü sıra, sondan altıncı mezar taşı. Kolay bulursunuz ama, bir sorun olursa buraya gelin, ben size yerini gösteririm.”

Holman numarası okunamayan dikdörtgene baktı.

“O benim karım.”

“Ya, üzüldüm.”

“Şey, karım değildi ama, uzun zaman önce karım gibiydi. Birbirimizi uzun zamandan beri görmemiştik. Düne kadar öldüğünü bile bilmiyordum.”

“Şey, eğer yardıma ihtiyacınız olursa, lütfen bana haber verin.”

Holman, Donna’nın kendisi için ne ifade ettiğiyle ilgilenmediği belli olan kadının bankonun arkasındaki yerine dönmesini izledi. İçinde bir öfke duygusunun kabardığı hissetti ama, o asla duygularını paylaşan biri olmamıştı. Lompoc’ta geçirdiği

on yılda, Donna ve Richie'den nadiren bahsetmişti. Ne yapacaktı, aile öykülerini aşağılık mahkûmlarla ya da Pitchess gibi çapulcularla mı paylaşacaktı? Gerçek insanlar, aileleri hakkında gerçek insanlarla konuşturlardı ama, Holman gerçek insanları tanımıyordu. Ailesini terk etmiş, şimdi de onları kaybetmişti. Bir anda herhangi birisine Donna'dan bahsetme ihtiyacı hissetti ama, yapabileceği tek şey, ilgilenmeyen bir yabancıyla konuşmak olacaktı. Bu gereksinimini fark ettiğinde, kendisini yalnız ve zavallı hissetti.

Holman Mercury'ye atlayıp kadının tarifine uyarak Donna'nın mezarına giden yolu izledi. Üzerinde Donna'nın adının, doğum ve ölüm tarihlerinin yazılı olduğu, toprağa gömülü küçük bronz plaketi gördü. Plaketin üzerinde sadece tek bir şey yazılıydı: *Sevgili Annem*.

Holman gülleri çimlerin üzerine bıraktı. Hapisten çıktığında Donna'ya söyleyeceklerini binlerce defa prova etmişti ama, Donna ölmüştü ve artık çok geçti. Holman öbür dünyaya inanmazdı. Donna'nın cennette olduğuna, onu seyrettiğine inanmıyordu. Buna rağmen güllere ve plakete bakarak onunla konuştu.

“Ben kokuşmuş bir serseriydim. Ben, senin bana taktığın bütün isimler ve daha berbatıydım. Benim ne kadar aşağılık olduğumu bilmiyordun. Bilmediğin için Tanrı'ya şükreliyordum ama, şimdi bu durumundan utanç duyuyorum. Eğer bilseydin benden vazgeçerdin ve düzgün bir adamla evlenip bir şeylere sahip olurdu. Keşke bilseydin. Kendim için değil, senin için. O zaman hayatını mahvetmezdin.”

Sevgili Annem.

Holman arabasına dönüp ofise doğru yola koyuldu. İçeri girdiğinde yaşlı kadın, orta yaşlı bir çifte planı göstermekte olduğu için, Holman kapıda bekledi. Güneşin altında durduktan sonra, ofisin serin havası iyi gelmişti. Kadın birkaç dakika sonra mezar yerleri hakkında konuşan çiftin yanından ayrılıp Holman'ın yanına geldi.

“Kolay bulabildiniz mi?”

“Evet, teşekkürler, bulmamı kolaylaştırdınız. Dinleyin, size bir şey sormak istiyorum. Düzenlemeleri kim yapmıştı?”

“Cenazesi için mi?”

“Kız kardeşi mi kocası mı, kim bilmiyorum ama, masrafları bölüşmek isterim. Uzun süre birlikteydik ve sonra ben uzaklara gittim; masrafları paylaşmamanın ayıp olduğunu düşünüyorum.”

“Masraflar ödendi. Cenaze töreni sırasında ödenmişti.”

“Bunu anladım ama, yine de ödemeyi teklif ediyorum. En azından bir kısmını.”

“Defin masraflarını kimin ödediğini mi öğrenmek istiyorsunuz?”

“Evet, bayan. Bana bir telefon numarası, adres falan verebilirseniz... Masraflar için yardımcı olmak istiyorum.”

Kadın müşterilerine baktı ama, onlar hâlâ çeşitli yerler konusunda aralarında tartışıyorlardı. Kadın bankonun etrafından dolaşarak masasına gitti ve parsel numarasının yazılı olduğu kâğıdı bulana kadar çöp tenekesini karıştırdı.

“Banik’ti değil mi?”

“Evet, bayan.”

“Deftere bakmalıyım. Kayıtları bulmam lazım. Telefon numarası bırakabilir misiniz?”

Holman kadının not defterine Perry’nin numarasını yazdı.

Kadın “Bu çok cömertçe. Eminim ailesi sizden haber almaktan mutlu olacaktır,” dedi.

“Teşekkürler, bayan. Öyle olacağını umarım.”

Holman Sanayi Şehri’ne dönmek üzere arabasına bindi. Saate ve trafik durumuna bakınca ikiden önce işte olacağını anladı ama, radyoyu açınca, işler değişti. İstasyon normal yayın akışını kesmiş, dört polis memurunun cinayet zanlısının kimliğinin tespit edildiği ve hakkında tutuklama emri çıkartıldığı haberini veriyordu.

Holman radyonun sesini açtı. İşini unutmuştu. Derhal bir telefon aramaya başladı.

Holman kapısı ardına kadar açık, televizyonu olan küçük bir bara rastlayana kadar arabayı sürdü. Hurdayı kırmızı alana park etti ve televizyonu görene kadar mekânı tartarak kapıda duraladı. Holman tutuklanmasının bir hafta öncesinden beri bara gitmemişti ama, bu bar da farklı değildi. Sivri favorili genç bir barmen öğle yemeklerini yudumlayan ayaşlara servis yapıyordu. Televizyon ESPN’e ayarlıydı ama, kimsenin seyrettiği yoktu.

“Haberleri izlememin sakıncası var mı?”

Barmen o gün yapacağı en zor iş Holman’a içki koymakmış gibi bir bakış attı.

“Ne isterseniz seyredin. Size bir içki verebilir miyim?”

Holman yanındaki iki kadına göz attı. Kadınlar dikkatle Holman’a bakıyorlardı.

“Club soda, sanırım. Ya haberler?”

Barmen içine biraz misket limonu sıktığı ve ağzına kadar sodayla doldurduğu bardağı barın üzerine koyduktan sonra, kanalı, birkaç kişinin Orta Doğu konusunu tartıştığı başka bir kanala çevirdi.

Holman, “Ya yerel haberler?” dedi.

“Şu anda haber verirler mi, bilmiyorum. Pembe dizilerden başka bir şey yok.”

İki kadından Holman’a yakın olan, “Beşi veya dokuzu deneyin,” dedi.

Barmenin bulduğu yerel kanalda Los Angeles Emniyeti’nden yüksek rütbeli birkaç kişi basın toplantısı yapıyordu.

Barmen, “Ne oldu? Şu öldürülen polislerle mi ilgili?” diye sordu.

“Evet. Kimin yaptığını öğrenmişler. Dinleyelim.”

İkinci kadın, “Ne olmuş?” diye sordu.

Holman, “Dinleyebilir miyiz?” dedi.

İlk kadın, “Bu sabah seyrettim. Yeni bir şey yoktu,” dedi.

Holman, “Ne dediklerini dinleyebilir miyiz, lütfen?” dedi.

Kadın homurdanır gibi bir ses çıkardı ve nereden çıktı bu Holman der gibilerinden gözlerini devirdi. Barmen televizyonun

sesini açtı ama, o anda Donnelly adında komiser yardımcısı işlenen suçu anlatıyor ve Holman'ın zaten bildiği bilgileri veriyordu. Donnelly ölenlerin kimliklerini açıklarken, polis memurlarının fotoğrafları ekranda belirliyordu. Richie son sıradaydı. Fotoğrafi, Holman'ın gazetede gördüğü fotoğrafın eşiydi ama, şimdi Holman'ın tüylerini ürpertmişti. Sanki Richie ekrandan Holman a bakıyordu.

Barın ucunda oturan bir adam; “Umarım bunu yapan aşağılığı bulurlar,” dedi.

Birinci kadın, “Başka bir şey seyredebilir miyiz? Bütün bu cinayetlerden sıkıldım,” dedi.

Holman, “Dinleyin,” dedi.

Kadın sanki yüksek sesle özel bir konuşma yapıyormuş gibi arkadaşına döndü.

“Kötü haberden başka bir şey yok ve neden hiç kimsenin izlemediğini merak ediyorlar.”

Holman, “Kapa çeneni de dinle,” dedi.

Görüntüye tekrar, ekranın sağ tarafında bir başka resim belirdiğinde kararlı görünen Donnelly geldi.

Donnelly, “Warren Alberto Juarez adındaki bu adam hakkında, bu memurları öldürdüğü için tutuklama emri çıkartıldı,” dedi.

Kadın Holman’a döndü.

“Benimle böyle konuşamazsın. Benimle böyle konuşmaya nasıl cesaret edersin?”

Donnelly sözlerini sürdürürken Holman duyabilmek için zorlandı.

“Bay Juarez, Cypress Park’ta yaşıyor. Saldırı, soygun, gizlice silah bulundurma ve bilindik çetelerle iş birliği yapma gibi kabarık bir suç geçmişi var...”

Kadın, “Beni duymamış gibi davranma!” dedi.

Holman Donnelly nin söylediklerine odaklandı ama, buna rağmen bir kısmını kaçırdı.

“...ekranınızdaki numaradan bizimle temas kurun. Bu adamı kendiniz -tekrar ediyorum- kendiniz yakalamaya kalkışmayın.”

Holman dikkatle ekrandaki yüze baktı. Warren Alberto Juarez kalın bıyığı, takke gibi arkaya taranmış saçlarıyla çete üyelerine benziyordu. Fotoğrafta sert gözükebilmek için gözlerine uyur gibi bir bakış yerleştirmişti. Uyur gibi bakışlar, zenci ve Latin suçlular arasında popülerdi; ama Holman etkilenmemişti. Men’s Colony ve Pleasant Valley’de zaman geçirdiğinde hayatta kalabilmek için, pek çok uykulu tipi pataklamıştı.

Kadın, “Seninle konuşuyorum, Tanrının cezası. Böyle bir şey söylemeye, benimle böyle konuşmaya nasıl cesaret edersin?”

Holman barmene başını salladı.

“Soda ne kadar?”

“Seninle konuşuyorum.”

“İki.”

“Ankesörlü telefonunuz var mı?”

“Seninle konuşurken, bana bak.”

“Arkada, tuvaletlerin yanında.”

Holman barın üzerine iki dolar koyduktan sonra, barmenin parmağını takip ederek telefona giderken, kadın ona aşağılık herif diye bağırdı. Holman telefona ulaştığında, Levy’nin Devonshire Polis Merkezi’ndeki numarasını bulmak için cebinden listesini çıkarttı. Onun diğer hatta yaptığı görüşmeyi bitirmesini bekledi ve Levy en sonunda telefona geldi.

Holman, “Haberlerde duydum,” dedi.

“Öyleyse, benim bildiklerimi siz de biliyorsunuz. Parker Center arayalı henüz bir saat bile olmadı.”

“Adamı yakalamışlar mı?”

“Bay Holman, tutuklama izni yeni çıkartıldı. Adamı tutuklar tutuklamaz bana haber verecekler.”

Holman sanki bir haftadır metedrin alıyormuş gibi titriyordu. Levy’yle konuşmasını henüz bitirmek istemediği için birkaç kere derin nefes alıp gevşemek için kendisini zorladı.

“Pekâlâ, anladım. Neden olduğunu biliyorlar mı?”

“Şimdiye kadar öğrendiklerime göre, Juarez’le Komiseri Yardımcısı Fowler arasında kişisel bir kan davası varmış. Fowler geçtiğimiz yıl Juarez’in erkek kardeşini tutuklamıştı ve görünüşe bakılırsa, kardeşi hapisanede öldürülmüştü.”

“Richie Juarez’e nasıl bulaşmış?”

“Bulaşmamıştı.”

Holman biraz daha fazla bilgi almayı umuyordu. Levy’nin dört cinayet için arada bağlantı kurabileceği bir sebep göstermesini bekledi ama, Levy sessizliğini koruyordu.

“Durun bir dakika -bir dakika- bu piç sadece Fowler için mi dört kişiyi öldürdü?”

“Bay Holman, dinleyin, burada beklentinizin ne olduğunu biliyorum -bunların bir anlamı olmasını istiyorsunuz. Ben de bir anlamı olmasını istiyorum, ama bazen olmaz. Richard’ın, Juarez’in tutuklanmasıyla ilgisi yoktu. Bildiğim kadarıyla, Mellon ve Ash’in de. Kesin bir şey söyleyemem ama, şefleriyle yaptığım konuşmadan edindiğim izlenim bu yönde. Belki sonra daha fazlasını öğreniriz ve bu kulağa mantıklı gelebilir.”

“Juarez’in yanındakinin kim olduğu biliniyor mu?”

“Bana kalırsa tek başına hareket etti.”

Holman yine sesinin titrediğini hissetti ve engellemek için çaba harcadı.

“Bu mantıklı değil. O köprünün altında olduklarını nereden biliyordu? Onları takip mi etmişti? Bir adam *tek başına* mı pusuya yatmıştı ve yalnızca içlerinden birini haklamak için dördünü de mi öldürdü? Bu çok anlamsız.”

“Anlamsız olduğunu biliyorum. Üzgünüm.”

“Juarez olduğundan eminler mi?”

“Eminler. Olay yerinde bulunan kovanlardaki parmak izleri Bay Juarez’inkilere uyuyor. Anlatılanlara göre Juarez’in Fowler’ı defalarca tehdit ettiğini duyan ve dün gece olay yerinde olduğunu gören tanıklar mevcut. Juarez’i bu sabahın erken saatlerinde tutuklama girişiminde bulundular, ama o çoktan kaçmıştı. Dinleyin, başka telefonlar da var...”

“Kısa sürede tutuklanır mı?”

“Bilmiyorum. Şimdi gerçekten...”

“Bir şey daha Başkomiser, lütfen. Haberlerde Juarez’in çete mensubu olduğunu söylediler.”

“Anladığım kadarıyla, öyleydi.”

“Çete bağlantılarından haberiniz var mı?”

“Bilmiyorum -hayır, bayım. Artık gerçekten kapatmalıyım.”

Holman ona teşekkür ettikten sonra, bir dolarlık banknotu bozması için tekrar barmenin yanına gitti. Edepsiz kadın ona pis bir bakış attı ama, bu defa herhangi bir şey spylemedi. Holman bozuk paraları alarak yeniden telefona gitti ve Gail’i aradı.

“Selam, ben Holman. Bir saniyen var mı?”

“Elbette, Max. Ben de seni aramak üzereydim.”

Holman Gail’in kendisine, polisin zanlının adını tespit ettiğini söylemek istediğini anladı ama, anlamazlıktan geldi.

“Birkaç gün izin almam gerekirse, bunu Gilbert’la ayarlayacağımı söylediyini hatırlıyor musun?”

“İzne mi ihtiyacın var?”

“Evet. Yapmam gereken çok şey var, Gail. Tahmin ettiğimden daha çok.”

“Bugün polisle konuştun mu?”

“Başkomiser Levy’yle şimdi kapattım. Gilbert’tan benim adıma birkaç gün izin alabilir misin? Adam zaten iş vererek bana iyilik etti...”

“Onu hemen arayacağım, Max -anlayacağından eminim. Şimdi dinle, danışmanlardan biriyle görüşmek ister misin?”

“Ben iyiyim, Gail. Danışmana ihtiyacım yok.”

“Öğrendiğin şeyleri unutmanın zamanı değil, Max. Başa çıkma yöntemlerini kullan. Demir adam olmaya çalışma ve bunun üstesinden tek başına gelmen gerektiğini düşünme.”

Holman Gail’e, kendisinin hissettiği suçluluk ve utancı paylaşmak isteyip istemediğini sormayı arzu etti. Herkesin kendisine patlamaya hazır biriymiş gibi davranmasından bıkıp usanmıştı ama, Gail’in işini yaptığını kendisine hatırlattı.

“Biraz zamana ihtiyacım var, hepsi bu. Danışman konusunda fikrimi değiştirirsem sana haber veririm.”

“Burada olduğumu bilmeni istedim.”

“Biliyorum. Dinle -kapatmalıyım. Bana iş ayarladığın için teşekkürler. Tony’ye onu birkaç güne kadar arayacağımı söyle.”

“Söylerim, Max. Kendine dikkat et. Yüreğinin yandığını biliyorum, ama şu anda yapman gereken en önemli şey kendine dikkat etmen. Oğlun bunu yapmanı isterdi.”

“Teşekkürler, Gail. Görüşürüz.”

Holman ahizeyi yerine koydu. Nelerin önemli olduğu konusunda Gail’in bazı düşünceleri vardı ama, Holman’m da kendi düşünceleri vardı. Onun bildiği dünya, suçluların dünyasıydı. Ve bundan nasıl faydalanacağını biliyordu.

SUÇLULARIN arkadaşları olmaz. Suçluların ortakları, destekçileri, korumaları, fahişeleri, para babası hovardaları, dağıtıcıları, iş birlikçileri, kurbanları ve patronları olur. Bunlar oyunbozanlık edebilirler ve hiçbirine güvenilmez. Holman'ın Lompoc'ta geçirdiği on yıl boyunca avluda karşılaştığı insanlar Dick Tracy veya Sherlock Holmes tarafından tutuklanıp hüküm giymemişti; onlar tanıdıkları ve güvendikleri biri tarafından ele verilmişlerdi. Polislerin çalışmaları ancak bu noktaya kadar gelebilmişti; Holman Juarez'i ispiyonlayacak birini bulmak istiyordu.

O öğleden sonra Gary "L'Chee" Moreno, "İki ayağının arasına sıçan en salak gringo olmalısın," dedi.

"Bana beni sevdiğini söyle, kardeşim."

"Sana şunu söylüyorum, Holman; neden kaçmadın? Bunu sormak için tam on yıl bekledim, seni salak Anglo."

"On yıl beklemen gerekmezdi, Chee. Beni Lompoc'ta ziyaret edebilirdin."

"Seni böyle düşündüğün için yakaladılar, salak Holman! Ben olsam kırıma acı kırmızı biber sürülmüş gibi Zacatecas'a kaçırdım. Gel buraya, kardeşine biraz sevgi göster."

Chee Doğu Los Angeles'taki kaporta atölyesinin bankosunun etrafından dolaştı. Holman'a sıkıca sarıldı. Birbirlerini en son on yıl önce görmüşlerdi -Chee bankanın dışında Holman'ı

beklerken, polis ve FBI'nın geldiği gün; Chee bu nedenle -bu karşılıklı bir anlaşmaydı- kaçmıştı.

Holman Chee'yle ilk kez, her ikisi de on dört yaşındayken, Kaliforniya Islahevi'nde tanışmıştı; Holman mağaza hırsızlığı ve çeşitli hırsızlık suçlarından tutuklanmıştı; Chee de ikinci oto hırsızlığından hüküm giymişti. Ufak tefek ama korkusuz Chee üç sokak çetesi mensubu tarafından dövülürken o zaman bile geniş omuzları ve kalın ensesiyle yaşma göre iri olan Holman çocukların üzerine atılıp onları haklamıştı. Bu olaydan sonra ne Chee ne de ailesi Holman için yeterince bir şey yapabilmışlerdi. Chee beşinci kuşak White Fence'ti ve yetmişli yıllarda Los Angeles'ın çalıntı araba piyasasının zirvesine oturan ve kötülükleriyle nam salmış iki ufak tefek Guatemallı olan Pa-coimalı Chihuahua Kardeşlerin yeğeniydi. O günlerde Holman araba çalabilecek kadar ayık olduğunda, ki son zamanlarda nadiren ayık oluyordu, Chee'ye Porsche ve Corvette'ler tedarik ederdi; hatta Chee banka soygunlarının birkaçına katılmıştı Holman, Chee'nin bunu, dostuyla birlikte çılgınca ve kanunlara aykırı yaşamak isteğiyle yaptığını biliyordu.

Chee geri çekildiğinde Holman onun bakışlarının ciddi olduğunu gördü. Holman onun için gerçekten de önemliydi; bütün o geçmiş günlerin derin anlamını taşıyordu.

“Lanet olsun, seni görmek güzel, kardeşim. Lanet olsun. Sen deli falan mısın? Burada olman bile kuralları ihlal etmek.”

“Federal tahliye, dostum. Şartlı tahliyeye benzemiyor. Kiminle görüşeceğime karışmıyorlar.”

Chee kuşkulu görünüyordu.

“Dalga geçiyorsun?”

“Asla.”

Chee federal sistemin tuhaflığına açıkça şaşırmış ve etkilenmişti.

“Haydi gel, arka tarafa gidip bu gürültüden uzaklaşalım.”

Chee Holman'ı bankonun arkasından geçirerek ufak bir ofise götürdü. Bu ofis bir zamanlar Chee'nin amcaları adına yönettiği ve çalman arabaların parçalandığı mekânın merkeziydi. Şimdi daha yaşlı, daha akıllı ve amcaları uzun zaman önce ölmüş olan Chee oğulları ve yeğenleriyle birlikte oldukça yasal bir kaportacı dükkânı işletiyordu. Holman kaportacının ofisinde etrafına bakındı.

“Farklı görünüyor.”

“*Farklı* dostum. Kızım haftanın üç günü burada çalışıyor. Duvarlarda meme fotoğrafları görmek istemiyor. Bira ister misin?”

“Ayığım.”

“Dalga geçiyorsun. Şey, iyi, dostum. Bu gerçekten iyi. Lanet olsun, yaşılanıyoruz.”

Chee kendisini koltuğa atarken bir kahkaha attı. Güldüğünde, köseleyi andıran cildi aknelerin bıraktığı çukurlar ve çete günlerinden kalan dövmelerle akordeon gibi oldu. O hâlâ bir White Fence, onaylanmış kıdemli bir çete mensubuydu ama, sokaktaki yaşamdan çekilmişti. Chee'nin boşluğa, en sonunda da Holman'a bakan kırışık yüzünde üzgün bir ifade vardı.

“Paraya ihtiyacın var mı? Sana destek olabilirim. Bana geri ödemen gerekmez. Ciddiyim.”

“Warren Alberto Juarez adındaki herifi istiyorum.”

Chee dağınıklığın arasından kalın telefon rehberini almak için sandalyesinde döndü. Birkaç sayfayı çevirdi, bir adı daire içine aldı ve rehberi masanın karşısına itti.

“İşte. Kendin bak.”

Holman dikkatle sayfaya baktı. Warren A. Juarez. Cypress Park'ta bir adres. Bir telefon numarası. Holman başını kaldırdığında, Chee Holman'a sanki salakmış gibi bakıyordu.

“Dostum, buraya gelmenin nedeni bu mu? Ödülü cebine atmak mı? Onun burada bir dolapta saklandığını mı düşünüyorsun? *Sakin ol, lütfen.*”

“Nereye gittiğini biliyor musun?”

“Bunu bildiğimi de nereden çıkardın?”

“Sen Küçük Chee’sin. Sen daima bir şeyler bilirsin.”

“O günler geçti, kardeşim. Ben artık Bay Moreno’yum. Et-rafına bir bak. Artık öyle bir yaşam sürmüyorum. Vergi ödü-yorum. Hemoroitim var.”

“Sen yine de bir White Fence’sin.”

“Sana yemin ederim ve şu kadarını söyleyeyim -o herifin nerede olduğunu bilseydim onu kendim mıhlardım- o bir Whi-te Fence değil. O bir Frogtown’h, dostum, nehrin yukarisından ve şimdi başıma bela olmaktan başka bir şey yapmıyor. Çocuk-ların yarısı bugün arayıp hasta olduklarını söylediler. O parayı istiyorlar. Çalışma programım bombok oldu.”

Chee bu kadar Warren Juarez yetti dermiş gibi avuçlarının içini gösterdi ve ağız kalabalığına devam etti.

“O ödül işini unut, Holman. Sana söyledim, sana para ve-receğim, eğer istersen.”

“Ben yardım istemiyorum.”

“O halde ne?”

“Onun öldürdüğü polislerden biri benim oğlumdu. Richie büyümüş ve polis olmuş, düşünebiliyor musun? Benim küçük oğlum.”

Chee’nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Oğlanla birkaç kez kar-şılaşmıştı, ilk karşılaştıklarında Richie üç yaşındaydı. Holman oğlanı Santa Monica rıhtımındaki dönme dolaba götürmek için Donna’yı ikna etmişti. Holman ve Chee buluşmuşlardı ama, Holman otoparkta gördükleri Corvette’i çalabilmek için çocuğu Chee’nin kız arkadaşına bırakmıştı. Gerçekten Yılın Babası olayıydı.

“*Sakin ol, sakın ol.* Üzüldüm.”

“O annesine benzedi, Chee. Bunun için dua etmiştim. Be-nim gibi berbat biri olmaması; annesi gibi olması için.”

“Tanrı dualarını kabul etmiş.”

“Polis onu Juarez’in öldürdüğünü söyledi. Juarez’in, kardeşi yüzünden sadece Fowler adında birini gebertmek için dördünü de öldürdüğünü söyledi.”

“Bu konuda hiçbir bilğim yok, dostum. Her neyse. Şu Frog-town. *Sakin ol.*”

“Her neyse, onu bulmak istiyorum. Ona yardım edenlerin kim olduklarını öğrenmek ve onları da bulmak istiyorum.”

Chee sandalyesinde kıpırdayınca sandalye gıcırdadı. Kaba eliyle yüzünü ovaladı, mırıldandı ve düşündü. Latin çeteler adlarını mahallelerinden alırlardı. Mutlu Vadi Çetesi, Tehlike Caddesi, Geraghty Lomas. Frogtown adını, Los Angeles Nehri’nin henüz betonla çevrilmediği ve kurbağaların ölmediği eski günlerden almıştı. Juarez’in Frogtown’in üyesi olması Holman’m dikkatinden kaçmamıştı. Polisler nehirde öldürülmüştü.

Chee’nin gözleri yavaşça Holman’da sabidendi.

“Onu öldürecek misin? İstedğin bu mu?”

Holman ne yapacağından emin değildi. Chee’nin yanında ne aradığından da emin değildi. Bütün Los Angeles Polis Teşkilatı Warren Juarez’i arıyordu.

“Holman?”

“O benim oğlumdu. Birisi oğlunu öldürdüğünde öylece oturamazsın.”

“Sen katil değilsin, Holman. Zorlu bir baş belasısın, evet, ama insan cinayet işler mi? Sende bunu hiç görmedim dostum, inan bana, çok sayıda katı yürekli katil gördüm, çete mensuplarının bir çocuğu bıçakladıktan sonra gidip kaburga yediklerini gördüm, ama sen öyle değilsin. Bu çocuğu öldürüp sonra da otobüsle hapse dönerken doğru şeyi yapıp yapmadığını mı merak edeceksin?”

“Sen olsan ne yapardın?”

“Orospu çocuğunu hemen öldür, dostum. Herifin kafasını kes, sonra herkesin görebilmesi için dikiz aynana as ve doğrucuca Whittier Bulvarı’na git. Böyle bir şey yapmak ister misin? Yapabilir misin?”

“Hayır.”

“Öyleyse bırak da polis işini yapsın. Dört adamlarını kaybettiler. Bu çocuğu bulabilmek için can alırlar.”

Holman Chee’nin haklı olduğunu biliyordu. Duygularını sözcüklere dökmeye çalıştı.

“Polis memurları... polis olduklarında en yakın akrabalarının adlarını yazmak zorundalar. Baba bölümüne Richie ‘bilmiyor’ yazmış. Benden o kadar utanıyordu ki, bana sahip çıkmamıştı -babasının bilinmediğini yazmıştı. Buna dayanmamam, Chee. Ben onun babasıyım. Vermem gereken cevap bu.”

Chee sandalyesine yerleşti. Holman sözlerini sürdürürken sessizleşti ve düşüncelere daldı.

“Bu olayı bir başkasına bırakamam. Şimdi Juarez’in bu işi tek başına yaptığını söylüyorlar. Haydi, Chee, nasıl olur da bir çocuk silahlı dört memuru, ateş etmelerine fırsat vermeden tek başına haklayacak kadar iyi olabilir?”

“Çok sayıda çete üyesi Irak’tan dönüyor, kardeşim. Eğer oğlan denizaşırı ülkelerde silahlandıysa neyi nasıl yapacağını çok iyi bilebilir.”

“O halde ben bunu öğrenmek istiyorum. Bu olayın nasıl olduğunu anlamak ve bu işi gerçekleştiren piçleri bulmak istiyorum. Ben polislerle yarışmıyorum. Ben sadece o piçin bulunmasını istiyorum.”

“Şey, epey yardım (!) alacaksınız. Juarez’in Cypress Park’taki evinin önünde sanki bir polis kongresi toplanmış. Karım ve kızım öğle yemeklerinde birkaç tane kahrolası yakışıklı görmek için oraya gidiyorlar! Juarez’in karısı saklanıyor. Sana verdiğim adres, şu anda boş.”

“Karısı nerece gitti?”

“Ben bunu nasıl bilebilirim, Holman? O oğlan bir White Fence değil. White Fence olsaydı ve oğlunu öldürseydi, onu gözümü kırpmadan öldürürdüm. Ama o Frogtoum’dan.”

“Küçük Chee?”

On sene önce iki banka soygununun tanıkları Holman’ın ikinci bir adamın kullandığı bir arabaya bindiğini görmüşlerdi. Holman’ın

tutuklanmasından sonra FBI, ortağının adını ifşa etmesi için onu zorlamıştı. Sormuşlardı ama, Holman dayanmıştı.

Holman, “Ben tutuklandıktan sonra -seni ele vereceğim-den korkarak ne kadar uykusuz kaldın?”

“Bir gece bile kalmadım. Tek bir gece bile, dostum.”

“Çünkü neden?”

“Çünkü senin sağlam olduğunu biliyordum. Sen benim kardeşimdin.”

“Bu gerçek değişti mi, hâlâ aynı mı?”

“Aynı. Biz aynıyız.”

“Bana yardım et, Küçük Chee. Kızı nerede bulabilirim?”

Holman Chee’nin bundan hoşlanmadığını biliyordu ama, Chee tereddüt etmemişti. Telefonunu kaldırdı.

“Sen kendine bir kahve al, dostum. Benim birkaç yeri aramam gerekiyor.”

Bir saat sonra Holman dışarı çıktı ama, Chee onu geçirmeydi. On yıl sonra bazı şeyler aynı olsa da diğer şeyler farklıydı.

HOLMAN öncelikle polislerin toplantısını görmek için Juarez'in evinin önünden geçmeye karar verdi. Chee tarafından polislerin orayı kontrol ettiği konusunda uyarılmış olmasına rağmen Holman şaşırmişti. Üç haber minibüsü ve Los Angeles Polisi'nden siyah-beyaz bir araba küçük bir bungalovun önünde park etmişti. Yayın çanakları ince ve uzun palmiye ağaçları gibi minibüslerin üzerinde sallanıyor, üniformalı polisler ve haberciler kaldırımında gevezelik ediyorlardı. Holman polisler gitse bile Juarez'in oraya bir daha asla dönmeyeceğini tek bakışta anlamıştı. Karşı sokakta mahallelilerin oluşturduğu ufak bir kalabalık aptal aptal manzarayı seyrediyordu. Evin önünden yavaşlayarak geçen arabalar Holman'da, 405 numaralı karayolunda bir trafik kazasının yanından geçiyormuş gibi bir his uyandırdı. Juarez'in karısının çekip gittiğine şüphe yoktu.

Holman arabayı sürmeye devam etti.

Chee Maria Juarez'in, kuzeninin, Orta Amerikalıların yoğunlukta olduğu Sunset'in güneyinde kalan Silver Lake'teki evine yerleşmiş olduğunu öğrenmişti. Holman polislerin de Maria Juarez'in yerini bildiğini anlamıştı ve büyük bir olasılıkla onu medyadan korumak için evden ayrılmasına yardım etmişlerdi; tek başına kaçtığı takdirde onu kaçak ilan edecekler ve tutuklama emri çıkaracaklardı.

Chee'nin Holman'a verdiği adres, dik bir yamaçtaki bir di-
zi servi ağacının arkasında kalan tahta kaplamalı, küçük bir ku-
lübeye gidiyordu. Holman evin gizlenir gibi göründüğünü dü-
şündü. İki blok yukarıdaki kaldırımın kenarında park ettikten
sonra ne yapması gerektiğine karar vermeye çalıştı. Kapı ka-
palıydı ve perdeler çekilmişti ama, evlerin çoğunda öyleydi.
Holman Juarez'in evde olup olmadığını merak etti. Evde ol-
ması mümkündü. Holman gidecek yerleri olmadığı için, kendi
evlerinin garajında yakalanan düzinelerce adam tanıyordu.
Suçlular daima kız arkadaşlarına, karılarına, annelerine, evleri-
ne, karavanlarına, arabalarına -kendilerini güvende hissettiren
kimseye veya yere dönerlerdi. Holman da eğer bir evi olsaydı
büyük bir olasılıkla evde yakalanacaktı.

Holman'ın aklına polisin de bunu bildiğı ve evi gözetleyebi-
leceğı geldi. Diğer evleri ve arabaları incelemek için döndü fa-
kat, şüpheli bir şey görmedi. Arabasından inerek ön kapıya
gitti. Kapıyı açan olmadığı takdirde olayı abartmak için bir ne-
den yoktu. Kapıyı hiç kimse açmazsa evin etrafından dolaşıp,
arkadan gizlice eve girecekti. Kapıyı çaldı.

Holman kapının bu kadar çabuk açılacağını tahmin etme-
mişti ama, genç bir kadın kapıyı hemen açtı. Yirmi, yirmi bir
yaşından fazla olamazdı, hatta Richie'den bile daha gençti. Kı-
çı çirkin, burnu düz, dişleri büyüktü ve yağlı siyah saçları düz-
lenmiş, yanlarda dalgalanmıştı.

"İyi mi?" dedi.

Holman'ın polis olduğunu zannetmişti.

Holman, "Maria Juarez?"

"Bana onun iyi olduğunu söyleyin. Onu buldunuz mu? Ba-
na onun ölmediğini söyleyin."

Kadın Holman'a öğrenmek istediğı her şeyi söylemişti. Ju-
arez burada değildi. Polisler daha önce buraya gelmişlerdi ve
kadın onlara yardımcı olmuştu. Holman rahatlatıcı bir ifadeyle
gülümsedi.

"Birkaç soru sormalıyım. İçeri gelebilir miyim?"

Kadın kapıdan çekildi ve Holman içeri girdi. Televizyonda Telemundo gösteriliyordu ama, onun dışında ev sakindi. Holman evin ara tarafında birinin olup olmadığını anlamak için kulak kabarttıysa da hiçbir şey duymadı. Bulunduğu yerden yemek odasını ve arka kapısı kapalı olan mutfakı görebiliyordu. Ev chorizo¹ ve cilantro² kokuyordu. Bir koridor salona açılıyordu ve muhtemelen banyoya ve birkaç yatak odasına gidiyordu. Holman yatak odalarında herhangi birinin olup olmadığını merak etti.

Holman, “Burada başka biri var mı?” dedi.

Kadının bakışları titreyince Holman ilk hatasını yaptığını fark etti. Soru kadının kuşulanmasına neden olmuştu. ■

“Teyzem. Yatıyor.”

Holman kadını kolundan tutarak koridora doğru götürdü.

“Bir bakalım.”

“Kimsiniz siz? Polis mi?”

Holman bu serseri kızların sizi deneyimli bir gangster kadar çabuk, hatta bazılarının daha da çabuk öldürebileceklerini bildiği için kadının kolunu sıkıca tuttu.

“Warren’in burada olup olmadığını öğrenmek istiyorum.”

“Burada değil. Burada olmadığını biliyorsunuz. Siz kimsiniz? Siz dedektiflerden biri değilsiniz.”

Holman kadını koridor boyunca yürüttü, önce banyoya, sonra da ilk yatak odasına baktı. Şallara ve battaniyelere sarılmış, kuru üzüm kadar solmuş ve kurumuş bir kadın yatakta oturuyordu. Maria kadına İspanyolca bir şeyler söyledi ama, Holman anlamadı. Kadına özür diler gibi gülümsedi ve yaşlı kadının kapısını arkalarından kapayarak Maria’yı ikinci yatak odasına sürükledi.

Maria, “Oraya girmeyin,” dedi.

“Warren burada değil, burada mı?”

“Bebeğim. Uyuyor.”

Holman Juarez’in karısını önüne çekerek, kapıyı hızla açtı. Oda loştu. Bir yatakta uyuyan minik şekli fark etti. Uç veya dört yaşında bir kız çocuğuydu. Juarez’in yatağın altında veya dolapta olabileceğini düşünerek tekrar kulak kabarttı ama, küçük kızı uyandırmak istemiyordu. Çocuğun hafif horultusunu duymuştu. Çocuğun masumiyeti Holman’a Richie’nin o yaşlarındaki halini hatırlattı. Richie’yi uyurken görüp görmediğini hatırlamaya çalıştıysa da, hatırlayamadı. Var olmadıkları için anılar depresmedi. Holman bebeğinin uyuduğunu görebilecek kadar uzun süre kalmamıştı yanlarında.

Holman kapıyı kapatıp Maria’yı salona götürdü.

Maria, “Siz polislerle beraber değildiniz -kim olduğunuzu bilmek istiyorum,” dedi.

“Adım Holman. Bu adı biliyor musunuz?”

“Bu evden gidin. Warren’in nerede olduğunu bilmiyorum. Polislere söyledim. Kimsiniz? Bana rozetinizi göstermediniz.”

Holman kadını zorla yatağa oturttu. Üzerine eğildi, burun buruna geldiler ve Holman parmağını kadının yüzüne uzattı.

“Şu yüze bir bak. Bu yüzü haberlerde gördün mü?”

Maria ağlıyordu. Holman’ın ne dediğini anlamamış ve korkmuştu. Holman bunun farkına varmıştı ama, kendisine engel olamıyordu. Sesi fısıltıdan yukarı çıkmamıştı. Tıpkı bankaları soyarken olduğu gibi.

“Adım Holman. Polis memurlarından birinin de adı Holman’dı. Senin kahrolası kocan benim oğlumu öldürdü. Bunu anlıyor musun?”

“Hayır!”

“Warren nerede?”

“Bilmiyorum.”

“Meksika’ya mı gitti? Tüydüğünü duydum.”

“Gitmedi. Onlara gösterdim. Bizimle beraberdi.”

“Warren nerede?”

“Bilmiyorum.”

1 Ç.N. Baharatlı İspanyol domuz sosisi.

2 Ç.N. Kışniş.

“Bana onu kimin sakladığını söyle.”

“Bilmiyorum. Onlara da söyledim. Bizimle beraberdi.”

Holman nasıl davranacağını önceden düşünmemiş ve şimdi tuzağa düşmüştü. Hapishanedeki danışmanlar bu konuyu ısrarla belirtmişlerdi -suçlular eylemlerinin sonuçlarını tahmin edemeyen veya etmek istemeyen kişilerdi. Buna güdü kontrolü eksikliği adı veriliyordu. Holman aniden kadının gırtlığına sarıldı. Holman ne yaptığını veya neden yaptığını kavrayamadan eli kendi iradesiyle hareket ediyormuşçasına, bir kulağından diğerine kadar kadının gırtlığına sarılmıştı...

...ama kadın boğuluyormuş gibi bir ses çıkarınca Holman yaptığının farkına vardı. Yüzü utançtan yanarak elini kadının gırtlığından çekti ve geri doğru bir adım attı.

Küçük kız, “Anne?” dedi.

Kız koridorda, yaşlı kadının odasının önünde duruyordu. O kadar ufak tefekti ki minyatür bir insan gibi gözüküyordu. Holman kendisinden iğrenerek ve çocuğun kendisini görmüş olabileceğinden utanarak kaçmak istedi.

“Tamam, canım. Yatağa dön. Birazdan yanma geleceğim. Şimdi git.”

Küçük kız odasına döndü.

Donna ona lanetler yağdırırken Richie arkasını dönüyor.

Holman, “Özür dilerim. İyi misiniz?” dedi.

Maria sesini çıkarmadan ona baktı. Holman’ın gırtlığına sarıldığı yere dokundu. Yanağına yapışan bir lüleyle oynadı.

Holman, “Dinleyin, özür dilerim. Altüst olmuş haldeyim. Warren oğlumu öldürdü.”

Kadın kendini toplayıp başını salladı.

“Evvelki gün kızımın doğum günüydü. Warren doğum gününü kutlamak için bizimleydi. O polisleri Warren öldürmedi.”

“Doğum günü mü? Küçük kızın mı?”

“Bunu kanıtlayabilirim. Onlara bandı gösterdim. Warren bizimleydi.”

Holman bir yandan kadının söylediklerini anlamaya çalışıp diğerk yandan da kendi kaybının üzücü anılarıyla boğuşurken başını salladı.

“Anlattıklarınızı anlamıyorum. Küçük kız için parti mi vermiştiniz? Konuklarınız var mıydı?”

Ne Holman ne de polisler kadının göstereceğı tanıklara inanırdı ama, kadın televizyonu işaret etti.

“Warren bize o video kameralardan birini getirmişti. Evime. Evvelki gün kızım mumları üfleyip bizimle oynarken video çıktık.”

“Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz.”

“Anlamıyorsunuz. Şu şov programını gösteriyorlardı, komedyenin olduğu şovu. Warren eşek olmuş, kızımı sırtında dolaştırıyordu ve televizyon açıktı. Warren buradayken televizyonda gösterilen şovu bantta görebilirsiniz. Bu Warren’in bizimle olduğunu *kanıtlar*.”

Holman kadının hangi şovdan bahsettiğini bilmiyordu.

“O polisler sabah saat bir buçukta öldürüldüler.”

“Evet! Şov saat birde başlıyor. Warren onu dolaştırırken şov başlamıştı. Bunu kasette görebilirsiniz.”

“Gece yarısı kızınız için parti mi veriyordunuz. Haydi.”

“Hakkında tutuklama emri çıkarıldı, biliyor musunuz? Geldiğinde dikkatli olmak zorunda. Babam kaseti gördü. Bana şovun, Warren’in bizimle olduğunu kanıtlayacağını söyledi.”

Maria anlattıklarına inanıyor gibiydi ve bunu kontrol etmek kolay olacaktı. Eğer kasette, ekrandaki televizyon programı görünüyorsa, bütün yapmanız gereken televizyon kanalını arayıp programın kaçta başladığını sormak olacaktı.

“Tamam. Göreyim. Bana gösterin.”

“Polisler aldılar. Kanıt olduğunu söylediler.”

Holman kadının anlattıklarını düşündü. Polis kaseti almıştı ama, bunun Warren’i temize çıkaracağına inanmadıkları açıktı -tutuklama emri çıkartmışlardı. Holman yine de kadının samimi olduğuna inandığı için, kocasının nerede olduğunu

bilmediğini söylerken Maria'nın büyük bir ihtimalle doğruyu söylediğini fark etti.

Küçük kız, "Anne," dedi.

Küçük kız yine koridordaydı.

Holman, "Kaç yaşındasın?" dedi.

Küçük kız yere baktı.

Maria, "Ona cevap ver, Alicia. Terbiyene ne oldu?"

Küçük kız elini kaldırarak üç parmağını gösterdi.

Maria, "Oğlunuz öldürüldüğü için üzgünüm ama, onu Warren öldürmedi. Yüreğinizde neler hissettiğinizi biliyorum. Eğer Warren'ı öldürürseniz, onun acısını da yüreğinizde hissedeceksiniz."

Holman gözlerini küçük kızdan ayırdı.

"Yaptıklarım için özür dilerim."

Holman ön kapıya gitti. Yarı karanlık evden sonra güneş kör ediciydi. Perry'nin arabasına doğru yürürken kendisini, akıntıya kapılmış dümensiz bir tekne gibi hissetti. Gidecek bir yeri, ne yapacağına dair bir fikri yoktu. Belki işe gidip para kazanmaya başlamalıyım, diye düşündü. Aklına yapacak başka bir şey gelmiyordu.

Holman Perry'nin arabasının yanına geldiğinde hâlâ bir karar vermeye çalışıyordu. Anahtarı kilide soktuğunda arkasına çarpan bir şey nefesinin kesilmesine neden oldu. Aşağıdan ayaklarına tekme atıldığında arabanın kenarına çarptı. Onu gerçek bir profesyonelin zarafetiyle devirdiler ve yüzükoyun yere düştü.

Holman başını kaldırıp baktığında kızıl saçlı, güneş gözlüklü sivil giyimli bir adam rozetini gösterdi.

"Los Angeles Polisi. Tutuklusunuz."

Kelepçeler bileğinde kilitlenirken Holman gözlerini kapadı.

HOLMAN'I yakalayanlar dört sivil polisti ama, onu Parker Center'a Vukovich adlı kızıl saçlı memurla, Fuentes adlı Latin kökenli memur götürmüştü. Holman LAPD tarafından on iki kere tutuklanmıştı ve son kez tutuklanmasının dışında (O zaman Katherine Pollard adında bir FBI ajanı tarafından tutuklanmıştı.) her defasında işlemleri LAPD'nin on dokuz bölümünden birinde yapılmıştı. İki kez Merkezî Erkekler Flapishanesi'ne, üç kez Federal Erkekler Gözaltı Merkezine götürülmüş, ancak, Parker Çenter a hiç getirilmemişti. Onu Parker'a getirdiklerinde, Holman gırtlığına kadar boka batmış olduğunu anlamıştı.

Parker LAPD'nin merkez ofisiydi: Beyaz ve camlı binada Emniyet Müdürü, İçişleri Grubu, çeşitli sivil yöneticiler ve yönetim ofisleri ve Özel Cinayet, Özel Hırsızlık ve Özel Tecavüz birimlerinin yönetildiği Los Angeles Emniyeti'nin seçkin Hırsızlık-Cinayet bölümü bulunuyordu. On dokuz bölümün her birinde cinayet, hırsızlık ve tecavüzle ilgilenen dedektifler vardı ama, bu dedektifler yalnızca kendi ilgili birimlerinde çalışırlardı; Hırsızlık-Cinayet dedektifleriye şehir genelindeki olaylarla ilgilenirlerdi.

Vukovich ve Fuentes, Holman'ı üçüncü katta bir sorgu odasına götürdüler ve bir saat boyunca sorguya çektiler. Daha sonra sorgulamayı başka bir ekip devraldı. Holman bu yöntemi iyi bilirdi. Polisler sürekli olarak aynı soruları sorarlar ve

yanıtlarda herhangi bir farklılık olup olmadığını incelerlerdi. Cevaplarınız farklılık gösterirse, yalan söylediğinizi anlayacakları için Holman, Chee dışında onlara tüm gerçekleri anlattı. Kızıl saçlı Vukovich, Holman’a Maria Juarez’in kuzeninin evinde olduğunu nereden öğrendiğini sorduğunda, Holman bir barda Frogtown’a mensup bir serserinin lise birinci sınıfta Maria’yı becermesiyle övündüğünü, kendisinin ve altmış iki herifin onu becerdiğini, kızın bir kaltak olduğunu, Warren’ın büyük bir olasılıkla küçük kaltağı becerdikleri için polisleri öldürmüş olabileceğini söylediğini duyduğunu anlattı. Chee yi korumak daha önce de yaptığı bir şeydi ve şu ana kadar Holman’ın söylediği tek yalandı. Yalan söylemekten korksa da tek bir yalanı hatırlamak kolay olurdu.

Holman o akşam saat dokuza yirmi kalaya kadar sorgu odasında kaldı ve altı saat boyunca, bir avukat önerilmeden veya tutanak tutulmadan aralıklı olarak sorgulandı. Saat dokuz kırk birde kapı yeniden açıldı ve Vukovich yeni biriyle içeri girdi.

Adam bir anlığına Holman’ı inceledi ve elini uzattı.

“Bay Holman, ben John Random. Oğlunuz için üzgünüm.”

Random Holman’a elini uzatan ilk dedektifti. Uzun kollu beyaz bir gömlek giymiş ve kravat takmıştı. Ceketsizdi. Kemerine altın bir dedektif rozeti iliştilmişti. Vukovich duvara yaslanırken Random Holman’ın karşısındaki iskemleye oturdu.

Holman, “Herhangi bir şeyle suçlanıyor muyum?” diye sordu.

“Dedektif Vukovich sizi neden tutukladığınızı açıkladı mı?”

“Hayır.”

Holman aniden Random’ın tanıdık geldiğini fark etti. Random, Holman’m bardaki televizyonda izlediği basın toplantısına katılmıştı. Random’ın adını bilmiyordu ama, yüzünü tanıdı.

Random, “Polisler arabanızın otuz iki adet ödenmemiş park cezası ve yine ödenmemiş dokuz trafik cezası olduğunu öğrenmişler.”

Holman, “Tanrım,” dedi.

Vukovich gülümsedi.

“Evet ve siz, bizim Motorlu Taşıtlar Dairesi’nden aldığımız araç sahibi tanımına hiç uymuyorsunuz. Yetmiş dört yaşında, siyah bir erkek değilsiniz. Sizin arabayı çaldığınızı düşündük, dostum.”

Random, “Bay Wilkes’le görüştük. Ehliyetsiz kullansanız bile, siz de araba kadar masumsunuz. Şimdi arabayı unutalım ve Bayan Juarez’e dönelim. Onu görmeye neden gittiniz?”

Otuz altı kere sorulan aynı soru. Holman onlara aynı yanıtı verdi.

“Kocasını arıyordum.”

“Kocası hakkında ne biliyorsunuz?”

“Sizi televizyonda gördüm. Siz de onu arıyorsunuz.”

“Ama *siz* neden onu arıyorsunuz?”

“O benim oğlumu öldürdü.”

“Bayan Juarez’in nerede olduğunu nasıl öğrendiniz?”

“Telefon rehberinde adresleri vardı. Evlerine gittim ama, orası insan kaynıyordu. Mahallelerindeki barlara gittim ve bazı kişilerin onları tanıdıklarını öğrendim. Kısa bir süre sonra da Silver Lake’e gittim ve orada Bayan Juarez’i tanıdığını söyleyen adamla tanıştım. Adam bana Bayan Juarez’in kuzenlerinde kaldığını söyledi ve sanırım doğru söylemişti -çünkü Bayan Juarez’i orada buldum.”

Random başıyla onayladı.

“Adam Bayan Juarez’in adresini biliyor muydu?”

“Ben adresi bilinmeyen numaralardan aldım. Tanıştığım adam bana sadece onun kiminle kaldığını söyledi. Çok zor olmadı. Çok az insanın numarası rehberde yer almaz.”

Random gözlerini Holman’dan ayırmadan gülümsedi.

“Hangi bardı bu?”

Holman’ın bakışları Random’ın bakışlarıyla buluştu, sonra da kayıtsız bir tavırla Vukovich’e kaydı.

“Mekânın adını bilmiyorum ama, Silver Lake Bulvarı’nın birkaç blok batısında, Sunset’te. Kuzey tarafında. Meksikalı bir adı olduğundan eminim.”

Holman daha önce oradan arabayla geçmişti. Sunset'te çok sayıda Meksika mekânı vardı.

"Hı-hı, yani bizi oraya götürebilirsiniz?"

"Oh, evet. Kesinlikle. Üç ya da dört saat önce Dedektif Vukovich'e sizleri oraya götürebileceğimi söylemiştim."

"Ve konuştuğunuz bu adam, onu tekrar görürseniz tanıyabilir misiniz?"

Holman yine Random'la göz göze geldi ama, önemsemedi ve gevşedi.

"Kesinlikle. Şüphesiz. Eğer hâlâ oradaysa."

Vukovich gülümseyerek, "Hey, sen beni cezalandırmaya falan mı çalışıyorsun?" dedi.

Random Vukovich'in bu yorumunu duymazdan geldi.

"Söyleyin, Bay Holman ve size bu soruyu sorarken çok ciddiym -Maria Juarez kocasını bulmamıza yardımcı olacak bir şey söyledi mi size?"

Holman bir anda Random'dan hoşlandığını fark etti. Adamın enerjisi ve Warren Juarez'i bulma arzusundan hoşlandı.

"Hayır, efendim."

"Nerede saklandığını bilmiyor muydu?"

"Bilmediğini söyledi."

"Kocasının polisleri neden öldürdüğünü söyledi mi? Veya suçla ilgili herhangi bir ayrıntı?"

"Onun yapmadığını söyledi. Cinayetler işlendiğinde kocasının onunla birlikte olduğunu söyledi. Küçük bir kızları var. Kızın doğum günü olduğunu ve Warren'in cinayet sırasında onlarla birlikte olduğunu kanıtlayacak video kayıtları olduğunu anlattı. Kaseti size verdiğini söyledi. Bu kadar."

Random, "Kocasının nerede olduğunu bilmediğini itiraf etti mi?"

"Sürekli olarak kocasının yapmadığını söyledi. Size başka ne anlatabilirim, bilemiyorum."

"Onun yanından ayrıldıktan sonra ne yapmayı planlamıştınız?"

“Daha önce yaptığım şeyi. Başka bir şey öğrenebilmek için insanlarla konuşmayı. Ama sonra Bay Vukovich’le karşılaştım.”

Vukovich güldü ve duvara dayandığı yerde pozisyonunu değiştirdi.

Holman, “Size bir som sormamın bir sakıncası var mı?” dedi.

Random omuzlarını silktilti.

“Yanıtlayacağımı söylemiyorum ama, bir duyalım bakalım.”

“Gerçekten ortada bir kaset var mı?”

“Bize bir bant verdi ama, iddia ettiği şov programı görünmüyor. Kaydın ne zaman yapıldığına dair kuşkular mevcut.”

Vukovich, “Video kayıtlarını Salı sabahı saat birde yapmak zorunda değillerdi. Analizcimize kontrol ettirdik. Talk şovu kaydettiklerini, onun üzerine de kanıt olması için tekrar video kamerayla kayıt yaptıklarını düşünüyor. Kaseti seyrettiğinizde talk şovu, asıl yayınlandığı zamanda görmüyorsunuz; kaydın kaydını görüyorsunuz. Kaseti o sabah cinayetler işlendikten sonra kaydettiklerini tahmin ediyoruz.”

Holman kaşlarını çatı. Böyle bir kasetin nasıl kaydedilebileceğini anlıyordu ama, gırtlığına sarıldığında Maria’nın gözlerindeki korkuyu görmüştü. Araba çalarken, banka soyarken dehşete düşen insanlarla göz göze gelmişti ve Maria’nın doğruyu söylediği hissine kapılmıştı.

“Bir dakika. Maria’nın kocasıyla birlikte komplo kurduğunu mu söylüyorsunuz?”

Random cevap verecek gibi oldu, sonra biraz düşündü. Saatine baktı ve büyük bir yük kaldırıyormuş gibi ayağa kalktı.

“Pekâlâ, bu olayı konuştuğumuz noktada bırakalım. Soruşturma halen devam ediyor.”

“Tamam, ama bir şey daha var. Richie’nin şefi bana, bunun Juarez’le polislerden biri, yani Fowler arasında kişisel bir olay olduğunu söyledi. Bu doğru mu?”

Random Vukovich’e başını salladı ve soruyu onun yanıtlamasına izin verdi.

“Doğru. Olayın geçmişi bir yılı biraz aşıyor. Fowler ve çaylağı trafik kurallarını çiğnediği gerekçesiyle bir çocuğu durdurmuşlar. Çocuk Warren’in küçük kardeşi Jaime Juarez’miş. Juarez tartışmaya başlamış. Fowler çocuğun uyuşturucu etkisi altında olduğunu anladığı için onu çekip arabadan çıkarmış ve pantolonunda az miktarda kokain bulmuş. Juarez elbette kokaini Fowler’in koyduğunu iddia etmişti ama, buna rağmen üç yıl hapse mahkûm oldu. İçerideki ikinci yılında siyah ve Latin mahkûmlar arasında çıkan kavgada Jaime öldü. Warren Fowler’ı suçladı. Doğu yakasının her yanında dolaşp, çocuğu öldürdüğü için Fowler’i haklayacağını söylemiş. Bunu bir sır olarak saklamamıştı. Onun tehditler savurduğunu duyan iki sayfa uzunluğunda şahit listemiz var. ”

Holman anlamıştı. Juarez’in kardeşinin ölümünden sorumlu tuttuğu adamı öldürdüğünü kesinlikle anlayabiliyordu, fakat onu rahatsız eden bu değildi.

“Başka zanlı var mı?”

“Başka zanlı yok. Juárez tek başına hareket etti.”

“Juarez’in bu cinayetleri tek başına işlemiş olması mantık dışı. Memurların orada olduklarını nereden biliyordu? Onları nasıl buldu? Bir sokak serserisi nasıl olur da silahlı dört polisi haklar ve onlar tek el bile ateş edemezler?”

Holman sesini yükselttiğine pişman oldu. Random tedirgin olmuştu. Ağzını büzdü ve sanki birisi veya bir şey kendisini bekliyormuş gibi saatini kontrol etti. Bir karar verdi ve Holman’a baktı.

“Gizlenmesine imkân verecek köprü desteklerinden faydalanarak doğu yönünden gelmiş. Onlara bu şekilde yaklaşmış. Ateş etmeye başladığında polislerden tam olarak on metre uzaktaymış. On iki kalibrelik saçma atan Benelli savaş silahı kullanmış. İri saçmanın ne olduğunu bilir misiniz, Bay Holman?”

Holman başını evet anlamında salladı. Midesi bulandı.

“Memurlardan ikisi arkalarından vurulmuşlar. Bu da onların, Juarez’in yaklaştığını fark etmedikleri anlamına gelir. Üçüncü memur büyük bir olasılıkla arabasının kaputunda oturuyordu.

Sıçradı, döndü ve başından vuruldu. Dördüncü polis silahını çekmiş ama, ateş edemeden ölmüş. Hangisinin oğlunuz olduğunu bana sormayın, Bay Holman. Size söylemeyeceğim.”

Holman üşüdü. Nefesi daralmıştı. Random yine saatini kontrol etti.

“Bütün kovanlar aynı silahtan çıktığı için ateş edenin bir kişi olduğunu biliyoruz. O kişi Juarez’di. Bu video kaset, onun kıcığını kurtarmak için beceriksiz bir girişim. Size gelince, sizi serbest bırakacağız. Bu oy birliğiyle verilmiş bir karar değil ama, gitmek-te özgürsünüz. Sizi arabanıza bırakmalarını sağlayacağız.”

Holman ayağa kalktı, ancak, hâlâ soracağı sorular vardı ve hayatında ilk kez polis merkezinden çıkmakta acele etmiyordu.

“O orospu çocuğunu bulma konusunda hangi aşamadasınız? Onun hakkında bilginiz falan var mı?”

Random Vukovich’e baktı. Vukovich’in yüzü ifadesizdi. Random tekrar Holman’a baktı.

“Onu bulduk. Warren Alberto Juarez bu akşam saat altıyı yirmi geçe, kendi silahından çıkan bir kurşunun açtığı yarayla ölmüş olarak bulundu.”

Vukovich gıdısına dokundu.

“Oğlunuzu öldürmekte kullanılan silah. Tam buradan ve kafasını havaya uçurmuş. Silah hâlâ elindeydi.”

Random bir kez daha elini uzattı. Holman aldığı haberden dolayı uyuşmuştu ve kendisine uzatılan eli otomatik olarak sıktı.

“Üzgünüm, Bay Holman. Dört memurumuzu böyle kaybet-tiğimiz için gerçekten çok üzgünüm. Bu kahrolası "bir utanç.”

Holman yanıt vermedi. Onu bütün akşam burada alıkoy-muşlardı ve Juarez ölmüştü.

“Öyleyse ne halt etmeye bana, karısının Juarez’in nerede olduğunu bilip bilmediğimi ve ne yapacağımı sordunuz?”

“Bayan Juarez’in bana yalan söyleyip söylemediğini öğren-mek için. İşlerin nasıl yürüdüğünü bilirsiniz.”

Holman öfkesinin giderek arttığını hissetti ama, bastırdı. Random kapıyı açtı.

“Bu konuyu açıklığa kavuşturduğumuzdan emin olalım -Bayan Juarez’e gitmeyin. Kocas  ölmüş olabilir ama, o hâlâ süren bir soruşturmanın bir parçası.”

“Onun da cinayetlere karıştığını mı düşünüyorsunuz?”

“Kocasının kaçmasına yardım etti. Daha önceden haberdar olup olmadığı gerçeğı henüz saptanmış değıl. Bu işe tekrar karışmayın. Oğlunuzu kaybettiğiniz için sizi serbest bırakıyoruz, fakat sabrımız artık tükendi. Sizi bu odaya tekrar alırsak, Bay Holman, hakkınızda suç duyurusunda bulunur ve dava açılmasını sağlarım. Birbirimizi anlıyor muyuz?”

Holman başıyla onayladı.

“Rahat durun, Bay Holman. Adi herifi bulduk.”

Random yanıt beklemeden odadan çıktı. Vukovich kendisini duvardan kazıdı ve birlikte tatsız bir deneyim yaşamış iki dost gibi hafifçe Holman’ın sırtına vurdu.

“Haydi gel, dostum. Seni arabana bırakayım.”

Holman dışarı çıkan Vukovich’in peşinden gitti.

HOLMAN, Maria Juarez'in evinin önünden geçip arabasını almaya giderken kadını düşündü. Diğer izleme ekibine baktı ama, orada değillerdi.

Vukovich, "Random kadını rahatsız etmen konusunda ciddi, Holman. Kadından uzak dur," dedi.

"Kasetin uydurma olduğunu söylüyorsunuz, sanırım uydurma ama, kadın bana samimiymiş gibi geldi."

"Uzman görüşün için teşekkürler. Şimdi bana şunu söyle -banka soymak için sırada beklerken, sen masum gibi mi, suçlu gibi mi görünürdün?"

Holman soruyu duymazlıktan geldi.

Vukovich, "Ben bir puan, Holman sıfır," dedi.

Hurdanın yanında durdular ve Holman kapıyı açtı.

"Getirdiğin için teşekkür ederim."

"Belki araba kullanmana izin vermek yerine seni evine bıraksam iyi olur. Ehliyetin bile yok."

"Salıverildiğimde duyduğum ilk şey Richie'nin öldürüldüğüydü. Aklım Motorlu Taşıtlar Dairesi'nden daha başka şeylerle meşguldü."

"Ehliyet işini hallet. Pislik etmiyorum. Eğer seni durdururlarsa başın derde girer."

"Yarın. İlk iş."

Holman sokakta durdu ve Vukovich'in uzaklaşmasını izledi. Maria Juarez'in evine baktı. Pencereleerde ışık vardı ve muhtemelen kuzenler evdeydiler. Holman hangi konuda konuştuklarını merak etti. Polisin, kocasının ölmüş olduğunu haber verip vermediğini merak etti. Holman kendi kendine bunun umurunda olmadığını söyledi ama, o küçük evin acıyla dolu olması canını sıktı. Arabasına binip eve doğru yola koyuldu.

Neyse ki durdurulmadan motele vardı ve Perry'nin arabasını dar yolda bıraktı. Perry uyanıktı ve bekliyordu. Holman lobiye girdiğinde masasında arkaya yaslandı, kollarını kavuşturdu, bacak bacak üstüne attı ve yüzünü buruşturdu. O kadar gergindi ki, Holman'a içeri giren ilk böceğin üzerine atlayacak bir örümceği anımsattı.

Perry, "Beni mahvettin," dedi. "Ne kadar ceza ödemek zorunda kaldığımı biliyor musun?"

Holman'ın da morali bozuktı. İlerledi ve doğruca Perry'nin masasının kenarına yerleşti.

"Senin ve cezalarının canı cehenneme. Aranan bir arabayla dolaştığımı bana söylemeliydin. Bana, beni hapse tıkabilecek bir bok parçası kiraladın."

"Senin de canın cehenneme! Benim o cezalardan haberim bile yoktu! Arabayı senin gibi adamlar kullanıyorlar, bana haber bile vermiyorlar. Şimdi lanet olsun, elimde bir makbuzla kalakaldım -iki bin dört yüz on sekiz dolar!"

"Onlara arabayı alıkoymalarını söylemeliydin. Bombok bir araba."

"Arabayı hurdaya çıkaracaklar, çekici ve hurdalığın parasını da benden alacaklar. Trafiğin en yoğun saatinde şehre inip paraları bayılmak zorunda kaldım."

Holman Perry'nin parasını geri almak için can attığını ama, bunun geri tepmesinden korktuğunu biliyordu. Olayın Gail Manelli'ye yansması halinde, Gail, Perry'nin yasalara aykırı olarak ve bilerek ehliyetsiz kişilere arabasını kiraladığını öğrenecekti. O zaman da Cezaevleri Bürosu'nun kendisine yönlendirdiği kiracıları kaybedecekti.

Holman, “Talihsizlik. Ben de şehir merkezindeydim. Kahrolası araban yüzünden. Televizyonumu getirdin mi?”

“Odanda.”

“Çalınmasa iyi olur.”

“Boşuna sızlanıp durma. Bak, televizyon odanda. Kulaklarını dört aç. Resepsiyon kapalı.”

Holman basamakları çıkmaya başladı.

“Hey, bekle bir dakika. Sana birkaç mesaj var.”

Holman Richie’nin karısının en sonunda aradığını düşünerek hemen canlandı. Yüz seksen derece dönerek Perry’nin masasına giderken Perry sinirli görünüyordu.

“Gail arıyordu. Onu aramanı istedi, dostum.”

“Başk’l ki-n aradı?”

Perry elinde bir not tutuyordu ama, Holman kâğıtta yazılı olan şeyi göremedi.

Perry, “Şimdi dinle, Gail’le konuş ama, ona kahrolası arabadan söz etme. Senin araba kullanmaman, benim de sana o arabayı kiralamamam lazım. İkimizin de başını derde sokmaya gerek yok.”

Holman kâğıda uzandı.

“Hiçbir şey söylemeyeceğim. Diğer arayan kimdi?”

Holman kâğıdı yakaladı ve Perry almasına izin verdi.

“Mezarlıktan bir kadın. Neyle ilgili olduğunu bildiğini söyledi.”

Holman notu okudu. Bir adres ve bir telefon numarası vardı.

Richard Holman

42 Berke Drive No. 216

Los Angeles, Kaliforniya 90024

310-555-2817

Holman Richie’nin, annesinin cenaze masraflarını ödediğini zaten tahmin etmişti, fakat bu not tahminlerini doğrulamıştı.

"Başka arayan oldu mu? Bir telefon daha bekliyordum."

“Sadece bu. Senin yüzünden o lanet olası faturaları ödeme-ye gittiğimde arayan olmadıysa tabii.”

Holman kâğıdı cebine koydu.

“Araba yarın yine lazım olacak.”

“Tanrı aşkına, Gail’e hiçbir şey söyleme.”

Holman cevap verme zahmetine katlanmadı. Yukarı çıkıp televizyonu açtı ve on bir haberlerini beklemeye başladı. Televizyon yirmi sene öncesinden kalma ve Amerikan malıydı. Ekranda puslu hayaletler geziniyordu. Holman hayaletlerin kaybolması için antenle boğuştuysa da, hayaletler gitmediler. Daha da beter hale geldiler.

HOLMAN ertesi sabah saat beşi çeyrek geçe yataktan kalktı. Berbat şilte ve rahatsız uyku yüzünden sırtı ağırmıştı. Somyanın yaylarıyla şilte arasına bir tahta yerleştirmeye veya şilteyi yere indirmeye karar verdi. Lompoc'taki yataklar bile daha iyiydi.

Gazete ve çikolatalı süt almak için aşağıya indi, sonra da bir gece önceki gelişmeleri öğrenmek için gazeteyi okumak üzere odasına ıktı.

Gazetede ki haberlere göre, Juarez'in cesedi  ocuk tarafından, Cypress Park'ta, evinden bir buçuk kilometre uzaklıkta ki metruk bir evde bulunmuştu. Gazete harap bir evin önünde, arkalarındaki polis memurlarıyla poz veren üç çocuğun fotoğraflarını basmıştı. Polislerden biri Random'a benziyordu ama, fotoğraf Holman'ın emin olamayacağı kadar fluydu. Terk edilmiş evin yakınlarında oturan bir komşu cinayetlerin ardından, sabahın erken saatlerinde silah sesi geldiğini bildirmişti. Holman adamın silah seslerini duyar duymaz neden aramadığını merak etse de üzerinde durmadı. Kişisel deneyimlerine dayanarak, insanların duydukları şeyleri her zaman bildirmedi klerini biliyordu; sessiz kalmak bir hırsızın en iyi arkadaşıydı.

Hem ocuklar, hem de polisler tarafından olay yeriyle ilgili olarak yapılan açıklamalara göre Juarez, sırtı bir duvara dönük olarak yere oturmuştu ve elinde on iki kalibrelik bir tüfek vardı.

Adli Tıp'tan bir temsilci, Juarez'in, çenesinin altından yukarı doğru ateş edildiğinde başından aldığı ağır yara nedeniyle hemen öldüğünü bildirmişti. Holman Random in tarifinden tüfeğin kısa olduğunu ve Juarez'in tüfeği kolayca çenesinin altına dayayabileceğini biliyordu. Holman cesedi gözünün önünde canlandırdı ve Juarez'in parmağının tetik kabzasına sıkıştığına, aksi halde tüfeğin geri tepeceğine karar verdi. İri saçmalar başının üst kısmını havaya uçurmuş ve çok büyük bir olasılıkla yüzünü de parçalamıştı. Holman cesedi kolayca gözünün önüne getirebildi ama, bu konuda onu rahatsız eden bir şey vardı ve bunun neden kaynaklandığından emin olamıyordu. Okumaya devam etti.

Yazının birkaç paragrafında Warren Juarez ve Michael Fowler arasındaki bağın açıklaması yapılmıştı, ancak Holman 'in Random ve Vukovich'ten öğrendiklerinin dışında herhangi yeni bir şey yoktu. Holman müebbet hapse mahkûm olanların, kardeşlerinin ölümünden daha sudan sebeplerle adam öldürdüklerini biliyordu; onur kavramlarının daha değişik bir tepki vermesine gerek duymayan eski çete mensupları, bir kez bile pişmanlık hissetmezlerdi. Juarez'in ölüm yönteminde kendisini rahatsız eden şeyi fark ettiğinde, Holman bu adamları düşünüyordu. İntihar etmek Maria Juarez'in anlattığı adama uygun değildi. Random Juarez ve karısının video kayıtlarını cinayetlerden sonra yaptıklarını öne sürmüştü. Random haklıysa, eğer cinayetleri Juarez işlediyse ertesi sabahı kızını eşeğe bindirdikten ve kameraya poz verdikten sonra metruk eve kaçmış ve umutsuzluğa kapılarak kendisini öldürmüştü. Kameraya poz vermek ve eşek turları insanı intihara götürmezdi. Kardeşinin öcünü aldığı için arkadaşları ona hayran olacaklar ve kızını bir kraliçeymiş gibi koruyacaklardı. Hayatının geri kalan kısmını parmaklıkların arkasında geçirecek olsa bile, Juarez'in yaşamak için çok nedeni vardı.

Saat altı haberleri aynı hikâyeyle açıldığında, Holman hâlâ bu konuyu düşünüyordu. Holman bir gece önce hâlâ sorgulanmaktayken yapılan basın toplantısının bant kaydını seyretmek

için gazeteyi bir kenara bıraktı. Konuşmanın büyük bir bölümünü yine Müdür Yardımcısı Donnelly yapmıştı ama, Holman bu kez arka plandaki Random'ı tanıdı.

Telefonu aldığında Holman hâlâ televizyonu izliyordu. Ani ses onu şaşırttı ve şoke olmuş gibi sarstı. Bu, bankada tutuklanmasından beri aldığı ilk telefondur. Holman tereddüt ederek cevap verdi.

“Alo?”

“Kardeşim! Senin hapiste olduğunu sanıyordum, dostum! Yakalandığını duydum!”

Holman önce duraksadı, sonra da Chee'nin ne demek istediğini anladı.

“Dün geceyi mi kastediyorsun?”

“Orospu çocuğu Holman! Ne demek istediğimi sanıyorsun? Bütün mahalle senin yakalandığını görmüş, dostum! İrzına geçtiklerini düşündüm! Orada n'apıyodun?”

“Kadınla konuştum. Kapıyı almak kanuna aykırı değil ki?”

“Lanet olası, orospu çocuğu! Seni pataklamak için bizzat oraya gelmeliyim, beni böyle endişelendirdiğin için! Canına okuyacağım, dostum! *Canına okuyacağım!*”

“Ben iyiyim, kardeşim. Benimle sadece konuştular.”

“Avukata ihtiyacın var mı? Ayarlayabilirim.”

“Ben iyiyim, dostum.”

“Herifi sen mi öldürdün?”

“Benim bu konuyla ilgim yok.”

“Kesinlikle senin öldürdüğünü düşündüm, dostum.”

“O kendini öldürdü.”

“Şu intihar palavrasına inanmıyorum. Onu senin geberttiğini düşündüm.”

Holman ne diyeceğini bilemediği için konuyu eğiştirdi.

“Hey, Chee. Günde yirmi dolar ödeyip, bir herifin arabasını kiralıyorum ve bu beni öldürüyor. Bana bir araba ayarlayabilir misin?”

“Tabii, kardeşim. Ne istersen.”

“Ehliyetim yok.”

“Ben senin adına halledebilirim. Tek ihtiyacımız olan şey fotoğraf.”

“Motorlu Taşıtlar Dairesinden gerçek bir ehliyet!”

“Ben hallederim, kardeşim. Fotoğraf makinem bile var.”

Chee zamanında amcaları için sahte ehliyetler, yeşil kartlar ve Sosyal Güvenlik kartları yapardı. Hâlâ becerikli olduğu belliydi.

Holman daha sonra Chee’ye uğramak üzere program yaptı ve telefonu kapadı. Duş yaptı, giyindi ve bir çamaşırhane bulmak niyetiyle, giysilerini market torbasına tıktı. Odasından çıktığında saat yediye on vardı.

Richie’nin adresi, UÇLA yakınlarında Westwood’daki Wils-hire Bulvarı’nın güneyinde dört katlı, bahçeli bir apartmandı. Adres Donna’nın iki yıl önce gömüldüğü tarihteki adres olduğu için, Holman gecenin büyük bir kısmını Richie’nin taşınmış olabileceği endişesiyle geçirmişti. Telefon numarasını aramayı düşünmüş, fakat Richie’nin karısının onunla temasa geçmek istemediğini göz önünde bulundurarak aramaktan vazgeçmişti. Holman şimdi arar ve ona ulaşabilirse, gelini onunla görüşmeyi reddedebilir, hatta polisi bile arayabilirdi. Holman en iyi fırsatın onu erken saatte yakalamak ve geleceğini bildirmemek olduğunun farkındaydı. Tabii hâlâ orada yaşıyorsa.

Binanın ana girişi, anahtar kullanımını gerektiren cam bir güvenlik kapısıydı. Posta kutuları ve kiracıların konuklarını içeri almaları için kullanılan telefon kapının sokağa bakan tarafındaydı. Holman kutuların yanına gitti ve 216 numarada oğlunun adını bulmayı umarak daire numaralarını inceledi.

Buldu.

HOLMAN.

Donna evli olmamalarına rağmen oğluna Holman’ın soyadını vermişti ve soyadını orada görmek onu duygulandırmıştı. O *benim oğlumdu* diye düşünerek isme -HOLMAN- dokundu. Göğsünde yakıcı bir ağrı hissetti ve çabucak arkasını döndü.

Asyalı genç bir adam okula gitmek üzere çantasıyla kapıdan çıkana kadar Holman güvenlik kapısında yaklaşık on dakika bekledi. Holman kapıyı kapanmadan yakaladı ve içeri girdi.

İç bahçe küçüktü ve cennetkuşu çiçekleriyle doluydu. Bina-
nın içi, bahçeye inen ortak bir asansör veya yanındaki merdi-
venle ulaşılabilen açık yürüyüş yollarıyla çevriliydi. Holman
merdivenleri kullanarak ikinci kata çıktı ve 216'yı bulana ka-
dar numaraları takip etti. Kapıya hafifçe vurdu, sonra bir kez
daha vurdu ve kendisini, kendi duygularından korumaya yöne-
lik bir hissizliğe büründü.

Kapı genç bir kadın tarafından açıldığında Holman'ın his-
sizliği kayboldu.

Kadının yüzü, kapıyı açmaktan çok daha farklı bir şeye
konsantre olmuş gibi dikkatli ve kontrollüydü. Zayıf, siyah göz-
lü, ince yüzlüydü ve kulakları belirgindi. Blucin kumaşından bir
şort, açık yeşil bir bluz ve sandalet giymişti. Saçları duştan ye-
ni çıkmış gibi nemliydi. Holman kadının bir çocuğu andırdığı-
nı düşündü.

Kadın Holman'a meraklı bir ilgisizlikle baktı.

"Evet?"

"Ben Max Holman. Richie'nin babası."

Holman kadının aklından geçenleri söylemesini bekledi.
Onun ne kadar aşağılık bir herif, ne kadar berbat bir baba ol-
duğunu söylemesini bekledi. Ama kadının yüzündeki ilgisiz ifa-
de kayboldu ve onu ilk kez görüyormuş gibi başını eğdi.

"Aman Tanrım! Şey, bu biraz tuhaf."

"Benim için de tuhaf. Adınızı bilmiyorum."

"Elizabeth. Liz."

"Sakıncası yoksa sizinle biraz konuşmak istiyordum. Bu be-
nim için çok önemli."

Liz kapıyı birdenbire açtı.

"Sizden özür dilemeliyim. Arayacaktım ama, ben -ne diye-
ceğimi bilemedim. Lütfen. İçeri girin. Okula gitmek için hazır-
lanıyordum ama, birkaç dakikam var. Kahve var..."

Holman Liz'in yanından geçerek içeri girdi ve kapıyı kapatırken salonda bekledi. Holman zahmet etmemesini söyledi ama, Liz Holman'ı salonda bırakarak mutfağa gitmiş ve dolaptan iki kupa almıştı bile.

"Bu gerçekten çok garip. Özür dilerim. Şeker kullanmıyorum. Tatlandırıcımız olabilir..."

"Sade olabilir."

"Yağsız süt var."

"Sade lütfen."

Salonu, yemek odası ve açık mutfağıyla büyük bir daireydi. Holman aniden Richie'nin evinde olmaktan dolayı duygulandı. Kendisine bunun kesinlikle bir görev olduğunu, sorularını sorup oradan gideceğini söylemişti ama, şimdi oğlunun hayatı gözlerinin önündeydi ve bununla dolmak istiyordu: Birbirlerine uymayan bir kanep ve koltuk, köşedeki sehpanın üzerinde duran televizyona çevrilmişti; CD'ler ve DVD'lerle dolu raflar duvarlara dayanmıştı -*Green Day, Beck, Jay and Silen t Bob Strike Back*; duvara gazla çalışan bir şömine yerleştirilmişti ve rafı yan yana duran fotoğraflarla doluydu. Holman rafa yaklaştı.

"Burası güzel bir yer," dedi.

"Paramızın yettiğinden daha fazla, ama kampüse yakın. Çocuk psikolojisi dalında mastır yapıyorum."

"Kulağa gerçekten hoş geliyor."

Holman kendini aptal gibi hissetti ve daha iyi bir şey söylemiş olmayı istedi.

"Hapisten yeni çıktım."

"Biliyorum."

Salak.

Fotoğraflarda Richie ve Liz yalnız ve diğer çiftlerle beraber diler. Fotoğraflardan biri bir teknede çekilmişti; bir diğerinde üzerlerinde parlak parkalarla karların üzerindeydiler; bir başkasındaysa LAPD tişörtü giymiş insanlarla birlikte piknikteydiler. Holman gülümsediğini fark etti ama, Donna ve Richie'nin birlikte çekilmiş fotoğraflarını görünce gülümsemesi kayboldu.

Donna Holman'dan daha gençti. Fakat fotoğrafta daha yaşlı çıkmıştı. Saçları kötü boyanmıştı ve yüzü derin çizgiler ve gölgelerle doluydu. Holman anılardan ve ani bir utanç duygusundan kaçarak arkasını döndüğünde Liz'in elinde kahveyle yanı başında olduğunu gördü. Holman Liz'in uzattığı kupayı aldı ve dairenin büyüklüğünü göstermek için omuzlarını silktilti.

“Güzel bir eviniz var. Fotoğrafları beğendim. Richie’yi biraz tanımaya başlıyor gibiyim.”

Liz gözlerini Holman'dan hiç ayırmadı ve Holman gözlemliyormuş duygusuna kapıldı. Psikoloji öğrencisi olarak, Liz'in kendisini inceleyip incelemediğini merak etti.

Liz aniden kupasını indirdi.

“Ona benziyorsunuz. Sizden biraz daha uzundu ama, fazla değil. Siz daha şişmansınız.”

“Şişmanladım.”

“Şişman demek istemedim. Richard koşardı. Demek istediğim bu.”

Liz'in gözleri dolunca Holman ne yapacağını bilemedi. Omzuna dokunmayı düşünerek elini kaldırdı ama, onu ürküteceğinden korktu. Liz kendini toplayıp elinin tersiyle gözlerini sildi.

“Üzgünüm. Bu korkunç. Bu *kesinlikle* korkunç. Dinleyin...”

Liz tekrar gözlerini sildi ve elini uzattı.

“En sonunda tanıştığımıza memnun oldum.”

“Gerçekten ona benzediğimi mi düşünüyorsunuz?”

Liz hafifçe gülümsedi.

“Klonlar. Donna da daima aynı şeyi söylerdi.”

Holman konuyu değiştirdi. Donna hakkında konuşmaya başlarsa o da ağlayacaktı.

“Bakın, okula gitmek zorunda olduğunuzu biliyorum ama, size olanlar hakkında birkaç soru sorabilir miyim? Uzun sürmez.”

“Onu öldüren adamı buldular.”

“Biliyorum. Ben sadece... Dedektif Random’la konuştum. Onunla tanıştınız mı?”

“Evet. Onunla ve Başkomiser Levy’yle konuştum. Levy Richard’ın şefiydi.”

“Evet. Onunla ben de konuştum ama, yine de bu olayın nasıl meydana geldiğine ilişkin bazı sorularım var.”

“Juarez kardeşinin başına gelenlerden dolayı Mike’ı suçluyordu. Hikâyenin tamamını biliyor musunuz?”

“Evet, gazetede çıkmıştı. Teğmen Fowler’i tanır mıydınız?”

“Mike Richard’ın eğitiminden sorumluydu. Hâlâ iyi arkadaşları.”

“Random bana, erkek kardeşi öldürüldüğünden beri Juarez’in tehditler savurduğunu söylemişti. Mike bu konuda endişeli miydi?”

Liz düşünüyormuş, hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı, sonra da başını salladı.

“Mike hiçbir şeyden korkmazmış gibi görünürdü. Onu o kadar sık görmezdim, sadece birkaç ayda bir falan ama, böyle bir konuda endişeleniyormuş gibi değildi.”

“Richie Mike’ın endişelendiğinden bahsetmiş miydi?”

“Bu çete işinden ilk kez tutuklama emri çıkarıldığında habirim oldu. Richard hiçbir şey söylemedi, söylemezdi de. O tür şeyleri eve hiç getirmezdi.”

Holman yüksekten atan ve tehditler savuran birini ziyaret edeceğine düşündü. Adamın atışını yapmasına izin verir ya da ona haddini bildirirdi, ama iki durumda da bu işin icabına bakardı. Holman dört memurun o gece yaptıkları bu muydu acaba, diye düşündü. Juarez’i halletmek için plan yaptıklarını ve Juarez’in onları avladığını. Bu olasıydı ama, Holman Liz’e bundan bahsetmek istemedi.

Onun yerine, “Fowler hiç kimseyi tedirgin etmek istememiş olabilir. Juarez gibi adamlar daima polisleri tehdit ederler,” dedi.

Elizabeth başını evet anlamında salladı ama, gözleri yine kızarmaya başlayınca Holman hata ettiğini anladı. Liz bunun yalnızca bir tehdit olmakla kalmadığını düşünüyordu -bu defa Juarez gibi bir adam, planladığı işi bitirmiş ve kocası ölmüştü. Holman hemen konuyu değiştirdi.

“Merak ettiğim bir şey daha var -Random Richie’nin o gece görevli olmadığını söylemişti?”

“Hayır. Burada çalışıyordu. Ben de ders çalışıyordum. Bazen çocuklarla buluşmak için dışarı çıkardı ama, asla o kadar geç kalmazdı. Bana onlarla buluşmaya gideceğini söylemişti. Tek söylediği buydu.”

“Nehre gideceğini söylemiş miydi?”

“Hayır. Bir barda buluşacaklarını sanıyordum.”

Holman dikkatle dinledi ama, bu sözcüklerin bir yardımı olmamıştı.

“Sanırım beni rahatsız eden Juarez’in onları nasıl bulduğu. Polisler bunu henüz açıklayamadılar. Nehir yatağına giden birini görülmeden takip etmek zordur. Yani ben her zaman oraya gittiklerini düşünüyorum -bilirsiniz, düzenli olarak- belki de Juárez bunu duymuştu ve onları nerede bulacağını biliyordu.”

“Bilmiyorum. Her zaman oraya gittiklerine inanamıyorum ve Richie bana bundan hiç söz etmemişti -o kadar sapa bir yerde ki.”

Holman da aynı fikirdeydi. Herhangi bir yerde oturup sarhoş olabilirlerdi ama, onlar nehir yatağı gibi terk edilmiş, sapa bir yere gitmişti. Bu görölmek istemedikleri düşüncesini akla getiriyordu, ne var ki Holman polislerin de diğer insanlar gibi olduklarını biliyordu -boş bir eve gizlice giren ve Hollywood Sign’a tırmanan çocuklar gibi onlar da hiç kimsenin gidemeyeceğı bir yerde olmanın heyecanını yaşamak için oraya gitmiş olabilirlerdi.

Liz’in daha önce bahsettiğı ve kendi sorduğı soru aklına geldiğinde, Holman hâlâ bu konuyu düşünüyordu.

“Genellikle o kadar geç saatte dışarı çıkmadığını söylediniz, ama o gece çıktı. O gece farklı olan neydi?”

Liz şaşırmış gibiydi, yüzü buruştu ve tek bir dikey çizgi alnını ikiye ayırdı. Başka tarafa baktı, sonra tekrar baktığında Holman’ı inceler gibiydi. Yüzü sakindi ama, Holman, ne yanıt vereceğı konusunda bocalayan Liz’in bakışlarının ardındaki öfkeyi hissedebiliyordu.

Liz, “Siz,” dedi.

“Anlamadım?”

“Ertesi gün tahliye edilecektiniz. O geceki fark buydu ve ikimiz de bunu biliyorduk. Ertesi gün serbest kalacağınızı biliyorduk. Richard bana sizden hiç söz etmemişti. Size bunları anlatmamın bir sakıncası var mı? Şu anda yaşadıklarımız gerçekten korkunç. İşleri sizin için daha da zorlaştırmak istemiyorum.”

“Size ben sordum. Öğrenmek istiyorum.”

Liz devam etti.

“Onunla sizin hakkınızda konuşmaya çalıştım -merak ediyordum. Siz onun babasısmız. Benim kayınpederimsiniz. Donna hayattayken *ikimiz de* denemiştik -ama Richard konuşmuyordu. Tahliye edileceğiniz günün yaklaştığını biliyordum. Richard da biliyordu ama, yine de konuşmuyordu ve ben bunun onu rahatsız ettiğini biliyordum.”

Holman üşümüş ve midesi bulanmıştı.

“Bunun onu nasıl rahatsız ettiğini söylemiş miydi?”

Liz yine başını eğdi, kupasını bıraktı ve döndü.

“Gelin, görün.”

Holman Liz’in arkasından, ofis olarak düzenlenmiş yatak odasına gitti. Odaya iki çalışma masası yerleştirilmişti, biri Richie, biri de Liz için. Liz’e ait olan ilk masada ders kitapları, dosyalar ve belgeler vardı. Richie’nin masası, birbirleriyle bitişen duvarlara mantar panoların asılmış olduğu bir köşedeydi. Mantar panolar gazete ve dergilerden kesilen kupürlerle ve balık pulları gibi birbirlerinin üzerine binmiş küçük kâğıt parçalarıyla doluydu. Liz Holman’ı Richie’nin masasına götürüp ona kesilmiş olan haberleri gösterdi.

“Bakın.”

Polisler ve Suçlular Arasında Açılan Karşılıklı Ateş Suç Çılgınlığını Sona Erdirdi, Ele Geçirilen Haydutlar Durduruldu, Olayı izleyen Bir Kişi Soygunda Öldü. Holman’ın göz gezdirdiği yazılar, Marchenko ve Parsons adındaki man-yaklarla ilgiliydi. Holman Lompoc’tayken onları duymuştu.

Marchenko ve Parsons komando gibi giyinmişler ve ganimetleriyle kaçmadan önce bankada ateş açmışlardı.

Liz, “Richie banka soygunlarından büyülenmeye başlamıştı. Gazete haberlerini kesiyor, Internet’ten yazılar indiriyor ve tüm zamanını burada, bunlarla geçiriyordu. Nedenini anlayabilmek için doktora yapmış olmak gerekmez.”

“Benim yüzümden mi?”

“Sizi tanımak istiyordu. Tahminimce, size yakın olmadan, size yakın olmanın bir yoluydu bu. Tahliye gününüzün yaklaştığını biliyorduk. Bizimle temasa geçip geçmeyeceğinizi bilmiyorduk. Ya da sizi biz mi arayacaktık, yoksa sizinle ne yapacaktık, bilmiyorduk. Sizinle ilgili endişelerini gidermeye çalıştığı oldukça açıktı.”

Holman ani bir suçluluk duygusuna kapıldı ve Liz’in yanılmış olmasını diledi.

“Bunu söylemiş miydi?”

Elizabeth ona bakmadı. Yüzü gerilmişti ve kollarını kavuşturmuş, yazılara bakıyordu.

“Söylememişti. Benimle ve annesiyle asla sizin hakkınızda konuşmuyordu, ama çocuklarla buluşmaya gideceğini söylediğinde, bütün akşamı burada geçirmişti. Sanırım onlarla konuşmaya ihtiyacı vardı. Benimle konuşamıyordu ve şimdi bakın -şimdi bakın.”

Yüzü öfkeyle daha da gerildi. Holman onun gözlerinin dolduğunu gördü ama, ona dokunamayacak kadar korkmuştu.

“Hey...” dedi.

Liz başını salladı ve Holman bunun bir uyarı olduğunu anladı -Holman’ın kendisini teselli etmek istediğini anlamış gibi—ve kendisini daha berbat hissetti. Boynu ve ensesi duyduğu öfke nedeniyle yay gibi gerilmişti.

“Lanet olsun, gitmek zorundaydı. Gitmek zorundaydı. Lanet olsun...”

“Belki salona dönsek iyi olur.”

Liz gözlerini kapadı, sonra yine başını salladı ama, bu kez iyi olduğunu anlatıyordu -korkunç acıyla savaşıyordu ve bu acının

üstesinden gelmeye kararlıydı. En sonunda gözlerini açtı ve esas düşüncelerinin sonunu getirdi.

“Bazen bir erkek için, zayıflığını bir kadına göstermekten- se, bir erkeğe göstermek daha kolaydır. Duygularla içtenlikle başa çıkmaktansa, her şeyin yolunda gittiğini iddia etmek daha kolay olur. Sanırım o gece Richard’ın yaptığı da buydu. Galiba o yüzden öldü.”

“Benim hakkımda konuştuğu için mi?”

“Hayır, siz değil, özellikle değil -şu banka soygunları. Bu onun sizinle konuşmasının bir yoluydu. Ekstra görev verilmesi gibi bir şeydi. Dedektif olmak ve basamakları tırmanmak istiyordu.”

Holman Richie’nin masasına baktı ama, rahatlamadığını hissetti. Resmî polis raporlarına benzeyen kopyalar ve olay dosyaları masanın üzerine yayılmıştı. Holman üstteki sayfalara bakınca, hepsinin Marchenko ve Parsons hakkında olduğunu anladı. Küçük bir şehir haritası raptiyeyle panoya iliştilmiş, küçük x harfleri, l’den 13’e kadar numaralanarak birbirlerine bağlanmış ve kaba bir şablon çizilmişti. Richie Marchenko ve Parsons’m soygunlarının haritasını yapacak kadar ileri gitmişti.

Holman aniden, Richie ve Liz’in, onun da Marchenko ve Parsons gibi olduğuna inanıp inanmadıklarını merak etti.

“Ben de banka soydum ama, böyle şeyler yapmadım. Ben bu adamlara benzemiyordum.”

Liz’in ifadesi yumuşadı.

“Ben öyle demek istemedim. Donna nasıl yakalandığınızı bize anlatmıştı. Richard sizin onlara benzemediğinizi biliyordu.”

Holman Liz’in çabasını takdir etti ama, duvar kurbanlarına silahlarının kabzalarıyla vuran iki dejenere herifle ilgili gazete haberleriyle doluydu. Bunun için de doktora gerekmiyordu.

Liz, “Kaba davranmak istemem ama, hazırlanmam lazım, yoksa dersi kaçıracağım,” dedi.

Holman gönülsüzce arkasına döndü, sonra da duraksadı.

“Dışarı çıkmadan önce bunun üzerinde mi çalışıyordu?”

“Evet. Bütün akşam buradaydı.”

“Diğer çocuklar da Marchenko olayıyla ilgileniyorlar mıydı?”

“Mike, belki. Mike’la bu konuda sık sık konuşurdu. Diğerlerini bilmiyorum.”

Holman oğlunun çalışma mekânına son kez bakarak başını salladı. Richie’nin masasındaki her şeyi okumak istiyordu. İşinde sadece birkaç yıllık deneyime sahip üniformalı bir polisin neden böyle önemli bir soruşturmaya karıştığını ve oğlunun gece yarısı evden neden çıktığını öğrenmek istiyordu. Buraya sorularına yanıt bulmak için gelmişti, ama şimdi soruları çoğalmıştı.

Holman son kez arkasına döndü.

"Bana henüz hazırlıklardan bahsetmediler. Richie'nin cenaze töreni için."

Holman sormaktan nefret ediyordu ve Liz’in yüzü yine gerildiğinde bundan daha da çok nefret etti. Ama Liz öfkesini bastırıp başını salladı.

"Bu Cumartesi günü Polis Akademisi'nde onlar için bir anma töreni düzenlenecek. Polis defnedilmeleri için cenazeleri henüz teslim etmedi. Sanırım hâlâ..."

Liz’in sesi giderek hafifledi ve Holman bunun nedenini anladı. O polisler cinayete kurban gitmişlerdi. Adli Tabip muhtemelen hâlâ kanıt topluyordu ve bütün testler tamamlanmadan ve kanıtların toplanması bitmeden defnedilmeleri olanaksızdı.

Elizabeth aniden Holman'ın koluna dokundu.

"Geleceksiniz, değil mi? Orada olmanızı istiyorum."

Holman rahatlamıştı. Liz'in onu cenaze töreninden uzak tutmaya çalışacağından korkmuştu. Levy'nin ve Random'ın anma töreninden söz etmemiş olmaları Holman için muamma değildi.

"Bunu çok isterim, Liz. Teşekkür ederim."

Liz bir an başını kaldırıp dikkatle Holman'a baktı, sonra da onu yanağından öpmek için ayak parmaklarının üzerinde yükseldi.

"Keşke farklı olsaydı."

Holman son on yılını her şeyin farklı olmasını dileyerek geçirmişti.

Holman Liz'e tekrar teşekkür edip arabasına gitti. Acaba Random anma törenine katılacak mıydı? Random'm cevapları olmasını umuyordu.

ANMA TÖRENİ, LAPD'ye bağılı Polis Akademisi'nin, Dodger Stadı'nın Stadium Way girişinin dışında, iki tepenin arasında kalan Chavez Ra vine'deki oditoryumunda yapılmıştı. Dodgers yıllar önce akademiği stattan ayıran tepeye Hollywood Sign'ın kendi versiyonunu diktirmişti. Dodger'ın rengi mavi olduğı için, MAVİ DÜŞÜNÜN yazılıydı. Holman'ın o sabah gördüğü simge, ölen dört polis memurunun anılarını canlandırdı. Mavi aynı zamanda LAPD'nin de rengiydi.

Liz Holman'ı törende kendisine ve ailesine eşlik etmesi için davet etmişti ama, Holman bu daveti kibarca reddetmişti. Liz'in ebeveynleri ve kız kardeşi uçakla Bay Area'dan gelmişlerdi, ancak Holman kendisini onların yanında rahatsız hissedecekti. Liz'in babası doktor, annesi de sosyal hizmetler görevlisiydi; eğitimli ve varaklıydılar, normal şartlar altında Holman'ın hayran olacağı kişilerdi ama, onlar Holman'a. onun olamadığı her şeyi hatırlatıyorlardı. Holman Dodger Stadı'nın kapısını geçtiğinde, takım oyuncularının birer vuruş yapacakları sırada, çalacak araba bulmak için Chee'yle birlikte otoparkta nasıl dolaştıklarını hatırladı. Liz'in babasının muhtemelen bütün gece süren dersleri, kardeşlik birliği toplantıları, öğrenci balolarıyla ilgili anıları vardı ama, Holman'ın hatırlayabildiği en iyi anılar hırsızlık ve uyuşturucuyla kafayı bulma anılarıydı.

Holman arabayı Akademi'den oldukça uzağa park etti ve Liz'in tarifine uyarak Akademi Yolu'nu yürüyerek geçti. Akademi'nin otoparkı zaten doluydu. Arabalar caddenin iki tarafında sıra halinde park edilmişti ve insanlar akın akın Akademi'ye gidiyorlardı. Holman Random veya Vukovich'i görmek umuduyla insanların yüzlerine baktı. Liz'den öğrendiklerini tartışmak için Random'ı üç kez aramıştı ama, Random Holman'ı aramamıştı. Random'ın kendisini başından savdığının farkındaydı ve bundan hoşlanmamıştı. Hâlâ soracağı sorular vardı ve hâlâ bu soruların cevaplarını istiyordu.

Liz Holman'a oditoryumun dışındaki kayalık bânçede buluşmalarını söylemişti. Yaya trafiğinin akışı Holman'ı Akademi'nin ortasından, kalabalığın küçük gruplar halinde toplandıkları bahçeye götürmüştü. Muhabirler LAPD'nin en üst rütbeli amirleri ve yerel politikacılarla röportajlar yaparlarken, kameramanlar da çekim yapıyorlardı. Holman utanmıştı Liz ona Richie'nin koyu renkli takım elbiselerinden birini ödünç vermişti, ama pantolon o kadar dardı ki, Holman ancak kemerinin altında, pantolonun belini kapatmadan giyebilmişti. Bahçeye varmadan önce terlemeye başlamıştı ve o anda kendisini başkasının eski elbiselerini giymiş bir ayyaş gibi hissediyordu.

Holman Liz ve ailesini, Richie'nin şefi Levy'nin yanında buldu. Levy Holman'ın elini sıktı ve onları diğer ailelerle tanıştırmaya götürdü. Liz Holman'ın rahatsızlığını hissetmiş ve Levy onları kalabalığın arasından geçirirken tereddüt etmişti.

“İyi görünüyorsun, Max. Burada olduğun için mutluyum.”

Holman gülümsemeyi becerdi.

Levy onları Mike Fowler'in dul eşi ve dört oğlu, Mellon'm karısı ve Ash'in anne ve babasıyla tanıştırdı. Hepsi de bitkinciler ve Holman Fowler'in karısının büyük bir olasılıkla yatıştırıcı etkisi altında olduğunu tahmin etti. Herkes ona nazik ve saygılı davranıyordu, ancak Holman buna rağmen dikkat çektiğini ve oraya uygun olmadığını düşünüyordu. Birkaç kez diğerlerini kendisine dikkatle bakarlarken yakaladı ve *bu Holman'ın babası, o bir suçlu* diye düşündüklerinden emin olarak,

her defasında kızardı. Kendisinden çok Richie adına utanmıştı. Ölümünde bile oğlunu utandırmayı başarmıştı.

Levy birkaç dakika sonra döndü, Liz'in koluna dokundu ve onları çift kanatlı açık kapıdan geçirerek içeri götürdü. Sahneye bir kürsü ve bir platform yerleştirilmişti. Dört polis memurunun büyük fotoğrafları Amerikan bayraklarına sarılmıştı. Holman kapıda tereddüt etti, başını çevirip kalabalığa baktı ve yanında üç adamla kalabalığın arasında duran Random'ı gördü. Holman hemen ters yöne doğru ilerlemeye başladı. Vukovich birdenbire yolunu kestiğinde yolun yarısını geçmişti. Vukovich lacivert takım elbise giymiş ve güneş gözlüğü takmıştı. Gözlerini görmek imkânsızdı.

Vukovich, "Üzücü bir gün, Bay Holman. Hâlâ ehliyetsiz araba kullanmıyorsunuz, değil mi?" dedi.

"Random'ı üç kere aradım ama, telefonlarımı cevaplamaya pek hevesli değil galiba. O gece olanlar hakkında başka sorularım da var."

Holman'm bakışları Vukovich'ten Random'a kaydı. Random da ona bakıyordu ama, bir yandan da konuşmasını sürdürüyordu. Holman tekrar Vukovich e baktı.

"Bana anlattıklarınızın faydası olmadı. Richie Marchenko ve Parsons soruşturması üzerinde mi çalışıyordu?"

"Burada bekleyin, Bay Holman. Bakalım patronumun sizinle konuşmaya vakti var mı?"

Oturma zamanının geldiği bilgisi yayıldı. Kayalık bahçedeki insanlar ilerlemeye başladılar, fakat Holman olduğu yerde kaldı. Vukovich Random ve üç adamın yanına gitti. Holman onların yüksek rütbeli emniyet görevlileri olduklarını tahmin etti ama, adamları tanımıyordu ve umurunda da değillerdi. Vukovich yanlarına gittiğinde Random ve adamların ikisi Holman'a baktılar, sonra da arkalarını dönerek konuşmalarına devam ettiler. Biraz sonra Random ve Vukovich Holman in yanına geldi. Random memnun gözükmüyordu ama, elini uzattı.

"Kenara geçelim, Bay Holman. Yoldan çekilsek daha rahat konuşuruz."

Holman bir yanında Random, bir yanında Vukovich'le bahçenin bir ucuna gitti. Holman kendisini sanki adamlar üstünü arıyorlarmış gibi hissetti.

Diğer insanlardan uzaklaştıklarında Random kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Pekâlâ, anladığım kadarıyla bazı sorularınız varmış?”

Holman Elizabeth'le yaptığı konuşmayı ve Richie'nin çalışma masasında gördüğü, Marchenko ve Parsons'la ilgili muazzam malzeme koleksiyonunu aktardı. Polisin Juarez hakkında yaptığı açıklamaları yutmamıştı. Eğer Richie soruşturmaya karışırsa bunun, banka soygunlarıyla bir bağlantısının olması daha muhtemeldi. Holman kendi teorisini anlattı ama, daha lafını bile bitirmeden Random başını sallamaya başlamıştı.

“Marchenko ve Parsons hakkında soruşturma yapmıyorlardı. Marchenko ve Parsons öldü. Olay üç ay önce kapandı.”

“Richie karısına, kendisine ek görev verildiğini söylemiş. Elizabeth Mike Fovvler'ın da bu işin içinde olabileceğini düşünüyor. ”

Random sabırsızlanıyordu. Oditoryum dolmaya başlamıştı.

“Eğer oğlunuz Marchenko ve Parsons olayıyla ilgilenmişse, bunu bir hobi olarak veya aldığı ders için bir ödev olarak yapmış olabilir, ama hepsi bu. O üniformalı bir devriyeydi. Devriye gezen polisler dedektif değildir.”

Vukovich başıyla onayladı.

“Öyle veya böyle, ne fark eder? Olay kapandı.”

“Richie o gece evdeymiş. Telefon gelene ve sabahın birinde arkadaşlarıyla buluşmaya gidene kadar bütün gece evdeymiş. Ben onun yerinde olsaydım ve dostlarım gecenin o saatinde sırf içki içmeye çağırırsalardı onlara kızardım -ama polislerle ilgili bir iş olsaydı, herhalde giderdim. Eğer Marchenko ve Parsons nedeniyle o köprünün altına gittilerse bunun onların öldürülmeleriyle ilgisi olabilir.”

Random başını salladı.

“Şimdi bunun zamanı değil, Bay Holman. ”

“Sizi aradım, ama beni aramadınız. Şu an benim için oldukça uygun görünüyor. ”

Random Holman’ı inceler gibiydi. Holman adamın, sorguya çektiği bir suçluyu inceler gibi, gücünü ve zayıflıklarını değerlendirdiğini tahmin etti. En sonunda hoşuna gitmeyen bir sonuca varmak zorunda kalmışçasına başını salladı.

“Pekâlâ, bakın, kötü haberin ne olduğunu biliyor musunuz? Oraya içmeye gitmişlerdi. Şimdi size bir şey söyleyeceğim ama, bunu başka bir yerde tekrar ederseniz ve bu kulağıma gelirse inkâr ederim. Vuke?”

Vukovich de inkâr edeceğini belirtmek için başını salladı.

Random tatsız şeyler söyleyecekmiş gibi dudaklarını büzdü ve sesini alçalttı.

“Mike Fowler alkolikti. Yıllardan beri alkolikti ve utanç verici bir polisti.”

Vukovich hiç kimsenin kendilerini dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı. Rahatsız görünüyordu.

“Sakin ol, patron.”

“Bay Holman anlamak zorunda. Fowler telsizden mola alacağını bildirmişti, ancak, içki içmemesi gerekiyordu ve kendisinden daha genç olan o memurlara sapa bir yerde kendisiyle buluşmalarını söylemek onun görevi değildi. Bunu aklınızdan çıkarmamanızı istiyorum, Bay Holman -Fowler şefti. Ona ait bölgede, onun yardımına ihtiyaç duyabilecek devriye görevlilerinin ona ulaşabilmesi gerekiyordu ama, o bunun aksine içki içmeye karar vermişti. Mellon da görevdeydi ve içki içmemesi gerektiğini iyi biliyordu ama, o sıradan bir polisti -ayrıca görev bölgesinde de değildi. Ash izinliydi ama, o da Yılın Polisi ödülü için yarışmıyordu. ”

Holman Random’ın kendisini zorladığını sezmişti, ancak bunun nedenini bilmiyordu ve bundan hoşlanmamıştı.

“Bana ne anlatıyorsun, Random? Bütün bunların Marchenko ve Parsons’la ne alakası var?”

“O polis memurlarının köprünün altında ne yaptıklarını öğrenmek istediğiniz için bir neden arıyorsunuz, ben de size

anlatıyorum. Şef olduğu için, olanlar yüzünden Mike Fowler'ı suçluyorum ama, oradaki hiç kimse asrın suçunu aydınlatmıyordu. Onlar boktan sicilleri ve berbat davranışları olan sorunlu memurlardı.”

Holman kızardığını hissetti. Levy Richie'nin olağanüstü bir polis olduğunu söylemişti... en iyilerinden biri olduğunu.

“Bana Richie'nin boktan bir polis olduğunu mu söylüyor-sun? Dediğin bu mu?”

Vukovich parmağını kaldırdı.

“Sakin ol, dostum. Soran şendin.”

Random, “Size bunları anlatmak istemezdim, bayım. Bunu yapmak zorunda kalmayacağımı umuyordum.”

Holman'ın başındaki zonklama omuzlarına ve kollarına kadar yayıldı ve yumruklarını sıkmak istedi. İçindeki bütün organlar Holman'a yumruklarını savurup, Richie'nin boktan olduğunu söyledikleri için Random ve Vukovich'i pataklamak istiyordu, ama Holman artık öyle bir adam değildi. Kendisine öyle biri olmadığını hatırlattı. Kendini zorlayarak öfkesini bastırdı ve yavaşça konuştu.

“Richie Marchenko ve Parsons'la ilgili bir şey üzerinde çalışıyordu. Sabahın birinde neden bu konuda Fou/ler'la konuşmak zorunda kaldığını bilmek istiyorum.”

“Sizin yapmanız gereken, salıverilmenize odaklanmanız ve bizim işimizi yapmamıza izin vermeniz. Bu konuşma bitmiştir, Bay Holman. Size sakinleşmenizi ve saygılarınızı sunmanızı öneririm.”

Random başka bir söz söylemeden arkasını döndü ve kalabalıkla birlikte oditoryuma gitti. Vukovich onun peşinden gitmeden önce bir an Holman'ın yanında kaldı.

Holman yerinden kıpırdamadı. Kendisini bir anda hassaslaştıran o korkunç öfke yüzünden paramparça olacakmış gibi hissediyordu. Çığlık atmak istiyordu. Bir Porsche kaldırıp şehirde son sürat dolaşmak istiyordu. Uyuşturucu alıp uçmak, kaliteli bir tekilanın dibine vurmak ve gece naralar atmak istiyordu.

Holman çift kanatlı kapıya gitti ama içeri giremedi. İnsanlara bakarak, ama onları görmeden, yerlerine oturmalarını seyretti. Devasa boyuttaki fotoğraflardan ölü üç adamın kendisine baktığını gördü. Richie'nin iki boyutlu ölü bakışlarını hissetti.

Holman arkasını dönüp süratle arabasına doğru yürümeye başladı; sıcaktan kan ter içinde kalmıştı. Kravatını ve Richie'nin ceketini çıkardı, gömleğinin düğmelerini açtı. Gözlerine, yüreğinden kopup geliyormuşçasına sıcak yaşlar hücum etti.

Richie kötü değildi.

O babasına benzemiyordu.

Holman yüzündeki sümükleri sildi ve daha hızlı yürümeye başladı. İnanamıyordu. İnanmasına izin veremezdi.

Oğlum benim gibi değildir.

Holman bunu kanıtlayacağına yemin etti. Güvendiği son ve tek kişiden yardım istemişti ve onun aramasını bekliyordu. Onun yardımına ihtiyacı vardı. Ona ihtiyacı vardı ve araması için dua ediyordu.

BÖLÜM İKİ

The first of these is the fact that the system is not a simple one. It is a complex one, and it is not clear what the exact nature of the system is. It is not clear whether the system is a simple one or a complex one. It is not clear whether the system is a simple one or a complex one.

The second of these is the fact that the system is not a simple one. It is a complex one, and it is not clear what the exact nature of the system is. It is not clear whether the system is a simple one or a complex one. It is not clear whether the system is a simple one or a complex one.

The third of these is the fact that the system is not a simple one. It is a complex one, and it is not clear what the exact nature of the system is. It is not clear whether the system is a simple one or a complex one. It is not clear whether the system is a simple one or a complex one.

The fourth of these is the fact that the system is not a simple one. It is a complex one, and it is not clear what the exact nature of the system is. It is not clear whether the system is a simple one or a complex one. It is not clear whether the system is a simple one or a complex one.

ESKİ ÖZEL FBI ajanı Katherine Pollard küçük mutfağında evinin üzerindeki saati kontrol ediyordu. Nefesini tuttuğunda ev harika bir sessizliğe büründü. Akrebin yavaşça on ikiye yaklaşmasını izledi. Yelkovan saat on bir otuz ikide bekliyordu. Saniye ibresi on ikiye dokundu. Yelkovan ateşleme pimi gibi on bir otuz üçe atladı...”

TAK!

Geçen zamanın sesi sessizliği bozdu.

Pollard mutfağında biriken çöpleri düşününce, yüzünden şeritler halinde ter aktı; fincanlar, üzüm suyu kutuları, açılmış Cap'n Crunch ve Sugar Smacks kutuları ve sıcaktan kesilen tam yağlı sütün ilk evrelerini gözler önüne seren kaplar. Pollard o gün -öğlen on ikiye yirmi yedi dakika kala- sıcaklığın kırk dereceye vurduğu Simi Valley'deki evindeydi. Kliması altı gündür bozuktı ve görünüşe göre yakında da onarılamayacaktı -Katherine Pollard beş parasızdı. Annesinden para almak için yalvaracağı, kaçınılmaz ve utanç verici o telefon görüşmesini yapmaya hazırlanmak için, sıcaklığın gazabına uğramış pislikten cesaret almaya çalışıyordu.

Pollard sekiz yıl önce Marty Baum adlı meslektaşıyla evlendikten ve ilk çocuğuna hamile kaldıktan sonra FBI'dan ayrılmıştı. İşinden haklı nedenlerle ayrılmıştı: Marty'yi seviyordu,

ikisi de oğulları için tam zamanlı anne olmasını istiyorlardı (Pollard tam zamanlı anne olmanın önemini belki Marty'den de fazla hissediyordu.) ve -Marty'nin aldığı maaş yeterliydi. Ama bu o *zamanlardaydı*. İki çocuk, ayrılık ve bu gerçeğin beş sene sonrasında Marty, o zamanki kız arkadaşı Huntington Beach'li yirmi yaşındaki garsonla Aruba'da tüple dalarken kalp krizi geçirerek ölmüştü.

TAK!

Pollard Marty'nin ölüm yardımıyla kıt kanaat geçinebilmişti ama giderek annesinden daha sık yardım istemek zorunda kalıyordu ve bu hem utanç vericiydi hem de bozguna uğramaya benziyordu. Şimdi de neredeyse bir haftadır klima bozuktur. Yedi ve altı yaşındaki çocukları David ve Lyle'in pislik içinde, sıcaktan yakılarak kamptan dönmelerine bir saat yirmi altı dakika kalmıştı. Pollard yüzündeki terleri sildi, telsiz telefonunu kapı ve arabasına gitti.

Nükleer kristal berraklığındaki gökyüzünün sıcaklığı kaynak üfleci gibi üzerine hücum etti. Katherine Subaru'sunun kapısını açtı, motoru çalıştırdı ve hemen camları indirdi. Arabanın içi altmış beş derece falan olmalıydı. Soğuk üfleylene kadar arabanın klimasını maksimuma getirdi ve pencereleri kapadı. Buz gibi havanın yüzüne üflemesine izin verdi, sonra da cildine esmesi için tişörtünü kaldırdı.

Sıcak çarpmasından kurtulduğuna emin olduğunda telefonunu açıp annesinin numarasını tuşladı. Tahmin ettiği gibi telefona annesinin telesekreteri cevap verdi. Annesi internette poker oynarken telesekreterini devreye sokardı.

“Anne, benim, telefonu aç. Orada mısın?”

Annesi telefonu açtı.

“Her şey yolunda mı?”

Her aradığında, annesi sanki yaşamı bitmek tükenmek bilmeyen acil durumlardan ve dramlardan ibaretmiş gibi Pollard'ı savunmaya geçmeye zorlardı. Pollard havadan sudan konuşmaktan daha iyisini de bilirdi. Hazırdı ve derhal konuya girdi.

“Klimamız bozuldu. Tamir etmek için bin iki yüz dolar istiyorlar. Bende o kadar para yok, anne.”

“Katherine kendine ne zaman yeni bir adam bulacaksın?”

“Benim bin iki yüz dolara ihtiyacım var, anne, yeni bir adama değil.”

“Hiç hayır dedim mi?”

“Hayır.”

“Öyleyse benim sana ve o güzel çocuklara yardım etmek için yaşadığımı biliyorsun ama, sen de kendine yardımcı olmalısın, Katherine. Çocuklar artık büyüdüler ve sen de giderek gençleşmiyorsun.”

Pollard telefonu indirdi. Annesi hâlâ konuşuyordu ama, o annesinin ne dediğini anlamıyordu. Pollard posta minibüsünün gelmekte olduğunu gördü ve postacının günlük faturalarını posta kutusuna atmasını seyretti. Postacı güneş kaskı takmıştı ve safarideymiş gibi görünüyordu. Adam uzaklaştığında Pollard telefonu yeniden kulağına tuttu.

“Anne sana bir şey sormama izin ver. Eğer yeniden çalışmaya başlarsam çocuklara bakmaya hazır mısın?”

Annesi duraksadı. Sessizlik Pollard ’m hoşuna gitmedi. Annesi *asla* sessiz kalmazdı.

“Ne işi? Yine FBI’yla olmaz.”

Pollard bu konuyu düşünüyordu. FBI’ya döndüğü takdirde Los Angeles’ta çalışması pek mümkün olmayacaktı. Los Angeles, mevcut pozisyon sayısından daha fazla başvurunun yapıldığı gözde bir yerdi. Pollard büyük bir olasılıkla kendisini önemsiz bir yerde bulacaktı, ama o herhangi bir yerde olmak istemiyordu; Katherine Pollard üç yılını, dünyadaki banka soygunlarının başkenti Los Angeles’ta, FBI’ın seçkin Banka Timi’nde çalışarak geçirmişti. Hareketi özlemişti. Maaş çeklerini özlemişti. Yaşamının en güzel günlerini özlemişti.

“Banka zincirlerinden veya Kroll gibi özel firmalardan birinde güvenlik danışmanı olarak iş bulabilirim. Ben FBI’da iyiydim, anne. Beni hâlâ hatırlayan arkadaşlarım var.”

Annesi yine tereddüt etti ve bu kez sesi kuşkuluydu.

“Benim oğlanlarla kaç saat geçirmemden bahsediyoruz?”

Pollard işte bu harika değil mi diye düşünerek yine telefonu indirdi. Postacının arabayla yandaki eve, sonra onun yanındaki gitmesini seyretti. Telefonu tekrar kulağına götürdüğünde, annesi ona sesleniyordu.

“Katherine? Katherine, orada mısın? Hat mı kesildi?”

“Paraya ihtiyacımız var.”

“Elbette klimanızı tamir ettireceğim. Torunlarımın...”

“Ben işe dönmekten söz ediyorum. İşe dönmemin tek yolu senin çocuklarla ilgilenmen...”

“Bunu konuşabiliriz, Katherine. İşe dönme fikrini sevdim. Biriyle tanışabilirsin...”

“Tamirciyi çağırmalıyım. Seninle daha sonra konuşuruz.”

Pollard telefonu kapadı. Postacının sokak boyunca işini yapmasını izledikten sonra postasını almaya gitti. Arabasına dönerken mektupları karıştırdı ve tahmin edilen Visa ve MasterCard faturalarının yanı sıra kendisini şaşırtan bir şey buldu -FBI’nın Westwood’daki, Katherine’in eski ofisinin iade adresini gösteren kahverengi bir manila keneviri zarf. Katherine yıllardır FBI’dan hiçbir şey almamıştı.

Sağ salım arabasına döndüğünde zarfı yırtarak açtı ve içinde beyaz bir zarf buldu. Zarf FBI’nın eski ve yeni ajanlarına gönderilen bütün postalar gibi açılmış ve tekrar kapatılmıştı. Mektuba bilgisayardan basılmış sarı bir not eşlik ediyordu: BU ZARF TOKSİNLER VE BİYOLOJİK TEHLİKELERE KARŞI TEST EDİLMİŞ VE SİZE POSTALANMAYA UYGUN BULUNMUŞTUR. TEŞEKKÜR EDERİZ.

İkinci zarf Westwood’daki ofisine gönderilmişti. Üzerinde tanımadığı bir Culver City adresi yazılıydı. Katherine zarfın kenarını yırtıp gazeteden kesilmiş bir yazının etrafına sarılmış ve el yazısıyla yazılmış bir sayfalık mektubu silkeleyerek açtı ve okudu:

Max Holman

Pacific Garden Motels Apartments

Culver City, CA 90232

İsmi gördüğünde durdu ve Banka Timi anıları aklına gelince yüzüne çarpık bir gülümseme yayıldı.

“Oh, aman Tanrım! Max Holman!”

Okumaya devam etti:

Sevgili Özel Ajan Pollard,

Bu mektubun size sağ salim ulaşacağını umuyorum. Umarım adımı gördükten sonra okumaktan vazgeçmezsiniz. Ben Max Holman. Beni banka soygunu nedeniyle tutuklamıştınız. Lütfen size kızgın olmadığımı ve benim adıma federal savcıyla görüşmenizi takdir ettiğimi bilin. Mahkûmiyetimi başarıyla tamamladım; şimdi gözetim altında olmak koşuluyla salıverildim ve bir işim var. Size nazik ve destekleyici sözlerinizden dolayı bir kez daha teşekkür etmek istiyorum ve bu sözlerinizi şimdi de hatırlayacağınızı umuyorum.

Katherine, Holman'ı hatırlıyordu. Onu dokuz banka soymuş bir adamı düşünecek bir polis kadar da düşünmüştü. Soygunları yüzünden ona karşı bir şefkat duymuyordu ama, Holman'ı dokuzuncu sıçrayışında yakalamış olmak kendisini heyecanlandırmıştı. Holman FBI Banka Timi'nin yorgun ajanları arasında bile ünlüydü.

Pollard okumayı sürdürdü:

Oğlum Richie Holman, daire içine alınmış yazıda da okuyacağınız gibi Los Angeles'ta polis memuruydu. Oğlum ve üç polis memuru cinayete kurban gittiler. Size yardımınızı istemek için yazıyorum ve beni sonuna kadar okuyacağınızı umuyorum.

Pollard makaleyi açtı. İçki içerken, nehir yatağında öldürülen dört polis memuruyla ilgili yazı olduğunu hemen anladı. Akşam haberlerinde seyretmişti.

Yazıyı okumadı, ancak, ölen dört memurun fotoğraflarına baktı. En son fotoğraftaki memurun Richard Holman olduğu belirtilmişti. Fotoğraf daire içine alınmıştı. Dairenin dışına bir sözcük yazılmıştı: *OĞLUM*.

Pollard Holman 'ın oğlu olduğunu ve Holman'ın neye benzediğini hatırlamıyordu. Fotoğrafi incelediğinde anılar canlandı. Evet, görebiliyordu -ince bir ağız ve güçlü bir ense. Holman'ın oğlu babasına benziyordu.

Pollard *Tanrım, zavallı herif hapisten çıkıyor ve oğlu öldürülüyor, bu adam hiç rahat yüzü göremeyecek mi,* diye düşündü.

İlgiyle okumaya devam etti:

Polisler katilin kimliğini saptadıklarını düşünüyorlar ama benim buna rağmen hâlâ bazı sorularım var ve bunlara yanıt alamıyorum. Sanırım polis bana hüküm giymiş bir suçlu gözüyle bakıyor ve bu nedenle de beni dinlemiyor. Özel FBI ajanı olduğunuz için, sizin benim adıma cevapları bulacağınızı umuyorum. Tek istediğim bu.

Oğlum iyi bir insandı. Benim gibi değildi. Yardım ederseniz lütfen arayın. Cezaevleri Bürosu'ndaki salıverilme gözetmenimle de görüşebilirsiniz. Beni onaylayacaktır.

Saygılarımla,

Max Holman

Holman isminin altına ev telefonunun numarasını, Pacific Gardens ofisinin ve Gail Manelli'nin telefon numaralarını da yazmıştı. Pollard tekrar gazete haberine baktı; oğullarının daha ileriki yaşlarındaki halleri gözlerinin önünde canlandı ve böyle bir haber almamayı diledi. Evlilikleri bitmiş olsa da, boşanmak üzere olsalar da, Marty'nin ölümünü haber aldığı anda

yeterince kötü olmuştu. O anda kötü zamanlar yok olmuş ve kendisinden bir parçayı kaybetmiş gibi hissetmişti. Oğlunu kaybeden Holman için daha da kötü olmuş olmalıydı.

Pollard aniden hücum eden bir kızgınlıkla mektubu ve gazete yazılarını bir kenara itiverdi. Holman'la ilgili nostaljik anıları ve onu yakaladığı anın hatıraları kaybolmuştu. Pollard bütün polislerin eninde sonunda öğrendikleri şeye inanırdı -bütün suçluların dejenere birer pislik olduğuna. Onları yakalayabilir, içeri atabilir, bilgi alabilir ve akıl verebilirsiniz, ama suçlular asla değişmezlerdi, dolayısıyla Pollard, Holman'ın da bir uçkâğıt çevirdiğinden oldukça emindi ve az kalsın buna k'anacaktı.

Öfkeden tamamen kudurmuş bir halde telefonu, faturaları kaptı ve arabasını kilitleyerek fırtına gibi eve girdi. Annesinden para isteyerek kendisini küçük düşürmüştü, Holman'ın acıklı hikâyesine inanarak kendisini bir kez daha küçük düşürmüştü. Şimdi bir de kendini beğenmiş tamirciye, kıcını kaldırıp oraya gelmesi ve kâbusa dönen evini yaşanılabilir bir yere çevirmesi için yalvarmak zorundaydı. Pollard telefonu kaldırıp tamirciyi ararken telefonu kapattı ve Max Holman'ın acıklı, geri zekâlı mektubunu tekrar eline aldı.

Tamirciyle konuştuktan sonra, Holman'ın tahliye gözetmeni Gail Manelli'yi aradı.

HOLMAN Chee'yi Doğu Los Angeles'taki dükkânının bankosunun arkasında buldu. Yanındaki genç ve güzel kız, Holman içeri girdiğinde utangaçça gülümsemişti. Dişleri sabah içtiği kahveden kahverengi bir renk almış olan Chee'nin yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi.

Chee, "Selam, dostum. Bu benim en küçük bebeğim, Marisol. Tatlım, Bay Holman'a merhaba de," dedi.

Marisol Holman'a tanışmaktan memnun olduğunu söyledi.

Chee, "Bebeğim, Raul'u buraya gönderir misin? Ofisime. Gel, kardeşim içeri gidelim."

Holman Chee'nin arkasından ofise girerken, Marisol dahi-lî telefondan Raul'u aradı. Chee kızı dışarıda bırakarak kapıyı arkalarından kapattı.

Holman, "Güzel kız, Chee. Tebrikler."

"Neden gülümsüyorsun, kardeşim. Aklına kötü düşünceler gelmemiş olsa iyi olur."

"Kötü şöhretli Küçük Chee'nin kızına 'tatlım' demesine gülümsüyorum."

Chee bir dosya çekmecesini açarak bir fotoğraf makinesi çıkardı.

"Kız benim hayatım, kardeşim, o ve diğerleri. Her gün onun soluduğu havaya ve bastığı toprağa şükrediyorum. Şimdi -şurada dur ve bana bak."

“Bana araba ayarladın mı?”

“Ben Chee miyim? Ehliyet işini halledelim.”

Chee Holman’ı koyu mavi bir duvarın önüne götürdü ve kamerayı ayarladı.

“Dijital, bebeğim -son model. Kahretsin, Holman, sabıka fotoğrafı çekmiyoruz -bana, beni öldürmek istiyormuş gibi bakma.”

Holman gülümsedi.

“Lanet olsun. Sıçıyormuş gibi görünüyorsun.”

Flaş patladığı anda biri kapıyı vurdu. Kısa boylu, sert bakışlı genç bir adam içeri girdi. Kollarında ve yüzünde kaportacıda çalışmaktan yağ lekeleri oluşmuştu. Chee makinedeki dijital fotoğrafı inceledi ve hoşuna gitmese de işe yarayacağına karar verdi. Kamerayı yeni gelen adama uzattı.

“Kaliforniya ehliyeti, veriliş tarihi bugün, sınırsız. Artık yaşlandın, Holman, gözlük takıyor musun?”

“Hayır.”

“Kısıtlama yok.”

Raul Holman’a baktı.

“Bir adres, doğum tarihi, medenî durum ve imza lazım.”

Chee masasından aldığı bloknotu ve kalemi Holman’a uzattı.

“İşte, boyunu ve kilonu da yaz. İmzanı başka bir sayfaya at.”

Holman söyleneni yaptı.

“Ehliyeti ne zaman alırım? Randevum var.”

“Arabayla giderken, kardeşim. Uzun sürmez.”

Chee Raul’le İspanyolca yaptığı kısa konuşmanın ardından Holman, Chee’yle birlikte bir dizi arabanın durduğu otoparka gitti. Chee hurdaya dikkatle baktı.

“Yakalanmamana şaşmamalı. Bu zimbirtının her yerinde, ‘çalışmak üzere tahliye edilmiştir’ yazıyor.”

“Benim için birisi onu motele bırakabilir mi?”

“Evet, sorun yok. Senin için bunlar var -güzel bir Ford Taurus veya bu yepyeni Highlander. İkisi de seni can sıkıcı orta

sınıfa taşıyabilir. Her iki araba da benim sahibi olduğum bir kiralık araba şirketine kayıtlı. Yükümlülükler, gerekli belgeler -ve şu anda kullandığın berbat şeyin aksine- trafik cezaları yok. Durduruldun mu, arabayı kiraladın. O kadar.”

Holman daha önce Highlander görmemişti. Siyah ve parlaktı ve yüksek lastiklerin üzerine oturmuştu. Yaklaşmakta olan şeyleri görebilecek olma düşüncesinden hoşlandı.

“Sanırım Highlander.”

“İyi seçim, kardeşim -siyah, deri döşeme, sunroof- Whole Foods’a giden bir yuppiye benzeyeceksin. Gel, bin. Başka bir şey daha var, şimdi dünyaya döndüğün için hayatını kolaylaştıracak bir şey. Torpido gözünü bak.”

Holman Whole Foods’un ne olduğunu bilmiyordu ama, on yılını kodeste geçirdiği için bütün bunlara alışmasının çok zaman alacağını düşünülmesinden sıkılmıştı. Yeni arabasına bindi ve torpido gözünü açtı.

Chee’nin gözleri gururla parlıyordu.

“Bir telefon, kardeşim. Artık ankesörlü telefonların başında çeyreklik arandığımız devirler geride kaldı -yedi gün, yirmi dört saat şebekeye bağlı olmalısın. Kullanma kılavuzu ve numaran orada. Telefonu şarj etmek için şu kabloyu çakmak yuvasına takıyorsun.”

Holman Chee’ye baktı.

“Bana biraz nakit vermeyi önerdiğini hatırlıyor musun? Bunu yapmaktan nefret ediyorum, dostum, arabayı ve telefonu vererek bana zaten çok iyilik ettin ama, daha önce söylediğimi tekrarlamak zorundayım. Bir desteye ihtiyacım var.”

Bir deste bin dolardı. Bankalar kullanılmış yirmilikleri, elli-lik desteler halinde sararlardı. Bin dolar.

Chee gözünü kırpmadı. Holman’ı inceledi ve burnuna dokundu.

"Ne istersen, dostum. Ama şunu da sormalıyım -yine garip fi ödere kapılmayacaksın, değil mi? Kendini mahvetmeni istemivo'um."

“Öyle bir şey değil. Richie olayı için bana yardım edebilecek birini buldum; bir profesyonel, kardeşim -kadın ne yaptığını gerçekten iyi biliyor. Masraf çıkarsa hazırlıklı olmak istiyorum.”

Holman Özel Ajan Pollard, Gail Manelli vasıtasıyla kendisiyle temasa geçtiğinde hem rahatlamış, hem de endişelenmişti. Ondan haber alacağını pek ummuyordu, ama almıştı. Tipik paranoyak FBI tarzıyla, Pollard Holman’ı aramadan önce hem Manelli yle, hem de Toplumsal Islah Merkezi nden Wally Figg’le görüşmüş ve telefon numarasını vermeyi reddetmişti ama, Holman şikâyetçi değildi -Pollard en sonunda olayı dinlemek üzere onunla Westwood’daki Starbucks’ta buluşmayı kabul etmişti. FBI ofisine yakın bir yerde buluşmaları Holman’ı şaşırtmamıştı.

Chee başını eğerek Holman’a baktı.

“Kadın derken ne demek istiyorsun? Ne tür bir profesyonel?”

“Beni tutuklayan Federal Ajan.”

Chee’nin bakışları iyice ciddileşti ve ellerini salladı.

“Kardeşim! Holman! Sen kahrolası aklını mı kaybettin, dostum?”

“O bana iyi davranmıştı, Chee. Benim adıma savcıyla pazarlık etmişti. Cezamın azaltılmasına yardımcı olmuştu.”

“O kaltağın koşarak bankaya girdiğini iyi hatırlıyorum, Holman! O seni tuzağa düşürecek, dostum! O kaltağın seni tuzağa düşürmesi için elinden geleni yapıyorsun!”

Holman Pollard’ın artık ajanlık yapmadığını söylememeye karar verdi. Pollard bunu söylediğinde Holman hayal kırıklığına uğramıştı ama, yine de onun bağlantıları olduğuna ve cevapları bulmakta kendisine yardımcı olacağına inanıyordu.

“Chee, dinle, gitmeliyim. Onunla buluşacağım. Bana parayı verebilecek misin?”

Chee hoşnutsuzluğunu gizlemek için yine elini salladı.

“Evet, sana parayı vereceğim. Ona benden bahsetme, Holman. Onun yanında, adım ağzından çıkmasın, dostum. Onun sağ olduğumu bilmesini istemiyorum.”

“On yıl önce beni sıkıştırdıklarında senin adını vermemiştim, dostum. Şimdi neden vereyim?”

Chee utanmış gibiydi; çıkarken yine elini salladı.

Holman Highlander’ı tanımaya çalışır ve ehliyetinin gelmesini beklerken telefonunun nasıl kullanıldığını çözmeye koyuldu. Chee döndüğünde Holman’a düz beyaz bir zarf ve bir ehliyet uzattı. Holman zarfa bakmadı. Zarfı torpido gözüne atıp ehliyete baktı. Yedi yıl geçerli ve Holman’ın fotoğrafının üzerinde eyalet damgası olan kusursuz bir Kaliforniya sürücü ehliyetiydi. İmzasının küçük bir versiyonu adres ve tanım bilgilerinin altına yerleştirilmişti.

Holman, “Kahretsin, bu gerçeğine benziyor.”

“*Gerçek*, kardeşim. Bu, sistemden alınan yasal bir Kaliforniya ehliyeti numarası. Durdurulursan, ehliyet numarasını Motorlu Taşıtlar Dairesi’yle kontrol ederler ve sistemde bugünden geçerli yepyeni bir ehliyet ve adresin görünür. Arkasındaki şu manyetik bant? Tek göstermen gereken o.”

“Teşekkürler, dostum.”

“Kullandığın şu hurdanın anahtarlarını bana ver. Geri götürebilecek bir iki çocuk var.”

“Teşekkürler, Chee. Gerçekten minnettarım.”

“O polise adımı verme, Holman. Beni bu olaya karıştıрма.”

“Karışmayacaksın, Chee. Asla karışmamıştın.”

Chee ellerini Highlander’ın kapısına dayayıp pencereden içeri eğildi. Bakışları sertti.

“Sana söylüyorum. O kadına güvenme, Holman. O seni içeri tıktı. Ona güvenme.”

“Gitmeliyim.”

Chee geri çekilip sıkıntılı gözlerle Holman’ı izledi. Holman onun homurdandığını duydu.

“Kahraman Haydutmuş, lanet olası kıçım!”

Holman yıllardır Kahraman Haydut diye çağrılmadığını anımsayarak trafiğe karıştı.

HOLMAN randevuya on beş dakika erken gidip kapıyı iyi gören bir masaya oturdu. Ajan Pollard'ı hatırlayacağından emin değildi ama, daha önemlisi Pollard içeri girdiğinde, onun kendisini net olarak görebilmesini istiyordu. Onun kendisini güvende hissetmesini istiyordu.

Starbucks tahmin edilebileceği gibi kalabalıktı ve Holman bunun, Pollard'ın buluşmak için bu mekânı seçmesinin nedenlerinden biri olduğunu biliyordu. Etrafı insanlarla çevrili olursa kendini daha güvende hissedecekti ve büyük bir olasılıkla, Federal Bina'ya yakın olmalarının Holman'ın gözünü korkutacağına inanıyordu.

Holman yerleşti; Pollard'ın geç geleceğini tahmin ediyordu. Üstün olduğunu ima etmek ve bu durumda güçlü olanın kendisi olduğunu Holman'ın kesin olarak anlaması için geç gelecekti. Holman'ın umurunda değildi. O sabah saçlarının uçlarını kesmiş, sinekkaydı olması için iki kez tıraş olmuş ve ayakbılarını cilalamıştı. Mümkün olduğunca az tehditkâr görünmek için giysilerini elinde yıkamış ve Perry'nin ütü masasını ve ütüsünü iki dolara kiralamıştı.

Holman kapıyı gözetlerken Ajan Pollard en sonunda on iki dakikalık bir gecikmeyle içeri girdi. Holman önce onun Pollard olduğundan emin olamadı. Onu tutuklayan ajan kemikli, zayıf ve ince yüzlüydü; saçları açık renkli ve kısaydı. Bu kadın hatırladığından

daha topluydu ve omuzlarına kadar uzanan saçları siyahtı. Uzun saç daha iyi olmuştu. Pantolon ve üzerine saman renkli bir ceket giymiş, güneş gözlüğü takmıştı. İfadesi onu ele veriyordu. Ciddi, ifadesiz yüzü Federal diye bağıırıyordu. Holman onun kafeye gelirken prova yapıp yapmadığını merak etti.

Holman avuçlarını masanın üzerine koymuş, Pollard'ın kendisini fark etmesini bekliyordu. Sonunda gördüğünde Holman gülümsedi ama, Pollard onun gülümsemesine karşılık vermedi. Sıtlı kahvelerini bekleyen insanların arasından geçerek Holman'ın karşısındaki boş sandalyeye yaklaştı.

"Bay Holman," dedi.

"Selam, Ajan Pollard. Kalkmamamın sakıncası var mı? Kalkmam nazik bir davranış olurdu ama, size saldıracağımı falan düşünmenizi istemem. Size bir fincan kahve alabilir miyim?"

Holman Pollard'ın görmesi için ellerini masadan çekmedi ve tekrar gülümsedi. Pollard kaba ve tamamen işe yönelik bir tavırla yerine oturdu.

"Kalkmanız gerekmez ve kahve için vaktim yok. Buradaki esas kuralları anlamanızı istiyorum -mahkûmiyetiniz bittiği ve size bir iş ayarlandığı için mutluyum- tebrikler. Bunu içtenlikle söylüyorum, Bay Holman -tebrikler. Ama şunu anlamanızı istiyorum -Bayan Manelli ve Bay Figg sizin için iyi referans vermiş olsalar bile, burada oğlunuza olan saygımdan dolayı bulunuyorum. Bu saygıyı kötüye kullanırsanız giderim.

"Evet, bayan. Üzerimi aramak falan isterseniz sorun değil."

"Böyle bir şeye kalkışacağınızı düşünseydim buraya gelmezdim. Bir kere daha söylüyorum, oğlunuz için üzıldüm. Çok üzücü bir kayıp."

Holman olayı anlatmak için fazla zamanı olmadığını biliyordu. Pollard şimdiden huzursuzlanmaya başlamıştı ve muhtemelen Holman'la görüşmeyi kabul etmiş olmaktan dolayı pişman-
dı. Polisler asla tutukladıkları suçlularla görüşmezlerdi. Olay kapanmazdı. Suçluların çoğu -gerçek zihinsel özürllüler bile- kendilerini tutuklayan polisleri aramaktan daha iyi şeyler olduğunu bilirlerdi ve sadece kendilerini tutuklayan polislerle hesaplaşmaya

kalkanlar, ya tekrar tutuklanırlar ya da ölürlerd. Yaptıkları tek telefon görüşmesinde Pollard Holman'a, polislerin anlattıkları cinayet senaryosunun ve Warren Juarez hakkında vardıkları sonucun mantıklı olduğunu izah etmeye çalışmıştı ama, konu hakkında fazla bilgisi olmadığı için Holman'ın soru yağmurunu yanıtlayamamış veya topladığı kanıtları görememişti. Pollard en sonunda gönülsüzce de olsa haber raporlarını izlemeye ve Holman'ın olayı şahsen anlatmasına razı olmuştu. Holman, Pollard'ın kendisini görmeyi kabul etmesinin nedeninin polislerin yanıtladıklarına inanması değil, oğlunu kaybetmekten dolayı acı çeken bir babaya yardım etmek olduğunu biliyordu. Holman tek bir atış yapma fırsatı olduğunu bildiği için en iyi atışı en sona saklamış ve Pollard'ın karşı koymamasını dilemişti.

Giderek genişleyen yazı ve belge koleksiyonunun bulunduğu zarfı açtı ve birkaç tomar kâğıt çıkarttı.

“Olanları gözden geçirmeye fırsat buldunuz mu?” dedi.

“Evet, buldum. *Times*'da çıkan her şeyi okudum. Açık konuşabilir miyim?”

“Benim istediğim de bu -görüşünüzü almak.”

Pollard arkasına yaslanıp parmaklarını kucagında birleştirdi. Beden dili bu olayı mümkün olduğunca çabuk bitirmek istediğini anlatıyordu. Holman Pollard'ın güneş gözlüklerini çıkartmasını diledi.

“Pekâlâ. Juarez'le başlayalım. Maria Juarez'le yaptığınız konuşmayı anlattınız ve Juarez'in cinayetlerin ardından, gerçekten intihar ettiğinden şüpheli olduğunuzu ifade ettiniz, değil mi?”

“Doğru. Karısı ve çocuğu olan bir adam neden intihar etsin?”

“Eğer bir tahminde bulunmam gerekirse, ki şu anda yaptığım da bu, Juarez'in kolay kızan, dengesiz bir insan olduğunu ve muhtemelen kokain kullandığını söyleyebilirim. Bu tür insanlar tetiği çekmeden önce yüklerini alırlar. Uyuşturucular paranoyaya, hatta psikolojik yıkıma katkıda bulunur, bu da intiharın nedenini açıklayabilir.”

Holman bunu daha önce düşünmüştü.

“Otopsi raporunda bütün bunlar görünür mü?”

“Evet...”

“Otopsi raporunu alabilir misiniz?”

Holman Pollard’ın ağzının gerildiğini gördü. Onun sözünü tekrar kesmemek için kendisini uyardı.

“Hayır, otopsi raporunu alamam. Ben yalnızca deneyimlerle rime dayanarak, size akla yakın bir açıklama yapmaya çalışıyorum. İntihar sizi rahatsız ettiği için, ben de bunun nasıl olabileceğini size anlatıyorum.”

“Bilginiz olsun, polislerden Adli Tıp görevlileriyle konuşma izin vermelerini istedim ama, hayır dediler.”

Pollard’ın ağzı hâlâ sıkıca kapalıydı ama, birbirlerine kenetlenen parmakları gevşemişti.

“Polislerin yasal sorumlulukları vardır, gizlilik hakkı gibi. Eğer dosyaları açarlarsa dava edilebilirler.”

Holman devam etmeye karar verdi ve aradığını bulana kadar parmaklarıyla kâğıtları karıştırdı. Pollard’ın da görebilmesi için döndü.

“Gazete, olay mahallinin şemasına yer vermiş. Arabaların ve cesetlerin konumlarının nasıl çizildiğine bakın. Gözlerimle görmek için oraya gittim...”

“Nehir yatağına mı gittiniz?”

“Araba çaldığım zamanlarda -bu banka soygunlarından önceydi -o düzlüklerde zaman geçirirdim. Öyledirler -düz. Kana- lın iki yanında kalan nehir yatağı, otoparkı andıran boş bir beton açıklıktan ibaret. Oraya girebilmenin tek yolu, onarım ekiplerinin kullandıkları servis yolu.”

Pollard Holman’ın söylediklerini takip edebilmek için şemanın üzerine eğildi.

“Tamam. Ne anlatmaya çalışıyorsunuz?”

“Yol, memurların arabalarını park etmiş oldukları yerin tam olarak görülebildiği şu sete iniyor. Gördünüz mü? Ateş eden kişi aşağıya bu yoldan inmek zorunda ama, eğer bu yoldan indiyse, polisler onu görebilirlerdi.”

“Saat sabahın biriydi. Karanlıktı. Ayrıca bu şema muhtemelen ölçeğe uygun olarak çizilmemiştir. ”

“Hayır, çizilmemişti, onun için bunu kendim çizdim. Servis yolu köprünün altında, gazetedeki şemada gözüktüğünden daha rahat görülebiliyordu. Bir şey daha var -yolun üst kısmında bir kapı var. Görebildiniz mi? Ya dikenli tellerden atlamak zorunda-sınız ya da kilidi kesmeksiniz. İki şekilde de çok gürültü çıkardı.”

Holman Pollard’ın iki çizimi karşılaştırmasını izledi. Görünüşe bakılırsa düşünüyordu ve düşünmesi iyi bir şeydi. Düşünmesi onun bu işle ilgilendiğini gösteriyordu. Ama Pollard en sonunda arkasına yaslandı ve omuzlarını silkti.

“Memurlar aşağı inerlerken kapıyı açık bırakmışlardır.”

“Polislere kapıyı nasıl bulduklarını sordum ama, bana söylemediler. Richie ve diğer polislerin kapıyı açık bıraktıklarını sanmam. Kapıyı açık bırakırsanız devriye gezen güvenlik güçleri bunun farkına varırlar ve mahvolursunuz. Biz kapıyı daima kapatır ve zinciri tekrar yerine koyardık. Richie ve diğerlerinin de böyle yaptıklarına bahse girerim.”

Pollard arkasına yaslandı.

“Arabaları çaldığınız dönemlerde.”

Holman oltayı atmaya hazırlanıyordu ve oldukça iyi yol aldığı düşünüyordu. Pollard Holman’ın nereye varmak istediğini bilmesede, mantıklı açıklamalarını dinliyordu. Holman’ın cesareti geri gelmişti.

“Kapı kapalı olsaydı katil kapıyı açmak veya üzerinden atlamak zorunda kalacak ve gürültü yapacaktı. Adamların içki içtiklerini biliyorum ama, sadece altı kutu vardı. Dört yetişkin insan ve altı kutu -ne kadar sarhoş olabilirlerdi ki? Eğer Juarez söylediğiniz gibi uyuşturucu almış olsaydı ne kadar sessiz olabilirdi? O polis memurları bir şey duyarlardı.”

“Ne demeye çalışıyorsun, Holman? Sence bunu Juarez yapmadı mı?”

“Polislerin duyduklarının önemli olmadığını söylüyorum. Bence onlar katili tanıyorlardı.”

Pollard şimdi kollarım göğsünde kavuşturmuştu ve bu, Pollard'm Holman'la arasına bir duvar koyduğunun işaretiydi. Holman onu kaybetmekte olduğunun farkındaydı; oltası hazır-
dı; Pollard ya oltaya gelecek ya da kaçacaktı.

“Marchenko ve Parsons adındaki iki banka soyguncusunu duymuş muydunuz?” dedi.

Holman Pollard'm gerildiğini görünce, en sonunda ilgisini çektiğini anlamıştı. Pollard ayağa fırlayarak kaçıp gideceği ana kadar yalnızca iyi davranmakla ve zaman öldürmekle kalmıyordu artık. Güneş gözlüklerini çıkardı. Holman Pollard'm gözlerinin etrafında cildinin kâğıdımsı bir hal almış olduğunu fark etti. Holman onu en son gördüğünden bu yana epeyce değişmişti, ama görünüşünden başka değişen şeyler de vardı ve Holman bunların ne olduğunu pek çözmemişti.

“Duydum? Ve?”

Holman Richie'nin Marchenko ve Parsons'ın soygunlarını gösteren haritasını Pollard'm önüne koydu.

“Bunu oğlum yapmış. Karısı, Liz bir kopyasını almama izin verdi.”

“Bu onların soygunlarının haritası.”

“Richie öldüğü gece Fovvler'dan telefon almış ve evden çıkmış. Marchenko ve Parsons hakkında Fou/ler'la konuşmaya gitmiş.”

“Marchenko ve Parsons öldü. Olay üç ay evvel kapanmış olmalı.”

Holman Richie'nin çalışma masasında bulduğu gazete yazılarının ve raporların kopyalarını ayıklayarak Pollard'in önüne koydu.

“Richie karısına bu olay üzerinde çalıştığını söylemiş. Evdeki çalışma masasının üstü buna benzer belgelerle doluydu. Polise Richie'nin ne yaptığını sordum. Marchenko ve Parsons olayıyla ilgilenen dedektifleri görmeye çalıştım ama, hiç kimse benimle konuşmadı. Onlar da bana, sizin söylediğinizi söylediler. Davanın kapandığını. Ama Richie karısına bu konu hakkında konuşmak için Fovvler'ı görmeye gideceğini söylemiş ve o artık hayatta değil.”

Holman Pollard'ın kâğıtlara göz atmasını izledi. Ağzını dudagının içini çiğnermiş gibi kıpırdatmasını seyretti. Pollard en sonunda başını kaldırdığında, Holman onun gözlerinin etrafının genç bir kadın için çok sayıda kırışıkla dolmuş olduğunu düşündü.

Pollard, “Benden ne istediğinizden emin değilim,” dedi.

“Richie'nin kapanan bu dava üzerinde neden çalıştığını öğrenmek istiyorum. Juarez'in bu iki banka soyguncusuyla bağlantısının ne olduğunu bilmek istiyorum. Oğlum ve arkadaşlarının neden birinin onları öldürecek kadar yanlarına sokulmalarına izin verdiklerini öğrenmek istiyorum. Onları kimin öldürdüğünü bilmek istiyorum.”

Pollard dikkatle Holman'a bakınca Holman da gözlerini ona dikti. Pollard'ın, gözlerindeki öfke veya düşmanlık ifadesini görmesine izin vermedi. O kısmı gizledi. Pollard dudaklarını yaladı.

“Sanırım birkaç telefon görüşmesi yapmalıyım. Bunu yapmak istiyorum.”

Holman bütün evrakları tekrar zarfa koyup üzerine yeni telefonunun numarasını yazdı.

“Bunlar Marchenko ve Parsons dosyasında bulduklarımın tamamı, Times'ta Richie'nin ölümüyle ilgili çıkan şeyler ve evinde bulduğum birkaç şey. Fotokopilerini çektirdim. Bu da benim yeni telefon numaram. Sizde bulunmalı.”

Pollard dokunmadan zarfa baktı. Holman onun hâlâ daha önce vermiş olduğu kararlarla savaştığını hissetti.

“Bunu ücretsiz yapmanızı beklemiyorum, Ajan Pollard. Ücretinizi ödeyeceğim. Fazla param yok ama, bir ödeme planı yapabiliriz.”

Pollard yine dudaklarını yaladı. Holman onun tereddüdünün nedenini merak etti ama, Pollard başını salladı.

“Bu gereksiz. Birkaç gün sürebilir. Birkaç yere telefon etmeliyim.”

Holman başıyla onayladı. Kalbi gümbür gümbür atıyordu ama, öfkesi ve korkusu gibi heyecanını da gizledi.

“Teşekkürler, Ajan Pollard. Gerçekten minnettarım.”

“Bana Ajan Pollard demenize gerek yok. Artık Özel Ajan değilim.”

“Size ne demeliyim?”

“Katherine.”

“Peki, Katherine. Ben de Max.”

Holman elini uzattı ama, Pollard sıkmadı. Aksine zarfı aldı.

“Bu senin arkadaşın olduğum anlamına gelmez, Max. Bunun anlamı, senin cevapları hak ettiğin.”

Holman elini indirdi. İncinmişti ama göstermedi. Eğer Pollard onun hakkında böyle hissediyorsa neden zamanını harcamayı kabul ettiğini merak etti, ancak, bu duygularını da belli etmedi.

“Tabii. Anlıyorum.”

“Benden birkaç günden önce haber almazsın.”

“Anlıyorum.”

Holman Pollard’ın Starbucks’tan çıkmasını seyretti. Pollard kalabalığın arasından geçerken hızını arttırdı ve kaldırımında iyice hızlandı. Onda farklılık olduğunu düşündüğünü hatırladığında ve bunun ne olduğunu çözdüğünde hâlâ onu izliyordu...”

Pollard korkuyor gibiydi. On yıl önce Holman’ı tutuklayan genç ajan korkusuzdu, fakat şimdi değişmişti. Holman bu olayların kendisini de ne kadar değiştirdiğini ve bunu fark etmenin nelere mal olacağını merak etti.

Holman ayağa kalkıp bundan böyle yalnız olmayacak olmanın iyi geldiğini hissederek parlak Westwood güneşine adım attı. Pollard mütereddit görünse de Holman ondan hoşlanmıştı. İncinmemesini diledi.

POLLARD Holman'a yardımcı olmayı neden kabul ettiğinden emin değildi ama, Simi Valley'e gitmek için acele etmiyordu. Westwood altı derece daha serindi ve oğlanlar kamptan eve döndüklerinde onlarla annesi ilgilenenecekti. Bu, ömrünün geri kalan kısmında bir gün izin yapmaya benziyordu. Pollard kendisini şartlı tahliye edilmiş biri gibi hissetti.

Stan'in donut dükkânına girdi ve sade -üzerine süsler serpiştirilmemiş, jölesiz, şekerlemesiz, çikolatasız; erimiş şekerin ve ılık yağın ipeksi tadını bozacak hiçbir şey olmayan, Amerika'ya özgü, ortası yuvarlak, üzeri glase gerçek bir donut ısmarladı. Bir süs balığının bowling topuna ne kadar ihtiyacı varsa, Pollard'ın kışının da donuta o kadar ihtiyacı vardı aslında ama, Büro'dan ayrıldığından beri Stan'in yerine uğramamıştı. Pollard Westwood'daki ofiste çalışırken o ve April Sanders adındaki ajan haftada en az iki kere Stan'in yerine kaçarlardı. Buna donut molası almak adını vermişlerdi.

Tezgâhın arkasındaki kadın raftan aldığı donutu vermek isteyince, tavadaki taze donutlar çıkmak üzere olduğu için Pollard beklemeyi tercih etti. Beklerken Holman'ın dosyasını okumak üzere dışarıdaki masalardan birine gittiğinde yine Holman'ı düşündüğünü fark etti. Holman daima önemli bir adam olmuştu, fakat Pollard'ın tutukladığı Holman on beş kilo daha zayıf, gür saçlı, yanık tenli ve ciddi miktarlarda kullandığı uyuşturucudan

cildi bozulmuş bir adamdı. Ama artık bir suçluya benzemiyordu. Şimdi kırk küsur yaşlarında, şansları yaver gitmeyen adamları andırıyordu.

Pollard polislerin Holman'ın sorularını ellerinden geldiğince yanıtladıklarını ama, onun gerçekleri kabul etmeyi istemediğini düşünüyordu. Feeb'de çalıştığı dönemlerde acılı ailelerle uğraşmıştı ve bu ailelerin hepsi de, korkunç kayıplarıyla ilgili sorulara verilecek uygun cevaplar olmayacağını anlamışlardı. Suçluların sorgulanmalarının temel gerçeği, soruların tümünün yanıtlanamayacağıydı; herhangi bir polisin en büyük beklentisi, olayda ilerleme kaydedilmesini sağlayacak yanıtların alınabilmesiydi.

Pollard en sonunda Holman'ın zarfına dönüp yazıları okudu. Batı Hollywood'daki spor salonlarından birinde tanışan Antón Marchenko ve Jonathan Parsons otuz iki yaşındaydılar, işsizdiler ve yalnızlığı seviyorlardı. İkisi de evli değildi, sevgilileri de yoktu. Parsons yeni yetme bir kaçak olarak Los Angeles'a sürüklenmiş bir Teksaslıydı. Marchenko bir Ukrayna göçmeni olan ve gazetelere göre, hem polislerle iş birliği yapan hem de şehri dava edeceği tehditlerini savuran annesi tarafından büyütülmüştü. Marchenko ve Parsons ölmeden önce Hollywood'daki Beach Canyon'da bir bungalovu paylaşıyorlardı. Polis evlerinde on iki tabanca, altı bini aşkın mermi, geniş bir savaş sanatları video koleksiyonu ve dokuz yüz on bin dolar nakit para bulmuştu.

Marchenko ve Parsons'ın on üç bankayı soydukları dönemlerde Pollard çalışmıyordu ama, onlarla ilgili haberleri takip etmiş ve haberleri izlerken heyecanlanmıştı. Onların banka soygunlarını okumak Pollard'ı, çalışırken hissettiği aynı gergin enerjiyle doldurmuştu. Pollard yıllardır kendisini ilk kez gerçek hissetmiş ve Marty'yi düşündüğünü fark etmişti. Ölümünden beri Pollard'ın yaşamı fatura yığınları ve çocuklarını tek başına yetiştirme çabası arasına sıkışmıştı. Babalarını kaybeden çocukların, annelerini de dadılarla ve kreşlerle kaybetmeyeceklerine dair kendisine söz vermişti. Bu özellikle çocuklar büyüyüp masrafları artarken onu güçten düşüren ve kararsız kalmasına

yol açan bir taahhüttü; şimdi ise Marchenko ve Parsons’la ilgili haberleri okumak onu canlandırmıştı.

Marchenko ve Parsons dokuz aylık bir sürede, her defasında aynı yöntemle on üç banka soygunu gerçekleştirmişlerdi: Bir işgal ordusu gibi son hızla bankaya giriyorlar, herkesi zorla yere yatırıyorlar ve veznedarların çekmecelerini boşaltıyorlardı. Bir tanesi veznedarlarla ilgilenirken diğeri de şube müdürünü bodrumdaki kasayı açmaya zorluyordu.

Holman’ın kopyaladığı haberler, güvenlik kamerasının çektiği, silahlarını sallayan, siyah komando giysili iki bulanık figürü de kapsıyordu. Ancak, tanıklar tarafından Verilen tarifler pek belirgin değildi ve ölene kadar ikisinin de kimlikleri saptanamamıştı. Sekizinci soygunlarına kadar hiçbir tanık onların kaçarken kullandıkları, yabancı marka, açık mavi küçük arabanın tarifini vermemişti. Açık mavi bir Toyota Corolla olduğunun doğrulandığı onuncu soyguna kadar arabayı ikinci kez tarif eden olmamıştı. Pollard bunu öğrendiğinde Banka Timi’nin kutlama için ellerini birbirlerine vurduklarını tahmin ederek gülmüştü. Profesyoneller her soygunda ayrı bir araba kullanırlardı; aynı arabanın kullanılması, bu heriflerin şanslı birer amatör olduklarının bir göstergesiydi. Şansa dayalı bir iş yaptığınızda, şansınızın bir gün sona ereceğini bilirdiniz.

“Donutlar hazır. Bayan? Donutlarınız hazır.”

Pollard başını kaldırıp baktı.

“Ne?”

“Sıcak donutlar hazır.”

Pollard dosyaya o kadar dalmıştı ki, zamanın nasıl geçtiğini unutmıştı. İçeri giderek, bir kupa sade kahveyle birlikte donutlarını aldı ve okumaya devam etmek üzere masasına gitti.

Marchenko ve Parsons on üçüncü soygunlarında şanslarını kaybetmişlerdi.

On üçüncü silahlı banka soygunu teşebbüsüyle Culver City’deki Kaliforniya Merkez Bankası’na girdiklerinde, LAPD’ye bağlı Özel Hırsızlık Birimi dedektiflerinin, Özel İnceleme Birimi memurlarının ve devriyelerin, Los Angeles şehir

merkezinden Santa Monica'nın doğu kıyısına kadar dört buçuk kilometrelik bir koridoru izlediklerinden habersizdiler. Marchenko ve Parsons bankaya girdiklerinde beş veznedar da sessiz alarmlarına basmışlardı. Haberde olayın ayrıntılarına girilmemiş olsa da, Pollard o andan itibaren olanları biliyordu: Bankanın güvenlik şirketi, izleme timini alarma geçiren LAPD'ye haber vermişti. Tim otoparkta pozisyon almak üzere bankada toplanmıştı. Bankadan ilk olarak Marchenko çıkmıştı. Böyle durumlarda soyguncu üç tipik hamle yapardı: teslim olurdu, kaçmaya çalışırdı veya bankaya kaçar ve pazarlıklar başlardı. Marchenko bunlardan hiçbirini seçmemişti. Ateş açmıştı. İzleme timleri -5.56 milimetrelik tüfeklerle silahlanmışlardı- karşı ateş açarak, Marchenko ve Parsons'ı olay yerinde öldürmüşlerdi.

Pollard son yazıyı bitirdiğinde donutunun soğuduğunu fark etti. Bir ısırık aldı. Soğuk olsa da çok lezzetliydi, fakat buna pek dikkat etmedi.

Dört polisin öldürülmeleriyle ilgili yazılara göz gezdirdikten sonra LAPD'nin raporlarında Marchenko ve Parsons'la ilgili kapak sayfasına benzer bir şey buldu. Bu Pollard'ın ilgisini çekti. Bu tür raporlar Dedektiflik Bürosu'ndan gelirdi ama Richard Holman devriye gezen üniformalı bir polisti. LAPD dedektifleri, devriyelerinden, araştırmalarına yardımcı olmalarında ve soygunun ardından sokakta bire bir soruşturma yapmalarında yararlanırlardı ama, bu işler rapor veya tanık ifadesi gerektirmezdi ve devriyeler soygundan sonraki ilk ve ikinci günden sonra olaya nadiren karışırlardı. Marchenko ve Parsons öleli üç ay olmuştu ve soygunlarda elde ettikleri paralar bulunmuştu. Ancak Pollard yanıtları kolaylıkla öğrenebileceğini biliyordu. Timdeki dönemlerinden tanıdığı bazı Hırsızlık dedektifleri vardı. Onlara sormaya karar verdi.

Pollard dedektiflerin adlarını hatırlamak için biraz düşündükten sonra şu andaki görevlerini öğrenmek için LAPD'yi aradı. Sorduğu ilk iki dedektif emekli olmuştu, fakat üçüncüsü, Bili Fitch şu anda Parker Center'da görevli seçkin Özel Hırsızlık biriminde çalışıyordu.

Fitch telefona geldiğinde, “Kimsiniz?” diye sordu.

Fitch onu hatırlamamıştı.

“Katherine Pollard. FBI’ın Banka Timinde çalışıyordum. Birkaç yıl evvel birlikte çalışmıştık.”

Pollard Fitch Te birlikte çalıştıkları birkaç seri haydudun adını sayıverdi: Soyguncu Majör League, Soyguncu Dolly Parton, Çocuk Hırsızlar. Seri soygunculara, haklarında konuşulmasını kolaylaştırmak için, henüz kimlikleri belirlenmeden önce lakaplar takılmıştı. Soyguncu Majör League daima Dodgers şapkası takardı; Pollard’ın ilgilendiği iki kadın banka soyguncusundan biri olan Soyguncu Dolly Parton son derece büyük göğüslü eski bir striptizciydi ve Çocuk Hırsızlar ufak insanlardan müteşekkil bir takımdı.

Fitch, “Oh, tabii, seni hatırlıyorum. İşten ayrıldığını duydum,” dedi.

“Doğru. Dinle, sana Marchenko ve Parsons’la ilgili bir soru soracağım. Bir dakikan var mı?”

“Öldüler.”

“Biliyorum. Hâlâ olay üzerinde çalışıyor musunuz?”

Fitch duraladığında Pollard bunun iyiye işaret olmadığını anladı. FBI ve LAPD’nin banka timleri harika bir iş birliğinin keyfini çıkartırlarken kurallar sivil vatandaşlarla bilgileri paylaşmamanız gerektiğini belirtirdi.

“Feeb’e mi döndün?”

“Hayır. Özel bir araştırma yapıyorum.”

“Özel araştırma ne anlama geliyor? Kimin için çalışıyorsun?”

“Hiç kimse için çalışmıyorum -bir arkadaşım için araştırma yapıyorum. Geçen hafta öldürülen dört polisin Marchenko ve Parsons olayı üzerinde çalışıp çalışmadıklarını öğrenmek istiyorum.”

Pollard Fitch’in ses tonundan, telefonun diğer ucunda gözlerini devirdiğini neredeyse görebiliyordu.

“Ah, şimdi anladım. Holman’ın babası. Bu adam gerçek bir baş belası olmaya başladı.”

“O oğlunu kaybetti.”

“Dinle, bu işe nasıl bulaştın?”

Fitch güldü ama gülmesi bir anda bir şalter indirilmiş gibi kesildi.

“Holman’ın neden bahsettiğini bilmiyorum ve sorularını yanıtlayamam. Sen sivilsin.”

“Holman bana oğlunun, karısına bir şey üzerinde çalıştığını söylediğini anlattı.”

“Marchenko ve Parsons öldü. Beni bir daha aramayın, eski Ajan Pollard.”

Pollard’ın kulağındaki telefonda hat kesildi.

Pollard kapanan telefonla oturup yaptıkları konuşmayı tekrar düşündü. Fitch sürekli olarak Marchenko ve Parsons’ın öldüklerini tekrarlamıştı ama, soruşturmanın sürdüğünü de yadsınamıştı. Pollard bunun sebebini merak etti. Cevabı nasıl bulabileceğini bildiğini düşünüyordu. Cep telefonunu yeniden açtı ve April Sanders’ı aradı.

“Özel Ajan Sanders.”

“Nerede olduğumu tahmin et.”

Sanders sesini alçalttı. Kişisel bir görüşme yaparken sesini alçaltmak gibi bir huyu vardı. Marty’nin ölümünden beri konuşmamışlardı ve Pollard Sanders’ın değişmediğine memnun olmuştu.

“Oh, aman Tanrım -gerçekten sen misin?”

“Ofiste misin?”

“Evet, ama fazla kalmayacağım. Sen burada mısın?”

“Üzerinde adın yazılı bir düzine donutla Stan’in yerindeyim. Aşağı birisini gönder.”

• • •

Westwood’daki Federal Binası, Los Angeles ve çevre ilçelerde hizmet veren bin yüz FBI ajanının merkeziydi. Binlerce metrekareye yayılan otoparkın arasında, Amerika’nın en pahalı arazilerinden birinin üzerine çelik ve camdan inşa edilmiş tek bir kuleydi. Ajanlar sıklıkla, Amerika Birleşik Devletleri’nin

ofisleri konuta çevirmesi halinde iç borçlarını ödeyebileceği konusunda şaka yaparlardı.

Pollard arabasını sivilere ayrılmış bölgeye park ettikten sonra, refakatçisini beklemek üzere lobideki güvenlik istasyonundan geçti. Pollard asansöre binemez ve FBI tarafından işgal edilen sekiz kattan birine çıkmak için asansörün düğmelerine basamazdı; ziyaretçiler ve ajanlar asansör hareket etmeden önce güvenlik kartlarını geçirmek ve geçerli bir rozet numarası girmek zorundaydılar.

Birkaç dakika sonra asansörlerden birinin kapısı açıldı ve asansörden sivil bir görevli çıktı. Adam Pollard ı Stan'in kutusundan tanıdı ve kapıyı tuttu.

“Bayan Pollard?”

“Benim.”

“Bankalar’a gidiyorsunuz, değil mi?”

“Evet.”

Bankalar, resmî olarak Federal Soruşturma Bürosu, Los Angeles Saha Ofisi, Banka Timi olarak bilinirdi ama, orada çalışan ajanlar oraya Bankalar adını vermişti. Pollard’ın refakatçisi onu on üçüncü kata çıkardı ve şifreyle açılan bir kapıdan içeri soktu. Pollard sekiz yıldır o kapıdan geçmemişti. Oradan hiç ayrılmamış gibi hissetti.

Banka Timi deniz yeşili paravanlarla ayrılmış geniş bölmelerin bulunduğu modern bir ofisi işgal ediyordu. Ofisler derli toplu, temiz ve ortaktı; duvarlarda Los Angeles’ın en çok aranan banka soyguncularının fotoğrafları olmasa, mekânın bir sigorta şirketine veya bir FORTUNE 500 şirketine ait olduğu düşünülebilirdi. Birisi en çok aranan üç suçlunun üzerine not kâğıtları yapıştırıp onlara Larry, Moe ve Curly adlarını vermişti.

Los Angeles ve çevresindeki yedi ilçede her yıl ortalama olarak altı yüzü aşkın banka soygunu gerçekleştiriliyordu -bu da her iş günü, yılda elli iki haftadan, günde üç banka soygunu yapıldığı anlamına geliyordu. (Banka soyguncuları, bankaların çoğunlukla kapalı olduğu Cumartesi ve Pazar günleri

dinlenirlerdi.) O kadar çok banka soyuluyordu ki; on Özel Ajan'ın çoğu daima dışarıda oluyordu ve bugün de durum farklı değildi. Follard içeri girdiğinde sadece üç kişinin olduğunu gördü. Kel, açık tenli Afrikalı-Amerikalı ajan Bili Cecil, Pollard'ın tanımadığı bir ajanla hararetle bir konuşma yapıyordu. Cecil April Sanders'in ileri atıldığını görünce gülümsedi.

Paniğe kapılmışa benzeyen Sanders dudak okuyucuların kendisini gözetleme olasılığına karşı, ağzını eliyle kapattı. Sanders ileri derecede paranoyaktı. Telefon görüşmelerinin dinlendiğine, elektronik postalarının okunduğuna ve kadınlar tuvaletinde dinleme cihazı olduğuna inanırdı. Erkekler tuvaletinin de dinlendiğini düşünüyordu ama, bu onun sorunu değildi.

“Seni uyarmalıydım. Leeds burada,” diye fısıldadı.

Pollard, “Fısıldaman gereksiz. Benim Leeds’le bir sorunun yok.”

“Şıştr

“Hiç kimse dinlemiyor, April.”

Etraflarına bakındıklarında, Cecil ve ortağının kulak kabarttıklarını görünce Pollard güldü.

“Kes şunu, Koca Bili.”

Koca Bili Cecil yavaşça ayağa kalktı. Cecil uzun boylu bir adam değildi; eni geniş olduğu için Koca Bili deniyordu. Leeds'in dışındaki herkesten uzun süredir Banka Timi'ndeydi.

“Seni görmek güzel, bayan. Çocuklar nasıl?”

Cecil Pollard'a daima bayan diye hitap etmişti. Pollard ekibe ilk katıldığında Leeds -şimdi olduğu gibi- parlak olduğu kadar da kâbus gibi bir şefti. Cecil Pollard'ı kanatlarının altına almış, ona öğütler vermiş, teselli etmiş ve Leeds'in titizlik gerektiren talepleriyle nasıl başa çıkacağını öğretmişti. Cecil Pollard'ın hayatında tanıdığı en şefkatli insanlardan biriydi.

“iyiler, Bili, teşekkürler. Şişmanlıyorsun.”

Cecil donut kutusuna dikkatle baktı.

“Daha da şişmanlayacağım. Umarım bunların bir tanesinde benim de adım vardır.”

Pollard Cecil ve kendisini Kevin Delaney diye tanıştıran ortağına kutuyu tuttu.

Leeds köşeyi dönüp gelirken hâlâ gevezelik ediyorlardı. Delaney derhal masasına döndü, Sanders da bölmesine gitti. Emekliliğe hak kazanmış olan Cecil patronuna gülümsedi.

“Selam, Chris. Bak kim ziyarete geldi.”

Leeds mizah duygusundan yoksun, uzun boylu, kusursuz takım elbiseleri ve seri soyguncuların yöntemlerini çözmekteki ustalığıyla tanınan bir adamdı. Seri soyguncular da, seri katiller gibi genellikle aynı yöntemlerle avlanırlardı. Yöntemlerinin belirlenmesi için soyguncuların profillerinin çıkartılmasının ardından, bir sonra ne zaman ve nereyi soyacaklarıyla ilgili tahminlerde bulunulurdu. Leeds efsanevî bir profilciydi. Bankalar onun tutkusuydu ve ekipteki ajanlar, onun kendi elleriyle seçtiği çocuklarıydılar. Herkes ondan önce ofise gelir; hiç kimse ondan önce ofisten ayrılmazdı. Ve Leeds ofisten nadiren ayrılırdı. İş yükü korkunçtu ama, FBI’ın Los Angeles Banka Timi bir numaraydı ve Leeds bunu biliyordu. Timle çalışmak bir onurdu. Pollard istifa ettiğinde Leeds bunu kişisel bir başkaldırı olarak algılamıştı. Pollard’ın masasını topladığı gün, Leeds onunla konuşmayı reddetmişti.

Şimdi onu hangi statüye koyacağını bilemeyerek Pollard’ı inceliyordu ama, sonunda başını salladı.

“Merhaba, Katherine.”

“Selam, Chris. Merhaba demek için uğradım. Nasılsın?”

“Meşgul.”

Leeds odanın karşı tarafındaki Sanders’a baktı.

“Dugan’la birlikte Montclair’e gitmeni istiyorum. Birebirler için yardıma ihtiyacı var. On dakika önce çıkmış olmalıydın.”

Birebirler muhtemel tanıkların yüz yüze sorgulanmasıydı. Şüphelilerin veya arabalarının tarifini verebilecekleri umuduyla yerel dükkân sahipleri, işçiler ve yayalar sorgulanırlardı.

Sanders bölmesinin tepesinden baktı.

“Gidiyorum, patron.”

Leeds Cecil'e dönüp saatine hafifçe vurdu.

“Toplantı. Gidelim.”

Cecil ve Delaney telaşla kapıya yöneldiler ama, Leeds Pollard'a döndü.

“Kart için teşekkür ederim. Teşekkürler.”

“Duyduğumda üzuldüm.”

Leeds'in karısı üç yıl önce, Marty'den tam iki ay sonra ölmüştü. Pollard bunu duyduğunda kısa bir not yazmıştı. Leeds cevap vermemişti.

“Seni görmek güzeldi, Katherine. Umarım hâlâ doğru kararı verdiğini düşünüyorsunuzdur.”

Leeds Pollard'ın cevap vermesini beklemedi. Kiliseye giden bir mezar kazıcısı gibi, Cecil ve Delaney'in peşinden giderek kapıdan çıktı.

Pollard donutları Sanders'in bölmesine götürdü.

“Tanrım, bazı şeyler hiç değişmiyor.”

Sanders kutuya uzandı.

“Keşke ben de kırım hakkında aynı şeyi söyleyebilseydim.”

Güldüler ve o anın keyfini çıkardılar ama, sonra Sanders kaşlarını çattı.

“Lanet olsun. Leeds'in dediğini duydun. Üzgünüm, Kat, gitmek zorundayım.”

“Dinle, yalnızca donut getirmek için uğramamıştım. Bazı bilgilere ihtiyacım var.”

Sanders kuşkulandı ve yine sesini alçaltmıştı.

“Yiyelim. Yemek konuşmalarımızın anlaşılmasını engeller.”

“Evet, yiyelim.”

Kutudan birkaç donut çıkardılar.

Pollard, “Marchenko ve Parsons dosyasını kapadınız mı?” dedi.

Sanders ağzı dolu konuştu.

“Onlar öldü, dostum. O adamlar buz gibiydiler. Neden Marchenko ve Parsons hakkında bilgi edinmek istiyorsun?”

Pollard Sanders'ın bunu soracağını tahmin ediyordu ve nasıl cevap vereceği konusunda tedirgindi. Holman'ın izini bulup, tutukladıklarında Sanders da ekipte idi. Holman yakalandığında onların saygısını kazanmış olsa da, *Times* ona Kahraman Haydut adını verdiğinde ajanların çoğu sinirlenmişti. Ekip arasında yanık teni, Tommy Bahama tişörtleri ve röfleleri nedeniyle Holman'a Plaj Haydudu adı verilmişti. Banka soyguncuları birer kahraman değildi.

Pollard, "Bir iş aldım. İki çocuk yetiştirmek pahalıya mal oluyor," dedi.

Pollard yalan söylemek istemiyordu ama başka bir çare de bulamamıştı. Ve bunun tamamı yalan değildi. *Neredeyse* gerçektir.

Sanders ilk donutunu bitirip ikincisine başladı.

"Nerede çalışıyorsun?"

"Özel bir iş, banka güvenliği gibi bir şey."

Sanders başıyla onayladı. İşten ayrılan ajanlar genellikle güvenlik şirketleri veya küçük banka zincirlerinde çalışırlardı.

Pollard, "Neyse, LAPD'nin hâlâ olay üzerinde çalıştığını söylediler. Bu konuda bir bilgin var mı?" dedi.

"Hayır. Neden hâlâ çalışsınlar ki?"

"Ben de, bunu bana senin açıklayabileceğini umuyordum."

"Çalışmıyoruz. Çalışmıyorlar. Kapanmış bir olay."

"Emin misin?"

"Niye sürdürsünler? Onları enseledik. Marchenko ve Parsons'ın bankaların içinde veya dışında suç ortakları yoktu. Bu olayı biz soruşturuyoruz -yani soruşturduk- onun için biliyoruz. Soygundan önce veya sonra herhangi üçüncü bir kişinin olaya karıştığına dair herhangi bir kanıt yoktu, o nedenle de soruşturmayı sürdürmek için bir sebep yoktu. LAPD bunu biliyor."

Pollard yine Holman'la yaptığı konuşmayı düşündü.

"Marchenko ve Parsons'ın Frogtou'n çetesiyle bir bağlantısı var mıydı?"

"Hayır. Böyle bir şey hiç ortaya çıkmadı."

"Frogtou'n dışında herhangi bir çete?"

Sanders başparmağı ve işaret parmağını birleştirerek donutunu çimdikledi ve geri kalan parmaklarındaki parçacıkları ayıkladı.

“Marchenko’nun annesini, ev sahiplerini, postacılarını, sık sık gittikleri videocudaki geri zekâlıyı ve oturdukları binadaki komşularını sorguladık. Bu heriflerin arkadaşları veya ortakları yok. Kimseye *-hiç kimseye-* ne iş yaptıklarını söylememişler ve sorguladığımız kişiler, onların suç ortakları olmadığından kesinlikle eminler. Ucuz bir altın kolye ve iki bin dolarlık bir Rolex almak dışında parayı harcamamışlar. Ne gösterişli arabalar ne elmas yüzükler -çöplükte yaşamışlar.”

“Bir miktar harcamış olmalılar. Dokuz yüz bin dolar buldunuz.”

Dokuz yüz bin dolar büyük bir meblağdı ama, Marchenko ve Parsons on iki kasayı soymuşlardı. Pollard Stan’in yerinde yazıları okurken hesaplamıştı. Veznedarların çekmecelerinde en fazla birkaç bin dolar birikebilirdi ama, bir ana kasada iki veya üç yüz bin dolar, bazen daha da fazlası olabilirdi. Eğer Marchenko ve Parsons soydukları on iki kasanın her birinden üç yüz bin dolar kaldırmış olsalardı, bu 3.6 milyon ederdi; demek ki iki buçuk milyon eksikti. Pollard bir gecede striptizciler ve kucak dansçılarına yirmi bin dolar harcayan bir hırsız ve soygunlarının ardından, kiralık jetlerle, kokainle ve fahişelerle iki yüz bin dolarlık bir alem yapan Orta Amerikalı bir gangsteri yakalamış olduğu için, bunun pek de alışılmadık bir durum olmadığını düşünüyordu. Marchenko ve Parsons’ın kaybolan parayı çarçur ettiklerini tahmin ediyordu.

Sanders, “Hayır, paraları çarçur etmemişlerdi. Saklamışlardı. Bulduğumuz o dokuz yüz bin manyak bir olaydı. Parsons paralardan bir yatak yapmıştı. O yatakta uyumaktan ve mas-türbasyon yapmaktan hoşlanıyordu.”

“Çaldıkları rakam ne kadardı?”

“On altı nokta iki milyon. Eksi dokuz yüz.”

Pollard ısıklık çaldı.

“Tanrım, çok büyük bir rakam. O parayla ne yapmışlar?”

Sanders gözünün ucuyla kalan donutlara baktı ama, kutuyu kapadı.

“Satın aldıkları şeylerin, mevduatların, para transferlerinin, hediyelerinin kanıtlarını bulamadık -hiçbir şey; ne bir fatura, ne de göze çarpan bir harcama. Bütün sene telefonlarını dinledik, aradıkları herkesi sorguladık -hiçbir şey bulamadık. Şu yaşlı kadını -Marchenko’nun annesini sorguya çektik, Tanrım, ne kadar iğrenç bir kaltaktı, Ukraynalı mıydı ne? Leeds onun olaylardan haberdar olduğundan emindi, ama ne oldu biliyor musun? Kadını günün sonunda serbest bıraktık. İlaç alacak parası bile yoktu. Heriflerin parayı ne yaptıklarını bilmiyoruz. Büyük bir olasılıkla bir yere gizlemişlerdi..”

“Yani olayı kapattınız mı?”

“Elbette. Biz elimizden geleni yaptık.”

Ekibin görevi banka soyguncularını yakalamaktı. Belli bir suçun sahibi yakalandığında, ekip eksik olan parayı bulmaya çalışır, ama dikkatleri, eninde sonunda hâlâ banka soyan diğer elli veya altmış serseriye yönelirdi. Olası bir suç ortağının varlığı su yüzüne çıkmadıkça, Pollard kayıp olan parayı bulmanın, bankanın sigortacılarına kalacağını bilirdi.

“Belki LAPD olayı hâlâ inceliyordur,” dedi.

“Hayır, olayın her aşamasında Özel Hırsızlık Birimiyle beraberdik ve hep birlikte duvara çarptık. Dava kapandı. Bankalar araştırma yapmak için birlik oluşturmuş olabilirler, ama benim haberim yok. İstersen öğrenebilirim.”

“Evet, bu harika olur.”

Pollard seçeneklerini düşündü. Sanders davanın kapandığını söylüyorsa o zaman olay kapanmıştı ama, Holman’ın oğlu, karısına olay üzerinde çalıştığını söylemişti. Pollard LAPD’nin kayıp parayla ilgili bir ipucu elde edip etmediğini merak etti.

“Dinle, LAPD’nin bu konuyla ilgili raporlarının birer kopyasını alabilir misin?”

“Bilmiyorum. Belki.”

“Onların tanık listesini görmek istiyorum. Sizinkini de. O kişilerle konuşabilirim.”

Sanders duraksadı ama, ofisin boş olup olmadığını görmek için birdenbire ayağa kalktı. Saatine baktı.

“Leeds beni öldürecek. Gitmek zorundayım.”

“Ya şu liste?”

“Leeds bunu duymasa iyi olur. Yoksa beni mahveder.”

“Bundan daha iyisini de biliyorsun.”

“Sana fakslarım.”

Pollard Sanders’la birlikte binadan çıkıp arabasına gitti. Saat ikiye çeyrek vardı. Annesi odalarını temizlemeleri için oğlanları çalıştırıyor olmalıydı ve gün henüz bitmemişti. Pollard’ın öğrenmek istediklerini nasıl öğrenebileceğine dair bir fikri vardı ama, bunun için Holman’ın yardımı gerekiyordu. Holman’ın numarasını zarfın üzerinde buldu ve telefon etti.

HOLMAN Ajan Pollard'dan ayrıldıktan sonra Highlander'ına döndü ve Mercury'ye ne olduğunu söylemek için Perry'yi aradı.

“Birkaç adam arabayı getirecekler. Ara sokağa bırakacaklar.”

“Dur bir dakika. Serserinin birinin arabamı kullanmasına izin mi verdin? Neden böyle bir şey yaptın?”

“Yeni bir arabam var, Perry. Yoksa arabayı nasıl yollayabilirdim?”

“O piç ceza yemese iyi olur. Yerse sana ödetirim.”

“Cep telefonum da var. Sana numarasını vereyim.”

“Neden? Kahrolası arkadaşlarından biri arabamı çaldığını söylemek için beni arasın diye mi?”

Holman ona numarayı verdikten sonra telefonu kapattı. Perry onu yoruyordu.

Holman öğle yemeği yiyebileceği bir yer bulmak için Westwood'da dolaştı. Gördüğü restoranların çoğu şık yerlerdi. Holman Ajan Pollard'la buluştuğundan beri görünüşünden utanıyordu. Kıyafetlerini ütülemiş olsa bile, kalitesiz gözüktüklerinin farkındaydı. Giysileri modanın on yıl gerisinde kalmış, hapis hane parasıyla ikinci el eşyalar satan dükkânlardan alınmış hapis hane giysileriydi. Holman Gap mağazasının önünde durdu ve ellerinde büyük Gap torbalarıyla içeri giren, dışarı çıkan çocukları seyretti. Belki kendisine yeni bir blucin ve birkaç tişört

alabilirdi ama, Chee'nin parasını kıyafetlere harcamaktan rahatsız olacağı için, kendisine bu işe kalkışmamasını söyledi. Bir blok ilerideki sokak satıcısından dokuz dolara bir Ray-Ban Wayfarers satın aldı. Gözlüklerle görüntüsünden hoşnut kaldı ama iki blok yürüdüğünde, banka soyarken de aynı gözlükleri taktığı aklına geldi.

Holman UCLA'ın giriş kapısının karşısındaki sokakta bir Burger King buldu. Bir Whopper ve patates kızartması alarak masalardan birine oturup cep telefonunun kullanma kılavuzunu okumaya başladı. Sesli mesajları ayarladı. Tam cebinde sakladığı numaraları telefonun hafızasına kaydediyordu ki telefonu çaldı. Holman önce yanlış bir düğmeye bastığı için telefonun çaldığını zannetti, sonra da birinin kendisini aradığını fark etti. Evet tuşuna basarak cevap vereceğini hatırlaması bir an sürdü.

“Alo?” dedi.

“Holman, ben Katherine Pollard. Sana bir sorum var.”

İmam. Tabii.

“Fowler in dul eşiyle tanıştın ya da konuştun mu?”

“Evet, cenazede karşılaşmıştık.”

“Güzel. Onu ziyaret edeceğiz.”

“Şimdi mi?”

“Evet. Şimdi boş vaktim var, onun için şimdi gitsek iyi olur. Benimle yine Westwood'da buluşmanı istiyorum. Weyburn'ün hemen güneyinde, Broxton'da, yanında otopark olan ve gerilim kitapları satan bir yer var. Arabayı ben kullanacağım.”

“Tamam, tabii, ama onu görmeye neden gidiyoruz? Bir şey mi buldun?”

“İki kişiye LAPD'nin soruşturmayı sürdürüp sürdürmediğini sordum ama, ikisi de inkâr ettiler. Bir şeyler döndüğünü düşünüyorum. Bayan Fowler bize anlatabilir.”

“Fowler'in karısının bildiğini nereden çıkarttın?”

“Oğlun karısına söylememiş miydi?”

Bu kavramın sadeliği Holman'ı etkiledi.

“Onu arayalım mı? Ya evde değilse?”

“Onları asla aramazsın, Holman. Aradığında daima hayır derler. Şansımızı deneyeceğiz. Westwood'a gelmen ne kadar sürer?”

“Zaten oradayım.”

“O zaman beş dakikaya kadar görüşürüz.”

Holman Gap'tan yeni giysiler almadığına pişman olarak telefonunu kapadı.

Holman otoparktan çıktığında, Pollard kitapçının önünde, camları kapalı, motoru çalışır halde mavi bir Subaru'nun içinde beklemekteydi. Araba birkaç yaşındaydı ve yıkanması lazımdı.

Holman, “Tanrım, beni gerçekten çok çabuk geri getirttin,” dedi.

Pollard kaldırımından uzaklaştı.

“Evet, teşekkürler, şimdi dinle -bu kadından öğreneceğimiz üç şey var: Kocas, Marchenko ve Parsons'la ilgili bir soruşturmaya mı katılıyordu? O gece oğlunla ve diğerleriyle buluşma nedenini ve ne yapacaklarını söylemiş miydi? Veya bu konuşmalar sırasında veya herhangi bir anda, Marchenko ve Parsons'ın, Frogtown çetesiyle ya da başka bir çeteye ilgilerinin olup olmadığından bahsetmiş miydi? Bunlar bize öğrenmek istediklerimizi söyleyecektir.”

Holman dikkatle Pollard'a baktı.

“Feeb'deyken de böyle miydin?”

“Oraya Feeb deme, Holman. Ben Feeb diyebilirim ama, senin ağzından bu tür bir saygısızlık duymak istemem.”

Holman bakışlarını pencerenin dışına çevirdi. Yemeğini ağızla açık çiğnediği için eline tokat yemiş bir çocuk gibi hissetmişti kendisini.

Pollard, “Surat asmak yok. Suratını asma, Holman. Hızlı davranıyorum çünkü öğrenmemiz gereken çok şey var ve benim fazla zamanım yok. Sen bana başvurmuştun, hatırlıyor musun?”

“Evet. Özür dilerim.”

“Tamam. Bayan Fowler Canoga Park’ta oturuyor. Eğer trafiğe takılmazsak yirmi dakikada orada oluruz.”

Holman tedirgindi, ama bir yandan da Pollard’ın kumandayı ele almasından ve harekete geçmesinden memnundu. Bunu, onun deneyiminin ve profesyonelliğinin bir göstergesi olarak algıladı.

“Peki, arkadaşların davanın kapandığını söyledilerse neden bir şeylerin devam ettiğini düşünüyorsun?”

Pollard devriye gezen bir savaş uçağı pilotu gibi başını döndürdü ve gazı kökleyerek Subaru’yu 405 numaralı karayoluna çıkardı. Holman onun her zaman böyle kullanıp kullanmadığını merak etti ama, kendine hakim oldu.

Pollard, “Parayı asla bulamadılar,” dedi.

“Gazeteler Marchenko’nun evinde dokuz yüz bin dolar bulunduğunu yazmışlardı.”

“Bu çok önemsiz bir miktar. Adamlar soygunlarında on altı milyondan fazla para kaldırmışlar. Bu para kayıp.”

Holman Pollard’a baktı.

“Bu çok büyük bir para.”

“Evet.”

“Vay canına!”

“Evet.”

“Paraya ne olmuş?”

“Hiç kimse bilmiyor.”

405’te Westwood’un dışından Sepulvela Geçidi’ne yöneldiler. Holman şehri görmek için koltuğunda döndü. Görebildiği kadar, şehir kendisinden uzaklaşıyordu.

“Bütün o para... dışarıda mı?” dedi.

“Kadına o paradan bahsetme, Holman, olur mu? Eğer kadın bahsederse, bir şey öğrenmiş oluruz, ama burada asıl mesele, kadının ne bildiğini öğrenmek istediğimiz. Onun aklına bazı fikirler sokmak istemeyiz. Buna tanığı işe bulaştırmak denir.”

Holman hâlâ on altı milyon doları düşünüyordu. Onun tek seferde çaldığı en büyük miktar, üç bin yüz yirmi yedi dolardı.

Dokuz soygunundan elde ettiği toplam rakam on sekiz bin dokuz yüz kırk iki dolardı.

“Sence parayı arıyorlar mıdır?”

“Parayı bulmak LAPD’nin görevi değil. Ama alıntı parayı bilerek alan veya Marchenko ve Parsons adına onu saklayan ya da parayı sahiplenene birine dair ellerinde bir ipucu varsa, evet, o zaman soruşturma başlatmak onların görevidir.”

Dağların kuzeyinden Ventura Kavşağı’na doğru hızla yol alıyorlardı. San Fernando Vadisi önlerinde doğuya, batıya ve kuzeyde Santa Susana Dağları’na doğru uzanıyordu. Binalarla ve insanlarla dolu düz ve harika bir vadiydi. Holman hâlâ parayı düşünüyordu. On altı milyon doları zihninden atamıyordu. Herhangi bir yerde olabilirdi.

Holman, “Parayı bulmaya çalışıyorlardı. Bu kadar paranın kaybolmasına göz yumamazsın,” dedi.

Pollard güldü.

“Holman, ne kadar para kaybettiğimize inanamazsın. Senin gibi canlı yakaladıklarımız değil -bir adamı yakalarsın, anlaştırmaya çalışarak paradan vazgeçer. Ama Marchenko ve Parsons gibi ölü ele geçen adamlar? Şurada bir milyon iki yüz bin, orada beş yüz bin gider ve hiç kimse bulamaz. Zaten hiç kimse de ihbarda bulunmaz.”

Holman Pollard’a baktı. Pollard gülümsüyordu.

“Bu delilik. Bunu hiç düşünmemiştim.”

“Bankalar bu tür kayıpların gazetelerde yer almasını istemezler. Bu yalnızca daha çok sayıda serseriye banka soymaya teşvik eder. Her neyse, dinle -bir arkadaşım LAPD’nin bu konuyla ilgili raporlarını alacak. Raporlar elimize ulaşır ulaşmaz, neyin ne olduğunu ve kimi arayacağımızı bileceğiz. Bu konuda endişelenme. Bu arada bakalım bu kadından neler öğrenebileceğiz. Tüm umudumuz, Fovvler’in kadına her şeyi anlatmış olması.”

Holman başıyla onayladı ama, cevap vermedi. Gözünün önünden kayarak geçen vadiyi seyretti: dağlara kadar uzanan, uzaktaki kanyonlar ve gölgelerle kesilen arazileri kaplayan bina

ve ev yığınları. Bazı insanlar on altı milyon dolar için her şeyi yaparlardı. Dört polisi öldürmek bunun yanında hiç kalırdı.

Fovvler'ların yanları sıvalı, damları birbirlerinden farklı, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra yaşanan küçük bahçe patlamasına tipik bir örnek olarak bahçesi küçük, birbirlerine benzeyen evlerden oluşan bir sitede küçük bir evleri vardı. Bahçelerin çoğunu yaşlı portakal ağaçları süslüyordu. Ağaçlar o kadar yaşlıydılar ki; gövdeleri kararmış ve çarpılmıştı. Holman arazinin bir zamanlar portakal ağaçlarıyla dolu olduğunu tahmin etti. Ağaçlar evlerden yaşlıydı.

Kapıyı Jacki Fowler açtı ama, Holman'ın törende gördüğü kadının kaba bir versiyonu gibiydi. Makyajsız yüzü sarkık, cildi kızarık ve bakışları sertti. Holman'a, onu rahatsız eden, onaylamayan bir tavırla baktı. Holman keşke arasaydık diye düşündü.

“Ben Max Holman, Bayan Fowler. Richard Holman'ın babası. Anma töreninde karşılaşmıştık.”

Pollard ufak papatya buketini uzattı. Canoga Park a vardıklarında Vons Market'ten almıştı.

“Adım Katherine Pollard, Bayan Fowler. Kaybınızdan dolayı son derece üzgünüm.”

Jacki Fowler ne olduklarını idrak etmeden çiçekleri alıp Holman'a baktı.

“Ah, evet, doğru. Siz de oğlunuzu kaybetmişsiniz.”

“Birkaç dakikalığına içeri girmemizin sakıncası var mı, Bayan Fowler. Başsağlığı dilemeye gelmiştik ve eğer biraz zamanınız varsa, Max oğlu hakkında sizinle konuşmak istiyor.”

Holman Pollard'a hayran oldu. Arabadan kapıya yürürlerken, çabuk çabuk konuşan çılgın sürücünün yerini yumuşak sesli, sevecen bakışlı, insana güven veren bir kadın almıştı. Holman Pollard'ın yanında olmasından memnundu. Tek başına olsa ne söyleyeceğini bilemezdi.

Bayan Fowler onları temiz, derli toplu salona aldı. Holman kanepenin kenarındaki küçük sehpanın üzerinde duran açılmış

kırmızı şarap şişesini fark etti. Kadeh yoktu. Yönlendirmesi için Pollard’a baktı ama, o hâlâ Bayan Fowler’la konuşuyordu.

Pollard, “Sizin için çok zor olmalı. İyi misiniz? Herhangi bir şeye ihtiyacınız var mı?” dedi.

“Biliyorsunuz, dört oğlum var. En büyükleri kararlı bir biçimde polis olmaktan bahsediyor. Ona aklını mı kaçırdın dedim.”

“Ona avukat olmasını söyleyin. Bütün parayı avukatlar kazanıyor.”

“Çocuğunuz var mı?”

“İki oğlum var.”

“Öyleyse siz de bilirsiniz. Bu kulağa korkunç gelebilir ama, ben hep ne derdim biliyor musunuz: Eğer Mike ölürse, ölüm nedeni, milyon dolara sahip, sarhoş araba kullanan bir film yıldızının arabasıyla çarpması olsun. En azından o orospu çocuğunu dava edebilirdim. Ama hayır -içine işeyecek kabı olmayan boktan bir *cholo*³ tarafından öldürüldü.”

Holman’a baktı.

“Bu konuyla ilgilenmeliyiz -ben, siz, diğer aileler. İmkânsız başarmak olanaksızdır derler, ama kim bilebilir? Bir bardak şarap ister misiniz? Ben de günün ilk içkisine başlamak üzereydim.”

“Hayır, teşekkür ederim. Ama siz rahatınıza bakın.”

Pollard, “Ben bir kadeh içerim,” dedi.

Bayan Fowler onlara oturmalarını söyleyip yemek odasına gitti. Masanın üzerinde açılmış ikinci bir şişe duruyordu. Bayan Fowler iki kadehi doldurduktan sonra salona döndü ve birini Pollard’a uzattı. Holman günün ilk içkisinin çoktan geride kalmış olduğunu anladı.

Jacki Fowler yerine otururken, “Mike’ı tanır mıydınız? Bu nedenle mi buradasınız?” diye sordu.

“Hayır, bayan. Ben oğlumu da pek iyi tanımazdım. Burada olma nedenim daha çok oğlum. Gelinim -Richie’nin karısı-bana kocanızın, Richie’nin eğitmeni olduğunu söyledi. Galiba iyi arkadaşmışlar.”

3 Ç.N. Çete mensubu; özellikle şehirlerde alt sınıfa mensup Meksikalı.

“Bilmiyorum. Biz bu evde iki farklı yaşam sürdürürdük. Siz de mi polissiniz?”

“Hayır, bayan.”

“Hapiste olan siz miydiniz? Cenaze yakınlarından birinin, bir mahkûm olduğu söylenmişti.”

Holman kızardığını hissetti. Pollard’a baktı ama, Pollard ona bakmıyordu.

“Evet, bayan. O benim. Memur Holman’ın babası.”

“Tanrım, önemli bir şey olmuş olmalı. Ne yapmıştınız?”

“Banka soydum.”

Pollard, “Ben polistim, Bayan Fowler. Sizi tanımıyorum, ama bu cinayetler Max’ın aklında birçok soru işareti oluşmasına yol açtı. Mesela oğlunun gecenin bir yarısında neden dışarı çıktığı gibi. Mike size bu konuda herhangi bir şey anlatmış mıydı?”

Bayan Fowler şarabını yudumlayıp kadehiyle kibirli bir jest yaptı.

“Mike daima gecenin bir yarısında dışarı çıkardı. Nadiren evde olurdu.”

Pollard dikkatle Holman’a baktı ve konuşma sırasının ona geldiğini ima ederek başını salladı.

“Max, neden Jacki’ye gelininin söylediğini anlatmıyorsun? O gece gelen telefonu.”

“Gelinim bana, kocanızın aradığını söyledi. Richie evdeymiş ama, kocanızdan telefon gelince onunla ve diğerleriyle buluşmak için dışarı çıkmış.”

Bayan Fowler homurdandı.

“Şey, Mike’ın beni aramadığı kesin. O gece çalışıyordu. Şimdi olduğu gibi, eve geleceksen gelirdi. Beni arama nezaketini göstermezdi.”

“Bir konu üzerinde çalışıyorlarmış gibi izlenime kapıldım.”

Bayan Fowler yine homurdanıp biraz daha şarap içti.

“İçki içiyorlarmış. Mike ayyaştı. Diğer ikisini tanır mıydınız -Mellon ve Ash? Mike onların da eğitmeniydi.”

Pollard gözlerini şimdi Holman'a dikmişti ama, Holman omuz silkti.

“Bunu bilmiyordum.”

Pollard, “Neden Jacki’ye telefon faturalarını göstermiyor-sun?” dedi.

Holman Richie’nin katlanmış telefon faturasını açtı.

Bayan Fowler, “Bu da ne?” diye sordu.

“Oğlumun son iki aylık telefon faturası. Küçük kırmızı noktaları gördünüz mü?”

“Bu Mike’ın telefon numarası.”

“Evet, bayan. Sarı noktalar Ash, yeşil noktalar da Mellon. Richie kocanızı neredeyse her gün iki üç kez arıyormuş. Ash ve Mellon’ı çok az aramış ama, Mike’la çok konuşmuş.”

Bayan Fowler yaşam boyu sürececek bir sözleşmenin minnacık harflerini okurmuş gibi faturayı inceleyip ayağa kalktı.

“Size göstermek istediğim bir şey var. Burada bekleyin. Şarap istemediğinizden emin misiniz?”

“Teşekkürler, Bayan Fowler ama, ben on yıldır içmiyorum. Banka soygunculuğunun yanı sıra, alkoliktim de.”

Bayan Fowler tekrar homurdandı ve Holman’ın alkolik olduğunu öğrenmesi, hapiste olduğunu bilmesinden daha fazla bir etki yapmamış gibi uzaklaştı.

Pollard, “İyi gidiyorsun,” dedi.

“Şu eğitimlik konusundan haberim yoktu.”

“Endişelenme. İyi gidiyorsun.”

Bayan Fowler bazı kâğıtları karıştırarak salona döndü ve kanepedeki yerine oturdu.

“Sizin oğlunuzun telefon kayıtlarını incelemeniz tuhaf değil mi? Ben de incelemiştim. Yani oğlunuzunkini değil, Mike’inkini.”

Pollard şarabını bıraktı. Holman Pollard’ın şarabına dokunmamış olduğunu fark etti.

Pollard. “Mike sizi şüphelendirecek bir şey mi söylemişti?” dedi.

“Beni şüphelendiren söylediği bir şey değildi. Bu telefonlar ev telefonuna değil, cep telefonuna geliyordu. Daima o kahrolası cep telefonlarını yanında taşırdı. O kahrolası şey çalar ve Mike çıkardı...”

“Ne söylerdi?”

“Dışarı çıktığını. Bütün söylediği buydu. Ben dışarı çıkıyorum. Ne düşünmem gerekirdi? Herhangi biri ne düşünürdü?”

Pollard sakın bir tavırla öne eğildi.

“Bir ilişkisi olduğunu.”

“Allah’ın belası bir fahişe olduğunu düşündüm, lisanımı bağışlayın, onun için de, Mike’ın kimi, kimin Mike’ı aradığını öğrenmeye karar verdim. İşte, bakın burada -telefon faturasında...”

En sonunda aradığını bulmuştu. Sayfaları Holman’a göstermek için öne eğildi. Pollard da geldi ve görebilmek için Holman’ın yanına oturdu. Holman Richie’nin ev ve cep numaralarını tanıdı.

Bayan Fowler, “Bu numaralardan hiçbirini tanımadığım için ne yaptım, biliyor musunuz?” diye devam etti.

Pollard, “O numaraları aradınız?”

“Doğru. Mike’m kadınları aradığını zannediyordum ama, numaralar oğlunuza, Ash ve Mellon’a aitti. Keşke o küçük noktaları ben de akıl etseydim. O heriflerle ne yapıyorsun, onları beceriyor musun, diye sordum? Bu konuda ciddi değildim, Bay Holman. Sadece çirkeflik yapmaya çalışıyordum. Bana ne dediğini biliyor musunuz? Bana kendi işime bakmamı söyledi.”

Holman Bayan Fowler’m yorumunu duymazdan geldi. Richie Fowler’i her gün arıyordu fakat, Fowler da Richie, Ash ve Mellon’ı arıyordu. Bira partisi vermekten daha fazlasını yaptıkları çok açıktı.

Bayan Fowler o anın öfkesine kapılmış, sözlerine devam ediyordu.

“Ne halt ettiklerini bilmiyordum. Bu beni kızdırıyordu fakat, onun arkasından temizlik yapmak zorunda kalana kadar sesi mi pek çıkarmamıştım... Ama sonunda canıma yetti. Gece

yansı eve geliyor, her yeri kirletiyordu. Ertesi sabaha kadar bunu fark etmiyordum ve çıldırıyordum. Kendisi temizleme zahmetine bile katlanmıyordu. İşte o kadar düşüncesizdi.”

Holman Bayan Fovvler’ın neden bahsettiğini anlamadığı için, bunun Richie yle ilgisi olup olmadığını sordu.

Bayan Fowler yine ayağı kalktı ama, bu defa kalkabilmek için daha fazla çaba sarf etmesi gerekti.

“Buraya gelin. Size bir şey göstereceğim.”

Bayan Fowler’i izleyerek mutfaktan geçtiler ve arka bahçedeki küçük, kapalı verandaya çıktılar. Verandanın bir ucunda paslı bir Weber barbekü, yanında yerde de toprak ve ot yapışmış Wolverine iş botları duruyordu. Bayan Fowler botları işaret etti.

“İşte -gece yarısı evin içinde bu şeylerle geziyordu. Pisliği görünce, sen aklını mı kaçırdın, dedim. Botları buraya atıp kendisinin temizleyebileceğini söyledim. Pisliği görmeliydiniz.”

Pollard botlara daha yakından bakabilmek için durdu.

“Bu hangi geceydi?”

Bayan Fowler duraksadı, kaşlarını çatı.

“Sanırım Perşembeydi -iki hafta önceki Perşembe.”

Öldürülmelerinden beş gün önce. Holman Richie, Mellon ve Ash’in o gece de dışarı çıkıp çıkmadıklarını merak etti. Kendine Fiz’e bunu sorması gerektiğini hatırlattı.

Pollard onun zihninden geçenleri okuyarak ayağı kalktı.

“Diğerleriyle dışarı çıktığı gecelerden biri miydi?”

“Sormadım ve bilmiyorum. Burada olmaktan o kadar nefret ediyorsa, defolup gitmesini söyledim. Kabalığınan, evime bu şekilde gelip, temizlememesinden bıkmıştım. Saygısızlığı canıma tak etmişti. Feci bir kavga ettik ve şimdi ölmüş olmasına rağmen, söylediğim sözlerin hiçbirinden dolayı pişman değilim.”

Pollard Holman’ı şaşırttı.

“Mike hiç Marchenko ve Parsons adlarından söz etmiş miydi?” dedi.

“Hayır. Onlar da mı polisti?”

Pollard bir an Bayan Fowler’i inceler gibi oldu ve nazikçe gülümsedi.

“Yalnızca Mike’ın tanıdığı bazı kişiler. Onlardan bahsetmiş olabileceğini düşünmüştüm.”

“Michael bana hiçbir boku anlatmazdı, sanki ben yokmuşum gibi.”

Pollard tekrar Holman’a baktı ve başıyla evi gösterdi. Nazik gülümseme yerini üzüntüye bıraktı.

“Gitmeliyiz, Max.”

Kapıya geldiklerinde Jacki, Holman’ın elini tuttu ve rahatsızlık verecek kadar uzun süre sıktı.

“Birden fazla hapisane vardır, bilirsiniz.”

Holman, “Evet, bayan. Ben de oradaydım,” dedi.

ORADAN ayrıldıklarında Holman kızgın ve huzursuzdu. Oğlunun ölümünü açıklayabilecek direkt cevaplar verecek üzgün bir dulla karşılaşmayı beklerken Mike Fowler'm elleriyle ağzını kapatarak gizli telefon görüşmeleri yaptığını öğrenmişti. Fowler'm hiç kimsenin kendisini göremeyeceği erken saatlerde evden çıktığını, gece geç saatlerde döndüğünü öğrenmişti. *Ne yapıyordun, tatlım? Hiçbir şey. Nereye gittin? Hiçbir yere.* Holman hayatının önemli bir bölümünü suç işleyerek geçirmişti. Fowler'ların evinde her ne olmuşsa bu bir suç işlendiğini akla getiriyordu.

Pollard rampada Subaru'sunun gazına sonuna kadar basıp yoğunlaşan trafiğe karıştı. Geri dönüş yolculukları tatsız olacaktı ama, Holman Follard'a bakınca onun, içinden yükselen ılık dışına yansıyormuş gibi parladığını gördü.

Holman, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Gelininle konuş. Vurulmalarından önceki Perşembe gecesi Richard'ın dışarı çıkıp çıkmadığını ve nereye gittiklerini veya ne yaptıklarını bilip bilmediğini sor. Frogtown bağlantısını da sor. Unutma."

Holman her şeyden vazgeçmek istediğini düşünüyordu.

"Ben onu sormamıştım. Kayıp parayı aramanın polise bağlı olmadığını söylemiştin."

Pollard Subaru'yu iki traktör römorkunun arasından geçirerek sol şeride daldı.

“Onlara bağlı ama, yağmalanan parayı bulmak birinci derecede öneme sahip değildir. Hiç kimsenin buna zamanı yok, Holman -yeni suçları engellemek için fazlasıyla meşgulüz.”

“Yine de eğer birisi parayı bulursa -ödül alır mı? Yasal bir ödül?”

“Bankalar bulunduğu için bir ödül verirler, evet, ama polisler ödül alamazlar.”

“Şey, ya boş zamanlarında ararlarsa...”

Pollard Holman'ın sözünü kesti.

“Kendini aşmaya çalışma, bildiklerinle yetin. Şimdiye kadar bütün öğrendiğimiz, Fowler'ın Perşembe gecesi evi kirlettiği ve karısının bu konuda ne düşündüğüne aldırmadığı. Tek bildiğimiz bu.”

“Ama Bayan Fowler bize telefon faturalarını gösterdiğinde ben görüşme tarihlerini kontrol ettim. Bütün aramalar Marchenko ve Parsons'ın ölmesinden sekiz gün sonra başlamış, tıpkı Richie'nin faturasındaki gibi. Fowler Richie yi, Mellon'ı ve Ash'i aramış. Hemen birbiri ardına. Sanki, hey, gidip biraz para bulalım dermiş gibi.”

Pollard direksiyon başında heyecanla dikildi.

“Holman, dinle -evliliği kötü giden bir kadınla tek bir görüşme yaptık. Ne yaptıklarını veya neden yaptıklarını bilmiyoruz.”

“Bana sanki bir şey planlıyorlardı gibi geliyor. Duymak istediğim bu değildi.”

“Of, Tanrı aşkına.”

Holman Pollard'a bakınca kaşlarını çatıldığını gördü. Sol şeritten çıkıp, bir binek arabadaki kadınların sağından son hızla geçtikten sonra yeniden sol şeride kayarak, önlerine geçti. Holman uçmadıkça asla bu kadar hızlı araba kullanmazdı.

Pollard, “Oğlun hakkında aksini düşünmene yetecek kadar şey bilmiyoruz, onun için kes şunu. Kocasını gizli işler çeviren morali bozulmuş o kadını dinledin ve paranın kayıp olduğunu öğrendin; o nedenle de bu sonuca vardın. Belki de onlar yalnızca

öylesine takılmaktan hoşlanıyorlardı. Belki de Marchenko ve Parsons’la bu denli ilgilenmelerinin sebebi yalnızca bir hobiydi,” dedi.

Holman öyle olduğuna inanmıyordu ve Pollard’ın onu neşelendirmeye çalışmasından rahatsız olmuştu.

“Bu saçma!”

“Kara Dahlia’yı duymuş muydun? Çözölemeyen şu cinayeti?”

“O konunun bununla ne alakası var?”

“O cinayet pek çok dedektif için bir hobi halini almıştı. LAPD’den çok sayıda dedektif bu olayla ilgilendi ve teorilerini tartışmak için, bir araya gelerek bir kulüp kurdu.”

“Hâlâ bunun saçma olduğunu düşünüyorum.”

“Tamam, unut bunu. Onların gizlice ortalıkta dolaşmaları, yasa dışı bir şey yaptıkları anlamına gelmez. Marchenko, Parsons ve Juarez’le ilgili olarak, yaptıkları şeyle arada bağlantı kurabileceğimiz pek çok şey düşünebilirim.”

Holman ona kuşkuyla baktı.

“Nasıl?”

“Fowler, Mellon ve Ash’in ölüm ilanlarını okumuş muydun?”

“Yalnızca Richie’ninkini.”

“Fowler’inkini okumuş olsaydın, onun iki yıl süreyle, LAPD’nin, CRASH -Sokak Kabadayılarına Tepki Toplumu- adını verdiği anti-gangster biriminde çalışmış olduğunu bilirdin. CRASH’in yöneticiliğini yapan bir arkadaşımı arayacağım. Fowler’in Frogtown karşısında ne kadar korunmasız olduğunu soracağım.”

“Fowler Juarez’in kardeşini öldürmüştü. Hem Juarez hem de kardeşi Frogtown’a mensuplardı.”

“Doğru, ama belki de daha derin bir bağ vardır. Marchenko ve Parsons’ın daha derin bir iç bağlantısı olabileceğini konuşduğumuzu hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Asıl para bodrumdadır ama, bodrumdaki paranın miktarı hafta içinde değişir. İnsanlar gelirler, çeklerini tahsil ederler ve para çekerler, değil mi?”

“İi,
tun m_u>^J biliyorum. B_{en} bir zamanlar banka soyardım, unut-

için, /müşterilerinin çekecekleri miktarı karşılayabilmeleri
Marcfw,^â ara haftada bir ya da iki kez taze para gönderilir,
ları olcj(jğ⁰ ve f>arsons gibi vurguncuların içeride bir suç ortak-
reken, b^{^nu} tahmin etmediğini söyleyen şendin, ama tek ge-
biri -bi_r^{9c}deki ?ubel^{^r_e} paranın ne zaman geleceğini bilen
lim ki; |y beter, birisinin asistanı, Frogtown’li bir kız ve diye-
l almak j_s/lri *3U bilgiyi Ma_{rc}b_{en}ko ve Parsons’a aktararak, pay

“Ama erkek arkadaşı1-”

“İçeri^{^*^} ^arkk bekaları soydular.”

ter ve o ^ birinin yardirnıyla suç işlenmesi için tek bir kişi ye-
teori üreti. rr’tan da keed ve polisler işe karışırlar. Ben burada
town’la blr^{f:um} dolman, sonuca varmıyorum. LAPD Frog-
var olan jı-, bağlantı olduğ_{Unu} sa_{pt}ar_{sa}, ipucu bulmaları veya
deneyimli ?’arını değerlendirmeleri için Frogtown konusunda
da oğlunun*an Poks*er* 9Örevlendirirdi -mesela Fowler’i. Bu
ve Parsons’^{SV}den Çlkrması’nın nedeninin Fowler’la, Marchenko
sil Qötürdü(V_{artl}^ma^ ve d_{ünun} da onları Warren Juarez’e na-
F_{io}iman^{auhÜ} açıklayabilir ”

“Öyle o|u da ° sa b’r llrnut olduğunu hissetti.

“Hayır, mU daşıPüyorsun?”

bildiğimizi arjlg olduğ_{unu} tünmüyorum ama, ne kadar az şey
duğunda, oğL^{thianı} 'st’y^{orUr}n. Gelinine Perşembe gecesini sor-
aldıklarını. Bp^{^3^} °*a[^] raP^orlarını al :Dedektiflik Bürosundan.....
yazılı oldun kaPak say‘alarını verdin, fakat ben raporlarda
ilgilendiğini S^{OT}Mek lsti^{yorum}. Bu bize Richard’ın neyle

“Tamam.”

“İnsanlarla
sonra dafa^{fa?} | nuşmaya başladıktan ve raporları okuduktan
çözebilirim ” ^ ^ey bilebilirim Birkaç yeri arayarak bu olayı

Holman

“Bu kadar kç,L^{ıV} olacağını rp, düşünüyorsun?”

“Hayır ama, söylemek iyi olur gibi geldi.”

Holman dikkatle Pollard’a bakıp kahkahayı bastı.

Sepulvela Geçidi’ne ve karanlığa bürünmekte olan şehre vardılar. Holman Pollard ’ın trafiğin içinde arabasına manevralar yaptırmasını izledi.

“Neden bu kadar hızlı kullanıyorsun?” dedi.

“Evde beni bekleyen iki küçük çocuğum var. Zavallı çocuklar annemle birikteler.”

“Ya kocan?”

“Kişisel konuları olayın dışında bırakalım, Max.”

Holman geçmekte olan arabaları seyretmeye koyuldu.

“Bir şey daha -sana para ödememi istemediğini söyledin ama, teklifim hâlâ geçerli. Bütün bu derlere katlanacağını tahmin etmiyordum.”

“Senden ödeme yapmanı istersem, yine banka soymandan korkarım.”

“Başka bir yolunu bulurum. Asla başka bir banka soymam.”

Pollard ona bakınca Holman omuz silkti.

Pollard, “Sana bir soru sorabilir miyim?” dedi.

“Kişisel olmadıkça.”

Şimdi gülme sırası Pollard’a gelmişti ama, kahkahası söndü gitti.

“Seni on yıl içeri attırdım. Nasıl olur da bana kızgın olmazsın?”

Holman düşündü.

“Sen değişmem için bana bir şans verdin.”

Bundan sonra sessizce yol aldılar. Gölgelelerin arasındaki ışıklar göz kırpmaya başlamıştı.

HOLMAN lobiye girdiğinde Perry hâlâ masasındaydı. Yaşlı adamın köseleyi andıran yüzü seğirdiği ve titrediği için Holman yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anladı.

Perry, “Hey, seninle konuşmak istiyorum,” dedi.

“Arabayı sağ salım teslim aldın mı?”

Perry parmaklarını birleştirip ayırarak öne eğildi. Bakışları tatsız ve endişeliydi.

“İşte, senden aldığım para. Araba için üç günlük altmış dolar. İşte burada.”

Holman Perry’nin masasına uzandığında yüzleri yukarı dönük üç tane yirmiliğin masanın üzerinde kendisini beklediğini gördü. Perry parmaklarını açtı ve üç banknotu ona doğru itti.

Holman, “Nedir bu?” diye sordu.

“Arabam için ödediğin altmış kâğıt. Geri alabilirsin.”

Holman Perry’nin, kendisine bakan üç Jackson’ı neden masanın üzerine koyduğunu merak etti.

“Parayı iade mi ediyorsun?”

“Evet. İşte. Al şu lanet olası paraları.”

Holman hâlâ parayı alma girişiminde bulunmamıştı. Perry’ye baktı. Yaşlı adam endişeli gözüktüyordu ama, aynı zamanda da kızgındı.

Holman, “Bunu neden iade ediyorsun?” dedi.

“O Meksikalı haydutlar sana vermemi söylediler, ben de dediklerini yapıyorum.”

“Arabayı geri getiren adamlar mı?”

“Anahtarları vermek için içeri girdiklerinde. Orospu çocuğu gangsterler. Ben o arabayı sana kiralayarak iyilik ediyordum, dostum, seni soymaya çalışmıyordum. O piçler parayı sana iade etmezsem beni bir güzel benzeteceklerini söylediler, işte al.”

Holman paraya dikkatle baktı ama almadı.

“Biz dürüst bir anlaşma yapmıştık. Para sende kalsın.”

“Hayır, ı-ıh, almalısın. Evimde bu tür sorunlar istemiyorum.”

“Bu senin paran, Perry. O heriflerle konuşacağım.”

Sabah Chee’yle konuşmak zorundaydı.

“İki kabadayının buraya böyle gelmelerinden hoşlanmadım.”

“Benim bu işle bir ilgim yok. Biz dürüst bir anlaşma yapmıştık. Altmış papel için, sepi silkeleyecek iki goril göndermezdim.”

“Tamam, sadece hoşuma gitmedi, hepsi bu. Yalnızca söylüyorum. Seni soyduğumu düşünüyorsan bana bunu söylemeliydin.”

Holman bundan zarar gördüğünün farkındaydı. Perry ona inanmamıştı ve muhtemelen ondan her zaman korkacaktı.

“Para sende kalsın, Perry. Olanlardan dolayı üzgünüm.”

Holman altmış doları Perry’nin masasında bırakıp odasına çıktı. Gürültülü pencere ünitesi odayı derin dondurucu gibi soğutmuştu. Richie’nin şifoniyerin üzerinde duran, sekiz yaşında çekilmiş gülümseyen fotoğrafına baktı. Pollard’ın moral verici konuşmasına rağmen midesinde hâlâ kaybolmayan rahatsızlık verici bir his vardı.

Klimayı kapattıktan sonra, Perry’nin hâlâ masasında olduğunu umarak aşağı indi.

Perry ön kapıyı kilitliyordu ama Holman’ı görünce durdu.

Perry, “Altmış kâğıt hâlâ masanın üzerinde,” dedi.

“Öyleyse parayı o lanet olası cebine koy. Ben seni hırpalamazdım. Benim oğlum polis memuruydu. Böyle bir şey yaptığım takdirde ne düşünürdün?”

“Sanırım bunun oldukça alçak bir davranış olduğunu düşünürdü.”

“Sanırım düşünürdü. O altmış kâğıt sende kalsın. O para senin.”

Holman tekrar yukarı çıkarak yatağı girdi ve kendisine altmış dolar için yaşlı bir adamı hırpalarsa Richie’nin kesinlikle alçak olduğunu düşüneceğini söyledi.

Ama bunu söylemenin yararı olmadı ve uykusu gelmedi.

BÖLÜM ÜÇ

The first of these is the fact that the system is not self-sufficient.

The second is the fact that the system is not self-sufficient.

The third is the fact that the system is not self-sufficient.

The fourth is the fact that the system is not self-sufficient.

The fifth is the fact that the system is not self-sufficient.

The sixth is the fact that the system is not self-sufficient.

The seventh is the fact that the system is not self-sufficient.

The eighth is the fact that the system is not self-sufficient.

The ninth is the fact that the system is not self-sufficient.

The tenth is the fact that the system is not self-sufficient.

The eleventh is the fact that the system is not self-sufficient.

The twelfth is the fact that the system is not self-sufficient.

The thirteenth is the fact that the system is not self-sufficient.

The fourteenth is the fact that the system is not self-sufficient.

The fifteenth is the fact that the system is not self-sufficient.

The sixteenth is the fact that the system is not self-sufficient.

The seventeenth is the fact that the system is not self-sufficient.

The eighteenth is the fact that the system is not self-sufficient.

POLLARD sabahlan asla iyi olmazdı. Hatırlayabildiği kadarıyla her sabah -aylardır, belki de yıllardır- tükenmiş halde uyanıyor ve güne başlamanın acısını yaşıyordu. Temposunu arttırebilmek için iki fincan sade kahve içiyordu.

Ama Pollard o sabah, saatinin alarminin çalmasından bir saat önce uyandığında hemen yatağından fırladı ve Marty'yle paylaştığı çalışma masasına gitti. Bir gece önce neredeyse sabahın saat ikisine kadar oturmuş ve Fowler'la Richie Holman'ın telefon faturalarındaki numaraları karşılaştırmış, Internet'e girip Marchenko ve Parsons hakkında bilgi edinmeye çalışmıştı. Holman'ın ona verdiği malzemeleri tekrar okumuş ve düzenlemişti ama, LAPD'nin tüm raporlarının gelmemesine sinirlenmişti. Holman'ın o raporları zaman geçirmeden gelininden alacağını umuyordu. Pollard Holman'ın oğluna olan bağlılığına hayran olmuştu. Bir anda yıllar önce savcı yardımcısıyla konuştuğu için mutlu oldu. Leeds bu yüzden bir buçuk ay süreyle deliye dönmüş ve bazı alaycı ajanlar, Pollard'a bir pislik olduğunu söylemişlerdi. Ancak Pollard Holman'ın bir fırsat verilmeyi hak ettiğine inanmıştı ve şimdi bu konudaki duyguları daha da güçlenmişti. Holman meslek olarak suçluluğu seçmişti ama, kanıtlar onun özünde iyi bir adam olduğunu göstermişti.

Pollard bir gece önceki notlan tekrar gözden geçirdikten sonra o gün için bir çalışma planı hazırladı. Büyük oğlu David koluna dokunduğunda hâlâ plan üzerinde çalışıyordu. David yedi yaşındaydı ve Marty'nin minyatür bir kopyası gibiydi.

“Anne! Kampa geç kalacağız!”

Pollard saatine baktı. Sekize on vardı. Kamp otobüsü saat sekizde geliyordu. Henüz kahve bile yapmamış, hatta zamanın nasıl geçtiğini bile fark etmemişti ve çalışmaya başlayalı bir saat geçmişti.

“Kardeşin giyindi mi?”

“Banyodan çıkmıyor.”

“Ly/e/ Onu giydir, David.”

Üzerine bir blucin ve tişört geçirdikten sonra iki tane salam-
lı sandviç yaptı.

“David, Lyle hazır mı?”

“Giyinmiyor!”

Altı yaşındaki Lyle kardeşinin arkasından bağırdı.

“Kamptan nefret ediyorum! Orada bize bir yığın iş yaptırıyorlar!”

Pollard sandviçleri kese kâğıdına koyarken faksın çaldığını duydu. Telaşla ofis olarak kullandığı yatak odasına gittiğinde ilk sayfanın geldiğini gördü. Kapak sayfasında FBI'nın amblemini görünce gülümsedi -April malları teslim ediyordu.

Pollard aceleyle mutfağa döndü ve sandviçlerin üzerine meyve kokteyliyle dolu iki kap, iki paket cheetos ve birkaç kutu meyve suyu koydu.

David nefes nefese yatak odasından koşarak mutfağa geldi.

“Anne! Otobüsü duyuyorum! Bizi bırakıp gidecekler!”

Her şey bir drama dönüşmek zorundaydı.

Pollard otobüsü bekletmesi için David'i dışarı yolladı ve Lyle'in başından zorla bir tişört geçirdi. Otobüs gürültüyle durduğunda Pollard, Lyle ve yemek torbasıyla ön kapıdan çıkmıştı.

Lyle, “Babamı özlüyorum,” dedi.

Pollard bakışları hüzünlü, alnı kırışmış halde Lyle'in tepesinden bakıyordu ve aynı boya gelebilmeleri için diz çöktü. Lyle'in yanağına dokundu ve yanağının ilk doğduğundaki gibi yumuşak olduğunu düşündü. David babasına benzerken, Lyle annesine benzemişti.

“Özlediğini biliyorum, bebeğim.”

“Rüyamda onun bir canavar tarafından yenildiğini görüyorum.”

“Bu çok korkutucu olmalı. Yanıma gelmelisin.”

“Sen tekme atıp kıpırdanıyorsun.”

Otobüs şoförü korna çaldı. Uyması gereken bir programı vardı.

Pollard, “Onu ben de özlüyorum, küçük adam. Bu konuda ne yapacağız?”

Bu daha önce de oynadıkları bir senaryoydu.

“Onu yüreğimizde mi yaşatacağız?”

Pollard gülümseyip küçük oğlunun göğsüne dokundu.

“Evet. O tam burada, kalbinde. Şimdi seni otobüse bindirelim.”

Lyle'ı otobüse götürürken araba yolundaki çakıl taşları ve kumlar Pollard'ın çıplak ayaklarını acıttı. Oğullarını öptü ve aceleyle eve döndü. Doğruca çalışmaya koyuldu ve gelen fak-sı gözden geçirdi. April içlerinde tanık listesi, görüşme ve dava özetleri bulunan on altı sayfa göndermişti. Tanık listesinde adlar, adresler, telefon numaraları vardı ve bunlar Pollard'ın istediği şeylerdi. Pollard listedeki telefon numaralarını, Fowler ve Richard Holman 'ın telefon faturalarındaki aramalarla karşılaştıracaktı. Holman ve Fowler, Marchenko ve Parsons hakkında kendi soruşturmalarını sürdürüyorlarsa, tanıkları aramış olmalıydılar. Eğer öyleyse, Pollard tanıklara neler konuştuklarını sorabilir ve bunu öğrenebilirdi.

Annesini arayıp çocuklar kamptan eve döndüklerinde, annesinin onlarla birlikte olmasını ayarladı.

Annesi, “Şehirde neden bu kadar çok zaman geçiriyorsun? İş mi buldun?” dedi.

Pollard birdenbire annesinin sorularına içerledi. Otuz altı yaşındaydı ve annesi hâlâ ona soru soruyordu.

“Yapacak işlerim var. Meşgulüm.”

“Ne yapıyorsun? Bir adamla mı görüşüyorsun?”

“Saat birde burada olacaksın, değil mi? Çocuklarla kalacak mısın?”

“Umarım bir erkekle görüşüyorsundur. O çocukları düşünmelisin.”

“Hoşça kal, anne.”

“Yediğın tatlılara dikkat et, Katherine. Kışın eskisi kadar ufak değil.”

Pollard telefonu kapatıp çalışma masasına döndü. Hâlâ kahve yapmamıştı ama, artık buna vakti yoktu. Kahveye ihtiyacı da kalmamıştı zaten.

Olay planıyla masaya oturdu ve okuduğuşu ve tekrar okuduğuşu bütün belgelere göz attı. Holman’ın çizdiği olay yeri haritasını inceledi ve bunu *Times*’da çıkan çizimle kıyasladı. Feeb Pollard’a bütün soruşturmaların olay mahallinde başladığını öğrettiğuşu için, oraya gitmek zorunda olduğunu biliyordu. Kendi gözleriyle görmeliydi. Pollard Simi Valley’deki küçük evinde, tek başına gülümsedi.

Tekrar oyuna dahil olmuş gibi hissediyordu kendisini.

Yine avlanmaya başlamıştı.

O SABAH Holman aşığıya indiğinde, Perry masasında değildi. Holman rahatlamıştı. Liz derse gitmeden önce ondan raporları almak istiyordu ve Perry'yle yeni bir tartışmaya girmek istemiyordu.

Holman arabasına gitmek üzere dışarı çıktığında, Perry kaldırımı suluyordu.

Perry, "Söylemeyi unuttum. Sana dün bir telefon geldi. Sanırım senin serserilerle uğraşırken aklımdan çıkmış," dedi.

"Kimdi, Perry?"

"Şu tabela şirketinden Tony Gilbert. Patronun olduğunu söyledi ve aramanı istedi."

"Peki, teşekkürler. Ne zaman aradı?"

"Gün içinde sanırım. O haydutlar kafama silahı dayadıklarında aramadığı iyi oldu, yoksa mesajı alamazdım."

"Perry, bak -o adamlara bunu yapmalarını ben söylemedim. Onlar sana arabayı getirip anahtarlarını vereceklerdi. Hepsi bu. Olanlar için zaten özür dilemiştim."

"Bana kalırsa, Gilbert kızgındı. Senin yerinde olsam, onu arardım. Ve artık bir işin olduğu için, bir telesekreter almayı düşünebilirsin. Hafızam eskisi kadar güçlü değil."

Holman bir şey söylemek için ağzını açıtsa da, susmanın daha iyi olacağını düşündü ve motelin etrafından dolaşarak

arabasının yanma gitti. Güne Gilbert’la da başlamak istemiyordu, ama bir haftadır işe gitmemişti ve işini kaybetmek niyetinde değildi. Holman Gilbert’ı aramak için Highlander’a bindi ve kullanma kılavuzuna başvurmasına gerek kalmadan, hafızadan Gilbert’ın numarasını bulunca mutlu oldu. Gerçek yaşama adım atmış gibi hissetti kendisini.

Gilbert telefona cevap verince, Holman onun sabrının taşmakta olduğunu fark etti.

Gilbert, “İşe gelecek misin, gelmeyecek misin? Bilmeliyim,” dedi.

“Geleceğim. Yapmam gereken çok şey vardı.”

“Max, oğlunun başına gelenlerden sonra ben burada iyi davranmaya çalışıyorum ama, sen ne halt ediyorsun? Polisler buradaydılar. ”

Holman o kadar şaşırmıştı ki yanıt veremedi.

“Max?”

“Buradayım. Polisler ne istiyorlarmış?”

“Yeni çıktın, dostum. On yılı çöpe mi atacaksın?”

“Hiçbir şeyi çöpe atmıyorum. Polisler neden oradaydılar?”

“İşe gelip gelmediğini ve kimlerle görüştüğünü öğrenmek istediler. Kullanıp kullanmadığını sordular.”

“Kullanmıyorum. Sen neden bahsediyorsun?”

“Şey, sordular ve çalışmadan nasıl geçindiğini bilip bilmediğimi de sordular. Kullanıp kullanmadığını sordular. Ne düşünmem gerekiyor? Hey, dinle dostum, ben burada işimi yürütmeye çalışıyorum ve sen ortada yoksun. Onlara, sana oğlundan dolayı birkaç gün izin verdiğimi söyledim. Ama şimdi ben de merak etmeye başladım. Bir hafta oldu.”

“Beni kim sordu?”

“Bazı dedektifler.”

“Onları Gail mi yollamış?”

“Cezaevleri Bürosundan gelmemişlerdi. Gelenler polisti. Şimdi dinle, işe dönecek misin, dönmeyecek misin?”

“Birkaç güne daha ihtiyacım var...”

“Of, canın cehenneme.”

Gilbert kapattı.

Holman midesinde tatsız bir ağrı hissederek telefonunu kapadı. İşe gitmediği için Gilbert’ın kendisini şikâyet edeceğini tahmin ediyordu ama, polisleri beklemiyordu. Polislerin, Maria Juarez’e yaptığı ziyaretin peşini bırakmadıklarına karar verdi ve aynı zamanda birilerinin Chee’yle arasında bağlantı kurduklarını düşünerek endişelendi. Kanunlara tam anlamıyla saygılı olduğundan emin olamadığı için, Chee’nin başını derde sokmak istemiyordu.

Polisleri sormak için Gail Manelli’yi aramayı düşündü ama, Liz’i kaçıracağından korktuğu için telefonunu bir kenara bıraktı ve Westwood’un yolunu tuttu. Otoparktan çıktığında Perry’nin hâlâ kaldırımında durduğunu ve kendisini seyrettiğini gördü. Perry Holman yanından geçene kadar bekleyip arkasından bir işaret yaptı. Holman işareti dikiz aynasından gördü.

Holman Westwood’a yaklaşırken uğrayacağını bildirmek için Liz’i aradı.

Liz telefona cevap verdiğinde, Holman, “Selam, Liz, ben Max. Birkaç dakikalığına sana uğramak zorundayım. Kahve ister misin?” dedi.

“Çıkmak üzereyim.”

“Oldukça önemli. Richie’yle ilgili.”

Liz duraladı ve tekrar konuştuğunda ses tonu soğuktu.

“Bunu neden yapıyorsun?”

“Ne yapıyorum? Benim sadece...”

“Seni bir daha görmek istemiyorum. Lütfen beni rahatsız etmekten vazgeç.”

Liz telefonu kapadı.

Holman trafiğin içinde, elinde kapanan telefonla kalakaldı. Tekrar aradı ama bu defa telesekreter yanıt verdi.

“Liz? Belki daha önce aramalıydım, tamam mı? Kabalık etmek istemezdim. Liz? Beni duyabiliyor musun?”

Liz dinlese bile açmadığı için Max telefonu kapattı. O anda Veteran Caddesi’nden beş blok uzakta olduğu için Liz’in evine

doğru yoluna devam etti. Park yeri bulmak için zaman kaybetmedi ve arabasını kırmızı bölgede, bir yangın söndürücünün yanında bıraktı. Ceza yerse Chee'ye onun kendi parasıyla ödeme yapacaktı.

Okula giden öğrencilerin olağan telaşı Holman'a, binaya girmek için fazla beklemek zorunda kalmayacağını anlattı. Basamakları ikişer ikişer çıktı ama, Liz'in dairesine vardığında yavaşladı ve kapıyı vurmadan önce nefesinin normale dönmesini bekledi.

"Liz? Lütfen yolunda gitmeyen şeyin ne olduğunu bana söyler misin?"

Kapıyı tekrar hafifçe vurdu.

"Liz? Önemli. Lütfen, Richie için."

Holman bekledi.

"Liz? İçeri gelebilir miyim, lütfen?"

Liz en sonunda kapıyı açtı. Yüzünde sert ve gergin bir ifade vardı. Sert bakışları gerginliğini açıkça yansıtıyordu.

Holman kıpırdamadı. Liz'in bu düşmanca davranışına şaşır-mış, elleri iki yanında bekliyordu.

"Bir şey mi yaptım?" dedi.

"Her ne yapıyorsan onun bir parçası olmak istemiyorum."

Holman sesindeki sakinliği korudu.

"Ne yaptığımı sanıyorsun? Ben hiçbir şey yapmıyorum, Liz. Ben yalnızca oğluma ne olduğunu öğrenmeye çalışıyorum."

"Polisler buraya geldiler. Richard'ın masasını temizlediler. Bütün eşyalarını aldılar ve bana *senin* hakkında sorular sordular. Ne yaptığımı öğrenmek istediler."

"Bunu kim yaptı? Levy mi?"

"Hayır, Levy değil -Dedektif Random. Bana neler sorduğunu öğrenmek istedi ve sana dikkat etmemi söyledi. Seni içeri almamam için beni uyardılar."

Holman nasıl cevap vermesi gerektiğini bilemiyordu. Liz'den bir adım uzaklaştı ve dikkatle konuştu.

"Ben seninle içeride yalnızdım, Liz. Sence, ben sana zarar verir miyim? Sen benim oğlumun karışısın."

Liz'in bakışları yumuşamıştı, başını salladı.

‘Buraya neden geldiler?’ dedi.

‘Random’ın yanında birisi var mıydı?’

‘Adını hatırlamıyorum. Kızıl saçlıydı.’

Vukovich.

Liz, ‘Neden geldiler?’ diye sordu.

‘Bilmiyorum. Sana ne anlattılar?’

‘Bana hiçbir şey anlatmadılar. Bana senin hakkında araştırma yaptıklarını söylediler. Bilmek istedikleri...’

Yan dairenin kapısı açıldı ve dışarı iki âdâm çıktı. Gençtiler, her ikisi de gözlüklüydü ve okul çantalarını omuzlarına asmışlardı. Yanlarından geçerlerken, Liz ve Holman bekledi.

Adamlar gittiklerinde Liz, ‘Sanırım içeri gelebilirsin. Bu aptalca,’ dedi.

Holman içeri girdi ve Liz’in kapıyı kapatmasını bekledi.

Holman, ‘Sen iyi misin?’ dedi.

‘Bir suç eylemine katılıp katılmadığının belirtisi olabilecek herhangi bir şey söyleyip söylemediğini sordular. Neden bahsettiklerini bilmiyorum bile. Bana ne diyecektin: ‘Selam, soyacak iyi bir banka biliyor musun?’ ’

Holman Tony Gilbert’la yaptığı konuşmayı aktarıp aktarmamayı düşündü ve bu fikrinden vazgeçti.

‘Richie’nin masasındaki eşyaları aldıklarını mı söylemiştin? Bakabilir miyim?’

Liz Holman’ı Richie’yle ortak kullandıkları çalışma odasına götürdü ve Holman Richie’nin çalışma masasına göz attı. Gazetelerden kesilmiş yazılar hâlâ mantar panoda asılıydı ama, Holman, Richie’nin masasındaki eşyaların yerlerinden oynatılmış olduğunu söyleyebilirdi. Holman her şeyi bizzat gözden geçirmişti ve neyi nasıl bıraktığını iyi hatırlıyordu. LAPD raporları ve belgeler alınmıştı.

Liz, ‘Ne aldıklarını bilmiyorum,’ dedi.

‘Görünüşe göre bazı raporları almışlar. Nedenini söylediler mi?’

“Sadece önemli olduğunu söylediler. Buraya girip girmediğini sordular. Ben de onlara gerçeği söyledim.”

Holman söylememiş olmasını diledi ama, başıyla onayladı.

“Tamam. Önemli değil.”

“Bunları neden gözden geçirdiler?”

Holman konuyu değiştirmek istedi. Raporlar artık yoktu ve içinden, keşke fırsatım varken okusaydım, diye geçirdi.

“Öldürülmelerinden önceki Perşembe Richie Fowler’la dışarı çıkmış mıydı? Gece geç saatte?”

Anımsamaya çalışırken Liz’in alını kırıttı.

“Emin değilim... Perşembe? Richard galiba o gece çalışmıştı.”

“Eve geldiğinde kirli miydi? Fowler o gece dışarı çıkmış ve eve döndüğünde, çizmelerinde toprak ve ot varmış. Geç saatte olmuş olmalı.”

Liz biraz daha düşündü ve yavaşça başını salladı.

“Hayır, ben -dur, evet. Cuma sabahı arabayı ben almıştım. Sürücü koltuğunun bulunduğu tarafta çimen ve toprak vardı. Richie Perşembe gece vardiyasından çıkmıştı. Birisini kovaladığını söylemişti.”

Bakışları bir anda yine sertleşti.

“Ne yapıyorlardı?”

“Bilmiyorum. Richie sana anlatmamış mıydı?”

“Görevdeydi.”

“Richie Marchenko ve Parsons’ın Latin gangsterlerle bağlantısı olduğunu hiç söylemiş miydi?”

“Sanmıyorum. Hatırlamıyorum.”

“Frogtown? Juarez Frogtown adındaki çeteye üyeydi.”

“Juarez’in Marchenko ve Parsons’la ne alakası var?”

“Bilmiyorum ama öğrenmeye çalışıyorum.”

“Dur bir dakika. Juarez’in onları Mike yüzünden öldürdüklerini sanıyordum -Mike kardeşini öldürdüğü için.”

“Polisler öyle olduğunu söylüyorlar.”

Liz kollarını kavuşturdu. Holman onun endişeli görüldüğünü düşünüyordu.

Liz, “Sen buna inanmıyor musun?” diye sordu.

“Sana başka bir şey sormalıyım. Richie sana Marchenko ve Parsons’tan bahsettiğinde tam olarak ne yaptığını hiç söylemiş miydi?”

“Sadece... olay üzerinde çalıştığını.”

“Hangi olay? Onlar ölmüşlerdi.”

Liz’in gözlerinde şaşkın ve umutsuz bir ifade belirdi ve Holman, onun hatırlamadığını anladı. Liz en sonunda başını salladı ve kollarını daha da sıkı kavuşturdu.

“Bir soruşturma. Bilmiyorum.”

“Belki bir suç ortağı bulabilmek için?”

“Bilmiyorum.”

“Kayıp paradan bahsetmiş miydi?”

“Ne parası?”

Holman Liz’i inceledi. Bir yanı, yapacağı açıklamanın Liz’in bazı anılarının canlanmasına yardımcı olabileceğini düşünüyordu ama, bunu yapamayacağını biliyordu. Bunu ona anlatmak istemedi. Liz’i parayı düşünür halde bırakıp kocasının bir soruşturmada çalışan bir polis mi, yoksa kendisi için, kaybolan avın peşine düşen biri mi olduğunu merak etmesini istemiyordu.

“Önemli değil. Dinle, Random’ın beni araştırdıklarını söylerken neden bahsettiğini bilmiyorum. Ben yasa dışı hiçbir şey yapmadım ve de yapmayacağım, anlıyor musun? Sana ve Richie’ye bunu yapamam. Yapamam.”

Liz bir an dikkatle Holman’a bakıp başını evet anlamında salladı.

“Biliyorum. Ne yaptığını biliyorum.”

“Öyleyse benim bildiklerimden çok daha fazlasını biliyordursundur.”

Liz Max’i yanağından öpmek için ayak parmaklarının ucunda yükseldi.

“Sen küçük oğlunla ilgileniyorsun.”

Richie’nin karısı Holman’a uzun uzun, sıkıca sarıldı. Holman bundan mutlu oldu ama, çok geç kaldığı için de kendisine lanetler yağdırdı.

HOLMAN karşı kaldırıma geçip arabasına giderken öfkeden deliye dönmüştü. Random'ın Liz'e onun hakkında somlar sorması ve bazı suç eylemlerine karıştığını ima etmesi onu çıldırtmıştı. Holman artık Tony Gilbert'la başını derde sokan polisin Random olduğunu tahmin ediyordu ama, Random'm, ona güvenmemesi için Liz'i uyarmış olması onu iyice kızdırmıştı. Random Holman'ın Richie'yle olan yegane bağını tehlikeye atmıştı ve Holman bunun nedenini bilmiyordu. Random'ın Liz'i rahatsız etme nedeninin, Holman'dan şüphelenmesi olduğunu zannetmiyordu. Orosu çocuğuyla yüzleşmek için Parker Center'a gitmek istiyordu; ne var ki Highlander'a bindiğinde bunun kötü bir fikir olduğuna karar verdi. Random'a uğramadan önce, onun ne düşündüğü hakkında daha iyi bir fikir edinmeliydi.

O sabah yaptığı berbat başlangıçtan sonra Highlander'ın si-
leceğinin altında bir ceza makbuzu bulacağını tahmin ediyordu ama, ön cam boştu. İğrenç bir park cezasından kurtulmakla, günün geri kalan kısmı için şansını tüketmemiş olmayı umdu.

Holman arabasına bindi, motoru çalıştırdı ve günün geri kalan bölümünü düşünmek için birkaç dakika harcadı. Yapacak çok işi vardı ve Random gibi bir pisliğin onu yolundan döndürmesine izin veremezdi. Pollard'ı aramak istiyordu ama hâlâ erkendi ve onun kaçta uyandığını bilmiyordu. Çocukları olduğu gibi bir şey söylemişti ve sabahları yoğun olabilirdi -çocukları

kaldırmak, kahvaltı ettirmek, giydirmek ve güne hazırlamak gibi... Holman'ın Richie'yle yapamadığı şeyler. Ne zaman bunları düşünse onu dehşet içinde bırakan, kaçınılmaz bir pişmanlık duygusuna kapılıyordu. Perry'yi anlatmak için Chee'yi aramaya karar verdi. Chee herhalde Holman'a iyilik ettiğini düşünüyordu ama, Holman böyle bir yardıma ihtiyacı olmadığına karar verdi. Şimdi her şeyin üstüne bir de Perry'nin dargınlığıyla uğraşmak zorunda kalacaktı.

Holman telefonun hafızasında Chee'nin numarasını buldu ve gri bir araba solundan sürünerek geçip, Highlander'ın önünü kapatarak kaldırıma sıkıştırdığında, Chee'nin telefonunun çalmasını dinliyordu. Chee telefona cevap verdiği anda, Holman kapıların açıldığını gördü...

“Alo?”

“Bekle...”

“Dostum?”

Holman kaldırımda ani bir hareket olduğunu fark ettiğinde, Random ve şoförü gri arabadan indiler. Vukovich ve bir adam, biri önde diğeri arkada kaldırımdan iniyorlardı. Tabancalarını bacaklarının yanında yere doğru tutmuşlardı. Chee'nin ince sesi telefonda cıyıkladı...

“Holman, sen misin?”

“Kapatma. Polisler geliyor...”

Holman telefonu koltuğun altına kaydırды ve iki elini direksiyonun üzerine koyarak, kımıldamadan ve tam olarak görünerek bekledi. Chee'nin sesi elektronik bir cıyıklama haline dönüşmüştü.

“Dostum?”

Random kapıyı açıp kenara çekildi. Random'ın şoförü Holman'dan daha kısa boyluydu ama, bir yatak kadar genişti. Direksiyondaki Holman'ı çekerek arabadan indirdi ve Highlander'ın önünde yere yatırdı.

“Sakın kıpırdama.”

Holman karşı koymadı. Random arabanın içine eğilirken kısa boylu herif Holman'ın üstünü aradı. Random kontağı kapattıktan

sonra elinde Holman'ın telefonuyla, arabadan geri geri çıktı. Telefonu kulağına tuttu, dinledi, kapattı ve arabaya fırlattı.

Random, "Güzel telefon," dedi.

"Ne yapıyorsunuz? Bunu neden yapıyorsunuz?"

"Araba da güzel. Böyle bir arabayı nereden buldun? Çaldın mı?"

"Kiraladım."

Kısa boylu herif Holman'ı şiddetle arabaya çarptı.

"Yüzünü kaldırma."

"Sıcak."

"Çok yazık!"

Random, "Vuke, arabayı çalıştır. Ehliyetin ve kredi kartın olmadan araba kiralayamazsın. Arabayı çaldığını düşünüyorum."

Holman, "Lanet olsun, ehliyetim var. Dün geldi. Kiralama belgeleri torpidoda," dedi.

Kısa boylu adam Holman'm cüzdanını alırken, Vukovich de torpido gözünü kontrol etmek için arabanın sağ ön kapısını açtı.

Holman, "Bu saçmalık. Bunu neden yapıyorsunuz?" dedi.

Random Holman'ı çekerek kendi etrafında döndürünce yüz yüze geldiler. Kısa boylu adam, arabasına gitti ve ehliyeti inceledi. Üç öğrenci kaldırımında duruyordu ama Random onlara al-dırış etmemiş gibiydi. Gözleri Holman'a odaklanmış birer kara delik gibiydi.

"Sence Jacki Fowler yeterince acı çekmedi mi?"

"Sen neden bahsediyorsun? Onu görmeye gittim. Ne olmuş?"

"İşte dört oğlu olan bir dul, kocası ölmüş ve sen onun mahremiyetine saldırdın. Bir kadını neden böyle üzme istedin, Holman? Ne kazanmayı umuyordun?"

"Ben oğluma ne olduğunu öğrenmeye çalışıyorum."

"Sana işimi yapmama izin vermeni söylediğimde, oğluma ne olduğunu anlatmıştım."

"Senin işini yaptığını sanmıyorum. Ne halt ettiğini bilmiyorum. Neden patronuma gittiniz? Uyuşturucu kullanıp kullanmadığımı sormak da ne demek oluyor?"

“Sen bir uyuşturucu bağımlısısın.”

“İdim. *İdim.*”

“Uyuşturucu bağımlıları daima daha fazlasını isterler ve ben senin ailelere bu nedenle baskı yaptığını düşünüyorum. Esrar arıyorsun. Hatta gelininden bile.”

“*İdim!* Seni kahrolası orospu çocuğu.”

Holman kendini kontrol etmek için çaba harcadı.

“Seni orospu çocuğu, o benim oğlumun karısı. Şimdi ben sana ondan uzak durmanı söylüyorum. Kahrolası herif, onu rahat bırak.”

Random yaklaştı ve Holman kışkırtıldığını fark etti. Random Holman’ın yumruk atmasını bekliyordu. Random onu içeri atmak istiyordu.

“Bana hiçbir şey söyleme hakkına sahip değilsin. Sen oğlun için hiçbir şey ifade etmiyordun, onun için havalara girme. Geçtiğimiz haftaya kadar kızla tanışmamıştın bile, onun için o senin ailenmiş gibi davranma.”

Holman şakaklarının şiddetle zonkladığını hissetti. Zonklama artarken görüşü karardı. Random bir hedef gibi önünde salınıyordu ve Holman kendine bir şey yapmamasını söyledi. Random onu neden içeri tıkmak istiyordu? Random neden onun yoldan çekilmesini istiyordu?

Holman, “Aldığınız raporlarda ne yazılıydı?” dedi.

Random’m çenesi kasıldı ama yanıt vermedi, Holman raporların önemli olduğunu anladı.

“Gelinim evinden oğluma ait bazı şeylerin alındığını iddia ediyor. Arama emrin var mıydı, Random? Aradığın şey ya da aldığın şeyin adı arama emrinde belirtilmiş miydi? Eğer arama emrin yoksa, bu kulağa hırsızlık gibi geliyor.”

Vukovich kiralama belgeleriyle döndüğünde Random hâlâ gözünü dikmiş Holman’a bakıyordu. Bakması için belgeleri Random’a uzattı.

“Kendi adına kiralama belgesi var. Yasal gibi görünüyor.”

Holman, “Yasal, Dedektif, tıpkı sizin arama emriniz gibi. Onları arayıp, öğrenin,” dedi.

Random belgeleri inceledi.

“Quality Motors, Los Angeles. Quality Motors’u duymuş muydun?”

Random omzunun üzerinden seslendiğinde Vukovich omuz silkti.

“Teddy? Plakayı aldın mı?”

Teddy kısa boylu adamdı. Teddy döndü ve Holman’ın ehliyetiyle cüzdanını Random’a uzattı.

“Araba Quality Motors adına kayıtlı. Herhangi bir ceza, arama emri veya celp yok. Ehliyeti de geçerli.”

Random önce dikkatle ehliyete, sonra da Holman’a baktı.

“Bunu nereden aldın?”

“Motorlu Taşıtlar Dairesi. Sen arama emrini nereden aldın?”

Random ehliyeti Holman’ın cüzdanına koydu ama, cüzdanı kiralama belgeleriyle birlikte elinde tuttu. Random geri adım atmıştı ve Holman artık raporların önemli olduğuna inanmıştı. Random, Holman’ın raporlar konusunda olay çıkarmasını istemediği için bastırmaktan vazgeçmişti.

Random, “Durumu anladığından emin olmak istiyorum, Holman. Sana bir kere güzellikle söyledim. Sana ikinci kere söylüyorum. Bu aileler için işleri zorlaştırmanı istemiyorum. Onlardan uzak dur.”

“Ben de o ailelerden biriyim.”

Random’ın dudaklarından gülümsemeye benzer bir şey geçti. Yaklaştı ve fısıldadı.

“Hangi aile? Frogtown mı?”

“Juarez Frogtown’dandı. Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

“White Fence’i daha mı çok seversin?”

Holman’ın yüzünde kıl oynamadı.

“Arkadaşın Gary Moreno nasıl -Küçük Chee?”

“Onu yıllardır görmedim. Belki ararım.”

Random Holman’ın cüzdanını ve kiralama belgelerini Highlander’a fırlattı.

“İşleri berbat ediyorsun, Holman; ben bunu hoş göremem ve buna izin vermeyeceğim. Ölen o dört adam için buna izin vermeyeceğim. Ve buna aileleri için, ki hepimizin bildiği gibi sen bunlara dahil değilsin, izin vermeyeceğim.”

“Artık gidebilir miyim?”

“Cevapları istediğini iddia ediyorsun ama, benim bu cevapları bulmamı zorlaştırdın ve ben bunu kişisel olarak alıyorum.”

“Senin cevapları bildiğini sanıyordum.”

“Cevapların çoğunu, Holman. Çoğunu. Ama senin yüzünden önemli bir kapı yüzüme kapandı ve o kapıyı tekrar açıp açamayacağımı bilmiyorum.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Maria Juarez ortadan kayboldu. Yok oldu, dostum. Warren’in planını nasıl yaptığını bize anlatabilirdi ama, o gitti ve bu senin yüzünden oldu. Ama eğer yine gelinini kullanarak benim altımı oymak niyetindeysen, o ailelerin bizim işimizi yapmadığımızdan şüphelenmelerine ve acılarını taze tutmalarına neden olursan, bir pislik gibi davranarak olayı nasıl geciktirdiğini onlara açıklarsın. Anlaştık mı?”

Holman yanıt vermedi.

“Sabrımı sına, oğlum. Bu kahrolası bir oyun değil.”

Random arabasına döndü. Vukovich ve öbür adam kayboldular. Gri araba uzaklaştı. Kaldırımdaki üç çocuk gitmişti. Holman Highlander’a bindi ve telefonunu açtı. Dinledi ama telefon hat vermiyordu. Tekrar dışarı çıktı ve arabanın yolcu tarafından dolaşarak koltuğun altını yokladı. Arabasına bir şey yerleştirdiklerinden ürkererek, önce döşemelerin altını, torpido gözünü ve kapıdaki cebi, sonra da arka döşemeleri ve arka koltukları kontrol etti.

Holman Random’m aileler için hissettiği sahte üzüntüye ve hatta kendisinin esrar aradığına inandığına inanmamıştı. Holman yüzlerce polisin karşısına çıkmış, onlardan baskı görmüştü ve daha derin bir şeyler çevrildiğini hissediyordu. Random onun yoldan çekilmesini istiyordu ama, Holman bunun nede-nini bilmiyordu.

POLLARD olay yerini incelemek üzere şehre iniyordu. Hollywood Otoyolu'na girmişti ve April Sanders aradığında şehir merkezine yarı yoldaydı.

Sanders, "Selam, faksları düzgün aldın mı?" dedi.

"Ben de teşekkür etmek için seni arayacaktım, kızım. Gerçekten başardın."

"Sana geri kalanını da anlattıktan sonra hâlâ böyle düşüneceğini umarım. LAPD benim bilgisayar ağını paylaşmamı engelledi."

"Dalga geçiyorsun! Bir şey çeviriyor olmalılar."

Pollard şaşırmıştı. Feeb'in Banka Timi ve LAPD Banka Soygunları Birimi sıklıkla bazı olaylarda ortak çalışırlar ve bilgileri serbestçe paylaşırlardı.

April, "Neden açıkça söylemediklerini bilmiyorum. Geri zekâya sordum -George Hines'ı hatırlıyor musun?"

"Hayır."

"Muhtemelen sen ayrıldıktan sonra işe başlamıştır. Her neyse, sıkı dost olduğumuzu zannettiğimi, ajanların iş birliğine ne olduğunu söyledim."

"O ne dedi?"

"Olayın artık onlarda olmadığını söyledi."

"Nasıl onlarda olmaz. Onlar Banka Soygunları Birimi."

“Ben de öyle dedim. Dosyayı kapattıktan sonra yukarıdan biri, lanet olası her şeyi silmiş. ‘Yukarıdan *kim*, şef mi, Tanrım?’ dedim. Hines olayla artık kendilerinin ilgilenmediklerini ve bana başka bir şey söyleyemeyeceğini söyledi.”

“Nasıl Soygun olayı olmazmış? Olay *Soygundu*.”

“Eğer o adamlar ne yaptıklarını bilselerdi *bizim* yerimizde olurlardı. Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum.”

Pollard birkaç saniye düşünerek arabayı sürdü.

“Ama Hines davanın kapandığını söylemiş?”

“Bunlar onun sözleriydi. Kahretsin -gitmeliyim- Leeds.”

Pollard’ın kulağındaki hat kesildi. Eğdr LAPD Marchenko ve Parsons olayını kapattıysa bu, Richard Holman’ın dosyada bulunmayan bir şey için Fowler ve diğerleriyle ilgili araştırma yapma olasılığını arttırıyordu. Bu Holman için kötü bir haberdı ama, Pollard zaten paylaşması gereken kötü haberi almıştı -April’in tanık listesi, Marchenko ve Parsons’la ilgili olarak FBI tarafından sorgulanan otuz iki kişinin adlarını ve telefon numaralarını içeriyordu. Bu kişilerin arasında Marchenko nun annesi Leyla da vardı. Pollard otuz iki numarayı hem Richard Holman’ın hem de Mike Fowler’in arama kayıtlarında gözükken numaralarla karşılaştırmış ve isabet kaydetmişti. Fowler Marchenko’nun annesini iki kere aramıştı. Üniformalı bir saha amirinin bir tanıkla temasa geçmesinin yasal bir sebebi olduğu pek görülmemiş bir olay olduğu için Pollard Fowler’in bir çeşit tehlikeli soruşturma yürüttüğünden emin olmuştu. Fowler’in tanıkla irtibata geçmesi, Holman’ın oğlunun kesinlikle yanlış veya yasa dışı bir olaya bulaşmış olduğunu gösteriyordu. Pollard bunu Holman’a anlatmak için sabırsızlanmıyordu. Holman’m oğluna inanma gereksiniminin dokunaklı olduğunu düşünüyordu.

Pollard Alameda’da Hollywood Otoyolu’ndan çıktı ve nehir boyunca Alameda’dan güneye doğru yol aldı. Dördüncü Cadde’ye geldiğinde nehrin doğu kıyısına geçmek için Dördüncü Cadde Köprüsü’nü kullandı. Doğü kıyısı antrepolarla, manevra istasyonlarıyla ve on sekiz tekerlekli nakliye kamyonlarıyla doluydu. Pollard nehre bundan önce, bir keresinde İran’dan

getirilen uyuşturucuların yakalanması amacıyla kurulan özel birliğin üyesi olarak, bir kez de Meksika ve Tayland'dan çocuk getiren bir pedofilin yakalanması için kurulan özel birlikle beraber yalnızca iki kere gelmişti. Pollard uyuşturucu operasyonunda olay yerine ceset bulunduktan sonra varmıştı ama, ne yazık ki pedofili olayında o kadar şanslı değildi: Bir konteynırda bir oğlan, iki kız cesedi bulmuş ve bundan sonra haftalarca uyuyamamıştı. Tekrar burada olması, yine ölüm nedeniyle nehre sürüklenmiş olması Pollard'ın hoşuna gitmemişti. Los Angeles Nehri tüylerini ürpertmiş ve midesini bulandırmıştı. Yasalara karşı gelebileceğinin farkında olduğu için şimdi bu duygu biraz daha güçlenmişti.

Pollard polisti; sekiz yıl önce Feeb'den ayrılmış bile olsa hâlâ kendisini güvenlik güçlerinin bir parçası gibi hissediyordu. Bir polisle evlenmişti, arkadaşlarının çoğu polisti ve tanıdığı polislerin neredeyse tümü gibi, o da diğer polislerle başının derde girmesini istemiyordu. Los Angeles Nehri yasak bölgeydi. Olay yerini kontrol etmek için dikenli tellerden atlamak suçtu ama, Pollard Holman'ın açıklamalarının doğru olup olmadığının öğrenmek zorundaydı. Kendi gözleriyle görmeliydi.

Pollard servis girişini bulana kadar, kamyonların ve işçilerin önünde kalan dikenli telleri izleyerek, Mission Yolu boyunca arabayı sürmeye devam etti. Dikenli tellerin yanına park etti, arabasını kilitledi ve kapıya gitti. Doğu yönünden gaz yağı kokan kuru bir esinti geldi. Pollard blucin, bir çift Nike ayakkabı giymiş ve tırmanmak zorunda kaldığı takdirde giymek için Marty'nin iş eldivenlerini yanına almıştı. Ayrıca güvenlik devriyelerinin sayılarının arttırılmış olduğunu tahmin ediyordu ama şimdiye kadar hiçbirisiyle karşılaşmamıştı. Olay yerini yukarıdan yeterince göreceğini ümit etmişti, ancak, kapıya varır varmaz tırmanmak zorunda olduğunu anlamıştı.

Nehir yatağı bir olukla ayrılan geniş bir betondu ve dikenli teller ve parmaklıklarla çevrilmiş asfalt kaplı setlerden oluşuyordu. Pollard kapıdan Dördüncü Cadde Köprüsü'nü görebiliyordu ama, olay yerini gözünün önüne getirebilmesine yetmiyordu.

Köprüden iki yöne doğru arabalar geçiyor ve yayalar kaldırımlarda yürüyorlardı. Parlak sabah güneşi köprünün altında keskin gölgeler oluşturuyor, nehri ikiye ayırıyordu. Pollard olay yerindeki her şeyin çirkin ve endüstriyel olduğunu düşündü -canlılıktan yoksun çirkin beton kanal; lağımı andırarak akan çamurlu su; betondaki çatlakların arasında umutsuzca filizlenen otlar. Ölmek için berbat bir yere benziyordu; hatta eski bir FBI ajanının, izinsiz girmekten dolayı tutuklanması için daha da berbat bir yerdi.

Yükleme platformlarının birinden çıkan beyaz bir kamyonet korna çaldığında Pollard eldivenlerini giyiyordu. Pollard kamyonetin devriye gezen güvenlik görevlilerine ait olduğunu zannetti ama yaklaştığında, bunun nakliye şirketlerinden birine ait olduğunu gördü. Şoför fren yaparak kapıda durdu. Kısa gri saçlı, kalın enseli bir adamdı.

“Bilginiz olsun. Buraya girmemeniz gerekiyor.”

“Biliyorum. Ben FBI’danım.”

“Yalnızca söylüyorum. Burada cinayet işlenmişti.”

“Burada bulunma nedenim bu. Teşekkürler.”

“Güvenlik devriyeleri var.”

“Teşekkürler.”

Pollard adamın kendi işine bakmasını ve onu rahat bırakmasını diledi ama, adam kımıldamadı.

“Kimliğiniz falan var mı?”

Pollard eldivenlerini bırakarak kamyonete yürüdü ve adama, kelepçe takmak üzere olduğu suçlulara baktığı gibi baktı.

“Sorma yetkiniz var mı?”

“Şey, ben orada çalışıyorum ve bana dikkatli olmam söylendi. Herhangi bir şey kastetmemiştim.”

Pollard cüzdanını çıkardı ama açmadı. FBI’dan ayrılırken rozetini ve FBI görev kartını -ki ajanlar bunlara referans adını verirlerdi- iade etmişti ama, cüzdan Marty’nin armağanıydı. Marty üzerinde FBI’ın amblemi olan bu cüzdanı FBI’ın Quantico’daki hediyelik eşya mağazasından satın almıştı. Pollard

cüzdanına hafifçe vurarak adamın kırmızı, beyaz ve lacivert amblemi görmesini sağlarken, cüzdanını açma girişiminde bulunmadı ve sert bakışlarını şoförden ayırmadı.

“Birisinin olay yerini göstermek için buraya turist getirdiğine dair bir rapor aldık. Turistler, Tanrı aşkına. Bu konuda bir şey biliyor musunuz?”

“Hiç duymadım.”

Pollard suçlu olduğundan kuşkulanıyormuş gibi adamı dikkatle inceledi.

“Beyaz kamyonlu biri olduğunu duyduk.”

Adam başını salladı ve kalın ense titredi.

“Burada bir milyon kamyon var. Bu konuda bir bilğim yok.”

Pollard ölüm kalım kararı verirmişçesine adamı inceledi ve cüzdanını blucininin cebine koydu.

“Eğer bir şeye dikkat etmek istiyorsan, o beyaz kamyona dikkat et.”

“Peki, bayan.”

“Bir şey daha. Gece de burada mısın, yoksa yalnızca gündüzleri mi?”

“Gündüzleri.”

“Peki öyleyse, unut gitsin. Dikkat etmekle iyi bir iş yapıyorsun. Şimdi sen git, ben de işimi yapayım.”

Adam kamyonla uzaklaşırken Pollard bekledi, sonra da kapağı yöneldi. Fazla zorlanmadan tırmandı ve servis yolundan aşağı yürüdü. Nehir yatağına girmek, insanın eğilerek sipere girmesine benziyordu. Beton duvarlar Pollard’ın etrafında yükseliyor, şehrin görüntüsünü engelliyordu ve kısa bir süre sonra Pollard ancak şehir merkezindeki bazı gökdelenlerin çatılarını görür oldu.

Düz kanal her iki yöne uzanıyordu ve hava sakindi. Gaz yağının kokusu Pollard’ın bulunduğu yere ulaşmıyordu. Pollard güneydeki Altıncı ve Yedinci Cadde Köprülerini ve kuzeydeki Dördüncü Cadde Köprüsü’nün ilerisindeki Birinci Cadde Köprüsü’nü görebiliyordu. Nehrin bu bölümünde kanalın duvarları

dikey olarak altı metre yüksekliğe ulaşıyordu ve üzerlerinde dikenli teller vardı. Duvarlar Pollard'a azamî güvenlik önlemlerinin alındığı hapishaneleri hatırlattı ve amaç ikisinde de aynıydı. Duvarlar yağmurlu mevsimde nehir suyunu zaptetmek üzere tasarlanmıştı. Normal şartlarda son derece az olan su, yağmur sırasında yatağından taşar, öç alan bir hayvan gibi yüksek duvarlara tırmanır ve yoluna çıkan her şeyi yalayıp yutardı. Pollard servis rampasının güvenliğınden uzaklaştığı anda, o duvarların kendi hapishanesine dönüşeceğini iyi biliyordu. Eğer dev su dalgaları kanala akın ederse, Pollard için hiçbir çıkış yolu kalmazdı. Eğer bir polis arabası dikenli tellerin yanına çekerse, saklanabileceğı hiçbir yer olmazdı.

Pollard köprüye doğru yürüdü ve gün ışığından gölgeye girdi. Burası daha serindi. Pollard Times'da çıkan olay yeri çizimini ve Holman'm krokisini yanına almıştı ama, cesetlerin nerede bulunduğunu anlamak için bu çizimlere ihtiyacı yoktu. Köprünün altında kalan beton zeminde, dört adet parlak ve çarpık şekil göze çarpıyordu. Şekillerin her biri etrafı çevreleyen betondan daha parlak ve daha temizdi. Daima öyle olurdu. Cesetlerin kaldırılmasından ve polisin olay yerini boşaltmasından sonra, tehlikeli madde ekipleri bölgeyi dezenfekte ederdi. Pollard onları çalışırken görmüşü. Kan, emici zerreciklerle emildikten sonra doku kalıntılarının ortadan kalkması için vakumlanarak özel konteynırlara alınıyordu. Kirlenen bölgele-re dezenfektan püskürtülüyor ve bu işlemin ardından, suç mahalli yüksek basınçlı buharla yıkanarak temizleniyordu. Artık aradan bir haftadan fazla bir süre geçmiş olmasına karşın her adamın öldüğü yer parlak bir hayalet gibi ışıldıyordu. Pollard Holman'ın bunların ne olduklarını bilip bilmediğini merak etti. Temiz yerlere basmadan, dikkatle etraflarından dolaştı.

Pollard cesetlerin kaldırıldığı yerlerin arasında durup dikkatle servis rampasına baktı. Rampa yaklaşık olarak yetmiş beş metre ilerideydi ve eğim yaparak doğruca Pollard'ın bulunduğu yere iniyordu. Pollard rampayı net olarak görebiliyordu ama, bunun ancak gün ışığında ve park etmiş arabalar olmaması

halinde mümkün olabileceğini de biliyordu. Açık karanlıkta genellikle değışirdi.

Arabaların konumunu belirtecek herhangi bir işaret kalmadığı için Pollard *Times*'da çıkan haritayı açtı. Üç araba köprü-nün altında, nehirle doğu kolonları arasında dağınık bir üçgen oluşturacak şekilde çizilmişti. Üçgenin tepesinde yer alan araba köprü-nün kuzey kısmında duruyordu. Üçgenin solundaki araba, tümüyle köprü-nün altındaydı ve son araba, geriye doğru bir açı oluşturarak, üçgenin tabanının sağ tarafının biraz doğusunda kalmıştı. Cesetler çizimde arabalara ve kolonlara göre yerleştirilmiş ve adlarıyla belirtilmişti.

Mellon ve Ash, Ash'in, üçgenin tepesinde görülen devriye arabasının arkasındaydılar. Arabanın bagajında altılık bir Teca-te kutusu bulunmuştu ve dört şişesi kayıptı. Fowler'm arabası üçgenin sol alt köşesindeydi; köprü-nün tamamen altındaydı ve nehre en yakın olan arabaydı. Cesedi sağ ön çamurluğuna yakın bir yerde gösterilmişti. Richard Holman'ın arabası üçgenin sağ alt köşesini oluşturmuştu ve cesedi arabasıyla Fowler'in arasında bulunmuştu. Pollard, arabalarını, diğerlerine park yeri bırakacak şekilde köprü-nün kuzey tarafında park etmiş olmalarından dolayı ilk önce Mellon ve Ash'in geldiklerine karar verdi. Büyük bir olasılıkla ikinci olarak Fowler, son olarak da Holman gelmişti.

Pollard haritayı katlayıp bir kenara koydu. Betondaki buharla yıkanmış dört izi inceledi. Artık bir sayfada yer alan çizimler olmaktan çıkmış, solmakta olan anılar halini almışlardı -Mellon ve Ash birlikte, Richard Holman kolona en yakın pozisyonda. Pollard Fowler'in yanında duruyordu. Uzaklaşarak arabaları ve vuruldukları anda insanların nasıl durduklarını gözünün önünde canlandırmaya çalıştı. Eğer dört adam konuşuyorlardıysa, hem Fowler'in, hem de Holman'm sırtları rampaya dönük olmalıydı. Fowler muhtemelen sağ çamurluğa oturmuştu. Holman arabasının üzerine eğilmiş olabilirdi ama, Pollard emin değildi. İki durumda da rampaya arkalarını vermişler

ve birinin yaklaşmakta olduğunu görmemişlerdi. Ateş eden kişi arkalarından yaklaşmıştı.

Pollard Mellon ve Ash'in yanına gitti. Arabanın park edildiği yerde durdu. Yüzleri güneye, Fovvler'a dönüktü. Pollard kendisini arabasına eğilmiş, bira içerken gözünün önüne getirdi. Mellon ve Ash platformu net olarak görebiliyorlardı.

Pollard kolonların etrafından dolaşmak için olduğu yerden uzaklaştı. Kuzeyden gelen başka bir yol olup olmadığını görmek istiyordu ama, duvarlar Dördüncü Cadde Köprüsü ve ötesine kadar uzanan birer engel oluşturuyordu. Kapı zincir şangırtısına benzeyen bir ses çıkararak tıngırdadığında Pollard hâlâ kuzey yönünü inceliyordu. Köprü'nün altına doğru yürüdü ve Holman'ın rampadan aşağı indiğini gördü. Pollard şaşırmıştı. Köprüye geleceğini Holman'a söylememişti ve onun geleceğini tahmin etmiyordu. Pollard kapının sesini duymuş olduğunu fark ettiğinde Holman'ın orada ne aradığını merak etti. Kumlu beton yüzeyde Holman'ın ayakkabılarından çıkan sesi duydu. Holman bir futbol sahasının yarısı kadar uzaktaydı ama, Pollard onun yürüdüğünü duymuş ve bunun nedenini anlamıştı. Birer kule gibi yükselen duvarlar sesi de tıpkı suyu engelledikleri gibi engelliyor ve nehrin akışını yönlendirdikleri gibi sesi de yönlendiriyorlardı.

Pollard Holman'ın yaklaşmasını seyretti ama, o gelene kadar herhangi bir şey söylemedi ve Holman yanına vardığında ona uzman görüşünü bildirdi.

“Sen haklıydın, Holman. Benim senin geldiğini duyduğum gibi, onlar da geleni duymuşlardı. Kendilerini öldüren kişiyi tanıyorlardı.”

Holman dikkatle rampaya baktı.

“Burada indiğinde, geleni görebileceğin başka bir yol yok. Ve geceler daha sessiz olur.”

Pollard kollarını kavuşturdu; midesi bulanmıştı. Sorun buydu -başka bir açıklaması olamazdı, ama polis aksini savunmuştu.

HOLMAN sözünü kestiğinde Pollard hâlâ bunun ne anlama geldiğini düşünüyordu. Holman sinirli görünüyordu.

“Dinle, burada fazla zaman harcamamalıyız. Yükleme platformlarındaki adamlar polis çağırabilirler.”

“Burada olacağımı nereden biliyordun?”

“Bilmiyordum. Sen rampadan aşağı inerken ben köprüdedim. Senin tellerden atladığını gördüm.”

“Daha önce buraya gelmiş miydin?”

“Olaydan beri buraya defalarca geldim. Haydi, dönelim. Ben de seni arayacaktım...”

“Bekle bir dakika, Holman. Buraya gece de geldin mi?”

Holman köprüünün ışıkla ikiye ayrılan gölgesinin ucunda durdu.

“Evet, iki ya da üç kez.”

“Gecenin o saatinde ışık nasıl oluyor?”

“Öldürüldükleri gece parçalı bulutluydu ve neredeyse dolu-nay vardı. Hava durumunu kontrol etmişim. Gazete bile okuyabilirdin.”

Holman yine kapıya doğru döndü.

“Gitsek iyi olur. Burada olduğun için tutuklanabilirsin.”

“Sen de.”

“Ben daha önce de tutuklanmışım. Senin hoşuna gitmeyecektir.”

“Holman, eğer kapıda beklemek istersen, git. Ben burada ne olduğumu çözmeye çalışıyorum.”

Holman gitmedi ama, kalmaktan mutluluk duymadığı da açıkça belli oluyordu. Pollard cinayet mahallinin etrafını dolaşarak öldürüldükleri gece polisleri ve arabaları gözünde canlandırmaya çalıştı. Bir mağazanın vitrinindeki mankenler gibi pozisyonlarını değiştirerek her defasında rampaya bakmak için döndü. Bazı belirgin ipuçlarını kaçırmış olabileceğini düşünerek hayalinde arabaları yeniden düzenledi.

Holman, “Neyi çözmeye çalışıyorsun?” dedi.

“Katili görmelerinin bir yolu olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.”

“Onu gördüler. Onu gördüklerini sen söyledin.”

Pollard kanalın ucuna gitti ve dikkatle suya baktı. Derinliği yaklaşık altmış santimetre olan kanal dikdörtgen biçimindeydi ve dibinde mide bulandırıcı bir akıntı vardı. Ateş eden kişi, eğer polisleri ne zaman ve nerede beklemesi gerektiğini biliyorsa orada veya kolonlardan birinin arkasında saklanmış olabilirdi ama, iki olasılık da saçmaydı. Pollard çözüme yaklaştığını biliyordu. Bir araştırmanın en önemli kurallarından biri, en basit açıklamanın, en yüksek ihtimal olmasıydı. Katilin bekledikten sonra bir ninja gibi köprüden aşağı atlamış olması artık pek mümkün gözüküyordu.

Holman, “Beni dinliyor musun?” dedi.

“Düşünüyorum.”

“Dinlemelisin. Bu sabah raporları almak için Liz’e gittim ama, polisler benden önce davranmışlar. Richie’nin masasını boşaltmışlar. Raporları almışlar.”

Pollard şaşırarak arkasına döndü.

“Raporların onda olduğunu nereden biliyorlarmış?”

“Raporlar için gidip gitmediklerini bilmiyorum ama, Liz’ni bana yardım ettiğinden haberleri vardı. Olayı ben oraya gittiğim

için Richie'nin eşyalarını aramak zorunda kalmışlar gibi göstermişler -sanki benim ne yaptığımı öğrenmek için. Belki de raporları o zaman görmüştür."

"Kim?"

"Sana sözünü ettiğim şu dedektif. Random."

"Özel timi yöneten cinayet dedektifi Random mı?"

"Evet. Ben giderken, Random ve üç adam üzerime geldiler. Bana Maria Juarez'in kaybolduğunu söylediler ve bu yüzden beni suçladılar ama, bana bulaşmalarının nedeninin bu olduğunu sanmıyorum. Mike Fowler'm karısını görmeye gittiğimizi biliyorlardı ve bu hoşlarına gitmemiş. Senden bahsetmediler ama beni biliyorlardı."

Ondan haberlerinin olup olmaması Pollard'ın umurunda bile değildi ama, bir cinayet dedektifinin Marchenko ve Parsons'la ilgili soygun raporlarını neden aldığını merak etti. April'in bahsettiği eş raporlar yukarısı tarafından sistemden silindiği için bunların Özel Hırsızlık Birimi'nden temin edilmesi imkânsızdı.

Pollard yanıtı bildiğinin farkındaydı ama yine de sordu.

"Mellon ya da Ash'in ailesiyle konuşma fırsatı bulabildin mi?"

"Liz'in yanından ayrıldıktan sonra telefon ettim fakat benimle konuşmadılar. Random onları çoktan ziyaret etmiş. Bana bundan böyle Liz'i rahatsız etmememi söyledi. O Richie'nin karısı ve Random ondan uzak durmam için beni uyardı."

Pollard, "O raporlarda yazılanları görmek istiyorum," dedi.

"Raporları götürmüşler."

"Raporları o nedenle görmek istiyorum. Liz Perşembe gecesiyle ilgili ne dedi?"

Pollard yine başlangıç noktasında dolaşmaya başladı ve Holman'ın cevap vermediğini fark etti.

"Ona Perşembe gecesini sormayı unuttun mu?"

"Richie'nin arabasının zemininin toprak ve otla kirlenmiş olduğunu söyledi."

"Yani Richard Fou/ler'la birlikteydi."

"Sanırım. Sence buraya mı gelmişlerdi?"

Pollard nehir konusunu düşünmüş ve bu olasılığı elemişti.

“Burada çimen yok ve çamur da çok az, Holman. Suyu atlamış ve çamurda yürümüş olsalar bile, Fovvler’in çizmelerinde gördüğümüz kadar çamur ve ota bulaşmazlardı.”

Pollard yine dikkatle rampaya, sonra da Holman’a baktı. Holman durduğu yerde, köprünün gölgesiyle tamamen ikiye bölünmüş durumdaydı. Yarıları aydınlıkta, yarıları karanlıkta kalmıştı.

“Holman, sen ve ben Sherlock -lanet olası- Holmes değiliz. Biz burada cinayet mahallindeyiz ve katilin görülmeden yaklaşamayacağı çok açık. Katil burada saklanmamıştı ve onları beklemiyordu -o rampadan aşağı indi, buraya geldi ve onları vurdu. Bu acemi dedektif işi. Fowler, oğlun, Mellon ve Ash -katilin yaklaşmasına izin verdiler.”

“Biliyorum.”

“Mesele de bu. Bunu anlayabilenler yalnızca sen ve ben değiliz. Buraya gelen polisler de bunu anlamış olmalı. Juarez’in onlara pusu kurmadığını bilmelerine rağmen, basın açıklamalarında olayın böyle geliştiğini iddia ettiler. Yani; ya çok açık olan şeyi görmezden geliyor ve yalan söylüyorlar ya da bunu açıklayabilecek hafifletici bir etken var ama, ne olduğunu bilmiyorum.”

Holman gölgeye çekilince tamamen karanlıkta kalmıştı.

“Anlıyorum.”

Pollard onun anladığından emin değildi. Eğer hafifletici bir etken yoksa, polis burada olanlar hakkında yalan söylüyordu. Pollard raporları görene kadar buna inanmak istemiyordu. Hâlâ gazetelerde çıkan bir şeyin bunu anlamlı kılacağına inanıyordu.

Pollard, “Tamam, işte vardığımız nokta. Marchenko olayının tanık listesini gözden geçirdim ve oğlunla Fowler’in aradıkları numaralarla, tanıkların numaralarını karşılaştırdım. Kötü haber şu -Fowler iki defa Marchenko’nun annesini aramış.”

“Bu da onların soygunu araştırdıkları anlamına geliyor. Bu bize, onların bu araştırmayı resmî bir sıfatla mı, kendi adlarına mı yaptıklarını açıklamıyor. O kadınla konuşmalı ve Fowler’in ne istediğini öğrenmeliyiz.”

Holman bunu düşünür gibi oldu ama sonra başka tarafa baktı.

“Belki yarın. Bugün yapamam.”

Pollard saatine baktı ve kızgınlığın tıktısını duydu. Buradaydı, Holman’a yardım etmek için annesine karşı kendisini küçük düşürüyordu ve Holman kılını bile kıpırdatmıyordu.

Pollard, “Bu iş için her an zaman bulamam, Holman, bunu biliyorsun. Bugünü sana yardım etmeye ayırdım, onun için bugün bu işi halletmemiz için uygun bir gün.”

Holman kızardı ve dudakları gerildi. Bir şey söylemeye niyetlendi ama tekrar Pollard’a arkasını dönmeden önce dikkatle rampaya baktı. Pollard onun utanmış gibi göründüğünü düşündü.

Holman, “Gerçekten gerekenden fazlasını yapıyorsun. Bunu takdir ediyorum...” dedi.

“Öyleyse onu görmeye gidelim.”

“Gidip patronumu görmeliyim. Bir haftadır işe gitmedim ve adam bugün canıma okudu. Bana hakikaten iyi davranıyor ama, Random onu ziyaret etmiş. Bu işi kaybedemem, Ajan Pollard. İş kaybedersem özgürlüğümü tehlikeye atarım.”

Pollard Holman’ın kıvrandığını görünce ona sert davrandığı için kendisini çok kötü hissetti. Random’ın kısa süre önce oğlunu kaybetmiş olan bu zavallı herifin üzerine neden bu kadar gittiğini merak etti. Yine saatini kontrol etti ve saate böylesine köle olmakla budalalık ettiğini düşündü.

“Pekâlâ, Marchenko’nun annesini görmeye yarın gideriz. Raporları almamıza yardım edecek birini tanıyorum. Sanırım bugün o işi halledebilirim.”

Holman tekrar rampaya baktı.

“Gitmeliyiz. Başının derde girmesini istemiyorum.”

Geri dönerlerken ikisi de konuşmadı ama, sessizlikte ayak sesleri yüksek çıkıyordu. Her adımda Pollard’ın ölen dört polis için yapılan soruşturmaların yetersiz kaldığına olan inancı biraz daha artıyor ve gerçekleri öğrenmek istiyordu.

Pollard Dedektif Random'ı düşündü. Random Holman'ın bilgi kaynaklarını engelliyordu ve bu bir polis için kesinlikle akıllıca bir davranış değildi. Pollard kendi yürüttüğü soruşturmalarda düzinelerce gazeteci ve fazlasıyla endişeli aile bireyle-riyle uğraşmıştı ve onları engellemek yapılabilecek en kötü şey olurdu -olayı daima daha şiddetle kurcalarlardı. Pollard Random'm bunu bileceğini hissediyordu ama, bir şeyi fena halde korumak için riskleri göze almaya gönüllüydü.

Bu göze alınması tehlike yaratabilecek bir riskti. Pollard Random'ın neyi koruduğunu merak ediyordu ve öğrenmek için konuyu kurcalamaya devam edecekti.

POLLARD Holman'ı nehirde bıraktı ama, fazla uzağa gitmedi. Tekrar köprüyü geçtikten sonra, Alameda yi takip ederek, Pacific West Bankası'nın merkezinin bulunduğu Chinatown'a gitti. Pollard Random'm Richard Holman'ın evinde el koyduğu raporları görmenin tek yolu olduğuna inanıyordu ve eğer becerebilirse bunu Pacific West'te gerçekleştirebilirdi.

Pollard'da artık bankanın telefon numarası olmadığı için bilinmeyen numaraları aradı ve Pacific West'in santralına bağlandı.

Pollard, "Peter Williams hâlâ şirkette mi?" diye sordu.

Aradan dokuz yıl geçmişti ve Pollard Williams 'ın kendisini hatırlayacağını umuyordu.

"Evet, bayan. Ofisine bağlanmak ister misiniz?"

"Evet, lütfen."

Hatta ikinci bir ses duyuldu.

"Bay Williams'ın ofisi."

"Katherine Pollard'la görüşmek için müsait mi? FBI'dan Özel Ajan Pollard."

"Lütfen ayrılma, sorayım."

Pollard'ın Banka Timinde çalışırken yaptığı en dramatik baskın, daha sonra kimliklerinin Craig ve Jamison Bepko, kuzenleri Vartan Bepko ve suç ortakları Vlad Stepankutza olduğu açıklanan dört Ukraynalıdan oluşan Cephe Haydutları na

yaptıkları baskındı. Leeds kiloları nedeniyle Cephe Haydutlarını kendi adlarıyla isimlendirmişti; en zayıfları Vartan Bepko yüz otuz iki kilo; Stepankutza tam yüz kırk, Craig ve Jamison Bepko kardeşler de yüz elli sekiz ve yüz elli dokuz kilo çekiyorlardı. Cephe Haydutları iki haftalık bir dönemde Pacific West'in on altı şubesini soymuştu ve az kalsın Pacific West'in iflasına yol açıyordu.

Cephe Haydutları dörtlüsü takım olarak çalışan iki ortaktan meydana gelmişti. Bankaya beraber giriyorlar, gişe işlemleri kuyruğuna giriyorlar ve diğer müşterileri korkutarak kuyruktan çıkarıyorlardı. Etten bir duvar örmek için toplu olarak boş olan gişeye gidiyor ve isteklerini bildiriyorlardı. Cephe Haydutları diğer soyguncular gibi fısıldamaz veya not iletmezdi; onlar bağırlar, küfür ederler, genellikle veznedarları kollarından yakalar ve yumruklarlardı. Görünüşe bakılırsa herkesin bankanın soyulduğunu anlaması umurlarında değildi. Adamların her biri kendi payına düşen veznedarı soyar ve asla kasa dairesine girmeye teşebbüs etmezlerdi. Parayı aldıklarında karşılırlarına çıkan müşterileri ve banka çalışanlarını yumruklayarak ve tekmeleyerek grup halinde kaçarlardı. Cephe Haydutları işe ilk başladıkları gün, Pacific West'in dört şubesini soymuştu. Üç gün sonra üç şubeyi daha soymuşlardı. Soygunlar iki hafta boyunca devam etti ve her gece haberlerde verilen bir dehşet halini alarak, yalnızca kırk iki şubesi bulunan bölgesel bir zincir olan Pacific West için bir halkla ilişkiler kâbusuna dönüştü.

Leeds ilk soygunların ardından olayı Pollard'a vermişti. İkinci grup soygunlardan sonra Pollard soyguncuların kimliğini nasıl belirleyeceği ve olayı nasıl çözeceği konusunda iyi bir saptama yapmıştı. Öncelikle adamlar yalnızca Pacific West'i soyuyorlardı. Bu durum Pacific West'ie bir bağlantıları olduğunu gösteriyordu ve büyük bir ihtimalle bir intikam söz konusuydu -yalnızca para çalmakla kalmıyorlar, Pacific West'e zarar vermeye de çalışıyorlardı. İkinci olarak da Pacific West elemanları, paraya benzeyen patlayıcı boya torbalarını çalınan paraların arasına koyma konusunda eğitimliydi. Cephe

Haydutları veznelerden ayrılmadan önce bu boya torbalarını fark ediyor ve başarıyla imha ediyorlardı. Üçüncü olarak da Cephe Haydutları vezneye vardktan ve parayı istedikten sonra bankada asla iki dakikadan fazla kalmıyorlardı. Pollard Pacific West'in akıllı çalışanlarından birinin bu heriflere boya torbalarını ve İki Dakika Kuralı nı öğrettiğine inanmıştı. İntikam olasılığı nedeniyle de Pacific West'in mutsuz elemanlarını gözlemlemeye koyulmuştu. Cephe Haydutları 'ran on beş ve on altıncı soygunlarına teşebbüs ettikleri günün sabahı Pollard ve April Sanders, Pacific West'in Glendale şubesinden kısa süre önce kovulan müdür yardımcısı Kanka Dubrov'u sorgulamışlardı. Pollard ve Sanders'ın işkenceye veya doğruluk serumuna başvurmalarına gerek kalmamıştı; kimliklerini çıkartıp, Bayan Dubrov'a geçen soygunlarla ilgili soru sormak istediklerini söyledikleri anda, kadın gözyaşlarına boğulmuştu. Vlad Stepankutza kadının oğluydu.

O günün ilerleyen saatlerinde Stepankutza ve ortakları eve geldiklerinde Pollard, Sanders ve üç LAPD dedektifiyle tutuklamaların gerçekleştirilmesine yardımcı olmak üzere görevlendirilen SWAT Taktik Timi tarafından karşılanmışlardı. Pacific West'in genel müdürü ve operasyon şefi Peter Williams Pollard'a, West Bankası Yılın Övgüye Değer Hizmet Ödülü'nü sunmuştu.

"Ben Peter, Katherine, sen misin?"

Sesi Katherine aradığı için memnun gibi çıkıyordu.

"Ta kendisi. Hatırlayacağından emin değildim."

"Az kalsın beni iflas ettirecek olan o iri kıyım canavarları iyi hatırlıyorum. Sen o herifleri enseledikten sonra, sana ne lakap taktığımızı biliyor muydun? Müthiş Katil Kat."

Pollard mükemmel, diye düşündü.

"Peter, beş dakikanı almak zorundayım. Şu anda Chintown'dayım. Bana zaman ayırabilir misin?"

"Hemen mi?"

"Evet."

"Konunun ne olduğunu sorabilir miyim?"

“Marchenko ve Parsons. Seninle onlar hakkında konuşmalıyım ama, bunu yüz yüze yapmayı tercih ederim. Uzun sürmez.”

VWilliams’ın dikkati bir an için dağılmış gibi olunca, Pollard onun, kendisiyle görüşmek için takviminde yer açtığını umdu.

“Elbette, Katherine. Bunu yapabilirim. Ne zaman burada olabilirsin?”

“Beş dakika sonra.”

Pollard arabasını binanın yanındaki otoparka çekip en üst kata çıkmak için asansöre bindi. Williams’da hâlâ FBI’da çalışıyormuş gibi bir izlenim bıraktığı için huzursuz ve sinirliydi. Pollard yalan söylemekten hoşlanmazdı ama, doğruyu söylemeye cesaret edememişti. Williams onu geri çevirirse Random’ın saklamaya çalıştığı raporları görebilmek için başka bir umudu olmayacaktı.

Pollard asansörden çıktığında Williams’ın terfi etmiş olduğunu anladı. Parlak bir isim levhası, onun başkan ve CEO olduğunu gösteriyordu. Pollard şanslı olduğunu düşündü -yalan söyleyecekse patrona da yalan söyleyebilirdi.

Peter Williams ellili yaşların sonlarında, kısa boylu, kel, zinde, tenisçilerin ten rengine sahip bir adamdı. Pollard’ı görmekten gerçekten mutlu olmuş gibiydi ve onu, Los Angeles Koyu’nun nefes kesici manzarasını gözler önüne seren ofisine götürdü. Peter masasına oturmadı. Pollard’ı çerçeveli fotoğraflar ve plaketlerle dolu bir duvara götürdü. Sağ üstte duran fotoğrafı gösterdi.

“Gördün mü? Oradasın.”

Dokuz yıl önce Peter Pollard’a Pacific West Bankası Yılın Övgüye Değer Hizmet Ödülünü sunarken çekilen bir fotoğrafı. Pollard fotoğrafta çok daha genç görüldüğünü düşündü. Ve daha zayıf.

Peter Pollard’a kanepede yer gösterdi, kendisi de deri koltuğa oturdu.

"Pekâlâ, Ajan. Aradan o kadar zaman geçtikten sonra Müt-hiş Katil Kat için ne yapabilirim?"

“Artık FBI’da çalışmıyorum. Bu nedenle yardımına ihtiyacım var.”

Peter biraz gerildiği için Pollard ona en can alıcı gülümsemesiyle gülümsedi.

“Ben kredi almaktan bahsetmiyorum. Öyle bir şey değil.”

Peter güldü.

“Kredi almak kolaydır. Ne yapabilirim?”

“Güvenlik uzmanı olarak özel müteahhitlerle görüşmeler yapıyorum. Marchenko ve Parsons ele geçirilenler arasında en yüksek profile sahip olan takım ve bu adamlarla ilgili her şeyi bilmeliyim.”

Peter aynı fikirdeydi ve başıyla onaylıyordu.

“Bizi iki kere soydular.”

“Doğru. Sizi dördüncü ve yedinci soygunlarında soydular, on üç soygunda iki kere.”

“Kahrolası hayvanlar.”

“Ayrıntılı hikâyelerine ihtiyacım var, ama LAPD dosyalarını bir siville paylaşmaz.”

“Ama sen FBI ajanıydın.”

“Onların açısından baktığımda anlayabiliyorum. İnce eleyip sık dokumak zorundalar. Feeb daha da beterdir. Leeds bir ajanın özel sektöre geçmesinden nefret eder. Bizleri hain olarak görür. Ama hainlik olsun olmasın, benim yetiştirmem gereken iki çocuğum var ve bu işi istiyorum. Eğer bana yardımcı olabilirsen minnettar kalırım.”

Pollard çocuklarının refahının Peter’m iş birliğine bağlı olduğunu belirten ince imayla iyi bir iş yapmış olduğunu düşündü. Önemli bankaların ve banka zincirlerinin çoğunun, banka soyguncularının kimliklerini belirlemek, yerlerini saptamak ve tutuklamak ve hatta ilerideki soygunları önlemek ve ertelemek için yetkililerle el ele çalışan kendilerine ait güvenlik ofisleri vardı. O açıdan bakıldığında bankalar ve yetkililer, ilk soygunla başlayan ve süregelen gelişimle ilgili bilgileri açıkça paylaşırlardı. İki veya altı ya da dokuz numaralı soygun sırasında öğrenilenler, polisin on altıncı soygunda soyguncuları yakalamasına

yardımcı olurdu. Pollard sürecin bir parçası olduğu için bunu iyi biliyordu. Gelişmeler yaşanırken Pacific West'in güvenlik ofisi büyük bir olasılıkla LAPD'nin ayrıntı raporlarının her bölümünü kopyalamıştı. Bunlar kapsamlı olmayabilirdi ama kısaltılmış halde bile olsa, bazılarını bulabilirdi.

Peter kaşlarını çatınca Pollard onun durumu değerlendirdiğini tahmin etti.

“Bu acentelerle güvenlik sözleşmemiz olduğunu biliyorsun.”

“Biliyorum. Ben Cephe Haydutları'nın profilini çıkartırken sen benim için bazı formları imzalamıştın ve ben de görüşmelerimizin özetlerini paylaşmıştım.”

“O raporlar bizim dahili kullanımımız için ve sadece bize ait.”

“Eğer o raporları güvenlik ofisinizde okumamı istersen önemli değil. Binadan çıkmamış olurlar.”

Pollard gözlerini bir süre Peter'dan ayırmadı, sonra da Müt-hiş Katil Kat fotoğrafına çevirdi. Tekrar Peter'a bakmadan önce birkaç saniye fotoğrafa baktı.

“Ve eğer benim bir gizlilik sözleşmesi imzalamamı istersen memnuniyetle imzalarım.”

Pollard bakışlarını Peter'den ayırmayarak bekledi.

“Bilmiyorum, Katherine.”

Pollard bütün çabalarının boşa çıkacağını hissetti ve aniden Peter'ın izin almak için LAPD'yi arayabileceğinden korktu. Bankanın güvenlik ofisi, hırsızlık masası dedektifleri ve FBI ajanlarıyla hemen her gün temas ediyordu. Özel Hırsızlık Birimi'ndeki dedektifler, Pollard'ı reddettikten sonra onun araştırma yaptığını öğrenirlerse mahvolurdu.

Yine fotoğrafı inceledikten sonra nihaî atışını yaptı.

“O piçler iki sene sonra çıkacaklar.”

Peter'in yorum anlamına gelmeyen bir tavırla omuzlarını silkmesi hiç de umut verici değildi.

“Sana ne yapacağımı söyleyeyim. Asistanıma irtibat bilgilerini bırak. Bu konuyu düşünmeme izin ver. Seninle temasa geçerim.”

Peter ayağa kalktığında Pollard da onunla birlikte ayağa kalktı. Aklına söyleyebileceği başka bir şey gelmiyordu. Peter Pollard'ı geçirdi. Pollard bilgilerini bıraktıktan sonra asansörde tek başına aşağı inerken kendisini çuvallamış bir süpürge satıcısı gibi hissetti.

Pollard referanslarını özlüyordu -onun FBI ajanı olduğunu belirten rozetini ve görev kartını. O referanslar Pollard'a sorular sormak ve yanıtlarını istemek için gereken ağırlığı ve yetkiyi sağlıyordu. Pollard som sormak için hiçbir kapıyı çalmaktan kaçınmamış ve çoğunlukla da cevapları almıştı. Süpürge satıcısından da beter hissediyordu. Bir lokantadan şeker paketlerini çalan bir uçkağıtçı gibi hissediyordu. Hiçbir şey gibi hissediyordu.

Pollard çocuklarına akşam yemeği hazırlamak için Simi Valley'e döndü.

HOLMAN Pollard'ın nehirde ayrılmayı göğsünde bir uyuşmayla seyretti. Onu köprüde altında görmesindeki gerçek nedeni söylememiştir. Holman aslında Chee'nin dükkânına gidiyordu. Ve köprüye birkaç defa geldiğini söylerken de yalan söylemişti. Holman dönüp dolaşıp buraya neredeyse yirmi-otuz kere gelmişti. Gündüzleri defalarca, geceleri de iki ya da üç kez kendini burada buluyordu; bazen de sanki direksiyon başında uyuyakalmış ve araba kendiliğinden gelmiş gibi... Her gelişinde tellerin üzerinden atlamıyordu. Çoğunlukla köprüyü durmadan geçiyor, bazen de arabayı park ediyor ve dezenfekte edilmiş o korkunç izleri mümkün olan her açıdan görebilmek için bariyerlerden aşağı sarkıyordu. Holman bu ziyaretlerle ilgili gerçekleri, o parlak ışıklar altında yaşadığı korkunç anları Pollard'a anlatmamıştı ve hiç kimseye de anlatamayacağını farkındaydı.

Holman Pollard'la konuştukları her şeyi iyice düşündü ve Chee'ye gitmemeye karar verdi. Chee'yle konuşmaya ihtiyacı vardı ama onu bu olayın dışında tutmak istiyordu.

Culver City'ye döndü ve Chee'yi cep telefonundan aradı.

“Dostum! N'aber, kardeşim? Arabayı beğendin mi?”

“Keşke senin çocukları yaşlı adama göndermeseydin. Bu benim için iyi olmadı.”

“Dostum, lütfen! Orospu çocuğu öyle bir polis mıknatısı için sana günde yirmi dolarlık fatura çıkarıyordu, senin durumdaki bir adama! O ne yaptığını iyi biliyordu, kardeşim -öyle devam etmesine izin veremezdim.”

“O yaşlı bir adam, Chee. Biz bir anlaşma yapmıştık. Nele-ri göze aldığımı biliyordum.”

“O boktan şeye ceza kesilmiş olduğunu biliyor muydun?”

“Hayır, mesele o değil...”

“Ne yapmamı istiyorsun, ona çiçek mi yollayayım? Belki üzerinde ‘Özür dilerim’ yazan bir notla?”

“Hayır, ama...”

Holman hiçbir yere varamayacağını farkındaydı ve konuyu açtığı için pişman olmuştu. Konuşacağı daha önemli şeyler vardı.

“Bak, senden bir şey yapmanı istemiyorum. Sanırım yalnızca bunu söylemek istedim. İyi niyetli olduğunu biliyorum.”

“Ben senin arkanı kolluyorum, kardeşim, bunu asla unutma.”

“Şu diğer konu, Maria Juarez’in ortadan kaybolduğunu duydum.”

“Kuzenlerinin yanından ayrılmış mı?”

“Evet. Polisler arama emri çıkartmışlar ve o kaçtığı için şimdi beni suçluyorlar. Araştırabilir misin?”

“Ne olursa, kardeşim. Bakalım ne yapabilirim. Başka bir şey lazım mı?”

Holman’a başka bir şey daha lazımdı ama Chee’den değil.

“Bir şey daha. Bugün polisler Juarez konusu için yolumu kestiler. Seninle konuştular mı?”

“Polisler benimle neden konuşsunlar?”

Holman Random’ın Chee’den adıyla bahsettiğini anlattı. Chee bir an sustuktan sonra tekrar konuştuğunda sesi sakın çıkmıştı.

“Bu hoşuma gitmedi, kardeşim.”

“Benim de hoşuma gitmedi. Beni takip mi ediyorlar, yoksa odamdaki telefonu mu dinliyorlar bilmiyorum ama, beni artık o telefonda arama. Yalnızca cep telefonundan ara.”

Holman telefonu kapatıp sessizce şehre doğru yol aldı. Dördüncü Cadde Köprüsü'nden Sanayi Şehri'ne gitmesi neredeyse yarım saat sürmüştü. Gün sonunda, insanların işten çıktığı saatte trafik daima yoğun olurdu. Holman geç kalacağı için endişeliydi ama, iş çıkışından birkaç dakika önce tabela şirketine vardı.

Holman otoparka girmede; Tony Gilbert'ı görmeye niyeti yoktu. Sokağın karşısındaki kırmızı bölgede park etti ve arabada kalarak saatin beş olmasını bekledi. Mesai saat beşte sona eriyordu.

Holman babasının saatinin ilerlemeyen kollarına baktı. Belki saati takmasının nedeni buydu -zamanın anlamı yoktu. Kuvanda tablosundaki saate baktı ve dakikaların tıkırdarak geçmesini izledi.

Saat tam beşte kadınlar ve erkekler baskı tesislerinden çıktılar ve sırayla otoparka gelerek arabalarına gittiler. Holman Tony Gilbert'ın Cadillac'a, İdarî ofiste çalışan iki kızın da Jetta'ya bindiklerini gördü. Holman üç dakika sonra binadan çıkan Pitchess'in, Perry'nin hurdası kadar berbat durumda bir Dodge Charger'a binmesini izledi.

Pitchess otoparktan çıkana kadar bekledi ve arada birkaç araba mesafe bırakarak trafiğe karıştı. Baskı tesislerinden hiç kimsenin etrafta olmadığından emin olana kadar yaklaşık bir buçuk kilometre boyunca Charger'ı takip etti. Gazlayarak öndeki arabaların yanından geçti ve manevra yaparak Pitchess'in hemen arkasına girdi.

Holman korna çaldı ve Pitchess'in bakışlarının dikiz aynasına gittiğini gördü, ama Pitchess arabayı sürmeye devam etti.

Holman tekrar korna çaldı ve Pitchess baktığında ona kenara çekmesini işaret etti.

Pitchess mesajı aldı ve Safeıvay otoparkına girdi. Girişe yakın bir yerde durdu, fakat arabasından inmedi. Holman orospu çocuğunun muhtemelen korktuğunu düşündü.

Pitchess'in arkasında park etti, arabadan indi ve ileri doğru yürüdü. Holman yaklaşıırken Pitchess'in camı indi.

Holman, “Bana bir tabanca bulabilir misin?” dedi.

“Seni tekrar göreceğimi biliyordum.”

“Bana tabanca bulabilir misin, bulamaz mısın?”

“Paran var mı?”

“Evet.”

“O zaman ne istersen. Bin.”

Holman yolcu tarafına gidip arabaya bindi.

HOLMAN o gece eve döndüğünde Perry'nin her zamanki park yeri boştu. Hurda gitmişti.

Holman pencerenin dışındaki klima ünitesinden akan sudan kaçarak her zaman olduğu gibi ön kapıdan içeri girdi. Perry hâlâ masasındaydı, ayaklarını kaldırmış dergi okuyordu.

Holman konuşmadan hemen merdivene gitti ama Perry yüzünde koca bir gülümsemeyle dergiyi masanın üzerine koydu.

“Selam, o çocuklar bugün yine geldiler. Onları gerçekten korkutmuş olmalısın, Holman. Teşekkürler.”

“Güzel. İşe yaradığına sevindim.”

Holman o anda bunları dinlemek istemiyordu. Yukarı çıkmak istediği için yürümeye devam etti ama Perry ayağa fırladı.

“Hey, bekle -orada dur. Torbada ne var, akşam yemeğin mi?”

Holman durdu ama kâğıt Safeway torbasını önemsizmiş gibi yanında tuttu.

“Evet. Perry, dinle, hava soğuyor.”

Perry dergiyi bir kenara itti ve o kadar kocaman gülümsedi ki aralanan dudakları diş etlerini meydana çıkardı.

“Eğer yemekte birkaç bira falan içmek istersen evimde var. Yemeği birlikte yiyebiliriz.”

Holman kabalaşmak ve Perry'yle samimi olmak istemediği için tereddüt etti. Torbayı yukarı çıkarmak istiyordu.

“Biraz erişte ve et kaldı. Çoğunu yedim.”

“Tamam, yine de bira içebiliriz.”

“Ben içmiyorum, unuttun mu?”

“Evet. Dinle, her ne yaptıysan, ben sana bunun için teşekkür etmek istiyorum. O çocuklar içeri girdiklerinde, aman Tanrım, bağırsaklarımı deşecekler diye düşündüm.”

Holman şimdi meraklanmıştı. Perry ne kadar çabuk anlatırsa odasına o kadar çabuk çıkabileceğinin farkındaydı.

“Geri geleceklerini bilmiyordum.”

“Şey, kahretsin, onlara bir şey söylemiş olmalısın. Mercury’nin gittiğini fark ettin mi?”

“Evet.”

“Benim için onaracaklar, bir çeşit özür olarak. Göçen yerleri çekiçe düzelterekler, farlarımı yiyen pası temizleyecek ve orospu çocuğunu boyayacaklar. Yeni gibi getireceklerini söylediler.”

“Bu gerçekten çok iyi, Perry.”

“Bu harika, Holman. Gerçekten minnettarım. Teşekkürler, dostum.”

“Önemli değil. Dinle, yukarı çıkmak istiyorum.”

“Tamam, ortak. Sadece bilmeni istedim. Bira konusunda fikrini değiştirirsen gel.”

“Tabii, Perry. Teşekkürler.”

Holman odasına çıktı ama, kapısını açık bıraktı. Üfleme sesini kesmek için klimayı kapatıp kapıya gitti. Perry’nin ön kapıyı kilitlediğini ve odasına gitmek için koridora yönelmeden önce lobide dolaşarak ışıkları kapattığını duydu. Holman Perry’nin kapısının kapandığını duyunca ayakkabılarını çıkardı. Sürünerek Perry’nin paspasları, sabunları ve temizlik malzemelerini sakladığı, koridorun sonundaki malzeme dolabına gitti. Holman birkaç kez pompa ve lavabo açıcı solüsyon aramak için dolabı karıştırmıştı.

Temizlik malzemelerinin yanı sıra, Holman duvarda, iki çivinin arasında dikdörtgen bir oyukta su vanasının olduğunu fark etmişti. Torbayı vananın altındaki oyuğa yerleştirdi. Tabancayı

arabasında veya odasında saklamak istemiyordu. Olayların akışına bakılırsa polisler odasını da arayacaklardı. O sabah arabasını aradıklarında bir şey bulsalar derhal federal hapishaneye dönerdi.

Holman dolabı kapatıp odasına döndü. Duş alamayacak kadar yorgundu. Lavaboda elinden geldiğince temizlendi ve klimayı açarak yatağına yattı.

Holman polislerin Richie'nin ölümüyle ilgili açıklamalarındaki belirsizlikleri ilk fark ettiğinde onların beceriksiz olduklarını düşünmüştü; ama şimdi komplo ve cinayetle karşı karşıya olduğuna inanıyordu. Eğer Richie ve arkadaşları kayıp olan on altı milyonu bulmaya çalışıyorlardıysa Holman o parayı arayanların yalnızca onlar olmadıklarından oldukça emindi. Ve kayıp para sır olduğundan, bu paranın varlığından haberdar olanlar da yalnızca polisler olabilirdi.

Holman on altı milyon nakdin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı ama edemedi. O zamana kadar bir defada sahip olduğu en yüksek miktar kırk iki bin papeldi. Parayı kaldırıp kaldıramayacağını, arabasına sığdırıp sığdıramayacağını merak etti. Bir adam bu kadar para için her şeyi yapabilirdi. Richie'nin öyle bir adam olup olmadığını merak etti ama, bunu düşünmek göğsünde öyle bir acıya yol açtı ki, düşüncelerini kovalamak zorunda kaldı.

Holman Katherine Pollard'a ve köprünün altında konuştuklarına döndü. Ondan hoşlanıyordu ve onu bu işe bulaştırdığı için kendisini kötü hissediyordu. Onu biraz daha iyi tanımak istediğini düşündü ama bundan ümitli değildi. Holman artık silahlıydı. O silahı kullanmak zorunda kalmamayı diledi, ancak, eğer hapishaneye dönmek anlamına bile gelse gerektiğinde kullanacaktı. Oğlunun katilini bulur bulmaz kullanacaktı.

POLLARD ertesi sabah Leyla Marchenko'ya gideceklerini söylemek için Holman'ı aradı. Bayan Marchenko Chinatoıv'n'dan pek de uzak olmayan Lincoln Heights'da yaşıyordu. Pollard, Holman'ı Union İstasyonu'ndan alacak ve beraber gideceklerdi.

Pollard, "Anlaşma şöyle, Holman -bu kadın polislerden nefret ediyor, onun için ona muhabir olduğumuzu söyledim," dedi.

"Ben muhabirler hakkında hiçbir şey bilmem."

"Bilecek ne var? Olay kadının polislerden nefret etmesi. Biz de içeri muhabirmiş gibi gireceğiz. Oğluyla ilgili soruşturmayı yürüten polislerin ona ne kadar kötü davrandıkları hakkında bir haber yaptığımızı söyledim. Bizimle konuşmayı kabul etmesinin nedeni bu."

"Şey, tamam."

"Bunu neden sen olmadan yapmıyorum ki? Seni yanımda sürüklemenin bir anlamı yok."

"Hayır, hayır -gelmek istiyorum."

Pollard bedava çalıştığı için Holman zaten kendisini yeterince kötü hissediyordu ve her şeyi onun üzerine yıktığını düşüncesini istemiyordu.

Holman kısa bir duş aldı ve dolaba gitmeden önce, Perry'nin kaldırımı suladığını duyana kadar bekledi. Bütün gece yatağında dönüp durmuş, silahı aldığı için pişman olmuştu.

Şimdi Pitchess onun silahı olduğunu biliyordu ve eğer sıkıştırılırsa Holman'ı ele vermekten çekinmeyecekti. Pitchess gibi adamlar daima köşeye kısırıldıkları için, Holman Pitchess'in de köşeye sıkıştırılacağından kesinlikle emindi. Bu yalnızca an meselesiydi.

Holman silahı sakladığı yeri gün ışığında kontrol etmek istedi. Su vanası ve açıktaki borular kalın bir toz tabakası ve örümcek ağlarıyla kaplıydı. Yani Perry veya başka birinin çivilerin arasına ulaşabilmesi imkânsızdı. Holman tatmin olmuştu. Eğer Pitchess onu ele verirse, her şeyi inkâr edecek ve polisler silahı bulmak zorunda kalacaklardı. Holman paspası ve süpürgeyi vananın önüne yerleştirip Pollard'la buluşmaya gitti.

Hapishaneden bir blok ötede olsa da, Holman Union İstasyonu'nu daima sevmişti. Stükoları, fayansları ve kemerleriyle istasyonun, şehrin Eski Batı'ya uzanan köklerini anımsatan İspanyolvari tarzını beğenirdi. Holman çocukken televizyonda western filmlerini seyretmeye bayılırdı ve bu, babasıyla beraber yaptıklarını hatırladığı tek şeydi. Babası Meksikalı adamlar Eski Batı kovboyları gibi giyindikleri için onu birkaç kez Olvera Caddesi'ne götürmüştü. Birlikte kovboyları seyretmişler, sonra da Union İstasyonu'ndaki trenleri seyretmeye gitmişlerdi. Los Angeles'ın doğum yerinde her şey birbirine uygun gibiydi -Olvera Caddesi, kovboylar ve eski bir İspanyol binasını andıran Union İstasyonu. Annesi Holman'ı oraya bir kez götürmüştü, yalnızca bir kez. Tavanları son derece yüksek olan yolcu terminaline gitmiş ve insanların beklediği uzun tahta sıralarda oturmuşlardı. Annesi ona kola ve Tootsie Pop almıştı. Holman beş veya altı yaşında falan olmalıydı. Annesi birkaç dakika sonra tuvalete giderken Holman'a orada beklemesini söylemişti. Aradan beş saat geçtiği halde annesi dönmediği için, Holman'ı istasyon görevlilerinden babası teslim almıştı. Annesi iki sene sonra öldüğünde babası Holman'a annesinin onu terk etmeye çalıştığını anlatmıştı. Bir trene binmiş ve cesaretini kaybetmeden önce Oxnard'a kadar gitmişti. Babası öyle açıklamıştı -cesaretini kaybedene kadar. Holman ona rağmen Union İstasyonu nu

severdi. Babasıyla televizyonda izlerken daima güzel gözüken Eski Batı'yı hatırlatırdı.

Holman arabayı yolcu terminalinin yanındaki otoparka bıraktı ve beklemek için ana girişe yöneldi. Pollard birkaç dakika sonra onu aldı ve birlikte Lincoln Heights'a gittiler. Yalnızca birkaç dakika uzaklıktaydı.

Anton Marchenko'nun annesi Main ve Broadway arasında, Chinatown a yakın, düşük gelirliilerin yaşadığı bir semtte oturuyordu. İnsanların parası olmadığı için küçük evler bakımsızdı. Kalabalık evlerde iki ya da üç kuşak bir arada, bazen de birden çok aile beraber yaşıyordu. Başka bir mahallede, buna benzer bir evde büyüyen Holman sokağın iç karartıcı olduğunu düşündü. Hırsızlık yaptığı günlerde böyle bir mahallede soygun yapmak zahmetine katlanmamıştı, çünkü böyle yerlerde çalınmaya değecek bir şey olmadığını biliyordu.

Pollard, "Tamam, şimdi dinle -kadın avazı çıktığı kadar bağırarak polislerin oğlunu nasıl öldürdüklerini anlatacak. Onun için dinlemek zorundayız. Konuyu Fowler'a benim getirmeme izin ver."

"Patron sensin."

Pollard arabanın arka koltuğuna uzanıp bir dosya aldı. Holman'ın kucağına koydu.

"Bunu sen taşı. İşte geldik, hemen sağda. Muhabir gibi davranmaya çalış."

Leyla Marchenko kısa boylu ve tıknaz bir kadındı. Ablak yüzü küçük gözlerini ve ince dudaklarını belirginleştiriyordu. Üzerinde kaba, siyah bir elbise ve ayağında tüylü terliklerle kapıyı af nişti. Holman kadının şüpheli görüldüğünü fark etti.

"Gazeteciler siz misiniz?"

Pollard, "Evet, doğru. Telefonda benimle konuşmuştunuz," dedi.

Holman, "Biz muhabiriz," dedi.

Pollard Holman'ı susturmak için gırtlığını temizledi ama, B?/an Marchenko kapıyı e\j ip onları içeri davet etti.

Bayan Marchenko'nun ufak salonu garaj satışlarından ve ikinci el eşya satan dükkânlardan alınmış lekeli mobilyalarla döşenmişti. Evinde klima yoktu. Odanın çeşitli yerlerine, bir yandan diğerine dönen ve sıcak havayı karıştıran üç tane elektrikli vantilatör konulmuştu. Güvenlik kafesi kırılmış ve pervaneleri sarkmış dördüncü bir vantilatör bir köşede çalışmadan duruyordu. Vantilatörler dışında ev Holman'a kendi eski evini hatırlattı; bundan rahatsız olmuştu. Küçük ve kapalı mekân hücreyi andırıyordu. Holman şimdiden gitmek istiyordu.

Bayan Marchenko ölü bir ağırlık gibi bir koltuğa çöktü. Pollard kanepeye, Holman da yanına oturdu.

Pollard, "Pekâlâ, Bayan Marchenko, size telefonda da söylediğim gibi, polislerin kötü davranışları hakkında bir haber yapacağız..."

Pollard'ın daha fazla bir şey söylemesine gerek kalmadan Bayan Marchenko kıpkırmızı oldu ve şikâyetlerine başladı.

"Kötü ve kabaydılar. Buraya geldiler ve ortalığı karıştırdılar-bana, yalnız ve yaşlı bir kadına. Yatak odamdaki lambayı kırdılar. Vantilatörümü kırdılar..."

Eliyle hareketsiz vantilatörü işaret etti.

"Buraya geldiler, evde dolaştılar ve ben yalnızdım. Tecavüze uğrayacağımı zannettim. Söylediklerinin hiçbirine inanmadım, hâlâ da inanmıyorum. Söyledikleri gibi Anton o soygunları yapmaya teşebbüs etmemişti, sonucusuna belki, ama diğerlerine karışmamıştı. Bütün olayları çözdüklerini söyleyebilmek için suçu Anton'a attılar. Onu öldürdüler. Televizyona çıkan o adam, onu öldürdüklerinde Anton'un teslim olmak üzere olduğunu söylemişti. Çok fazla güç kullandıklarını söyledi. Kendilerini temize çıkarmak için o korkunç yalanları söylediler. Şehri dava edeceğim. Onlara bunu ödeteceğim."

Yaşlı kadının gözleri de yüzüyle birlikte kızarmıştı ve Holman kendisini kırık vantilatöre bakarken buldu. Onun yaşadığı acıyı seyretmekten daha iyiydi.

"Max?"

"Ne?"

“Dosya? Dosyayı alabilir miyim, lütfen?”

Pollard elini uzatmış, dosyayı bekliyordu. Holman dosyayı uzattı. Pollard bir sayfa aldı ve Bayan Marchenko’ya verdi.

“Size bazı fotoğraflar göstermek istiyorum. Bu adamlardan herhangi birini tanıyor musunuz?”

“Kim bunlar?”

“Polis memurları. Bu memurlardan biri sizi görmeye gelmiş miydi?”

Pollard gazeteden Fowler, Richie ve diğerlerinin fotoğraflarını kesmiş ve sayfaya yapıştırmıştı. Holman bunun iyi bir fikir olduğunu ve kendisinin bunu akıl edemeyeceğini düşünmüştü.

Bayan Marchenko fotoğraflara dikkatle baktı ve parmağıyla Fowler’ın fotoğrafına vurdu.

“Belki bu. Üniformasız. Takım elbiseyle.”

Holman Pollard’a baktı ama, Pollard tepki vermedi. Holman bunun önemli bir an olduğunu farkındaydı. Fowler dedektif gibi davrandığı için sivil kıyafetlerle gelmişti. Üniformalı bir polis olduğu gerçeğini saklamış ve başka biriymiş gibi davranmıştı.

Pollard, “Ya diğerleri? İlk adamla bunlardan herhangi biri buraya gelmiş miydi ya da başka bir zaman?” dedi.

“Hayır. Onunla başka bir adam gelmişti, ama bunlardan biri değildi.”

Şimdi Pollard Holman’a bakıyordu, ama Holman omuzlarını silktili. Beşinci adamın kim olduğunu ve yaşlı kadının yanılıp yanılmadığını merak etmişti.

Holman, “Diğer adamın bu fotoğraflardakilerden biri olmadığından emin misiniz? Neden emin olmak için bir kere daha bakmıyorsunuz?” dedi.

Bayan Marchenko ’nun gözleri öfkeli birer çizgi halini aldı.

“Tekrar bakmama gerek yok. Başka bir adamdı, bunlardan biri değildi.”

Pollard gırtlığını temizleyip söze karıştı. Holman memnun olmuştu.

“Adını hatırlıyor musunuz?”

“O aşağılık heriflere dikkat etmedim. Bilmiyorum.”

“Sizce ne zaman buraya gelmişlerdi? Ne kadar önce?”

“Çok olmadı. İki hafta önceydi, sanırım. Neden onlar hakkında soru soruyorsunuz? Benim lambamı onlar kırmadılar. Diğerleri kırdı.”

Pollard fotoğrafları kaldırdı.

“Diğerlerinden daha iğrenç olan biri vardı diyelim, ama biz haberde herkese odaklanacağız.”

Holman Pollard m bu kadar iyi yalan söylemesinden etkilendi. Polislerde daha önce de fark ettiği bir beceriydi bu. Genellikle suçlulardan daha iyi yalan söylüyorlardı.

Pollard, “Ne istiyorlardı?” diye sordu.

“Allie hakkında bilgi edinmek istiyorlardı.”

“Peki Allie kim?”

“Anton’un kız arkadaşı.”

Holman’şaşırmış ve Pollard onun şaşırdığını anlamıştı. Gazeteler Marchenko ve Parsons’ı bir çift arkadaşsız, yalnızlığı seven kişi olarak tarif etmiş, hatta aralarında eşcinsel bir ilişki olduğunu ima etmişlerdi. Pollard sözlerine devam etmeden önce bir an dikkatle dosyaya baktı.

“Anton’un kız arkadaşı mı vardı?”

Yaşlı kadının yüzü sertleşti ve hafifçe öne eğildi.

“Bunları ben uyurmuyorum! Anton’un o kötü insanların söyledikleri gibi bir hanım evladı değildi. Pek çok genç adamın masrafları paylaşmak için bir ev arkadaşı olur. Çoğunun!”

“Bundan eminim, Bayan Marchenko. Onun gibi yakışıklı bir genç adam. Polisler Allie hakkında ne öğrenmek istiyorlardı?”

“Sadece sorular -Anton’un onu sık görüp görmediğini, nerede yaşadığını falan sordular, ama ben oğlumu öldüren o insanlara yardım etmeyeceğim. Onu tanıımıyordum gibi yaptım.”

“Yani polisler ondan bahsetmediniz?”

“Onlara Allie adındaki kızı tanımadığımı söyledim. O katillere yardımcı olmayacağım.”

“Yazı için onunla konuşmak istiyoruz, Bayan Marchenko. Bana onun telefon numarasını verebilir misiniz?”

“Numarayı bilmiyorum.”

“Sorun değil. Biz bulabiliriz. Soyadını biliyor musunuz?”

“Bunu ben uydurmadım. Anton burada televizyon seyredirken onu arardı. O kadar, o kadar iyi bir kızdı ki. Anton telefonu bana verdiğinde Allie gülerdi.”

Bayan Marchenko bir kez daha kızardı ve Holman onun, kendisine inanmalarını nasıl umutsuzca istediğini anladı. Oğlunun ölümüyle minnacık evinde kapana kısılmıştı, ayrıca hiç kimse onu dinlemiyordu ve üç aydır da dinlememişti, üstelik de yalnızdı. Holman kendisini o kadar kötü hissediyordu ki, fırlayıp kaçmak istedi ama, onun yerine gülümsedi ve sesinin yumuşak çıkması için çabaladı.

“Size inanıyoruz. Biz yalnızca kızla konuşmak istiyoruz. Onunla en son ne zaman konuşmuştunuz?”

“Anton’um öldürülmeden uzun zaman önce. Anton televizyon seyretmek için buraya gelirdi. Bazen onu arar ve telefonu bana uzatırdı, ‘al, Mama, kızım la konuş’ derdi.”

Pollard dudaklarını büzerek düşündü ve Bayan Marchenko’nun kanepesinin yanında duran telefona baktı.

“Eğer bize eski telefon faturalarınızı verebilerseniz, belki hangi numaranın Allie’ye ait olduğunu bulabiliriz. O zaman da, Dedektif Fovvler’ın ona da, size davrandığı kadar kötü davranıp davranmadığını öğrenebiliriz.”

Bayan Marchenko’nun yüzü aydınlandı.

“Bunun onları dava etmemde bana yararı olur mu?”

“Evet, bayan, sanırım olur.”

Bayan Marchenko koltuğundan kalktı ve sendeleyerek odadan çıktı.

Holman Pollard’a doğru eğildi ve fısıldadı.

“Bu beşinci adam da kim?”

“Bilmiyorum.”

“Gazeteler kız arkadaştan bahsetmemişlerdi.”

“Bilmiyorum. FBI’nın tanık listesinde de yoktu.”

Bayan Marchenko karton bir kutuyla gelerek, sözlerini kesti.

“Ödedikten sonra faturaları buraya koyarım. Hepsi karışık.”

Holman arkasına yaslanıp Pollard’la kadının faturaları gözden geçirmelerini seyretti. Bayan Marchenko fazla görüşme yapmamış ve çok sayıda farklı numarayı aramamıştı -ev sahibi, doktorları, arkadaşları olan birkaç yaşlı kadın, Cleveland’da yaşayan erkek kardeşi ve oğlu. Pollard Bayan Marchenko’nun tanımadığı bir numaraya rastladıklarında cep telefonundan o numarayı arıyordu. Ama aradığı ilk üç numaranın ikisi tamircilere, biri de Domino’s’a aitti. Bayan Marchenko tamircileri hatırladı ama, Pollard Domino’s’a ulaştığında alını kırıştı.

“Ben asla pizza yemem. Anton olmalı.”

Domino’s beş ay önce aranmıştı. Listedeki bir sonraki numara da Bayan Marchenko’nun tanımadığı bir numaraydı ama sonra başıyla onayladı.

“Bu Allie olmalı. Pizzayı şimdi hatırladım. Anton’a pizzanın tadının berbat olduğunu söylemişim. Adam pizzayı getirdiğinde Anton kapıya giderken telefonu bana vermişti.”

Pollard Holman’a gülümsedi.

“Tamam, işte. Bakalım kim cevap verecek?”

Pollard numarayı çevirdi ve Holman onun gülümsemesinin kaybolduğunu gördü. Pollard telefonu kapadı.

“Bu numara artık kullanılmıyor.”

Bayan Marchenko, “Bu kötü mü?” dedi.

“Belki de değildir. Allie’yi bulmak için bu numaranın işimize yarayacağından oldukça eminim.”

Pollard saat, tarih ve arama süresiyle birlikte, telefon numarasını not defterine kaydetti ve kalan faturalarını inceledi. Fakat numaranın, ilk aranmadan üç hafta sonra yalnızca bir ke-re aranmış olduğunu gördü.

Pollard dikkatle Holman’a baktı ve Bayan Marchenko’ya gülümsedi.

“Sanırım yeterince zamanınızı aldık. Çok teşekkür ederiz.”

Bayan Marchenko’nun yüzü hayal kırıklığıyla buruştu.

“Vantilatörden ve nasıl yalan söylediklerinden konuşmak istemiyor musunuz?”

Pollard ayağa kalkınca Holman da onunla beraber kalktı.

“Sanırım bu kadarı yeter. Bakalım Allie neler anlatacak. Sizi arayacağız. Haydi, Holman.”

Bayan Marchenko sendeleyerek arkalarından kapıya yürüdü.

“Oğlumu öldürmeleri gerekmiyordu. Söylediklerinin hiçbirine inanmıyorum. Bunu da habere ekler misiniz?”

“Hoşça kalın ve tekrar teşekkürler.”

Pollard arabasına doğru yürüdü ama Holman duruladı. Öylece gitmek garibine gitmişti.

Bayan Marchenko, “Anton teslim olmaya çalışıyordu. Oğlumu nasıl öldürdüklerini yazın haberde,” diye seslendi.

Pollard kendisine katılması için Holman’a elini salladı ama onların kendisine yardım edeceğine inanmış olan yaşlı kadın yalvaran gözlerle orada dikiliyordu... Onlarsa hiçbir şey vermeden kadını öylece bırakacaklardı. Holman kendinden utanırdı. Kırık vantilatöre baktı.

“Bunu tamir ettiremediniz mi?”

“Nasıl ettirebilirdim? Anton’um öldü. Dava açıp para alana kadar nasıl tamir ettirebilirim?”

Pollard korna çaldı. Holman ona baktı ve tekrar Bayan Marchenko ya döndü.

“Ben bir bakayım.”

Holman eve girip vantilatörü inceledi. Güvenlik kafesinin minik bir vidayla motorun arkasına bağlanması gerekiyordu ama, vida kırılmıştı. Herhalde polisler devirdiklerinde kırılmıştı. Vidanın başı düşmüştü ama, gövdesi içeride kalmıştı. Matkapla delinmesi ve yeni bir kablo takılması lazımdı. Yeni bir vantilatör almak daha ucuza mal olurdu.

“Bunu ben tamir edemem, Bayan Marchenko. Üzgünüm.”

“Oğluma yaptıkları korkunç bir şey. Onları mahkemeye vereceğim.”

Korna çaldı.

Holman kapıya gitti ve Potlardın elini salladığını gördü ama, buna rağmen ayrılamadı. Orada oğlu on üç banka soyan, üç kişiyi öldüren, dört kişiyi yaralayan yaşlı kadınlaydı; onun küçük oğlu yan otomatik tüfekleri modifiye ederek birer makinelî tüfeğe dönüştürmüştü ve kadın manyak gibi giyinen ve polisle çatışmaya giren oğlunu sonuna kadar savunuyordu.

Holman, “İyi bir evlat mıydı?” dedi.

“Gelir ve televizyon izlerdi.”

“O zaman bütün bilmeniz gereken bu, buna tutunun.”

Holman kadının yanından ayrıldı ve Pollard’a katıldı.

HOLMAN kapıyı kapattığında Pollard Union İstasyonu yönüne döndü.

“Ne yapıyordun? Neden tekrar içeri girdin?”

“Ventilatörü onarabilir miyim diye baktım.”

“Bizim burada yapacak önemli işlerimiz var ve sen zamanını buna mı harcıyorsun?”

“Kadın bizim ona yardım ettiğimizi zannediyor. Oradan öyle ayrılmak pek doğru gelmedi.”

Holman kendisini o kadar kötü hissediyordu ki Pollard ’ın sessizleştiğini fark edememişti. Neden sonra Pollard’a baktığında ağzının sert bir çizgi halini aldığını ve alnının dikey bir çizgiyle kesildiğini gördü.

“Ne?” dedi.

“Anlamamış olabilirsin ama ben bunu yapmaktan hoşlanmadım. Oğlunu kaybeden zavallı bir kadına yalan söylemek benim de hoşuma gitmedi ve olmadığım birinin kimliğine bürünüp ortada dolaşmayı sevmem. Feeb’de çalışırken bu tür şeyler daha kolay ve daha basit gelirdi ama, artık orada çalışmıyorum ve yapabileceğimiz tek şey buydu. İşleri daha da berbat bir hale getirmeni istemiyorum.”

Holman Pollard’a bakakaldı. Gecenin büyük bir bölümünü onu bu işe karıştırdığı için pişman olmakla geçirmişti ve o anda kendisini bir geri zekâlı gibi hissediyordu.

“Özür dilerim. Böyle olmasını istememiştim.

“Boş ver. İstemediğini biliyorum.”

Pollard’ın o anda kötü bir ruh hali içinde olduğu belliydi ve Holman ne diyeceğini bilemiyordu.

“Özür dilerim.”

Pollard’ın dudakları gerildiği için Holman bir kere daha özür dilememeye ve konuyu değiştirmeye karar verdi.

“Hey, şu Allie konusunun önemli olduğunun farkındayım. İptal edilmiş bir numaradan onu bulabilir misin?”

“Feeb’deki bir arkadaşım bunu yapabilir. Numara artık kulanım dışı olsa bile, veri tabanından o numaranın eski abone-lerini bulabilirler.”

“Ne kadar sürer?”

“Bilgisayarla yapıılıyor. Saniyenin binde biri kadar.”

“Allie neden tanık listesinde yer almamıştı?”

“Çünkü onun varlığından haberleri yoktu, Holman. Pöh!”

“Özür dilerim.”

“Bu yüzden önemli. Onun varlığından haberleri yoktu ama, Fowler’in vardı. Bu da Fowler’in başka bir kaynaktan Allie hakkında bilgi topladığı anlamına gelir.”

“Fowler ve şu yeni adam.”

Pollard Holman’a bir an baktı.

“Evet ve yeni adam. Bu kızla konuşmak için sabırsızlanıyorum, Holman. Onlara ne anlattığını öğrenmek istiyorum.”

Holman düşüncelere daldı. Main Caddesi’nden nehre doğru gidiyorlardı. Kızın onlara ne anlatmış olabileceğini Holman da merak ediyordu.

“Belki de onlara parayı paylaşmak için köprünün altında buluşmayı teklif etmiştir.”

Pollard Holman’a bakmadı. Bir an sessiz kaldı, sonra da omuzlarını silkti.

“Göreceğiz. Ben konuşup konuşmadıklarını ve konuştularsa ne zaman konuştuklarını anlamak için şu telefon faturalarını

bir kere daha inceleyeceğim. Daha sonra seni arayıp ne bulduğumu bildiririm.”

Holman Pollard’ın araba kullanmasını seyretti ve öğleden sonrasını bu işle geçireceği için kendini daha da suçlu hissetti.

“Dinle, bütün bu zahmetlere katlandığın için sana bir kez daha teşekkür etmek istiyorum. Tatsız bir şey söylemek istememişim.”

“Rica ederim. Unut gitsin.”

“Daha önce hayır dediğini biliyorum ama, sana biraz ödeme yapmak istiyorum. Benim arabamla gitmemize izin vermediğin için en azından benzin parasını.”

“Benzin almak zorunda kalırsak, ödemene izin veririm. Bunun kendini daha iyi hissetmene faydası olur mu?”

“Başına dert olmak istemiyorum. Bu kadar zaman ayırdığın için kendimi zaten kötü hissediyorum.”

Pollard cevap vermedi.

“Kocan bu kadar zaman harcamana aldırıyor mu?”

“Kocamdan konuşmayalım.”

Holman haddini aştığını fark ederek konuyu kapattı ve sessizliğe gömüldü. Onu Starbucks’ta ilk kez gördüğünde alyans takmadığını fark etmişti ama, Pollard çocuklarından bahsettiği için bunu nasıl yorumlayacağını bilememişti. Şimdi konuyu açtığı için pişman olmuştu.

Konuşmadan yol almaya devam ettiler. Nehri geçerlerken Holman Dördüncü Cadde Köprüsü’nü görmeye çalıştı, ama köprü çok uzaktaydı. Pollard beklenmedik bir anda konuşunca Holman şaşırdı.

“Kocam yok. Öldü.”

“Üzüldüm. Beni ilgilendirmezdi.”

“Daha da kötüsü, ayrılmıştık. İkimizin de istediği bir boşanmanın eşiğindeydik.”

Pollard omuz silkti ama Holman ona bakmadı.

“Ya sen? Senin karınla aran nasıldı?”

“Richie’nin annesiyle mi?”

“Evet.”

“Biz evlenmemiştik.”

“Tipik.”

“Eğer geriye dönüp baştan başlayabilsem, onunla evlendirdim ama, ben böyleydim. Hapse girene kadar dersimi almamıştım.”

“Bayan Marchenko’nun vantilat r n  tamir etmek için eve döndüğüne inanamıyorum.”

Holman omuz silkti.

“Bu çok güzeldi, Holman. Çok, çok güzeldi.”

Holman Union  stasyonu’nun görüntüye girmesini seyretti ve gülümsediğini fark etti.

POLLARD onu bıraktığında, Holman Union İstasyonu ndan ayrılmakta acele etmedi. Pollard gidene kadar bekledi ve Olvera Caddesi'ne yürüdü. Parlak tüylü şeyler giymiş Meksikalı bir dans grubu bir davulun ritmi eşliğinde Toltec⁴ dansı yapıyordu. Davulların vuruşu seri ve ilkeldi ve dansçılar birbirlerinin etrafında o kadar hızlı süzülüyorlardı ki, uçuyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Holman bir süre seyretti ve bir churro aldıktan sonra kalabalığın arasına karıştı. Dünyanın dört bir yanından gelen turistler dar sokakları ve dükkânları doldurmuşlar, sombrero'lar ve Meksika el işleri alıyorlardı. Holman aralarına karıştı. Havayı içine çekti, güneşi hissetti ve churro'nun tadını çıkardı. Dükân sıraları boyunca dolaştı, ilgisini çeken bir şey olduğunda bazılarının önünde durdu ve bazılarının önünde durmadan geçti. Holman içinde uzun süredir unutmuş olduğu bir neşe hissetti. Uzun süre hapis yatanlar, yeni tahliye edildiklerinde çoğunlukla açık alan korkusu yaşarlar. Hapishane danışmanları mahkumların yaşadıkları bu açık alan korkusuna özel bir isim vermişlerdir -yaşam korkusu. Özgürlük bir insana pek çok seçenek sunardı ve bu seçenekler dehşet vericiydi. Her seçim potansiyel bir başarısızlıktı. Her seçim, hapishaneye atılan geri bir adım olabilirdi. Bir odadan çıkmak veya adres sormak gibi

4 Ç.N. Azteklerden önce Meksika'da yaşamış Amerikalı Kızılderililer.

basit seçimler kişiyi utandırabilir ve hareket etmesini imkânsızlaştırabilirdi. Ama Holman neşeyi hissediyor ve korkuyu arkasında bıraktığını biliyordu. Yeniden özgürlüğüne kavuşuyordu ve bu kendisini iyi hissetmesini sağlıyordu.

Keşke Pollard’dan öğle yemeğinde bana katılmasını isteseydim diye düşündü. Pollard ona ayırdığı zaman karşılığında para almayı kabul etmediği için, Holman ona sandviç ısmarlamayı teklif edebilirdi. İkinin Philippe’in Yeri’nde Fransız sosu veya Meksika lokantalarından birinde bir taco tabağını paylaştıklarını hayal etti ve salaklık ettiğini fark etti. Pollard bunu yanlış anlayabilir ve onu tekrar görmek istemeyebilirdi. Holman kendisine bu konularda dikkatli olmasını tembih etti. Belki de sandığı kadar özgür değildi.

Holman açlığı geçtiği için arabasına bindi ve telefonu çaldığında eve gidiyordu. Arayanın Pollard olmasını diledi ama, telefonun ekranında arayan numaranın Chee’ye ait olduğu görünüyordu. Holman telefonu açtı.

“Selam, kardeşim.”

“Neredesin, Holman?”

Chee’nin sesi sakindi.

“Eve gidiyordum. Biraz önce Union İstasyonu ndan çıktım.”

“Beni görmeye gel, kardeşim. Dükkâna gel.”

Holman Chee’nin ses tonundan hoşlanmamıştı.

“Ne oldu?”

“Hiçbir şey olmadı. Sadece beni görmeye gel, tamam mı?”

Holman yolunda gitmeyen bir şey olduğundan emindi ve bunun Random’la ilgisi olup olmadığını merak etti.

“Sen iyi misin?”

“Bekliyorum.”

Chee yanıt beklemeden kapatmıştı.

Holman otoyola girip güneye yöneldi. Chee’yi aramak istiyordu ama, isteseydi konuyu kendisine telefonda anlatacağını bildiği için şimdi iyice endişelenmişti.

Chee'nin dükkânına vardığında arabayı otoparka çekti. Chee dışarı çıktığında Holman arabasını park ediyordu. Holman onu görür görmez durumun kötü olduğunu anladı. Chee'nin yüzünde korkunç bir ifade vardı ve Holman'ın arabayı park etmesini beklemedi. Holman'a durmasını işaret etti ve yan koltuğa atladı.

“Biraz dolaşalım, kardeşim. Bloğun etrafından dolaş.”

“Ne oldu?”

“Sen sadece sür, kardeşim. Buradan uzaklaş.”

Trafığe girdiklerinde Chee etraflarındaki arabaları görebilmek için başını sağa sola çevirdi. Arkalarında kimin olduğunu görmek için dış aynayı ayarladı.

“Maria Juarez'in kaybolduğunu sana polisler mi söylemişti?” dedi.

“Evet. Kayıp emri çıkartmışlar.”

“Bu palavra, dostum. Sana palavra atmışlar.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Kaçmamış, kardeşim Kahrolası polisler onu götürmüşler.”

“Kaybolduğunu söylemişlerdi. Kayıp emri çıkartmışlar.”

“Evvelki gece mi?”

“Evet -evet, evvelki gece.”

“Onların emri kıcımlı öpebilir. Gecenin bir yarısı onu yakalamışlar. Orada bulunan bazı kişiler görmüşler. Gürültüyü duymuşlar ve iki orospu çocuğunun onu bir arabaya tıktıklarını görmüşler.”

“Polis arabasına mı?”

“Arabaya.”

“Polis olduğunu nereden biliyorlarmış?”

“Kadını o kızıl saçlı herif götürmüş, dostum -seni silkeleyen o lanet olası herif. Oradan biliyorlarmış. Onlar bana senin yakalandığını haber veren kişiler, dostum! Seni yakalayan herif olduğunu söylediler.”

Holman bir süre sessizce yol aldı. Kızıl saçlı herif Vukovich'ti ve Vukovich Random için çalışıyordu.

“Plakayı almışlar mı?”

“Hayır, dostum. Gecenin o saatinde mi?”

“Ne tür bir arabaymış?”

“Koyu mavi veya kahverengi bir Crown Victoria. Bana polislerin dışında kimin Crown kullandığını söyler misin?”

Holman sessizleşti ve Chee başını salladı.

“Bu kahrolası aynasızlar ne yapıyorlar, dostum? Neye bu-laştın?”

Holman arabayı sürmeye devam etti. Düşünüyordu. Bunu Pollard’a söylemeliydi.

POLLARD buna kanın kaynaması adını veriyordu. Hollywood Otoyolu'nda son sürat giderken kumanda tablosuna vuruyor, yumruğunu sıkıyor, bir olayla önemli bir ilerleme kaydettiğinde daima bacaklarında ve parmaklarında duyduğu elektriklenmeyi hissediyordu -kanının kaynadığını. Şimdi yalnızca bir başkasına ait eski olay notlarını ele geçirmekle kalmamıştı -artık yeni bir ortağı vardı. Pollard yeni bir ipucu yakalamıştı ve bu soruşturma tamamen kendisine aitti.

Hollywood'a girip Cahuenga Geçidi'ni tırmanırken April Sanders'ı aradı.

“Selam, arkadaş, konuşabiliyor musun?”

April o kadar fısıldayarak cevap verdi ki Pollard ne dediğini zor anladı.

“Ofis. Başka donut var mı?”

“Elimde kullanım dışı bir numara var ve arabamdayım. Benim için abonesinin kim olduğunu bulabilir misin?”

“Evet, sanırım -ayrılma.”

Pollard gülümsedi. Gözetlenmediğinden emin olmak için Sanders'ın bölmesinden etrafa bakındığını biliyordu.

“Evet, elbette. Nedir?”

Pollard numarayı okudu.

“Bölge kodu üç yüz on.”

“Bekle. Verizon’da Alison Whitt adına kayıtlı birini görüyorum. W-H-I-T-T, fatura Hollywood’da posta kutusu gibi bir yere gönderiliyormuş. İstiyor musun?”

“Evet, söyle.”

Adres Sunset Bulvarı’nda özel bir posta kutusu hizmetine benziyordu.

“Aboneliğin bitiş tarihi nedir?”

“Geçen hafta... altı gün önce.”

Pollard düşündü. Eğer Fowler Leyla Marchenko yu ziyaret ettiği tarihlerde Allie’nin numarasını ele geçirmişse, onunla temas etmiş olabilirdi. Belki Allie’nin numarasını iptal etmesinin nedeni Fowler’in onu aramasıydı.

“April, bir bak bakalım, yeni numarası var mı?”

“Ah... bekle. Hayır, yok. Alison Whitt kayıtlı değil.”

Pollard rehberde yeni kaydın olmamasının dikkate değer olduğunu, yine de bunun olağan dışı bir şey olmadığını düşündü. Rehberde kaydı olmayan aboneler normal veri tabanında görünmezlerdi ve Whitt’in yeni numarası kayıtlı olmayabilirdi. Ayrıca Whitt’in başka bir isimle numara almış olması veya başka bir şahsa fatura edilen telefonu paylaşması da mümkündü. Kötü haber, bunlardan hiçbirinin Pollard’ın onu bulmasına yararı olmayacağıydı.

“Dinle, bir şey daha var. Sormaktan nefret ediyorum ama, sistemde bu kızı araştırabilir misin?”

“Suç Bilgi Merkezi’nde mi?”

“Nerede olursa. Motorlu Taşıtlar Dairesi de olabilir. Onu bulmaya çalışıyorum.”

“Benim bilmem gereken bir şey mi?”

“Öyle olursa sana yarın haber veririm.”

Sanders durakladı ve Pollard onun yine ofisi kontrol ettiğini tahmin etti. Devlete ait bir veri tabanına kendi masasından giremezdi. Sanders yine hattaydı.

“Şu anda yapamam. Leeds burada ama onu göremiyorum. Ne yaptığımı sormasını istemiyorum.”

“O halde beni daha sonra ara.”

“Gittim.”

Pollard kaydettiği gelişmelerden dolayı mutluydu. Alison’ın telefon numarasının iptal edilme tarihiyle, Fowler’in Bayan Marchenko’yu sorgulama tarihlerinin birbirlerine çok yakın olması fazlasıyla tesadüf idi. Tesadüfler olabilirdi ama bütün polisler gibi Pollard da bu tesadüflerden kuşkulananmayı öğrenmişti. Telefonunu bıraktı. Fowler’in telefon kayıtlarını incelemek ve Sanders’m araması için sabırsızlanıyordu. Sanders isabet kaydederse Pollard posta kutusu hizmetleri aracılığıyla irtibat bilgilerini elde edebileceğini biliyordu. Rozeti ve kimliği olmadan posta kutusu hizmetlerinden herhangi bir bilgi almak zor olabilirdi ama bu, onu soruşturmada sonuca götürebilirdi. Pollard gülümsediğini fark etti.

Pollard gün bitene kadar Sanders’dan haber alamayabileceğinin farkında olduğu için arabasını yıkattı ve Ralph’in yerine gitti. Bol miktarda yiyecek, tuvalet kâğıdı ve oğlanların sevdiği şeylerden aldı. Aç kurtlar gibi yiyorlardı ve sanki her geçen gün daha fazla yer olmuşlardı. Pollard Holman’ın da bir zamanlar küçük oğlu için kutularca Jujubes alıp almadığını merak etti ve hayır, almamıştır diye düşündü. Bu onu üzdü. Artık onu tanımaya başlamıştı ve Holman oldukça iyi bir adama benziyordu ama, Pollard buna rağmen, onun hayatının büyük bir bölümünü bir suçlu olarak geçirdiğini biliyordu. Tutukladığı bütün ser-serilerin bir öyküsü olurdu -borç, uyuşturucu bağımlılığı, mütecaviz ebeveynler, olmayan ebeveynler, öğrenme güçlüğü, fakirlik, her ne olursa. Bunların hiçbirisi önemli değildi. Önemli olan yasaları çiğneyip çiğnemediğindi. Suç işlersen hapse girerdin ve Holman hapse girmişti. Pollard onun oğluyla ikinci bir fırsat yakalayamamış olmasının üzücü olduğunu düşündü.

Aldığı malzemeleri yerleştirmesi bitince evi topladı ve Fowler’in telefon faturalarıyla salondaki kanepeye oturdu. Fowler’in Bayan Marchenko’yu görmeye gittiği gün başlayan aramaları okudu ve birkaç gün sonrasına geldiğinde Alison Whitt’in numarasını buldu. Fowler onu o Perşembe aramıştı ve Holman’ın

oğlu o gece geç saatte dışarı çıkmış ve eve çamurlanmış olarak gelmişti. Fowler Whitt'i aramıştı ama, Bayan Marchenko onunla ilgili herhangi bir bilgi vermediğini iddia etmişti. Bu da Fowler'ın numarayı başka bir kaynaktan elde etmiş olduğu anlamına geliyordu. Pollard faturanın geri kalan kısmını da inceledi ama, Fowler o Perşembe günü yalnızca Whitt'i aramıştı. Pollard daha sonra Richard Holman'ın faturasını incelediyse de hiçbir şey bulamadı.

Pollard Fowler'ın Alison Whitt'i nereden öğrenmiş olduğunu merak etti. FBI'ın tanık listesini tekrar gözden geçirdi. Özetlerde Marchenko'nun ev sahibinin ve komşuların adları geçiyordu ama, Alison Whitt adında herhangi birinden bahsedilmemişti. Komşulardan biri Marchenko veya Parsons'ın bir kız arkadaşı olduğunu bildirmiş olsaydı dedektifler onun peşine düşerler ve adını da tanık listesine alırlardı ama, bunun tam tersi olmuştu -komşuların hepsi iki adamın da dairelerine gelen arkadaşları, kız arkadaşları veya ziyaretçileri olmadığını belirtmişlerdi. Buna rağmen Fowler, Bayan Marchenko'yu ziyaret etmeden önce, Whitt'in varlığını öğrenmişti. Belki beşinci adamın da kızıdan haberi vardı. Belki de beşinci adamın telefon numarası Fowler'ın faturasının herhangi bir yerindeydi.

Kapının zili çaldığında Pollard hâlâ bu konuyu düşünüyordu. Sayfaları bir araya topladı, kapıya gitti ve gözetleme deliğinden baktı. Annesinin çocukları eve getirmesi için henüz erkendi.

Kapıdakiler Leeds ve Bill Cecil'di. Leeds kaşlarını çatmış, soğuk ağızla aşağısındaki bir şeye bakıyor ve huzursuz görünüyordu. Saatine bakıp kaşlarını çatmış, çenesini ovuşturdu ve tekrar zili çaldı.

Pollard ve Marty'nin konukları olduğunda Cecil birkaç kez evlerine gelmişti ama, Leeds hiç gelmemişti. Pollard Feeb'den ayrıldığından beri Leeds'i ofis dışında görmemişti.

Kapıyı açtığında Leeds tekrar zile uzanmak üzüldü.

"Chris, Bill -bu ne sürpriz."

Özellikle Leeds Pollard'ı görmekten ötürü pek memnun görünmüyordu. Mavi takım elbisesi kambur sırtından dökülüyor ve artık işini sevmeyen, leylek kadar uzun boylu bir hırpaniyi

andırıyordu. Cecil ifadesiz yüzüyle Leeds'in yarım adım arkasında duruyordu.

Leeds, "Bence de öyle. İçeri girebilir miyiz?" dedi.

"Elbette. Tabii."

İçeri girmeleri için kenara çekildi ama, ne söyleyeceğini bilmiyordu. İçeri önce Leeds girdi. Cecil Pollard'ın yanından geçerken, kaşlarını kaldırarak Leeds'in havasında olmadığı uyarısında bulundu. Pollard salondaki Leeds'in yanına gitti.

"Şaşırdım. Buralarda mıydınız?"

"Hayır, buraya seni görmeye geldim. Çok güzel, Katherine. Harika bir evin var. Çocuklar buradalar mı?"

"Hayır. Kamptalar."

"Çok yazık. Onları görmek isterdim."

Pollard yine babasının karşısındaki küçük çocuğa dönüştüğü zamanlardaki gibi ürpertici bir duyguya kapıldı. Cecil kapının hemen iç tarafında dururken, Leeds evi inceliyormuş gibi etrafına bakınıyordu. Leeds küçük salon turunu bitirdi ve kış üstü karaya oturan bir gemi gibi Pollard'da karar kıldı.

"Sen aklını mı kaçırdın?" dedi.

"Pardon?"

"Neden mahkûm olmuş bir suçluyla ilgileniyorsun?"

Pollard'ın midesi burkuldu ve yüzüne kan hücum ettiğini hissetti. Ağzını açarken Leeds başını sallayarak ona engel oldu.

"Max Holman'a yardım ettiğini biliyorum."

Pollard inkâr edecekti ama yalan söyledi.

"Bunu inkâr etmiyorum ki. Chris, o oğlunu kaybetti. Benden bu konuda polisle konuşmamı istedi..."

"Oğlundan haberim var, Katherine. O adam bir suçlu. Sen bunu benden daha iyi biliyor olmalısın."

"Ne olmuş suçluysa? Buraya neden geldiğini anlamıyorum, Chris."

"Çünkü sen üç sene boyunca benim ekibimde çalıştın. Seni ben seçmiştim, seni kaybettiğimden öfkeden çıldırdım. Kendine bunu yapmana izin verirsem kendimi asla affedemem."

“Neyi yapmama, Chris? Ben yalnızca adamın oğluyla ilgili sorularına cevap bulmasına yardım ediyorum.”

Leeds Pollard sanki yaşayan en salak çaylakmış, beyin kıvrımlarının ve katlarının arasından en derindeki sırlarını görebiliyormuşçasına başını salladı.

Leeds, “Kızılderilileştin mi yoksa?” dedi.

Pollard yüzüne yeni bir kan dalgasının hücum ettiğini hissetti. Bu eski bir deyimdi. Bir polis sahtekârlık ettiğinde Kızılderilileşirdi... ya da bir üçkâğıtçıya âşık olduğunda.

“Hayır!”

“Öyle olmadığını umarım.”

“Bu gerçekten seni ilgilendirmez...”

“Senin özel hayatın beni *kesinlikle* ilgilendirmez, evet, haklısın -ama seni hâlâ önemsedğim için buradayım. Evine girmesine izin verdin mi? Çocukların onunla karşılaştılar mı, ya da ona para verdin mi?”

“Chris? Biliyor musun, gitmelisin...”

Cecil, “Belki artık gitmeliyiz,” dedi.

“Konuşmamı bitirdiğimde.”

Leeds yerinden kıpırdamadı. Sert bakışlarla Pollard’a bakıyordu ve Pollard bir anda kâğıtların kanepenin üzerinde olduğunu hatırladı. Leeds bakışlarını uzaklaştırmak için kapıya doğru gitti.

“Ben yanlış bir şey yapmıyorum. Kanunlara karşı gelmedim, çocuklarımı utandıracak bir şey yapmadım.”

Leeds dua eder gibi ellerini birleştirdi ve parmak uçlarıyla Pollard’ı işaret etti.

“Bu adamın ne istediğini gerçekten biliyor musun?”

“Oğlunu kimin öldürdüğünü öğrenmek istiyor.”

“Ama *gerçekten* istediği bu mu? Polisle konuştum -Holman’ın onlara ne anlattığını biliyorum, herhalde sana da aynı şeyleri anlatmıştır. Sen onu hapse attın, hayatının on senesini elinden aldın. Neden senden yardım istesin?”

“Cezasını azalttığımı için olabilir.”

“Belki de senin yumuşak olduğunu bildiği için seni aramıştır. Belki seni tekrar kullanabileceğini hissetmiştir.”

Pollard öfkesinin giderek kabardığını hissetti. *Times* Holman’ı Kahraman Haydut olarak nitelendirdiğinde Leeds sinirden çıldırması ve Pollard savcısıyla Holman’ın lehinde konuştuğu için kan beynine sıçramıştı.

“Beni kullanmadı. Bu konuyu onunla konuşmamıştık ve benden müdahale etmemi istememişti. O bu ceza indirimini hak etmişti.”

“O sana doğruları anlatmıyor, Katherine. Ona güvenemezsin.”

“Bana hangi konuda doğruları anlatmıyor?”

“Polis onun suçu kanıtlanmış bir suçlu ve faal bir çete üyesi olan Gary Moreno adında biriyle arkadaşlık ettiğini düşünüyor. Küçük Chee. Hatırladın mı?”

“Hayır.”

Pollard korkmaya başlamıştı. Konuşmayı Leeds’in yönettiğinin farkındaydı. Leeds onun tepkilerini değerlendiriyor ve yalan söylediğinden kuşkulanyormuş gibi onu yorumlamaya çalışıyordu.

“Ona sor. Moreno ve Holman’ın, Holman’ın hırsızlık kariyeri sırasında ortak oldukları biliniyor. Polis Moreno’nun Holman’a suç girişimi için para, araba ve diğer malzemeleri sağladığına inanıyor.”

Pollard düzenli soluk almaya çalışıyordu. Holman hapisten yeni çıkmıştı ve yepyeni bir arabası ve cep telefonu vardı. Holman Pollard’a arabayı bir arkadaşının ödünç verdiğini söylemişti.

“Neden?”

“Nedenini biliyorsun. Hissedebilirsin. Burada...” Leeds midesine dokunduktan sonra devam etti. “Marchenko ve Parsons tarafından çalınan on altı milyon doları bulmak için.”

Pollard duygularını belli etmemeye çalıştı. Düşünecek zaman bulana kadar hiçbir şeyi kabul etmek istemiyordu. Leeds haklıysa bir avukatla konuşmak zorundaydı.

“Buna inanmıyorum. Paradan haberi yoktu, ta ki ben...”

Leeds ona üzgün ama kurnaz bir şekilde gülümseyince Pollard çok fazla konuştuğunu fark etti.

“Ona söyledin mi?”

Pollard yavaşça soluk almaya çalıştı ama, Leeds onun korkularını anlamış gibiydi.

“İşin içine duyguların karıştığında tahmin etmek zordur, ama bu konuyu tekrar düşünmelisin, Katherine.”

“Duygularım işe karışmadı.”

“Yıllar önce o adam için bazı şeyler hissettin ve şimdi onun hayatına girmesine izin veriyorsun. Kendini bu adama kaptıрма, Katherine. Sen ondan daha iyilerini tanıyorsun.”

“Gitmeni istediğimi biliyorum.”

Pollard dik dik Leeds’e bakarken telefon çaldı. Ev telefonu değil, cebi. Zilin yüksek sesi odaya giren bir yabancı gibi sessizliği bozdu.

Leeds, “Yanıtla,” dedi.

Pollard telefonu almaya gitmedi. Telefon Holman’ın kâğıtlarıyla birlikte, kanepenin üzerinde, dosyanın yanında duruyor ve çalışıyordu.

“Lütfen gidin. Bana düşünecek çok şey verdin.”

Utanmış gibi görünen Cecil kapıya gitti. Kapıyı açarak Leeds’i Pollard’ın evinden çıkarmaya çalıştı.

“Haydi, Chris. Söylemek istediklerini söyledin.”

Bu defa da ev telefonu çaldı. Leeds kendisi cevap vermek istemiş gibi telefona baktı ama kapıda bekleyen Cecil’in yanına gitti. Dönerek Pollard’a baktı.

“Ajan Sanders artık sana yardım etmeyecek.”

Leeds dışarı çıktı ama Cecil duraladı. Üzgün görünüyordu.

“Bunun için üzgünüm, bayan. Adam... bilmiyorum, kendinde değil. İyi niyetliydi.”

“Güle güle, Bili.”

Pollard Cecil’in çıkmasını izledi, ardından gidip kapıyı kilitledi.

Telefonun yanma döndü.

Arayan Holman’dı.

HOLMAN Chee'yi ofisinden bir blok ötede bıraktıktan sonra Culver City yönüne dönmüştü. Maria Juarez'le ilgili haberi defalarca düşünerek bir maná çıkartmaya çalışmıştı. Kuzenleriyle konuşmak için Juarez'in evine gitmek istiyordu ama, aynı polislerin evi gözetlemelerinden korkmuştu. Neden onu yakalamışlar ve onun ortadan kaybolduğunu söylemişlerdi? Onu zaten tutukladılarsa neden tutuklama emri çıkartmışlardı? Maria Juarez'in kaçtığı ve tutuklama emri çıkarıldığı haberi gazetelerde çıkmıştı.

Bunların hiçbiri Holman'ın hoşuna gitmemişti. Onun kaçtığını düşünen polis, aksini bilen polislere yalan söylemişti. Tutuklama emrini çıkartan polis, diğer polislerin Maria Juarez'in nerede olduğunu bildiklerinden haberdar değildi. Polisler diğer polislerden sır saklıyorlardı ve bu tek bir anlama gelebilirdi: kötü polisler.

Holman Chee'nin dükkânından bir buçuk kilometre kadar uzaklaştıktan sonra bir otoparka girdi. Hızlı arama fonksiyonunu kullanarak Pollard'ı aradı ve telefonun çalmasını dinledi. Telefon sanki sonsuza kadar çalacaktı gibiydi ama, Pollard en sonunda cevap verdi.

“Şimdi uygun bir zaman değil.”

Pollard'ın sesi kendi sesine benzemiyordu. Sesi uzaktan, kesilerek geliyordu ve Holman yanlış bir numara aramış olabileceğini düşündü.

“Katherine? Ajan Pollard?”

“Ne?”

“Ne oldu?”

“Şu an uygun bir zaman değil.”

Sesi korkunç geliyordu ama Holman bunun önemli olduğuna inanıyordu.

“Maria Juarez kaçmamış. Polisler onu götürmüşler. Bana saldıran o kısl saçlı polis -Vukovich. Polislerin söyledikleri gibi değil. Vukovich ve başka bir polis gece yarısı onu götürmüşler.”

Holman bekledi ama tek duyduğu sessizlik oldu.

“Orada mısın?”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Bir arkadaşım sokakta yaşayan bazı kişileri tanıyor. Onlar görmüşler. Tıpkı adamların beni yakaladıklarını gördükleri gibi.”

“Hangi arkadaş?”

Holman tereddüt etti.

“Kim?”

Holman hâlâ ne diyeceğini bilmiyordu.

“Sadece... bir arkadaş.”

“Gary Moreno mu?”

Holman Pollard'ın bunu nereden öğrendiğini sormamanın daha iyi olacağını farkındaydı. Sormak savunma yapmak demekti. Savunma yapmak da suçlu çağırabilirdi.

“Evet, Gary Moreno. Arkadaşımdır. Katherine, biz birlikte büyüdük...”

“Sana araba verecek kadar sıkı dost mu?”

“Kaportacı dükkânı ve çok sayıda arabası var...”

“Ve senin çalışmana gerek kalmayacak kadar çok parası?”

“O benim küçük oğlumu tanıyordu.”

“Çok sayıda suç işlemiş biri ve bir çete üyesi. Bahsetmeye değer bulmadın mı?”

“Katherine...”

“Sen ne yapıyorsun, Holman?”

“Hiçbir şey...”

“Beni bir daha arama.”

Telefon kapandı.

Holman tekrar telefonunun hızlı arama düğmesine bastı ama, bu defa Pollard’ın telesekreteri devreye girdi. Pollard cep telefonunu kapatmıştı. Holman olabildiğince hızlı konuştu.

“Katherine, dinle, ne demeliydim? Chee benim arkadaşım -Chee onun lakabı. Chee -evet o bir suçlu ama, ben de öyleyim. Ben bütün yaşamım boyunca bir suçluydum ve yalnızca suçlu kişileri tanıyordum.”

Telesekreter bipledi ve telefon kapandı. Holman küfrederek tekrar hızlı arama düğmesine bastı.

“Artık o da tıpkı benim olmaya çalıştığım gibi yasalara saygılı ve o benim arkadaşım olduğu için ondan yardım istedim. Başka birini tanıımıyordum. Başka kimsem yok. Katherine, lütfen ara. Sana ihtiyacım var. Bunu halletmek için senin yardımına ihtiyacım var. Ajan Pollard, lütfen...”

Pollard’m telesekreteri yine bipledi ama Holman bu defa telefonunu kulağından çekti. Otoparkta kalakalmıştı. Başka ne yapacağını bilmiyordu. Pollard’m nerede yaşadığını veya ona cep telefonu dışında nasıl ulaşabileceğini de bilmiyordu. Pollard kendisini korumak için öyle davranmıştı. Holman arabasında öylece oturuyordu; kendini hapisshanede geçirdiği ilk gece hissettiği kadar yalnız hissediyordu. Pollard’a ulaşmak istiyordu ama, Ajan Pollard telefonunu kapatmıştı.

AKŞAM YEMEĞİ saatinde Pollard'ın annesi telefon etti. Bu şekilde ayarlamışlardı. Kamptan eve getirildiklerinde annesi çocukları karşıyor, daha sonra internette poker oynarken çocukların da havuzun kenarında oynayabilecekleri Canyon Country'deki evine götürüyordu.

Pollard bunun korkunç olacağını bildiği için kendini acıya hazırladı ve "Bu gece sende kalabilirler mi?" diye sordu.

"Katie, orada bir erkek mi var?"

"Gerçekten çok yorgunum, Anne. Bitkinim, hepsi bu. Biraz molaya ihtiyacım var."

"Neden yorgunsun? Hasta değilsin, değil mi?"

"Kalabilirler mi?"

"Bir hastalık falan kapmadın, değil mi? Bir adamdan bir şey kapmadın, değil mi? Bir kocaya ihtiyacın var ama, sürtük olman için bir neden yok."

Pollard telefonu indirdi ve telefona baktı. Annesinin hâlâ konuştuğunu duyabiliyor, ancak, ne dediğini anlamıyordu.

"Anne?"

"Ne?"

"Kalabilirler mi?"

"Sanırım sorun olmaz, ama ya kamp? Kampı kaçırırlarsa üzülürler."

“Bir gün kaçırmak onları öldürmez. Kamptan nefret ediyorlar zaten.”

“Bir annenin çocuklarından uzak kalmaya ihtiyaç duymasını anlamıyorum. Ben senden ne ayrıldım ne de buna gereksinim duydum.”

“Teşekkürler, Anne.”

Pollard telefonu bıraktı ve eviyenin üzerindeki saate baktı. Mutfaktaydı. Ev yine sessizleşmişti. Saniye ibresinin ilerlemesini seyretti ve tak sesini bekledi.

TAK.

Silah sesi gibi.

Pollard kalkıp salona gitti; Leeds’in haklı olup olmadığını merak ediyordu. Hem geçmişte hem de şimdi Holman’a karşı bir hayranlık duymuştu. Değerini nasıl kaybettiğine ve kendisini nasıl toparladığına. Ve biraz da çekim hissediyordu. Pollard ekim duyduğunu itiraf etmekten hoşlanmıyordu. Bu ona aptalca gelirdi. Belki de farkında olmadan Kızılderilileşmişti. Belki Kızılderilileşmek böyle gerçekleşiyordu. Belki aramadığında böyle sinsice sokuluyor ve sen farkına bile varamadan seni ele geçiriyordu.

Pollard kanepedeki kâğıtlara baktı ve kendinden iğrendi. Pollard’ın Holman dosyası.

“Tanrım,” dedi.

On altı milyon dolar bir servetti. Gömülü bir hazine, bir piyango bileti, gökkuşağının ucundaki bir servetti. Kayıp Hollanda Madeni ve Sierra Madre hazinesiydi. Holman toplamda kırk bin dolardan daha az bir meblağ için dokuz banka soymuştu. On yıl yatmıştı ve çıktığında hiçbir şeyi yoktu. Parayı istememesi için bir neden yoktu. Pollard parayı istiyordu. Paranın rüyasını görmüştü. Kendisini rüyasında görmüş; boktan bir mahallede, boktan bir garajın kapısını açarken, her şey leş gibi, kir içinde, garaj kapısını itmiş ve parayı bulmuştu. Vakumlanmış muazzam bir blok. On altı milyon dolar. Hayatı kurtulacaktı. Çocukların hayatları kurtulacaktı. Sorunları  z lecekti.

Pollard elbette parayı çalmayacaktı. Parayı bulmak sadece bir hayaldi. Beyaz Atlı Prens'i bulmak gibi.

Telefon çaldı. Cebi değil, ev telefonu.

Arayanın annesi olduğundan emin olduğu için sinirleri gerildi. Çocuklar büyük bir ihtimalle orada kalacakları için sızlanmışlardı ve annesi de suçluluk duygusunu ona yüklemek için arıyordu.

Pollard mutfağa döndü. Telefona cevap vermek istemiyordu ama, verdi. Şimdiden suçluluk duyuyordu.

April Sanders, "Kahramana gerçekten yardım ediyor musun?" dedi.

Pollard gözlerini kapatıp yeni bir suçluluk yükünü omuzladı.

"Çok üzgünüm, April. Başın derde girdi mi?"

"Oh, Leeds'i s...r et. Kahraman doğru mu?"

Pollard içini çekti.

"Evet."

"Onu beceriyor musun?"

"Hayır! Böyle bir soruyu nasıl sorarsın?"

"Ben senin yerinde olsaydım onu becerirdim?"

"April, kes sesini!"

"Onunla evlenmezdim ama, onu becerirdim."

"April..."

"Alison Whitt'i buldum."

"Her şeye rağmen bana yardım edecek misin?"

"Elbette sana yardım edeceğim, Pollard. Kardeşine biraz güven."

Pollard kalem almak için uzandı.

"Tamam, April. Sana borcum var. Whitt nerede?"

"Morgda."

April'in sesi iç karartıcı ve profesyonel bir tonda çıkınca Pollard kalemi havada, donup kaldı.

"Sen neye bulaştın, Pollard? Neden ölü bir kızı arıyorsun?"

"O Marchenko'nun kız arkadaşıydı."

"Marchenko'nun kız arkadaşı yoktu."

“Çeşitli kereler onunla görüşmüş. Marchenko’nun annesi onunla en az iki kere konuşmuş.”

“Bili ve ben telefon kayıtlarını incelemiştik, Kat. Geri aramalarda olası bir kız arkadaşın kimliğini tespit etmiş olsaydık peşine düşerdik.”

“Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Belki onu evden hiç aramamıştı, belki sadece annesinin telefonundan aramıştı.”

Sanders duralayınca Pollard onun düşündüğünü anladı.

Sanders, “Her neyse. Fahişelik, mağaza hırsızlığı, uyuşturucu gibi şeylerden tutuklanmış olduğu ortaya çıktı -alışılmış şeyler. Daha çocukmuş -on altı yaşında- ve öldürülmüş.”

Pollard yine kanının kaynadığını hissetti.

“Öldürülmüş mü?”

“Ceset Hollywood’daki Yucca Çöplüğü’nde bulunmuş. Boynundaki izler boğulduğunu gösteriyor ama, ölüm nedeni kan kaybının yol açtığı kalp durması. Göğsünden ve karnından on iki kez bıçaklanmış. Evet, ben buna cinayet derim.”

“Tutuklanan var mı?”

“Hayır.”

“Ne zaman öldürülmüş?”

“Holman’ın oğlunun öldürüldüğü gece.”

Bir an için ikisi de sustu. Pollard Maria Juarez’i düşünüyor-du. Maria Juarez’in de ölü olarak bulunup bulunmayacağını merak etti. En sonunda Sanders soruyu sordu.

“Kat? Bu kıza ne olduğunu biliyor musun?”

“Hayır.”

“Öğrenirsen bana söyler misin?”

“Evet, sana söylerim. Tabii ki söylerim.”

“Tamam.”

“Ölüm saati kaçmış?”

“O gece saat on birle on bir otuz arası.”

Pollard ne anlama geleceğinden emin olmayarak ve ne kadarını söylemesi gerektiğini bilemeden durakladı, ama April’e doğruyu söylemeyi borçluydu.

“Mike Fowler onu tanıyordu veya ondan haberdardı. Fowler’ın adı tanıdık geliyor mu?”

“Hayır, kim o?”

“O gece Richard Holman’la birlikte öldürülen polislerden biri. Kıdemli memurmuş.”

Pollard Sanders’in not aldığını biliyordu. O anda söylediği her şey April’in kayıtlarının bir parçası olacaktı.

“Fowler Marchenko’nun annesine Allie adında bir kızı sormuş. Allie ve Marchenko arasında bir bağlantı olduğunu biliyormuş ve Bayan Marchenko’ya onu sormuş.”

“Bayan Marchenko ona ne anlatmış?”

“Kızı tanıdığını inkâr etmiş.”

“Sana ne söyledi?”

“Bize ilk ismini söyledi ve numarayı bulmamız için telefon faturalarına bakmamıza izin verdi.”

“Yani sana ve Kahraman’a mı?”

“Evet, bana ve Holman’a.”

“Ha ha!”

“Kes!”

“Polis memurları o gece saat kaçta Öldürülmüşlerdi?”

Pollard Sanders’in nereye varacağını biliyordu ve bunu zaten daha önceden düşünmüştü.

“Bir otuz ikide. Bir saçma tanesi Mellon’ın saatini saat bir otuz ikide kırmış olduğu için kesin ölüm saatini biliyorlar.”

“Yani Fowler ve adamların kızı daha önce öldürmüş olmaları mümkün. Onu öldürdükten sonra nehre gidecek zamanları vardı.”

“Başka birinin kızı öldürdükten sonra, dört memuru öldürmek için nehre gitmiş olma ihtimali de var.”

“Kahraman o gece neredeymiş?”

Pollard bu konuyu da düşünmüştü.

“Onun bir adı var, April. Holman hâlâ içerideydi. Ertesi güne kadar da tahliye edilmemişti.”

“Şanslıymış.”

“April, dinle, Alison VWhitt hakkındaki polis raporunu alabilir misin?”

“Aldım bile. Eve gittiğimde oradan faksılarım. Buradan fakslamak istemiyorum.”

“Teşekkürler, bebek.”

“Sen ve Kahraman. Tanrım, ne heyecanlı.”

Pollard telefonu kapatıp salonuna döndü. Ev şimdi kulağına sessiz gelmiyordu ve seslerin artık kalbinden geldiğini biliyordu. Kanepesinin üstünde duran belgelere baktı ve yakında bunlara yenilerinin ekleneceğini düşündü. Holman dosyası kabarıyordu. Holman’ın salıverilmesinden önce bir kız öldürülmüştü ve Holman polislerin Maria Juarez hakkında yalan söylediklerine inanıyordu. Maria Juarez’in ölü olarak mı bulunacağını ve beşinci adamın bu konuyla bir alakası olup olmadığını merak etti.

Pollard zamanlamayı düşününce Holman’ın oğlunun Alison Whitt’in öldürülmesinde parmağı olmamasını dilediğini fark etti. Holman’ın, oğlunun ölümünden duyduğu suçluluk duygusuyla mücadele ettiğini ve giderek çoğalan kanıtlar yüzünden, oğlunun kayıp parayı bulabilmek için yasa dışı bir plana karışmış olma olasılığının onun canını acıttığını görmüştü. Eğer oğlu katilse Holman yıkılacaktı.

Pollard ona Alison Whitt’i anlatmak ve Maria Juarez hakkında daha fazla bilgi edinmek zorunda olduğunu biliyordu. Telefonu aldı ama duraksadı. Leeds’in ziyareti onu derinden etkilemişti. Kızılderilileşmek hakkında yaptığı yorumlar Pollard’ın kendisini aptal gibi hissetmesine yol açmış ve kendisinden utanmıştı. Kızılderilileşmemişti ama, Holman’ı düşünmek de onu rahatsız ediyordu. Sanders bile gülmüştü. *Sen ve Kahraman. Tanrım, ne heyecanlı.*

Pollard Holman’ı aramak zorundaydı ama, henüz aramaya caktı. Telefonu kanepeye attı ve mutfaktan geçerek garaja gitti. Güneş batmış ve gece çökmüş olmasına karşın hava cehennemden bile sıcaktı. Bisikletlerin, kaykayların ve elektrik

süpürgesinin arasından zorlukla geçerek tozla kaplı eski dosya dolabına gitti. Lanet olası şeyi yıllardır açmamıştı.

Üst çekmeceyi çekip eski dava yazılarının olduğu dosyayı buldu. Pollard daha önce çalışmış olduğu olaylar ve yapmış olduğu tutuklamalar hakkında gazetelerde çıkan yazıları saklamıştı. Yüz kere onları atmaya niyetlenmişti, ama şimdi atmadığı için seviniyordu. Holman'la ilgili yazıları tekrar okumak istiyordu. *Times*'ın ona Kahraman Haydut adını neden verdiğini ve onun ikinci bir şansı neden hak ettiğini anımsamak istiyordu.

Yazıyı buldu ve başlığını görünce gülümsedi. Leeds gazetesini fırlatmış ve bir hafta boyunca *Times*'a küfretmişti ama, Pollard o zaman da gülümsemişti. Başlık şöyleydi: *Kahraman Plaj Haydudu*.

Plaj Haydudu

Önündeki kadın kızgınlıkla kıpırdadı ve ona dördüncü kez baktığında bezgin bir şekilde homurdandı. Holman kadının bir şey söylemeye hazırlandığını fark etti, ama aldırmadı. Faydası olmazdı. Kadın en sonunda tetiği çekti.

"Bu bankadan nefret ediyorum. Yalnızca üç veznedar var ve uyrgezer gibi hareket ediyorlar. On tane gişe varken, neden üç veznedar? Bu kuyrukları gördüklerinde işe daha fazla eleman almaları gerekmiyor mu? Buraya ne zaman gelsem bir rezalet."

Holman yüzünü gizli kameradan saklamak için kepinin si-perliğini indirmişti.

Kadın şimdi daha yüksek sesle konuşuyor, sıradaki diğer insanların kendisini duymalarını istiyordu.

"Yapacak işlerim var. Bütün günümü bu bankada geçiremem."

Kadının davranışı dikkat çekiciydi. Her şeyi dikkat çekiciydi. Parlak renkli bir muumuu⁵ giymiş, tırnakları turuncuya boyanmış, karmakarışık, son derece gür kıvrıkcık saçlı iri yarı bir kadındı. Holman kadına cevap vermeden kollarını kavuşturdu ve görün-

5 Ç.N. Hawaili kadınların giydikleri, parlak renkli geleneksel elbise.

mez olmaya çalıştı. Tommy Bahama tişört, krem renkli Armani pantolon, sandalet giymiş ve Santa Monica Rıhtımı yazılı kepi gözlerine kadar indirmişti. Güneş gözlüğü takmıştı, ama buradaki insanların çoğunda da güneş gözlüğü vardı. Burası Los Angeles' tı.

Kadın tekrar ateş püskürmeye başladı.

"Tamam, nihayet. Tam zamanında."

Cildi turşuyu andıran, pembe gömlekli yaşlıca bir adam gişelerden birine gitti. Onun arkasından da iri yan kadın gitti. Sonra sıra Holman'a gelecekti. Holman düzenli soluk almaya çalıştı ve veznedarların ne kadar terlediğini görmemiş olmalarını umdu.

"Efendim, size burada yardımcı olabilirim."

Veznedar yüz hatları sert, aşırı makyajlı ve başparmaklarına yüzükler takmış enerjik bir kadındı. Holman ayaklarını sürüyerek gişeye doğru yürüdü ve cama mümkün olduğunca yaklaştı. Elinde küçük kahverengi bir kâğıt torba ve ortasından ikiye katlanmış bir kâğıt vardı. Holman notu ve torbayı bankonun üzerine, kadının karşısına koydu. Not Holman'ın gazetelerden kesmiş olduğu sözcüklerden oluşmuştu. Kadının notu okumasını bekledi.

BU BİR SOYGUNDUR

PARAYI TORBAYA KOYUN

Holman sesinin duyulmaması için alçak sesle konuştu.

"Boya paketleri olmasın. Bana yalnızca para ve işe yarar şeyleri verin."

Kadının sert yüz hatları daha da sertleşti. Holman'a gözünü dikip baktı, Holman da ona gözlerini dikip baktı; kadın dudaklarını yalayıp para çekmecesini açtı. Holman kadının arkasındaki saate baktı. Kadının ayağıyla sessiz alarmı basıp bankanın güvenlik sistemini harekete geçirdiğini anladı. Eski bir suçlu olan Holman parayı alıp bankadan çıkmak için iki dakikası olduğunu biliyordu. İki dakika uzun bir süre değildi ama, daha önceki sekiz soygunda yeterli olmuştu.

Özel FBI ajanı Katherine Pollard, öğleden sonra güneşinin altında Studio City'deki Ralph'in marketinin otoparkında ayakta duruyor ve terliyordu. Çalınmış bej arabanın yolcu koltuğunda oturan Bill Cecil Katherine'e seslendi.

"Sıcak çarpacak."

"Oturmak beni öldürüyor."

O sabah, bölgedeki bankaların açılış saatinden yarım saat önce geldikleri otoparkta, saat sekiz buçuktan beri bekliyorlardı. Pollard'ın poposu onu öldürdüğü için, yaklaşık olarak her yirmi dakikada bir arabadan inip kaslarını geriyordu. Arabadan indiğinde de Cecil arabada kalsa bile, ön koltuktaki iki telsizi imlemek için sürücü tarafındaki camı açık bırakıyordu. Cecil kıdemli memurdu, ama orada bulunma nedeni sadece yardımcı olmaktı. Plaj Haydudu operasyonu Pollard'ındı.

Pollard eğilerek ayak parmaklarına dokundu. Koca kıcıyla insanların içinde gerinmekten nefret ederdi ama, üç gündür Ralph'in otoparkında zaman geçiriyorlar ve Plaj Haydudu'nun tekrar vurması için dua ediyorlardı. Hawaii gömleğiyle sandalet giydiği ve kabank saçları arkasında atkuyruğu yapıldığı için Leeds ona Plaj Haydudu adını takmıştı.

Telsizlerin birinden cızırtılı bir ses duyuldu.

"Pollard?"

Cecil, "Hey, bayan, patron," dedi.

Leeds FBI kanalındaydı.

Pollard arabaya binip telsizi kapdı.

"Selam, patron, buradayım."

"LAPD, elemanlarının başka bir olaya gitmelerini istedi. Ben de kabul ettim. Bu olayı kapatıyorum."

Pollard Cecil'e bakınca, Cecil omuzlarını silkip başını salladı. Pollard o an kendini berbat hissetti. Şehirde kırk iki banka soyguncusunun faaliyet gösterdiği biliniyordu. Çoğu şiddet ve silah kullanırdı ve büyük bir kısmı Plaj Haydudu'nun soyduğundan çok daha fazla banka soymuştu.

"Patron, benim bankalarımın birini soyacak. Soygun yapmadığı her gün, yapma ihtimalini artırıyor. Biraz daha zamana ihtiyacımız var."

Pollard Los Angeles'ta faaliyet gösteren seri soyguncuların çoğunun yöntemlerini çözmüştü. Plaj Haydudu'nun yönteminin diğerlerine oranla daha belirgin olduğunu düşünüyordu. Soyduğu bütün bankalar ana kavşakların üzerindeydi ve iki otoyola ulaşım kolaydı; hiçbirinde güvenlik görevlisi çalışmıyordu, pleksiglas bariyerler ya da haydut-tuzağı giriş kapıları yoktu ve Holman'ın yaptığı tüm soygunlar, Los Angeles otoyol sisteminde, saatin aksi yönünde kademeli olarak gerçekleşiyordu. Pollard bir sonraki hedefin Ventura/Hollywood ayrımında olacağını tahmin ediyordu ve altı bankanın olası hedef olduğunu saptamıştı. Pollard o altı bankayı gözlemliyordu.

Leeds, "O yeterince önemli değil. LAPD, memurlarının silahlı soyguncularla ilgilenmesini istiyor ve bundan böyle senin ve Cecil'in orada zaman kaybetmesine göz yumamam. Rock Yıldızları bugün Torrance'ı soydular," dedi.

Pollard kalbinin sıkıştığını hissetti. Rock Yıldızları adlarını banka soyarken, aralarından birinin şarkı söylemesinden alan bir takımdı. Soyguncunun kafayı yemiş olduğunu öğrenene kadar MAC-10 makineli tüfeği gitar gibi çalması ve şarkı söylemesi salakça geliyordu. Rock Yıldızları on altı soygunda iki kişiyi öldürmüştü.

Cecil telsizi aldı.

"Kıza bir gün daha ver, patron. Bunu hak etti."

"Üzgünüm ama konu kapanmıştır, Katherine. Fiş çekildi."

Pollard ne söyleyeceğini düşünürken ikinci telsizden sesler duyuldu. İkinci telsiz, Holman olayı için LAPD tarafından görevlendirilen izleme ekibinin şefi Jay Dugan'a bağlıydı.

"First United'da iki yüz on bir. Devam ediyor."

Pollard FBI'nin telsizini Cecil'in kucağına attı ve kronometresini kapı. Kronometrenin düğmesine bastı, arabasını çalıştırdı ve telsizden Dugan'ı aradı.

"Bizden ne kadar ileride?"

"Bir dakika otuz artı on. Gidiyoruz."

Cecil Leeds'e bilgi veriyordu.

"Oluyor, Chris. Şimdi gidiyoruz. Yürü, bayan -kullan şu şeyi."

First United California Bankası sadece dört blok ilerideydi ama trafik yoğundu. Plaj Haydudu onlardan en az doksan saniye öndeydi ve o anda bankadan çıkıyor olabilirdi.

Pollard vitese takıp trafiğe karıştı.

"Mesafe, Jay?"

"Yakındayız, altı blok ötede."

Pollard bir eliyle korna çalıyor, diğeriyle de arabayı kullanıyordu. Zamanında yetişmek için dua ederek hızla bankaya doğru yol alıyordu..

• • •

Holman veznedarın çekmecelerini teker teker torbaya boşaltmasını seyretti. Kadın oyalanıyordu.

"Daha çabuk."

Kadın hızlandı.

Holman saate bakıp gülümsedi. Saniye ibresi yirmi saniye-deydi. İki dakikadan kısa bir sürede bankadan çıkmış olacaktı.

Veznedar kalan paraları da torbaya doldurdu. Diğer veznedarlarla göz göze gelmemeye dikkat ediyordu. Paranın son bölümü de torbaya doldurulduğunda talimatları bekledi.

Holman, "Harika. Bana doğru if. Ben kapıdan çıkana kadar bağırma ve hiç kimseye bir şey söyleme," dedi.

Kadın Holman'ın istediği şekilde torbayı itti ama, o anda banka müdiresi bir ödeme fişi getirdi. Müdire kâğıt torbayı ve veznedarın yüzündeki ifadeyi fark etti ve bu olanları anlamasına yetti. Dondu kaldı. Çığlık atmadı, Holman'ı engellemeye kalkmadı, ama Holman onun korktuğunu fark etmişti.

Holman, "Endişelenmeyin. Her şey yoluna girecek," dedi.

"Parayı alın ve gidin. Lütfen kimseye zarar vermeyin."

Pembe gömlekli yaşlı adamın işlemleri tamamlanmıştı. Müdire Holman'a kimseye zarar vermemesini söylerken, adam Holman'ın arkasından geçiyordu. Ne olduğunu görmek için arkasını döndüğünde, o da müdire gibi bankanın soyulduğunu anladı. Müdirenin aksine bağırdı...

"Soyuluyoruz!"

Adamın yüzü kıpkırmızı oldu, göğsünü tuttu ve acı dolu bir ses çıkarıttı.

Holman, "Hey," dedi.

Adam sendeledi ve sırtüstü yere düştü. Yere çarptığında gözleri devrildi ve acı dolu ses giderek azalan bir hırıltıya dönüştü.

Muumuulu gürültücü kadın, "Oh, aman Tanrım!" diye çığlık attı.

Holman parayı alıp kapıya doğru koşmaya başladı, ama hiç kimse yaşlı adama yardım etmek için kılını kıpırdatmamıştı.

iri yarı kadın, "Galiba öldü! Biri dokuz yüz on biri arasın! Galiba öldü!" diye çığlık attı.

Holman kapıya koşarken yine arkasına dönüp baktı. Yaşlı adamın yüzü artık koyu mor bir renk almıştı ve hareket etmiyordu. Holman yaşlı adamın kalp krizi geçirdiğini anlamıştı.

Holman, "Kahretsin! Aranızda suni solunum yapmayı bilen yok mu? Biri ona yardım etsin!" dedi.

Hiç kimse kımıldamadı.

Holman zamanın tükenmekte olduğunu farkındaydı. İki dakika sınırına gelmişti ve geçmek üzereydi. Tekrar kapıya yöneldi, ancak gidemedi. Hiç kimse yardım etmiyordu.

Holman yaşlı adamın yanına koştu, çömeldi ve hayatını kurtarmaya girişti. Bir kadın elinde silah, arkasında insana benzemeyen iri yarı ve kel bir adamla bankaya girdiğinde Holman hâlâ adama suni solunum yapıyordu. Kadın kendisini FBI ajanı olarak tanıttı ve Holman'a tutuklandığını bildirdi.

Holman iki soluğun arasında, "Kesmemi mi istiyorsun?" dedi.

Kadın silahını indirdi.

Kadın, "Hayır," dedi, "iyi gidiyorsun."

Holman ambulans gelene kadar suni solunum yapmaya devam etti. İki dakika kuralını, üç dakika kırk altı saniyeyle ihlal etmişti.

Yaşlı adamın hayatı kurtulmuştu.

BOLUM
DÖRT

the following:

1. The first of the following is the first of the following.

2. The second of the following.

3. The third of the following.

4. The fourth of the following.

5. The fifth of the following.

6. The sixth of the following.

7. The seventh of the following.

8. The eighth of the following.

9. The ninth of the following.

10. The tenth of the following.

11. The eleventh of the following.

12. The twelfth of the following.

13. The thirteenth of the following.

14. The fourteenth of the following.

15. The fifteenth of the following.

16. The sixteenth of the following.

17. The seventeenth of the following.

18. The eighteenth of the following.

KAPI ÇALINDIĞINDA Holman sınav çekiyordu. Hareketleri mekanik olarak birbiri ardına tekrarlıyordu ve sabahın büyük bir bölümünü de sınav çekerek geçirmişti. Bir akşam önce Pollard'ın telesekreterine iki mesaj daha bırakmıştı ve tekrar aramamak için kendisini zor tutuyordu. Kapı çaldığında gelenin Perry olduğunu zannetti. Kapıyı ondan başka çalan olmazdı.

“Bekle.”

Holman pantolonunu giydi, kapıyı açtı ve Perry yerine Pollard'la karşılaştı. Pollard'ın böyle habersiz gelmesi karşısında şaşırdı, ne yapacağını bilemedi ve ona bakakaldı.

Pollard, “Konuşmalıyız,” dedi.

Gülümsemiyordu. Sinirli görünüyordu ve elinde Holman'm ona vermiş olduğu belgeleri içeren dosyayı tutuyordu. Holman aniden gevşek ve terli beyaz vücuduyla, gömleksiz olduğunu fark etti ve içinden keşke tişört giyseymdim diye geçirdi.

“Başka biri olduğunu zannetmiştim.”

“İçeri geçelim, Holman. Bu konuyu konuşmalıyız.”

Holman Pollard'ın geçmesi için geri çekildi ve koridora baktı. Perry'nin başı karşı köşenin arkasında kaybolmuştu. Holman odasına döndü, ama kapısını açık bıraktı. Görünüşünden ve boktan odadan dolayı utanmış ve Pollard'ın onunla yalnız

kalmaktan kesinlikle rahatsız olacağını tahmin etmişti. Kendisini gizlemek için üzerine bir tişört giydi.

“Mesajlarımı aldın mı?”

Pollard gidip kapıyı kapattı ama, elini kapının kulpundan ayırmayarak orada durdu.

“Aldım ve sana bir şey sormak istiyorum. O parayla ne yapacaksın?”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

“On altı milyonu bulursak. Ne yapmak istiyorsun?”

Holman şaşırarak Pollard’a baktı. Ciddi görünüyordu. Yüzü dikkatliydi ve ağzı büzülerek küçük bir düğüm halini almıştı. Oraya bu işe bir son vermek için gelmiş gibiydi.

Holman, “Benimle dalga mı geçiyorsun?” dedi.

“Dalga geçmiyorum.”

Holman uzunca bir süre onu inceledi ve yatağının kenarına oturdu. Duş alması gerektiği halde bir şey yapmış olmak için ayakkabılarını giydi.

“Ben yalnızca oğluma ne olduğunu öğrenmek istiyorum. Eğer parayı bulursak sen alabilirsin. O parayla ne yapacağın beni ilgilendirmez.”

Pollard hayal kırıklığına mı uğramıştı yoksa rahatlamış mıydı Holman anlayamadı. İki şekilde de onun yardım etmesini istemesi dışında, hiçbir şey umurunda değildi.

“Dinle, parayı almak isteyebilirsin. Seni ele vermem. Ama bir şey var -paranın beni Richie’nin katilini bulmaktan alıkoymasına izin vermeyeceğim. Eğer bir seçim yapmak gerekirse -o parayı alıkoymakla neler olduğunu öğrenmek arasında- o para geri gidecek.”

“Ya arkadaşın Moreno?”

“Mesajlarımı dinledin mi? Evet, bana arabasını ödünç verdi. Bunun ne önemi var?”

“Belki parayı paylaşmayı umuyordun”

Holman sinirlenmeye başlamıştı.

“Senin Moreno’yla ne alıp veremediğin var? Onu nereden duydun?”

“Sadece sorumu yanıtla.”

“Soru sormadın. Paradan ona kesinlikle bahsetmedim ve parayı o alırsa bu beni hiç ilgilendirmez. Ne yaptığımızı sanıyorsun? Mükemmel bir suç planı mı?”

“Ben polislerin seninle Moreno arasında bir bağlantı kurduğunu düşünüyorum. Bu sonuca nasıl vardılar?”

“Uç ya da dört kez onu görmeye gittim. Belki de onu izliyorlardır.”

“Eğer artık suç işlemiyorsa onu neden izlesinler?”

“Belki bana ve Maria Juarez’e yardım ettiğini öğrenmişlerdir.”

“O ve Juarez’in bağlantısı mı vardı?”

“Ben *ondan yardım istedim*. Dinle, Chee’nin o lanet olası arabayı bana ödünç verdiğini sana söylemediğim için özür dilerim. Ben parayı aramıyorum -ben oğlumu öldüren o orospu çocuğunu arıyorum.”

Holman ayakkabılarını giymeyi bitirip Pollard’a baktı. Pollard Holman’a hâlâ ters baktığı için, Holman da aynen karşılık verdi. Potlardın onu okumaya çalıştığının farkındaydı ama bunun nedenini çözememişti. Pollard en sonunda kararını vermiş ve kapının kulpunu bırakmıştı.

“Hiç kimse o parayı sahiplenemeyecek. Eğer bulursak, iade edeceğiz.”

“Tamam.”

“Sakıncası yok mu?”

“Sorun olmadığını söyledim.”

“Arkadaşın Chee de iyi mi?”

“Bana sadece o kahrolası arabayı ödünç verdi. Bildiğim kadar paradan haberi yok. Onu görmek istersen birlikte gidebiliriz. Ona kendin sorabilirsin.”

Pollard onu bir süre inceledi ve klasörden birkaç sayfa aldı.

“Marchenko’nun kız arkadaşının adı Alison Whitt’miş. Fa-hişevmiş.”

Pollard kâğıtları getirip Holman'a verdi. Pollard konuşurken Holman en üstteki sayfayı inceledi ve bunun, LAPD kayıtlarının ve Alison Whitt adlı beyaz bir kadının kimlik belgesinin kopyası olduğunu gördü. Siyah-beyaz sabıka fotoğrafının fotokopisi kötü çıkmıştı ama, çocuk gibi görünüyordu -açık renk saçlarıyla Orta Batı tazeliğine sahipti.

"Oğlunun ve diğer üç polisin öldürülmesinden yaklaşık iki saat önce Whitt de öldürülmüş."

Pollard sözlerine devam etti ama, Holman artık onu duymuyordu. Whitt'in öldürülmesi gözünün önünde canlanmış ve onu korkutmuştu: Karanlık bir sokakta Fowler ve Richie, yüzleri silahlarının patlamasıyla aydınlanıyor. Holman konuştuğunda kendi sesini zor duydu.

"Whitt'i onlar mı öldürmüşler?"

"Bilmiyorum."

Holman gözlerini yumup açarak görüntüleri engellemeye çalıştı ama, Richie'nin yüzü giderek büyüyordu ve Pollard sözlerini sürdürürken silahının sessiz parlamasıyla aydınlanıyordu.

"Fowler çamur içinde döndüğü Perşembe Whitt'i aramış. O öğleden sonra on iki dakika konuşmuşlar. O gece, Fowler ve Richard'ın geç saatte evlerinden çıkıp, kirli ayakkabılarla döndükleri geceydi."

Holman ayağa kalktı, yatağın etrafından dolaşarak klimanın yanına gitti ve beyninin içindeki kâbustan kurtulmaya çalıştı. Dikkatini Richie nin henüz bir katil ya da hırsız olmadığı günlerde, sekiz yaşındayken çekilmiş fotoğrafına yöneltmeye çalıştı.

"Whitt'i onlar öldürdü. Whitt paranın nerede olduğunu onlara söyledi, belki yalan söyledi ya da her neyse ve onu öldürdüler."

"Hemen bu sonuca varma, Holman. Polisler onun o gün görüştüğü fahişelere ve müşterilerine odaklanıyor. Fahişelik zaman zaman yaptığı bir şeymiş -Sunset'te Mayan Grille adlı bir yerde garsonluk yapıyormuş."

"Bu saçmalık. Onun o gece öyle öldürülmesi de tesadüf mü?"

"Ben de saçmalık olduğunu düşünüyorum ama, büyük bir olasılıkla bu olayı araştıran heriflerin, onun Marchenko'yla

ilişkisinden haberleri yok. Beşinci adamı unutma. Şimdi elimizde Fovvler'in grubunda olan beş adam var ve bunların sadece dördü öldü. Katil beşinci adam olabilir.”

Holman beşinci adamı unutmuştu ve şimdi bu düşünceye bir cankurtaranmış gibi sarılmıştı. Beşinci adam da Allie'yi bulmaya çalışmıştı ve diğerleri ölmüştü. Bir anda aklına Maria Juarez geldi.

“Juarez’in karısıyla ilgili bir şey öğrenebildin mi?”

“Bu sabah bir arkadaşla konuştum. LAPD hâlâ onun kaçmış olduğunu iddia ediyor.”

“Kaçmadı; götürüldü. Beni yakalayan herif -Vukovich- onu götürdü. Random’la çalışıyor.”

“Arkadaşım olayı takip ediyor. Maria’nın kocasını kaydettiği video kaseti ele geçirmeye çalışıyor. Random’m kasetin sahte olduğunu söylediğini bana anlatmıştın ama, bizimkiler de o kaseti inceleyebilirler ve bu konuda dünyanın en iyi adamları bizde.”

Bizim. Hâlâ Federallerleymiş gibi.

Holman, “Bana hâlâ yardım edecek misin?” dedi.

Pollard tereddüt etti, sonra da dosyasıyla birlikte kapıya yöneldi.

“Bana yalan söylemesen iyi olur.”

“Yalan söylemiyorum.”

“Söylemesen iyi olur. Sen temizlen. Ben aşağıda arabada olacağım.”

Holman Pollard’m dışarı çıkmasını izledi ve aceleyle duşa girdi.

MAYAN GRILLE, Fairfax yakınlarındaki Sunset'te yalnızca kahvaltı ve öğle yemeği servisi yapan ufak bir lokantaydı. İşleri iyiydi. İnsanlar kaldırımında bekliyorlardı ve dışarıdaki masalar, krep ve omlet yiyen iyi görünümlü genç insanlarla doluydu. Holman gördüğü anda mekândan ve dışarıdaki insanlardan nefret etti. Eskiden bu konuyu pek düşünmezdi ama, o insanları görmek içini nefretle doldurmuştu.

Mayan Grille'e gelirken Holman ağzını açmamıştı. Alison Whitt hakkında bilgi veren Pollard'ı dinler gibi yapmış ama, yolun büyük bir bölümünde Richie'yi düşünmüştü. Suç eğiliminin, bir zamanlar Donna'nın korktuğu gibi miras olarak alındığını mı yoksa berbat bir ev yaşamının mı kişileri suça ittiğini merak ediyordu. Her iki durumda da sorumluluk Holman'a yükleniyordu. Kalabalığın arasından geçerek lokantaya giren Pollard'ın peşinden giderken bunları düşünmek yüzünün asılmasına neden olmuştu.

İçerisi de kalabalıktı. Holman ve Pollard oturmayı bekleyen bir insan duvarıyla karşılaşmışlardı. Pollard kalabalığın yanından geçerken etrafını görmekte zorlanıyordu ama, oradaki herkesten uzun olan Holman iyi görebiliyordu. Erkeklerin çoğu bol pantolon ve tişört, kızların çoğu da kıçlarının üst kısmındaki dövmeleri ve göbeklerini açıkta bırakan tişörtler giymişlerdi. Tabakların çoğu dolu olduğu için herkes yemekten çok konuşmakla

ilgileniyormuş gibiydi. Holman bu insanların çoğunun işsiz olduklarına ya da eğlence sanayiinde çalıştıklarına veya her ikisi olduklarına karar verdi. Holman ve Chee çalınacak araba bulmak için bu tür mekânların otoparklarında dolaşırlardı.

Pollard, “Polisler garsonlardan birinin, Marki Collen adındaki kızın Whitt’le yakın olduğunu öğrenmiş. Göreceğimiz kişi o,” dedi.

“Ya burada değilse?”

“Emin olmak için telefon ettim. Onu konuşturmalıyız. Yoğun oldukları için pek kolay olmayacak.”

Pollard Holman’a beklemesini söyledi ve elindeki listeyle bekleyen müşterileri karşılayan görevlinin yanına gitti. Holman konuştuklarını ve müdüre benzeyen birinin onlara katıldığını gördü. Müdür arkadaki masalardan birini temizleyen komiye yardım eden garson kızı işaret edip başını salladı.

“Oturmayı bekleyen yirmi kişi var, eleman az ve müdür kızın ara vermesine izin vermiyor. Bizimle konuşabilmesi için biraz beklememiz gerekecek. Bir yere gidip kahve içmek ve kızın işten çıkış saatinde buraya dönmek ister misin?”

Holman ne beklemek istiyordu ne de başka bir yere gitmek. Ismarladıkları yemekleri yemeyen ve en son seçmelerinden konuşmaktan başka yapacak daha iyi işleri olmayan bir yığın Hollywood yıldız adayının etrafında oyalanmak zorundaydı. Zaten berbat olan ruh hali iyice kötüleşti.

“Adamın gösterdiği arkadaki şu kız mı?”

“Evet, Marki Collen.”

“Gel.”

Holman kalabalığı omuzlayarak hostesin yanından masaya gitti. Komi masayı temizlemişti ve temiz kuverleri koyuyordu. Holman bir sandalye çekti ve oturdu ama, Pollard duraladı. Hostes oturmaları için iki adama seslenirken Holman’ın masaya oturduğunu gördüğü için, gözünü dikmiş Holman’a bakıyordu.

Pollard, “Bunu yapamayız. Bizi buradan attıracaksın,” dedi.

Holman başka bir yolu olmadığını düşündü.

“Sorun olmayacak.”

“Onların iş birliğine ihtiyacımız var.”

“Bana güven. Onlar aktör.”

Marki Collen Holman’ı arkasındaki masaya servis yapıyordu. O da diğer garsonlar ve komiler gibi sıkıntılı ve bunalmış görünüyordu. Holman desteyi masanın altında gizleyerek Chee’nin parasından yüz dolarlık bir banknot çekti. Geriye eğilerek Marki’nin kalçasına dokundu.

“Bir dakika içinde geleceğim, efendim.”

“Şuna bak, Marki.”

Marki adının söylendiğini duyunca etrafına bakındı ve Holman ona katlanmış yüz dolarlık banknotu gösterdi. Anlayıp anlamadığını görebilmek için kızın bakışlarını izledi ve parayı önlüğüne sıkıştırdı.

“Hostese arkadaşın olduğumu ve bizi bu masaya senin oturttuğunu söyle.”

Hostes müdüre işaret etmişti ve şimdi arkalarında iki adamla masaya yaklaşıyorlardı. Holman Marki’nin onları engellemesini seyretti ama, bir yandan da kalkıp masayı isteyen adamların yüzüne birer yumruk atmak istiyordu. Holman onları Sunset Bulvarı’na kadar pataklamak istiyordu.

Pollard koluna dokundu.

“Kes şunu. Onlara böyle bakmaktan vazgeç. Tanrım, bu düşmanlık da neyin nesi?”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum.”

“Kahrolası masa için onlarla kavga etmek mi istiyorsun? Artık hapis-hane avlusunda değilsin, Holman. Bu kızla konuşmalıyız.”

Holman Pollard’ın haklı olduğunu fark etti. Onlara hapis-hane bakışlarıyla bakıyordu. Etraflarındaki masalara baktı. Lokantadaki gençlerin çoğu Richie’nin yaşlarındaydı. Holman öfkesinin sebebinin bu olduğunu anladı. Onlar krep yiyorlardı, Richie mezardaydı.

“Haklısın. Özür dilerim.”

“Rahat ol biraz.”

Marki müdürle işleri yoluna koyduktan sonra, yüzünde gülümseme ve elinde iki mnyle geldi.

“Bu harikaydı, efendim. Size daha önce servis yapmış mıydım?”

“Hayır. Bunun servisle ilgisi yok. Sana Alison Whitt hakkında bazı sorular sormalıyız. Anladığımız kadarıyla arkadaşmışsınız.”

Holman Alison’ın adını telaffuz ettiğinde Marki’nin tavrında hiçbir değişiklik olmadı. Omuz silkti ve sipariş alacakmış gibi not defteri hazır bekledi.

“şey, evet, biraz. Burada arkadaşlık ediyorduk. Dinleyin, şu an pek uygun değil. Bütün bu masalarla ilgilenmeliyim.”

“Yüz dolar çok sayıda bahşişe bedeldir, tatlım.”

Marki yine omuz silkti ve ağırlığını bir ayağından diğerine verdi.

“Polisler zaten benimle konuştular. Buradaki herkesle konuştular. Başka ne anlatabileceğimi bilmiyorum.”

Pollard, “ldrlmesinden çok, erkek arkadaşı hakkında bazı şeyler öğrenmek istiyoruz. Alison’ın fahişelik yaptığını biliyor muydun?”

Marki sinirli bir tavırla kıkırdadı ve sesini alaltmadan önce onları dinleyen olup olmadığını görmek için etrafına bakındı.

“şey, evet, tabii. Polisler bunu herkese söylediler. Bize o konuda soru sormuşlardı.”

“Kayıtlar Alison’ın bir yıl önce iki kere tutuklandığını gösteriyor ama, daha sonra tutuklanmamış. Hâlâ alışıyor muydu?”

“Oh, evet. O kız ılgındı -hayatla alay ediyordu. Harika hi-kyeleri vardı.”

Holman fkeden deliye dönen ve onlara bakan müdürden gözünü ayırmıyordu. Marki çalışmak yerine sohbet ettiği için bir süre sonra yanlarına geleceğinden oldukça emindi.

Holman, “Anlat bize. Marki. Müdürünün ıldırması için birkaç sipariş al ve hikyeler için buraya gel. Bu arada biz de mönüye bakarız.”

Marki uzaklaştığında Pollard Holman’a doğru eğildi.

“O kıza yüz dolar mı verdin?”

“Ne olmuş verdimse?”

“Seninle tartışmaya çalışmıyorum, Holman.”

“Evet. Bir yüzlük.”

“Tanrım. Belki de senden para almayı kabul etmeliydim.”

“Chee’nin parası. Kirlenmek istemezsin.”

Pollard ters ters Holman’a baktı. Holman utanç duygusunun bedenini sardığını hissetti ve başka tarafa baktı. Korkunç bir ruh halindeydi ve kendisini kontrol etmek zorundaydı. Mönüye baktı.

“Bir şey yemek ister misin? Burada olduğumuza göre bir şeyler yiyebiliriz.”

“S...r git!”

Marki dönene kadar Holman mönüye baktı. Marki bir dakika oyalanabileceğini söyledi ve Pollard Holman sanki dangalaklık etmemiş gibi konuya döndü.

“Sana müşterilerinden bahsetmiş miydi?”

“Müşterileriyle ilgili komik hikâyeleri vardı. Bazıları ünlü kişilerdi.”

“Dört veya beş ay önce birlikte olduğu adamı öğrenmek istiyoruz. Erkek arkadaşı da olabilir ama, daha çok müşterisi gibi. Adamın garip bir ismi varmış -Anton Marchenko. Ukraynalı bir herif?”

Marki adı hemen tanıyarak gülümsedi.

“O korsandı. Martin, Marko, Mar-bir şey.”

“Marchenko.”

Holman, “Nasıl korsandı?” dedi.

Marki’nin gülümsemesi şimdi kıkırdamaya dönüşmüştü.

“Sebebi onun şeyiydi. Allie onun saldırgan bir korsanmış gibi davranmadıkça gelemediğini anlatmıştı, bilirsiniz, yo-ho-ho, biraz rom, nasıl macera yaşadığı ve gömülü hâzinesi.”

Holman Pollard’a baktı ve onun ağzının kenarının kıvrıldığını fark etti. Önemli bir şey öğrenmişlerdi.

Holman tekrar Marki'ye baktı ve en dostça gülümsemesini fırlattı.

“Yok canım? Allie'ye gömülü hâzinesi olduğunu mu söylemiş?”

“Bir yığın aptalca şey anlatmış. Allie'yi Hollywood Sign'a götürürmüş. Orada yapmak zorundaymış. Onu asla evine veya motele götürmez, arabada da yapmazmış. Rahat konuşmak ve krallığına tepeden bakabilmek için Hollywood Signa çıkmak zorundaymış.”

Marki yine kıkırdadı ama, Holman bir sorun olduğunu anladı.

“Allie sana Sign'a gittiklerini mi söylemişti?” dedi.

“Evet. Dört ya da beş kere.”

“Sign'a gidemezsin. Tellerle çevrilidir ve güvenlik kameraları tarafından izlenir.”

Marki şaşırırsa benziyordu ama, onun için önemi yokmuş gibi omuz silkti.

“Bana öyle söylemişti. Yukarı tırmanmaya mecbur olduğu için bunun eziyet olduğunu anlatmıştı, ama adam zenginmiş. Sadece şey için... oral seks için bin dolar ödüyormuş. Allie bin dolar için oraya bütün gün tırmanacağını söylemişti.”

Yakındaki masalardan birinden el salladıklarında Marki, Pollard ve Holman'ı yine yalnız bırakmıştı. Holman Allie'nin Hollywood Sign'a tırmanma hikâyesine kuşkuyla bakıyordu.

“Ben oraya çıkmıştım. Yaklaşabilirsin ama yazının yanına gidemezsin. Yukarıda her yerde video kameralar var. Hatta hareket dedektörleri bile var.”

“Dur bir dakika, Holman -bu mantıklı. Marchenko ve Parsons Beachwood Canyon'da yaşıyorlardı. Yazı da hemen onların yaşadıkları tepenin üstünde. Belki de parayı oraya saklamışlardır.”

“On altı milyon doları o yazının hiçbir yerine gömemezsin. On altı milyon çok büyük yer kaplar.”

“Oraya gittiğimizde anlarız. Gidip bakmalıyız.”

Holman'ın hâlâ pek çok şüphesi vardı ama, Marki döndüğünde Pollard sorularına kaldığı yerden devam etti.

“Neredeyse bitti, Marki. Bir dakika sonra seni rahat bırakacağız.”

Holman, “Dediğim gibi, yüz dolar pek çok bahşişe bedel,” dedi.

“Allie her defasında Sign’a gitmelerinin nedenini biliyor muydu?”

“Bilmiyorum. Adam oraya gitmekten hoşlanıyormuş.”

“Pekâlâ, bazı konuşmalardan söz etmiştin. Adam nasıl konuşuyormuş?”

Marki yüzünü buruşturarak düşündü.

“Gerçek konuşma değil -daha çok konuşur gibi yapıyormuş. Korsanmış ve onu kaçırmış gibi, onu çalınmış hâzinesinin üzerinde becereceği gibi. Allie de bu kendisini gerçekten tahrik edermiş gibi davranmak zorundaymış, sanki o sert altın paraların üzerinde becerilmek son derece tahrik ediciymiş gibi.”

Pollard ona cesaret vermek için başını salladı.

“Paranın üzerinde yapmak, tahrik ediciymiş gibi?”

“Sanırım.”

Pollard tekrar Holman’a baktı ve bu defa Holman omuz silkti. Paraların üzerinde düzüşmek Marchenko’nun fantezisi olabilirdi. Ama Holman’ın aklı, on altı milyon doları bu kadar göz önünde olan bir yere gömmeyi almıyordu. Sonra Richie ve Fou/ler’m eve pislik içinde dönmüş olduklarını hatırladı.

Holman, “Polisler buraya geldiklerinde onlara Marchenko’dan bahsetmiş miydin?” dedi.

Marki şaşırmıştı.

“Etmeli miydim? Çok uzun zaman önceydi.”

“Hayır. Sadece sorup sormadıklarını merak ettim.”

Holman gitmeye hazırdı ama Pollard ona bakmıyordu.

Pollard, “Tamam, bir soru daha. Allie’nin bu adamla nasıl bağlantı kurduğunu biliyor musun?” dedi.

“Hayır, ı-lh.”

“Pezevengi var mıydı, yoksa eve mi çağırıldı?”

Marki yine yüzünü buruşturdu.

“Onunla ilgilenen biri vardı ama, pezevenk falan değildi.”

Holman, “Onunla ilgilenen derken ne kastediyorsun?”

“Kulağa biraz aptalca geliyor. Allie hiç kimseye anlatmama-mı söylemişti.”

“Allie öldü. Kısıtlayıcı kurallar iptal oldu.”

Marki etrafındaki masalara baktı ve sesini alçalttı.

“Şey, tamam. Allie polisler için çalışıyordu. Başının derde girmesinden korkmadığını, çünkü o arkadaşının her şeyi yoluna koyacağını söylüyordu. Hatta müşterilerini bildirmesi için para bile alıyordu.”

Bu defa Holman Potlard a baktı. Pollard’ın yüzü bembeyaz olmuştu.

“Alison para karşılığı muhbirlik mi yapıyordu?”

Marki rahatsız bir tavırla sırttı ve omuzlarını silkti.

“Zengin falan olduğu yoktu. Rakam konusunda esnek olduklarını söylemişti. Allie her para isteğinde, adam bunu onaylatıyordu.”

Holman, “Kimin için çalıştığını sana söylemiş miydi?” dedi.

“1-ih.”

Holman yine Pollard’a baktı ama, Pollard’m rengi hâlâ beyazdı. Holman onun koluna dokundu.

“Başka bir şey?”

Pollard başını salladı.

Holman bir yüzlük daha çıkardı ve çaktırmadan Marki’nin eline sıkıştırdı.

1932 YILINDA bunalıma giren aktris Peg Enwistle H harfinin tepesinden atlayarak yaşamına son vermişti. Harfler on beş metre uzunluğundaydı ve o zamanlarda Hollywood Sign, Hollywood Hills'deki Mount Lee'nin doruğunda yaklaşık yüz kırk metreye yayılıyordu. Yıllarca ihmal edildikten sonra, Hollywood Sign yetmişli yılların sonlarında yeniden inşa edilmişti, ancak, Vandallar ve serserilerin zarar vermeleriyle alan halka kapatılmış, tellerle çevrilmiş, kapalı devre video kameralar, kızıl ötesi ışıklar ve harexei dedektörleri yerleştirilmişti. Sanki Fort Knox'u koruyorlardı ama, Holman Pollard'ı Beachwood Canyon'a götürürken, bu güvenlik önlemlerinden hiç etkilenmemişti. Holman çocukluğundan beri Hollywood Sign'a tırmanıyordu.

Pollard endişeli görünüyordu.

“Oraya nasıl gideceğimizi biliyor musun?”

“Evet. Neredeyse geldik.”

“Griffith Park'tan gideceğimizi sanıyordum.”

“Bu yol daha iyidir. Bildiğim dar sokağı arıyoruz.”

Holman hâlâ bir şey bulacaklarından emin değildi ama, bakmak zorunda olduklarını biliyordu. Öğrendikleri her yeni şey, onları polise götürüyordu ve şimdi bir polisin de Alison Whitt'le bağlantısı olduğunu öğrenmişlerdi. Eğer Whitt, irtibat

memuruna Anton Marchenko'dan bahsettiyse polisler Hollywood Sign'dan haberdar olabilirlerdi. Hollywood Sign'la Marchenko'nun fantezilerini birleştirmek, onlara bölgeyi aramaları için ilham vermiş olabilirdi. Richie bu arama işinin bir parçası olabilirdi. Holman Alison Whitt'in Marchenko'yu haberlerde görüp görmediğini merak etti. Büyük bir ihtimalle görmüştü. Muhtemelen korsanının bir banka soyguncusu olduğunu anlamış ve bildiklerini polisine anlatmayı teklif etmişti. Bu da büyük bir olasılıkla ölümüne neden olmuştu.

Pollard, "Bu kanyonlar boktan. Sinyal alamıyorum," dedi.
"Dönmek mi istiyorsun?"

"Hayır, dönmek istemiyorum. Bu kızın gerçekten muhbir olup olmadığını kontrol etmek istiyordum," dedi.

"Muhbir yardım hatları falan mı var?"

"Komik olmaya çalışma, Holman. Lütfen."

Konutların yer aldığı dar ve dönemeçli sokaklardan geçerek Beachwood Canyon'a çıktılar. Hollywood Sign tepede yükseliyor, bazen evlerin ve ağaçların arasından görülebiliyor, bazen de dağ görülmesini engelliyordu. Zirveye vardıklarında Holman Pollard'a dönmesini söyledi.

"Yavaşla. Tepeye geliyoruz. şu evlerin önünde park edebilirsin."

Pollard arabayı kenara çekti ve arabadan indiler. Sokak birdenbire bir kapıyla son buluyordu. Kapı kilitliydi ve üzerinde HALKA KAPALIDIR yazılı büyük bir tabela asılmıştı.

Pollard tabelayı okurken kararsız görünüyordu.

"Kestirmen burası mı? Burası kapalı."

"Burası servis yolu. Bu yolu izleyerek yazının arkasına ulaşabiliriz. Böylece Griffith Park'tan gidilen yola oranla, yol birkaç kilometre kısalır. Ben buraya çocukluğumdan beri gelirim."

Pollard parmağıyla KAPALI yazan tabelaya vurdu.

"Sen kurallara *hiç* uyar mısın?"

"Hayır, pek uymam."

"Tanrım."

Pollard kapının yanından içeri girdi. Holman da arkasından gitti ve yolu tırmanmaya başladılar. Yol Holman'ın hatırladığından daha dikti, Holman eskiye oranla daha yaşlıydı ve form durumu berbatı. Servis yolu asfalt bir yolla birleşiyordu ve asfalt yol tepenin arkasına doğru kıvrılırken iyice dikleşiyordu. Hollywood Sign kaybolmuştu ama, onun yukarısında kalan radyo kulesi sürekli olarak büyüyordu.

Holman, "Adamların o kadar parayı buraya getirmelerinin imkânı yok. Çok uzak," dedi.

"Marchenko kız arkadaşını buraya getiriyormuş."

"Kız yürüyebilirdi. Sen on altı milyonu böyle bir yere saklar mıydın?"

"Ben on üç banka soyup polisleri de vurmazdım."

Zirveye yaklaştıkça yol dağın arka tarafına döndü ama, sonra yine ön tarafına doğru kıvrıldı ve ansızın Los Angeles'm tamamı Holman'm görebildiği kadarıyla, gözlerinin önüne serildi. Güneybatıda sisler içindeki Catalina Island, Capítol Records Binası'nın Hollywood yazılı tombul silindiri, şehir merkezinden Century City'ye kadar bölgeye dağılan ve göğe yükselen gökdelenler.

Pollard, "Vay canına," dedi.

Manzara Holman'ın umurunda değildi. Hollywood Sign yaklaşık olarak on metre aşağılarındaydı ve yol boyunca, yerden iki metre yüksekte yeşil bir zincirle çevrilmişti. Antenler ve mikrodalga çanaklarıyla kaplı olan Radyo Kulesi yolun sonundaydı ve birkaç telle daha çevrilmişti. Holman eliyle yazıyı gösterdi.

"İşte orada. Hâlâ parayı buraya gömdüklerini mi düşünüyorsun?"

Pollard parmaklarını tele geçirdi ve aşağıdaki yazıya baktı. Eğim dikti. Harflerin kaideleri oldukları yerden gözükmeyecek kadar uzaktaydı.

Pollard, "Lanet olsun. Aşağı inebilir misin?" dedi.

"Ancak tellerin üzerinden atlarsak ama, teller için endişelenme. Kameraları görüyor musun?"

İletişim istasyonunun yanındaki tellerin üzerinde yer alan madenî direklere kapalı devre video kameraları yerleştirilmişti. Kameralar yazıya çevrilmişti.

Pollard ayak parmaklarının ucunda yükselerek eğimi olabil-diğince görmeye çalıştı, sonra da başını eğerek iletişim ista-syonuna baktı. İstasyonda da kameralar olduğu göze çarpıyor-du. Yolun yukarısında zirveye çıkan altı veya dokuz metre uzunluğunda bir başka yokuş vardı. Pollard önce yukarı, sonra da kameralara baktı.

“Kameraların diğer ucunda kim var?”

“Park Hizmetler. Atlı polisler yedi gün, yirmi dört saat bu-rayı izlerler.”

Pollard tekrar yukarı baktı.

“Yukarıda ne var?”

“Yabanî otlar. Eski bir jeolojik inceleme aygıtı da var ama, hepsi o kadar.”

Pollard iletişim istasyonuna doğru yürümeye başlayınca Holman da arkasından gitti. Pollard zaman zaman durarak ya-zıya baktı.

“Yazının alt tarafından yukarı çıkabilir miyiz?”

“Hareket dedektörlerini bu nedenle koymuşlar. Alttaki ka-meralar yakındaki yamaçları görebiliyor.”

“Lanet olsun, çok dik. Harflerin altında düzleşiyor mu?”

“Biraz, ama çok değil. Daha çok patikadaki geniş bir nok-ta gibi. Yazılar dağın yanına yerleştirilmiş.”

İletişim istasyonu daha da yüksek tellerle çevrilmişti. Üç metrelik telin üst kısmında dikenli teller vardı. Bulundukları yol, yolu bir duvar gibi kesen bir kapıyla sona ediyordu. Bir yanda dik bir yokuş, diğer tarafta da tellerle önlerindeki kapı-nın arasında sıkışıp kalmışlardı. Holman bunun zincirlenmiş bir tünelde olmak gibi bir his uyandırdığını düşündü.

Holman, “Antenin diğer tarafında bir helikopter pisti olmalı ama, ben hiç görmedim. Eğer biri alarmin çalmasına neden olur-sa, buraya o şekilde ulaşıyorlar. Helikopter göndererek,” dedi.

Pollard etraftaki kameralara, ardından da geldikleri yola baktı. Düş kırıklığına uğramış gibiydi.

“Haklısın, Holman. Burası kapalı bir yer.”

Holman, Richie, Fowler ve diğer iki adamın gece yarısı buraya geldiklerini gözünün önünde canlandırmaya çalıştıysa da, başaramadı. Eğer Marchenko’nun parayı buraya veya buraya yakın bir yere sakladıklarından şüphelendilerse nerede ve nasıl araştıracaklardı? Hollywood Sign geniş bir alanı işgal ediyordu ve polisler, bir atlı polis tarafından görülmeden oraya yakışmazlardı. Holman onların atlı polislerle resmî bir araştırma yaptıklarını söylemeye çalışmış olabileceklerini düşündü ama, bu düşük bir olasılıktı. Bu kötü bir hamle olurdu ve araştırmanın gece yapılması işi daha da zorlaştırdı. Atlı polisler sorular sorarlardı ve gecenin geç saatinde yapılan araştırma haberleri parka yayılırdı. Atlı polislerle araştırma yaptıklarını açıkça söyledilerse, araştırmalarını gündüz yapmak zorundaydılar. Gece burada olmak, araştırmalarının gizli olduğu anlamına gelirdi.

Pollard, “Ne düşünüyorum, biliyor musun?” dedi.

“Ne?”

“Oral seksi.”

Holman kızardığını hissetti. Bakışlarını kaçırdı ve gırtlığını temizledi.

“Öyle mi?”

Pollard küçük bir daire çizerek döndü ve kollarını açtı.

“Yani Marchenko oral seks yapması için Allie’yi buraya getirdiyse, ne yaptı, oral seksi yolun ortasında mı yaptırdı? Her yerde kamera var. Başka insanlar da bu yoldan gelebilirler. Burada hiç mahremiyet yok. Oral seks için berbat bir yer.”

Holman Poilard’ın cinsellik hakkında konuşmasından rahatsız olmuştu. Ona baktı ama göz temasından kaçındı. Pollard birdenbire döndü ve tepelerinde yükselen dik yokuşa baktı.

“Yukarı çıkmanın bir yolu var mı?”

“Evet, ama yukarıda hiçbir şey yok.”

“Ben de o yüzden görmek istiyorum.”

Holman Pollard'ın sezgilerinde haklı olduğunu fark etti. Doruk, tepede gizlenebilecek tek yerdi.

İletişim istasyonunun yanındaki telin köşesiyle yamacın arasından zorlukla geçerek güçlüklerle dar ve dik yolu tırmanmaya başladılar. Servis yolunda yürümek kadar kolay olmuyordu. Pollard iki kere dizlerinin üzerine düştü ama kısa bir süre sonra zirveye ve zirvedeki küçük açıklığa ulaştılar. Buradaki tek şey, Holman'ın hatırladığı gözlem ekipmanı ve çalılardı. Pollard etraflarını çeviren 360 derecelik görüntüye bakarak gülümsedi.

"İşte ben de bundan bahsediyordum! Edepsiz şeyler yapıyorlardıysa, burada yapıyorlardı."

Pollard haklıydı. Açıklıktan servis yoluna giren herhangi biri görülebilirdi. Tellerin üzerindeki kameralar altlarında kalmıştı ve aşağıya, yazıya dönüktü. Zirve hiç kimse tarafından izlenilmiyordu.

Ama Holman yine de Marchenko ve Parsons'ın parayı buraya gömdüklerine ihtimal vermiyordu. O kadar parayı ancak birkaç kerede taşıyabilirlerdi ve her gelişlerinde yakalanma olasılıkları artardı. Parayı buraya getirecek kadar aptal olsalar bile gömecekleri delik, beş ya da altı bavul büyüklüğünde olmayıydı. Kayalık toprağı kazmak zordu ve zirveye çıkan herhangi biri, toprağın kazılmış olduğunu kolayca fark edebilirdi.

Holman açıklıktaki topuk ve ayak izlerini işaret etti.

"Marchenko belki kızı buraya çıkartmıştı, ama parayı buraya taşıması imkânsız. Şu ayak izlerini görüyor musun? Buraya sürekli olarak dağcılar gelirler."

Pollard ayak izlerine dikkatle baktı ve açıklığın kenarında dolaştı. Farklı açılardan inceliyordu.

"Bu yamaç o kadar geniş değil. Burada fazla yer yok," dedi.

"Ben de bunu söylemeye çalışıyordum."

Pollard Hollywood'a baktı.

"Ama neden bir kızla buraya gelmek zorundaydı? Herhangi bir yerde korsan taklidi yapabilirdi."

Holman omuz silkti.

“On üç bankayı soyarken neden komando gibi giyinmişti? Deliler çıkabilir.”

Holman Pollard’ın kendisini duyduğundan emin değildi. Hâlâ Hollywood’a bakıyordu. Sonra başını salladı.

“Hayır, Holman, buraya gelmek onun için önemliydi. Bir anlamı vardı. Bu bize Quantico’da öğrettikleri şeylerden biriydi. Deliliğin bile bir anlamı vardır.”

“Sence para burada mı?”

Pollard başını salladı ama hâlâ dikkatle kanyona bakıyordu.

“Hayır. Hayır, sen haklısın. On altı milyon doları buraya gömmediler. Fowler’la senin oğlun burayı kazdılar ve parayı kesinlikle bulamadılar. Şuradaki çukur bomba kraterini andırıyor.”

“Tamam.”

Pollard eliyle şehri gösterdi.

“Ama Marchenko burada, Beachwood Canyon’da yaşıyordu. Anlıyor musun? Her gün evinden çıkıp baktığında bu yazıyı görebiliyordu. Belki parayı evlerinde saklamadılar veya buraya gömmediler, ama burası bir şekilde Marchenko’ya güven veriyor ve kendisini güçlü hissetmesini sağlıyordu. Kızı buraya getirmesinin sebebi belki de buydu.”

“Sonsuza kadar görebilirsin. Belki Marchenko şu eski yelkenli gemilerdeki çanaklıktaymış gibi hissediyordu kendini.”

Pollard hâlâ Holman’a bakmıyordu. Sanki bütün sorularının yanıtları orada bekliyormuşçasına Beachwood Canyon a dikkatle bakıyordu.

“Sanmam, Holman. Alison’m Markiye söylediği şeyi hatırlıyor musun? Daima orada olmak zorundaydı. Marchenko fantezileri olmadan ilişkiye giremiyordu ve fantezileri hâzineyle ilgiliydi -paranın üzerinde seks yapmak. Para eşittir güç. Güç eşittir seks. Burada olmak onda parasına yakın olduğu duygusunu uyandırıyor ve para ona seks yapma gücünü veriyordu.”

Pollard Holman’a baktı.

“Fowler ve oğlun Los Angeles’taki herhangi bir arsada toz ve otlara bulaşmış olabilirler ama, onlar da Alison’ın bildiklerini

biliyordusalar, buraya gelmiş olmalılar. Etrafına bak. O kadar büyük değil. Bir bak.”

Pollard çalılıkların arasına doğru yürüdü ve kaybettiği araba anahtarlarını arar gibi toprağı dikkatle inceledi. Holman zamanı boşa harcadıklarına inandığı için aksi yöne döndü.

Zirvedeki insan yapımı tek şey, Holman’ın madenî bir korkuluğa benzettiğı aygıttı. Holman bu aygıtı daha önce de görmüştü. Korkuluk yıllar önce toprağın içine yerleştirilmişti ve üzerinde Amerika Jeolojik Araştırmalar damgasına benzer bir işaret vardı. Holman cihazın sismik faaliyetleri izlemekte kullandığını tahmin ediyordu, ama emin değildi.

Holman tellerin üç metre ilerisindeki çalılıkların olduğu yerde, toprağın kazılmış olduğunu fark etti.

“Pollard! Ajan Pollard!”

Yaklaşık olarak otuz santimetre uzunluğunda, küçük oval bir çukurdu. Ortasındaki daha koyu renkli, kazılmış toprak etrafındaki kazılmamış toprağı oranla daha yüksekti.

Pollard Holman’m yanına geldi ve çukurun yanında diz çöktü. Parmaklarıyla kazılmış olan toprağı yokladı ve etrafındaki alanı kontrol etti. Ortadaki gevşek topraktan önce bir avuç, sonra da biraz daha aldı. Gevşek toprağı eşelediğinde belirgin bir sınır ortaya çıktı. En sonunda topuklarının üzerinde oturana kadar gevşek toprağı kazmayı sürdürdü. Uzun sürmemişti.

Holman, “Nedir o?” dedi.

Pollard Holman’a baktı.

“Bir çukur... Holman. Küreğın vurduğu belirgin kenarı görüyor musun? Birileri bir şey için burayı kazmış. Nasıl çukurlaştığını gördün mü? Birileri buradan bir şey çıkarmış ve çukuru doldururlarken açılan boşluğu doldurmaya yetecek kadar toprak yokmuş. Bundan dolayı da bir çöküntü oluşmuş.”

“Herhangi biri kazmış olabilir.”

“Evet, herhangi biri kazmış olabilir. Ama kaç kişi gelip burayı kazar ve burada kaç kişinin çıkartmak istediğı bir şey olabilir?”

“Adamların on altı milyon doları vardı. On altı milyonu bu kadar ufak bir yere sığdıramazsın.”

Pollard ayağa kalktı ve ikisi birlikte çukura baktı.

“Hayır, sığdıramazsın ama, on altı milyona götürecektir bir şey yerleştirebilirsin -GPS koordinatları, bir adres, anahtarlar...”

Holman, “Bir define haritası,” dedi.

“Evet. Hatta bir korsanın define haritası.”

Holman baktı ama Pollard uzaklaşıyordu. Holman tekrar çukura baktığında içinde bir boşluk duygusu oluştu. Yüreğindeki boşluk, bu çukurdan daha büyüktü ve Hollywood Sign’in altındaki kanyondan daha geniştir. Bu, tek çocuğunu iyi yetiştiremeyen ve oğlunun canına mal olan bir babanın hissettiği boşluktu.

Richie iyi bir adam olmamıştı.

Richie para uğruna bir kumar oynamıştı.

Ve Richie bunun bedelini ödemiştir.

Holman içindeki mağaramsı boşlukta Donna’nın sesinin yankılandığını duydu. Aynı sözcükler yinelenip duruyordu.

Babasının oğlu.

POLLARD ellerindeki toprakları silkelirken keşke ıslak mendilim olsaydı diye düşündü. Tırnaklarının içi toprakla dolmuştu ve çıkartmak çok zor olacaktı, ama umurunda değildi. Pollard çukurun Marchenko ve Parsons'la ve paranın aranmasıyla yakından bağlantısı olduğuna kesinlikle inanıyordu ama, inanamak kanıt olamazdı. Telefonunu açtı. Sinyal çubukları bağlantının mükemmel olduğunu gösteriyordu, ama Pollard henüz bir yeri aramamıştı. Beyaz köpekti bir adam servis yolundan zirveye çıkıyordu. Pollard onları seyretti, sonra aklına kameraların direklere yerleştirilmiş olduğu gelince kameralardan en az birinin servis yolunu gözlediğine karar verdi. Park Hizmetleri kamera görüntülerini kaydetmiş olmalıydı ve Pollard güvenlik kayıtlarının çoğunun, hafıza doldukça üste kayıt yapan dijital hard sürücüye yapıldığını biliyordu. Gece yarısı servis yolunu tırmanan Fowler'la diğer polislerin kayıtlarının artık mevcut olduğundan kuşkuluydu -tabii eğer bir zamanlar mevcutlarsa. Polislerden biri veya daha çoğu büyük bir ihtimalle gün içinde oraya keşif ziyaretinde bulunmuşlardı. Kameraları görmüş ve kameralara yakalanmamak için plan yapmış olmalıydılar. Tıpkı neyi nasıl arayacaklarını planladıkları gibi.

Pollard etrafı incelediğinde bunun mümkün olabileceği sonucuna vardı. O ve Holman, kendilerini Hollywood Sign'ın üstündeki iletişim istasyonunun bulunduğu yere getiren servis yolunu

izlemişlerdi. Kameralarda muhtemelen yolun, yazıya ve antene yaklaştığı konumunun görüntüleri vardı ama, yolun dağın arka tarafında kalan bölümü hiç kimse tarafından izlenmiyordu. Pollard zirvenin kenarına geldi ve arkaya bakan eğimi inceledi. Dikti ama Pollard'a göre inip çıkmak mümkündü. Nemli bir gecede, ayaklan yere sağlam şekilde basamadan yamaca tırmanmak Fovvler'in çizmelerindeki çamuru açıklayabilirdi.

Pollard telefonu tekrar açtı ve hafızadan Sanders'in cep numarasını tuşladı. Telefona normal sesle cevap verdiği için, Pollard Sanders'in ofiste olmadığını anlamıştı.

"Sana bir soru sormama izin ver, Pollard -sen ve Kahraman ne halt ediyorsunuz?"

Pollard zirvedeki Holman'a baktı. Holman hâlâ çukurun yanında duruyordu. Sesini alçalttı.

"Dün ve evvelki gün yaptığımız şeyleri. Neden?"

"Nedeni, Leeds'in ciddi biçimde polisin baskısı altında olması. Parker Çenter sürekli arıyor; Leeds içeriğini hiç kimseye söylemediği toplantılara giriyor ve berbat durumda."

"Özellikle benimle ilgili bir şey söyledi mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, bizden birini ararsan, bunu derhal bildirmemizi istedi. Ayrıca sivil bir girişim için devletin zaman ve kaynaklarını kullandığımız takdirde -bunu söylerken bana baktı- disiplin cezası uygulanacağını ve kışılarımızı Alaska'ya göndereceğini söyledi."

Pollard ne kadarını anlatması gerektiğini tartarak duraladı.

"Neredesin?"

"Marinada. Evsiz serserinin biri mastürbasyon yaptıktan sonra sokağın karşısında uyuyakalmış."

"Bu görüşmeyi rapor edecek misin?"

"Yasaları çiğniyor musun?"

"Tanrı aşkına, hayır, yasaları çiğnemiyorum."

"O halde Leeds'i boş ver. Neler olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Anlatacağım ama önce bir şey sormama izin ver -Juarez'in kasetinin kopyasını alabildin mi?"

Sanders bu soruyu hemen yanıtlamadı ve yanıt verdiğinde sesi ihtiyatlıydı.

“Bana kasetin silinmiş olduğunu söylediler. Talihsiz bir kaza dediler.”

“Dur bir dakika -Juarez’i temize çıkaracak kaset ortadan kaldırıldı mı?”

“Öyle dediler.”

Pollard derin bir soluk aldı. Önce Maria Juarez kaybolmuştu, şimdi de Maria’nın, kocasını temize çıkaracağını söylediği kaset yok edilmişti. Pollard gülünecek bir durum olmamasına rağmen gülümsediğini fark etti. Sıcak bir rüzgâr esiyordu ama, yüzüne vuran bu rüzgâr ona iyi gelmişti. Zirvede olmaktan hoşlandı.

Pollard, “Sana bazı şeyler anlatacağım. Henüz her şeyi öğrenemedim, onun için dediklerimi tekrarlama.”

“Lütfen!”

“Leeds’i arayan kim?”

“Bilmiyorum. Telefonlar Park Center’dan ediliyor ve Leeds bize tek bir şey bile söylemiyor. İki gündür ofise de uğramadı.”

“Pekâlâ. Sanırım Marchenko ve Parsons’ın yaptıkları soygunlardan sonra, polis memurları arasında yaşanan bir suç anlaşmasına seyirci oluyoruz. Bu anlaşma Holman’ın oğlunun ve diğer üç polisin Dördüncü Cadde Köprüsü altında öldürülmelelerini de kapsıyor.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Pollard’ın telefonu bipledi ve yeni bir çağrı geldi.

Sanders, “O da neydi?” dedi.

“Gelen çağrı.”

Pollard numarayı tanımadığı için telesekreterine yönlendirdi. Kaldığı yerden Sanders’la konuşmasına devam etti.

“Ölen dört polis memurunun ve en azından beşinci bir memurun, kayıp olan on altı milyon doları bulmak amacıyla kayıt dışı bir araştırma yaptığını düşünüyoruz.”

“Bulmuşlar mı?”

“Bence bulmuşlar -veya yerini saptamışlar. Tahminimce, para bulununca bu anlaşmanın ortaklarından en az biri tüm paraya tek başına el koymaya karar vermiş. Bundan henüz emin değilim ama, anlaşma konusunda eminim. Beşinci kişinin Alison Whittle bağlantısını olduğunu düşünüyorum.”

“Alison Whitt bu olayın neresinde?”

“Alison Whitt kayıtlı bir polis muhbiri olduğunu iddia etmiş. Eğer bu doğruysa, bağlantıda olduğu polis memuruna Marchenko hakkında bildiklerini anlatmış olabilir. Bu memur büyük bir ihtimalle anlaşmanın bir parçası.”

Sanders duraladı.

“Benden bu irtibat memurunun kimliğini saptamamı istiyorsun.”

“Eğer Alison kayıtlıysa, onun ve onu kaydettiren polisin adları muhbir listesinde olmalı.”

“Bu zor olacak. Üzerimize nasıl geldiklerini söyledim sana.”

“Üzerinize gelen Parker Center. Whitt cinayetiyle, bölgesel düzeyde Hollywood Polis Merkezi ilgileniyor. Bu konuda iş birliği yapabilirler.”

“Pekâlâ. Tamam, evet bakalım ne yapabilirim. Sence bu olay gerçekten polisler arası bir hesaplaşma mı?”

“Olayların gelişmesine bakarsak, öyle.”

“Bu olayın peşini bırak, Tanrı aşkına. Sen sivilsin. Cinayetten bahsediyorsun.”

“Gelişme olursa sana haber veririm. FBI aracılığıyla iddiada bulunabilirsin. Şimdi bir şey daha var...”

“Tanrım, daha mı?”

“Bunu kayıtlara geçirmeni istiyorum. Mike Fowler bahçe-sindeki verandada kirli bir çift çizme bırakmış. Çizmelerinden toprak ve bitki örneği alınmalı ve Hollywood Sign’ın ^rvesin-dekilerle karşılaştırılmalı.”

“Hollywood Sign mı? Neden Hollywood Sign?”

“Oradayım. Marchenko ve Parsons soygunlarıyla ilgili bir şeyi buraya saklamışlar. Fowler ve Richard Holman’m saklanan

şeyi aramak için buraya geldiklerinden ve bir şey bulduklarından eminim. Bu konuyla ilgileniyorsan, toprak örneklerinin uyup uymadığını öğrenmek isteyebilirsin.”

“Tamam. Bu konuyla ilgileneceğim. Bana haber ver, tamam mı?”

“Whitt’le ilgili bir şey öğrenirsen bana bilgi ver.”

Pollard görüşmeyi bitirdi ve gelen mesajı okudu. Peter Williams’ın asistanıydı, Pacific West Bankası’ndan arıyordu.

“Bay Williams talep ettiğiniz dosyaya bakmanıza onay verdi. Normal çalışma saatlerinde, ofisimizde okumak zorundasınız. Lütfen gereken hazırlıkları yapmamız için benimle veya güvenlik şefimiz Alma Watanabe’yle temas edin.”

Pollard telefonunu bıraktı ve yumruğunu sıkamak istedi. Williams onay vermişti ve artık bütün parçalar bir araya geliyordu. Pollard olayı çözmeye yaklaştıklarını hissediyor ve Pacific West dosyasını bir an önce okumak istiyordu.

Holman’a döndü ve onun çukurun başında çömeldiğini gördü. Telaşla yanma gitti.

Pollard, “Ne yapıyorsun?” dedi.

“Toprakları yerine koyuyorum. Birisi bacağını kırabilir.”

Holman ölçülü ve mekanik hareketlerle toprağı yavaşça yerine dolduruyordu.

“Peki, toprakla oynamayı bırak da gidelim. Pacific West Bankası’nda polis raporlarının birer kopyası var. Bu iyi, Holman. Senin kapak sayfalarını raporlarla karşılaştırabilirsek Random’ın oğlunun masasından ne aldığını öğrenebiliriz.”

Holman kurşundan yapılmış gibi ayağı kalktı ve çukura baktı. Pollard Maria Juarez’in kasetinin başına gelenleri aktardı. Bu gelişmeyi anlatıp anlatmamayı epeyce düşünmüştü ve Holman tepki vermeyince kızmıştı.

“Beni duydun mu?”

“Evet.”

“Yaklaşıyoruz, Holman. O raporlardan Whitt’in muhbir olup olmadığını anlayacağız ve bütün parçalar birleşecek. İstedğin buydu, değil mi?”

Holman cevap vermeyince Pollard çıldırdı. Holman en sonunda ağzını açtığında Pollard konuşmaya hazırlanıyordu.

“Sanırım onlar yaptı.”

Pollard Holman’ı rahatsız eden şeyin ne olduğunu kavramıştı ama ne söyleyeceğini bilemiyordu. Holman büyük bir ihtimalle oğlunun kötü polis olmadığı umuduna sarılmıştı, ama şimdi bu umudunu yitirmişti.

“Yine de neler olduğunu öğrenmeliyiz.”

“Biliyorum.”

“Üzgünüm, Max.”

Holman yürümeye devam etti.

Arabanın yanına geldiklerinde Holman tek bir söz bile söylemeden arabaya binince Pollard cesaret vermeye çalıştı. Manevra yaparak kanyondan Hollywood’a inmeye başladığında Holman’a Pacific Weste gittiklerinde ne bulmayı umduğunu anlattı.

Holman, “Dinle, Chinatown’a gitmek istemiyorum. Beni eve götürmeni istiyorum.”

Pollard yine sinirlendiğini hissetti. Yaşadıkları için Holman’a üzülmüyordu, ama o, arabanın diğer yanını dolduran geniş omuzlarıyla, bunalıma girmiş dev bir yığın gibi oturuyor, Pollard’a bakmıyordu bile. Holman ona mutfakta oturup kahrolası saate baktığını hatırlatıyordu.

Pollard, “Bankada uzun süre kalmayacağız,” dedi.

“Yapmam gereken başka bir şey var. Önce beni eve bırak.”

Otoyola çıkmak için Gower’dan güneye giderlerken kırmızı ışıktaki durdular. Pollard Chinatown’a kolay gidebilmek için 101 numaralı karayoluna çıkmayı planlamıştı.

“Holman, dinle, yaklaştık, tamam mı? Bu olayı çözmeye gerçekten yaklaştık.”

Holman Pollard’a bakmıyordu.

“Daha sonra da çözebiliriz.”

“Lanet olsun, Chinatown’a yarı yoldayız. Seni Culver Cityye götürmem gerekiyorsa, orası yolumuzun gerçekten dışında kalacak.”

“Boş yer. Otobüse binirim.”

Holman aniden kapıyı açtı ve trafiğin arasına daldı. Pollard hazırlıksız yakalanmıştı ama, frenlere asıldı.

“Holman!”

Holman trafiğin arasından yürürken kornalar çalmaya başladı.

“Holman! Buraya döner misin? Ne yapıyorsun?”

Holman ona bakmadı. Yürümeye devam etti.

“Arabaya bin!”

Holman Gower’dan Hollywood yönüne döndü. Arkasındaki arabalar kornalarına basınca Pollard ağır ağır ilerledi. Holman’ın yürümesini izlerken, onun yapmayı bu kadar istediği şeyin ne olduğunu merak etti. Holman artık bir zombi gibi hareket etmiyor veya üzgün görünmüyordu. Pollard onun çok sinirli görüldüğünü düşündü. Erkeklerde bu ifadeyi daha önce de görmüştü ve korktu. Holman birini öldürmek ister gibiydi.

Pollard otoyola girmedi. Trafiğin etrafından akmasına izin verdi ve arabayı yavaşça kaldırımın kenarına çekti. Holman’ı gözden kaçırmadan yürümesine izin verdi.

Holman otobüse bineceğini söylerken yalan söylememişti. Pollard onun Hollywood Bulvarı’nda batı yönüne giden bir otobüse bindiğini gördü. Otobüs neredeyse her köşe başında durduğu için, izlemek bir dertti. Otobüs her durduğunda, park yeri olmasa bile Subaru’yu kaldırımın kenarına yaklaştırmak ve Holman’ın otobüsten inme ihtimaline karşı, geçen yayaları ve araçları görebilmek için boynunu uzatmak zorunda kalıyordu.

Fairfax’a geldiklerinde Holman otobüsten indi ve güneye giden bir otobüse bindi. Pico ya kadar Fairfax otobüsünden inmedi, daha sonra yine otobüs değiştirerek batı yönüne gitmeye başladı. Pollard Holman’ın söylediği gibi eve gittiğini tahmin ediyordu, ancak, bundan emin olamadığı ve Holman’ı gözden kaçırmak istemediği, bu yüzden de bu kadar vakit kaybettiği için kendisine kızarak onu izlemeye devam etti.

Holman motelinden iki blok ileride otobüsten indi. Pollard onun kendisini görebileceğinden endişelendi ama, Holman bir

kez bile etrafına bakmamıştı. Pollard onun etrafının farkında değilmiş veya bunu artık umursamıyormuş gibi davranmasının garip olduğunu düşündü.

Holman moteline geldiğinde, Pollard onun içeri gireceğini düşünmüştü, ancak girmedi. Motelin yanından geçerek arabasına gitti. Pollard yine onun peşine düşmüştü.

Holman Sepulveda Bulvan'na girdi ve şehrin içinden geçerek güneye döndü. Pollard beş veya altı araba geride kalıp Holman onu şaşırtana kadar sürekli olarak güney yönüne doğru onu takip etti. Holman otoyol çıkışlarından birinde durdu ve çıkıştaki çiçek satıcılarının birinden bir demet çiçek aldı.

Pollard, ne halt ediyor bu, diye düşündü?

Holman birkaç blok ötedeki mezarlığa girince, Pollard onun ne yaptığını anladı.

HOLMAN sabahın geç saatlerinde mezarlığa girdiğinde, güneş insanın nefesini kesecek kadar ısı yayıyordu. Cilalanmış mezar taşları çimenlere atılmış bozuk paralar gibi göz alıyordu ve tertemiz çimenler o kadar parlaktı ki, Holman güneş gözlüklerinin arkasında gözlerini kısıtı. Kumanda tablosundaki termometre, ısının otuz yedi dereceyi bulduğunu, saat de 11:19'u gösteriyordu. Holman aynada kendisine baktı ve donakaldı -o anda eski Ray-Ban Wayfarers'ıyla, şakaklarına düşen gür saçlarıyla, genç halini gördü; hayatı iyice kontrolden çıkana kadar, Chee'yle çılgınca şeyler yapan, uyuşturucu kullanan ve araba çalan Holman'ı.

Hafta arasında, güneşin ve sıcaklığın etkisiyle mezarlıkta sadece birkaç kişi vardı. Mezarlığın uzak bir köşesinde bir cenaze toprağa veriliyordu ve oradaki tek cenazeydi. Az sayıdaki yaşlı kişi bir tentenin altında toplanmıştı.

Holman Donna'nın mezarına giden yolu izledi ve geçen defa geldiğinde park ettiği aynı noktada arabayı park etti. Kapıyı açınca sıcak, bir dalga gibi üzerine hücum etti ve parıltı yüzünü buruşturmasına neden oldu. Güneş gözlüklerini almak için uzandı, ama Donna'ya eski günlerindeki halini hatırlatmak istemediğine karar verdi.

Holman çiçekleri Donna'nın mezarına koymak amacıyla getirmişti. Daha önce bırakmış olduğu çiçekler kararmış ve

gevrekleşmişti. Holman bayat çiçekleri kaldırdı, mezarın üstündeki ölü yaprakları ve taç yapraklarını temizledi. Ölü yaprakları yolun kenarındaki bir çöp kutusuna götürdü. Taze çiçekleri hatırladı ve mezara koydu.

Holman vazo getirmedeği için kendisini kötü hissetti. Çiçekler bu sıcakta su olmadan kuruyacak ve günün sonunda öleceklerdi.

Holman her şeyi berbat eden insanlardan biri olabileceğini düşünerek kendisine daha da çok kızdı.

Çömeldi ve elini Donna'nın mezar taşına koydu. Sıcak metal elini yaktı, ama Holman elini iyice bastırdı ve yanmasına izin verdi.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı.

“Holman?”

Holman omzunun üzerinden arkasına bakınca Pollard'ın gelmekte olduğunu gördü. Kendisini topladı.

“Ne yapacağımı sanıyordun, banka soyacağımı mı?”

Pollard Holman'm yanında durdu ve mezara baktı.

“Richard'ın annesi mi?”

“Evet. Donna. O kızla evlenmeliydim, ama... biliyorsun.”

Holman gözyaşlarının akmasına izin verdi. Pollard başını kaldırıp ona baktı. Holman'ı inceler gibiydi.

“İyi misin?”

“Pek değilim.”

Holman Donna'nın mezar taşındaki adına baktı. Donna Banik. Holman olmalıydı.

“Donna onunla gurur duyuyordu. Ben de ama galiba çocuk benim yüzümden gerçek şansı yakalayamadı.”

“Max, bunu yapma.”

Pollard koluna dokundu ama Holman, yoldan geçen bir arabadan sallanan bir el kadar hafif olan dokunuşu zor fark etti. Zeki ve eğitilmiş bir kadın olduğunu düşündüğü Pollard'a baktı.

“Hapisteyken Tanrıya inanmaya çalıştım. Kendini daha yüksek bir güce adanmak gerekmiş. O gücün Tanrı olmasının şart

olmadığını söylüyorlar, ama haydi, kimi kandırıyorlar? Orada gerçekten bir cennet olmasını isterdim, dostum -cennet, melekler, tahtında oturan bir Tanrı.”

Holman omuzlarını silktiler ve tekrar mezar taşına baktı. Donna Banik. Holman’ın bunu değıştirmesini umursayıp umursamayacağını merak etti. Para biriktirebilir ve yeni bir mezar taşı yaptırabilirdi. Donna Holman. Bu aklına geldiğinde gözleri doldu ve hayır, muhtemelen utanırdı, diye düşündü.

Holman gözlerini sildi.

“Bu mektubu almıştım -Donna’nım, Richie polis akademisinden mezun olduğunda yazdığı mektubu. Richie bana benzediği için ne kadar gurur duyduğunu, Richie’nin polis olduğunu ve bana çekmediğini yazmıştı. Onun zalimce davrandığını düşünebilirsin, ama öyle değildi. Ona minnettardım. Donna oğlumuzu iyi bir insan olarak yetiştirmiş ve bunu tek başına başarmıştı. Ben onlara hiçbir şey vermedim. Onları beş parasız bıraktım. Şimdi cennetin olmamasını diliyorum. Onun yukarıdan bütün bunları görmesini istemiyorum. Onun da bana benzediğini görmesini istemiyorum.”

Holman böyle şeyler söylediği için kendinden utanıyordu. Pollard heykel gibi kaskatıydı. Ağzı incecik bir çizgi halini almıştı ve yüzü ciddiye. Holman ona baktığında, Pollard’ın güneş gözlüklerinin ardından yuvarlanan bir gözyaşının çenesine indiğini gördü.

Holman gözyaşını görünce kendini kaybetti ve vücudu bir hıçkırıkla sarsıldı. Engel olmaya çalıştı ama, yaşlar gözlerine hücum ettiğinde nefesi kesildi ve öğürdü. O anda bildiği tek şey, ne kadar acıya neden olduğuydu.

Pollard’ın kollarını hissetti. Pollard bazı sözcükler mırıldandı ama, Holman onun ne dediğini anlamadı. Pollard ona sınıksı sarıldı, Holman da ona sarıldı ama, yalnızca hıçkırıkları duyuyordu. Ne kadar süreyle ağladığından emin değildi. Bir süre sonra sakinleşti ama Pollard’ı bırakmadı. Orada birbirlerine sarılmış halde duruyorlardı. Neden sonra Holman Pollard’a sarılmış olduğunu fark etti. Geri çekildi.

“Özür dilerim.”

Pollard’ın eli hâlâ Holman’ın kolundaydı, ancak bir şey söylemedi. Holman söylemiş olabileceğini düşündü ama, Pollard gözlerini silmek için arkasını dönmüştü.

Holman gırtlakını temizledi. Her şeye rağmen Donna’yla konuşma ihtiyacı duyuyor ve Pollard’ın söyleyeceklerini duymasını istemiyordu.

“Dinle, biraz burada kalmak istiyorum. Kendimi toplayım.”

“Tabii. Anlıyorum.”

“Neden bugünlük ara vermiyoruz?”

“Hayır. Hayır, raporları görmek istiyorum. Sen olmadan da yapabilirim.”

“Sakıncası yok mu?”

“Elbette yok.”

Pollard tekrar Holman’ın koluna dokundu. Holman da ona dokunmak için uzandı ama Pollard arkasını döndü. Holman onun yakıcı sıcakta arabasına yürümesini ve arabaya binip uzaklaşmasını izledi. Sonra da Donna’nın mezarına baktı.

Holman’ın gözleri yine doldu; Pollard gittiği için memnundu. Tekrar çömeldi ve çiçekleri düzenledi. Solmaya başlamışlardı bile.

“İyi ya da kötü, o bizimdi. Yapmam gerekeni yapacağım.”

Holman Donna’nın bundan hoşlanmayacağını bildiği için gülümsedi. Ama kaderiyle barış içindeydi. Kötü mirası yok edemezdi.

“Babasına çekmiş.”

Holman arkasında bir kapının kapandığını duydu ve güneşe baktı. İki adam kendisine doğru geliyordu.

“Max Holman.”

Cenazenin gömüldüğü yerden de iki adam geliyordu. Biri kızıl saçlıydı.

VUKOVICH ve Fuentes bir taraftan, öbür iki adam da diğer taraftan geliyordu. Holman arabasına yetişemedi. Adamlar onun kaçacağını tahmin etmiş gibi ayrıldılar ve onu durdurmaya hazırlandılar. Holman kalbi çarparak bekliyordu. Mezarlığın boş düzlüğünde, bir tabağa konmuş sinek kadar gözler önündeydi ve ne saklanacak yeri vardı ne de kaçacak.

Vukovich, “Sakin ol,” dedi.

Holman kapıya gitmeye hazırlandı ama Fuentes ve arkasındaki adamlardan biri iki yana açıldı.

Vukovich, “Aptallık etme,” dedi.

Holman son hızla yürümeye başladıysa da dört adam aniden fırladı. Holman cenazeye katılanlara bağırdı.

“İmdat! Bana yardım edin!”

Holman arabasına doğru döndü ama denese de, arabasına gidemeyeceğini biliyordu.

“Buradayım! İmdat!”

İki memur Holman’a yaklaştıklarında tentenin karşı tarafında duran yaşlılar bulundukları tarafa doğru döndüler. Holman son anda omzunu indirerek daha ufak tefek olan adama sert bir dalış yaptı ve Vukovich bağırırken kendi ekseni etrafında dönerek arabasına hamle etti.

“Onu yere yatırın!”

“İmdat! Yardım edin!”

Her şey bulanıklaştı, kollara ve bacaklara dönüştü. Holman dönerek Fuentes’i kulağından yakaladı, sonra birisi bacaklarına daldı ve Holman yere düştü. Adamlar dizleriyle Holman’ın sırtına vurup kollarını arkasında kıvırdılar.

“İmdat! İmdat!”

“Kes sesini, pis herif. O insanların ne yapacaklarını zannediyorsun?”

“Tanıklar! İnsanlar seyrediyor, sizi aşağılık herifler!”

“Sakin ol, Holman. Heyecanlanıyorsun.”

Plastik kelepçeler bileğine geçene kadar Holman mücadele etmeyi sürdürdü. Vukovich saçlarından yakalayarak Holman’ın başını kaldırdı ve birbirlerini görebilmeleri için kendi etrafında döndürdü.

“Sakin ol. Sana hiçbir şey olmayacak.”

“Ne yapıyorsunuz?”

“Seni götürüyoruz. Sakin ol.”

“Ben hiçbir şey yapmadım!”

“İşimizi bozuyorsun, Holman. Sana iyi davranmaya çalıştık, ama imalarımızı anlamadın. İşimizi bozuyorsun.”

Holman’ı ayağa kaldırdıklarında, Holman cenaze törenine katılanların hepsinin kendilerini seyrettiklerini gördü. Cenaze arabasına eşlik eden iki motosikletli polis bulundukları yere doğru geliyordu ama, Fuentes koşarak onları karşılamaya gitti.

Holman, “Kahrolsun, onlar tanık. Bunu unutmayacaklardır,” dedi.

“Onlar sadece pisliğin birinin tutuklandığını hatırlayacaklardır. Aptalca davranmayı kes.”

“Beni nereye götürüyorsunuz?”

“İçeri.”

“Neden?”

“Rahat ol, dostum. İyi olacaksın.”

Holman Vukovich’in kendisine iyi olacağını söyleme tarzından hoşlanmamıştı. Sanki öldürülmeden önce duyacağı bir şeyi anımsatmıştı ona.

Holman'ı arabalarının kenarına dayayarak ceplerini aradılar. Cüzdanını, anahtarlarını, cep telefonunu aldılar, ayak ve el bilekleriyle kasıklarını kontrol ettiler. Fuentes geri geldi ve motosikletli iki polis cenazelerine döndüler. Holman onları, bir akıntıda kaybolup giden cankurtaranlarıymış gibi izledi.

Vukovich, “Tamam, bindirin,” dedi.

Holman, “Ya arabam?” dedi.

“Arabayı getiririz. Sen limuzine bineceksin.”

“Kahretsin, insanlar biliyor. İnsanlar benim ne yaptığımı biliyorlar.”

“Hayır, Holman. Hiç kimse hiçbir şey bilmiyor. Şimdi kapa o kahrolası çeneni.”

İki yeni adam Holman'ı arabalarının içine iterlerken, Fuentes Highlander'a binip uzaklaştı. Daha iri olan adam Holman'la beraber arkaya oturdu ve ortağı direksiyona geçti. Kapılar kilitlenir kilitlenmez gazladılar.

Holman adamların kendisini öldüreceklerini biliyordu. İki polis birbirleriyle konuşmuyor ve Holman'a bakmıyorlardı. Holman bu arada düşünüyordu. Tipik bir Crovvn Victoria dedektif arabasındaydılar. Bütün polis arabaları gibi, arka kapılar ve pencereler önden kilitleniyordu. Holman elini kurtarabilse bile kapıları açamayacaktı. Arabadan çıkana kadar beklemek zorundaydı ama, o zaman da geç kalmış olabilirdi. Bileklerini yokladı. Plastik bağlar oynamadı ve cildinde kaymadı. Suçluların bu plastik kelepçelerin çeliklerden daha sağlam olduklarını söylediklerini duymuştu, ama Holman'a bunlardan takılmamıştı. Eriyip erimeyeceklerini merak etti.

Holman iki polisi inceledi. İkisi de otuzlu yaşlarda, sağlam yapıydılar ve dışarıda vakit geçirmekten dolayı yüzleri parlıyordu. Formda iki genç adamdılar, ama ikisinde de Holman'ın geniş omuzları ve kilosu yoktu. Holman'ın yanında oturan adamın parmağında alyans vardı.

Holman, “İkinizden biri oğlumu tanıyor muydu?” diye sordu.

Sürücü dikiz aynasından bir bakış attı ama, iki adam da cevap vermedi.

“Ona ateş eden heriflerden biri siz miydiniz?”

Sürücü tekrar baktı ve bir şey söylemeye niyetlendi ama aradaki adam ona engel oldu.

“Bunu ona söylemek Random’a düşer.”

Holman beşinci adamın büyük bir olasılıkla Random olduğunu düşünüyordu, ama şimdi Vukovich, Fuentes ve bu iki herif de aksiyonun birer parçası olmuşlardı. Fowler, Richie ve diğer ikisini de bunlara ilave et, etti dokuz. Holman işin içinde başkalarının da olup olmadığını merak etti. On altı milyon çok büyük bir paraydı. Herkese yeterdi. Holman acaba Pollardla ilgili ne biliyorlar diye düşündü. Herifler büyük bir olasılıkla Holman’ı takip etmişler ve Pollard’ın da mezarlığa geldiğini görmüşlerdi. FBI’ı ayağa kaldırma düşüncesi herhalde hoşlarına gitmemişti ama, işi şansa bırakmaya da niyetli değillerdi. Holman’dan kurtulduktan sonra, Pollard’dan da kurtulacaklardı.

Yaklaşık on beş dakika kadar gittiler. Holman onu ıssız bir yere veya bir depoya götüreceklerini sanıyordu ama, Centinela’da dönüp, Mar Vista’nın orta halli sokaklarından birine saptilar. Yolun her iki yanında sıralanmış ufak evler, birbirlerinden bariyerler ve çalılıklarla ayrılmıştı. Fuentes onlardan önce gelmişti. Holman Highlander’ının kaldırımın kenarına park edilmiş olduğunu gördü. Fuentes arabada değildi ve yanında da hiç kimse yoktu. Holman’ın kalbi hızla çarpmaya ve avuçları soğumaya başladı. Yaklaşıyordu ve hamlesini yapabiliirdi. Bankaya girmek ya da harika bir Porsche’un etrafında dolaşmak gibi bir duyguydu. Holman’ın yaşamı tehlikedeydi.

Küçük sarı bir evin araba yoluna girdiler. Evin yanından geçen dar yol, evin arkasındaki kemer şeklindeki üstü kapalı garaja gidiyordu; kemerin altında mavi renkli bir araba park edilmişti. Holman arabayı tanımiyordu. Fuentes içinde olabilirdi ama, Vukovich ve Random’ın nerede olduklarını bilmiyordu. Bütün ev insanlarla kaynıyor olabilirdi.

Sürücü kontağı kapattı ve arka kapıların kilidini açtı. Önce sürücü indi ama arka koltuktaki adam bekledi. Sürücü Holman’ın

kapısını açtı ve Holman'ın yolunu kesmek istemiş gibi yakınında durdu.

“Tamam, ahbab. Çık ama, arabadan uzaklaşma. İndiğinde dik dur ve yüzünü arabaya dön. Söylediklerimi anlıyor musun?”

“Sanırım yapabilirim.”

Komşuların Holman'ın ellerinin arkasında olduğunu görmelerini istemedikleri belliydi.

“Çık ve dön.”

Holman arabadan indi ve döndü. Sürücü hemen arkasındaydı ve bileklerinden sıkıca tutuyordu.

“Tamam, Tom.”

Tom arkada oturan adamdı. Arabadan indi ve arabanın ön tarafına giderek Holman'ı ve sürücüyü bekledi.

Holman etraftaki evlere dikkatle baktı. Bahçelerdeki bisikletlerden ve ağaçlardan sarkan düğümlü iplerden buranın ailelerin oturduğu bir semt olduğu anlaşıyordu. İki ev ötedeki araba yoluna kıçtan takma motorlu bir bot sokulmuştu. Dışarıda hiç kimseler yoktu, insanlar herhalde klimalarını açmışlar evlerinde oturuyorlardı ve günün o saatinde bu kişilerin çoğu da herhalde küçük çocuklu kadınlardı. Kıçını yırtıp bağırsa da Holman'ı kimse duymayacaktı. Kaçarsa tellere tırmanmak zorunda kalacaktı. Bu semttekilerin pit bull beslemediklerini umdu.

Holman, “Benden ne istediğinizi söylerseniz, ben de karşı koymam,” dedi.

“Arabanın önünden dolaşacağız.”

“Ön kapıya mı gideceğiz?”

“Yoldan doğruca garaja.”

Holman onların garajı kullanacaklarını tahmin etmişti. Ön kapı açıktı ama mutfak büyük bir olasılıkla kemere açılıyordu. Kapı gizli olmalıydı. Holman adamların kendisini eve sokmalarına izin vermeyecekti. Evde ölebileceğinin farkındaydı. Eğer ölecekse, açık havada, binlerinin öldüğünü görebileceği bir yerde ölmek istiyordu ama, Holman o gün ölmeyi planlamamıştı. Önce bota, sonra da Highlander'ma baktı.

Holman arabadan uzaklaştı. Sürücü kapıyı kapadı ve Holman'ı hafifçe öne doğru itti. Holman ayaklarını sürükleyerek yavaşça yürüdü. Yolda durmuş onları bekleyen Tom birkaç adım atarak evin kapısına onlardan önce vardı.

Sürücü, “Tanrım, bundan daha hızlı yürüyebilirsin,” dedi.

“Ayağıma basıyorsun. Neden biraz geri çekilip bana biraz yer bırakmıyorsun, Tanrı aşkına? Bana çelme takacaksın.”

“Boş ver.”

Sürücü Holman'a daha da yaklaştı ve Holman'ın istediği de zaten buydu. Sürücünün evle mavi araba arasında kalan dar aralığa mümkün olduğunca yaklaşmasını istiyordu.

Tom evle arabanın arasındaki kemerin altına girdi ve kapıya gitti. Holman'la sürücünün gelmelerini bekledikten sonra sinekliği açtı. Sinekli'likli kapı açıldığında, Tom bir yandaydı, Holman ve sürücü de diğer yanda, evle mavi arabanın arasında sıkışmışlardı.

Holman kapının açılmasını beklemedi. Sağ ayağını eve doğru salladı ve sürücüyü elinden geldiğince sert bir biçimde itti. Sol ayağını sağ ayağına kadar kaldırdı ve sıçrayarak iki bacağıyla birden çok sert bir tekme attı. Tekmenin şiddetinden araba sallandı. Holman başını arkaya doğru savurdu ve kemiğin kemiğe çarpmasından dolayı gözleri kamaştı. Kalın ensesi ve geniş omuzlarıyla arkaya vurduğunda sürücü bir çuval gibi yere düştü. Tom neler olup bittiğini ancak anlamıştı.

“Oros... hey!”

Tom kapıyı kapamak için ileri atıldı ama Holman koşmaya başlamıştı bile. Arkasına bakmıyordu. Sokağa doğru koşmuyor ve evden uzaklaşmıyordu. Ön bahçeden geçerek kestirmeden gitti ve arka bahçeye koştu. Olabildiğince çabuk gözden kaybolmak istiyordu. Balıklama fundaların ve çalıların arasına daldı ve tellerin önüne düştü. Evin içinde birinin bağırıldığını duydu ama durmadı. Evin arkasına vardığında tellerin üzerinden atlayarak komşuların bahçesine geçti ve koşmaya devam etti. Yapraklar, dallar ve sert bir şeyler ayaklarına batıyordu ama Holman bunları hissetmiyordu. Komşuların bahçesinin diğer tarafına koştuğunda

çalılardan oluşan bir duvarla burun buruna geldi ve bir hayvan gibi tellerin üzerinden atladı. Sulama sisteminin üzerine düştü. Zorlanarak ayağa kalktı ve bahçenin ortasından koşarken üç tekerlekli bir bisiklete takılarak yere düştü. İçeride ufak bir köpek hırladı ve pencereden ona dişlerini gösterdi. İki ev ileriden gelen sesleri ve bağrıışmaları duyduğunda, insanların dışarı çıkacaklarından emindi ama, botu gördüğü için evin yanından sokağa doğru ilerlerdi. Bot araba yolundaydı.

Holman sürünerek evin köşesine gitti. Vukovich ve Tom sokakta, arabalarının yanındaydılar. Vukovich'in elinde telsiz vardı.

Holman sürünmeye devam ederek büyük Mercury motorlu bota yaklaştı. Plastik kelepçeyi pervanenin kanadının bir kenarına doğru itebilmek için kendi etrafında döndü ve bu kelepçelerin çelikten bile sert olduğu söylentilerinin yanlış olduğunu umarak, kelepçeyi elinden geldiğince kuvvetle pervanenin kanadına sürtmeye başladı.

Bütün ağırlığıyla yüklendi ve kelepçeyi ileri geri itti. O kadar kuvvetle yükleniyordu ki, kelepçe derisini kesti ama, acı onun yalnızca daha sertçe itmesine, kelepçenin kopmasına ve ellerinin serbest kalmasına neden oldu.

Fuentes ve Tom şimdi aksi yöne gidiyorlardı ama Vukovich sokağın ortasından, Holman'ın bulunduğu tarafa geliyordu.

Holman yengeç gibi yan yan giderek bottan uzaklaştıktan sonra, geldiği yöne döndü. Fuentes'le Tom evden uzaklaşıyorlardı. Holman'ın aynı yolu takip ederek geri döneceğini tahmin etmemişlerdi ama bu, Holman'ın henüz ergenlik çağında evlere girdiği dönemlerde öğrendiği bir numaraydı. Tekrar tellerin üzerinden tırmanarak yandaki bahçeye girdi ve bahçeye tuğlaların yığılmış olduğunu gördü. Planını gerçekleştirmek için tuğlalardan birini aldı. Daha öncekinin aksine gürültü etmeden, sessizce hareket ederek ve kulak kabartarak bahçede ilerlemeye devam etti. Tellerin üzerinden kolayca atladığında, tekrar sarı evin arkasına gelmişti. Arka bahçe boş ve sessizdi. Evin yanından süzülerek, durarak, dinleyerek, yola koyularak

ve tekrar durarak sokağa doğru gitti. Vukovich ve diğerleri dönüp onu bulabilecekleri için fazla zaman kaybedemezdi.

Holman pencerelerin alt hizasında kalarak ilerlemeye devam etti. Sokakta duran Highlander'ı görebiliyordu. Hamlesini yaptığıında adamlar büyük bir ihtimalle onu göreceklerdi ama, eğer şansı yaver giderse, biraz sonra onu durduramayacakları kadar uzakta olacaktı. İyice yaklaştığında evin içinden bir kadın sesinin geldiğini duydu.

Ses tanıdıktı. Yavaşça evin içini görmeye yetecek kadar yükseldi.

Maria Juarez içeride Random'la beraberdi.

Holman kesinlikle bakmamalıydı. Hırsızlık için yıllarca evlere, dairelere girdikten, araba çaldıktan sonra bakmaması gerektiğini-biliyordu ve bir hata yapmıştı. Bir hareket olduğunu fark eden Random'ın gözleri büyüdü ve kapıya yöneldi. Holman beklemedi. Sendeleyerek ayağa kalktı ve çalıları yarararak aralarından geçti. Saniyeleri vardı ve o saniyeler yetmeyebilirdi.

Elinden geldiğince hızla Highlander'a koştu ve arkasından ön kapının açıldığını duydu. Vukovich peşine düşmüştü ve koşuyordu. Holman bahçe tuğlasıyla Highlander'ın sağ ön camını kırıp içeri uzandı ve kilidi açtı. Random arkasından haykırıyordu.

“Burada! Vuke! Tommy!”

Holman kendini içeri attı. Chee ona iki anahtar vermiş, Holman da yedek anahtarı konsola koymuştu. Konsolu açtı anahtarları aradı ve kendisini sürücü koltuğuna attı.

Holman kaldırımından uzaklaştı ve gözden kayboluncaya kadar arkasına bakmadı.

HOLMAN Highlander'dan mümkün olduğunca çabuk inmek istiyordu. Bir sonraki kavşağa saparak çıkışa yöneldi ve caddede son hızla sürdü. Takipten kurtulmanın en iyi yolları dönmek ve zikzaklar çizmek olduğu için Holman bir sonraki kavşağa girme dürtüsüyle savaştı. Tutuklanmamak için kaçan amatör araba hırsızları ve ayyaşlar polisleri sokaklarda şaşırtarak onları atlatabileceklerini düşünürlendi, ama Holman başarılı olamadıklarını bilirdi. Her dönüş hızla ve zamana mal olurdu ve polise iyice yaklaşma fırsatı verirdi. Hız yaşam, mesafe de her şey olduğu için Holman son hızla dümdüz gitti.

Holman meskûn mahalden çıkarak iş yerlerinin ve trafiğin yoğun olduğu bir bölgeye girmek zorunda olduğunu biliyordu. Birden Palms Bulvarına girerek otoyola döndü ve karşısına çıkan ilk ve en büyük Albertsons süper marketinin bulunduğu dev açık hava alışveriş merkezinde durdu.

Highlander büyük, siyah ve tanınması kolay olduğu için Holman arabayı ana otoparkta bırakmak istemiyordu. Dükânların ve mağazaların arkasındaki servis yoluna girdi ve alışveriş merkezinin arkasından yoluna devam etti. Bir süre sonra arabayı kenara çekti, kontağı kapadı ve kendisine baktı. Yüzü ve kolları çizilmiş, kanamış, gömleği iki yerden yırtılmıştı. Giysileri toprak ve çimen lekesi olmuştu. Holman üstüne başına

vurarak elinden geldiğince toprakları temizlemeye çalıştı ve eteğine tükürdüğü gömleğiyle kanları silmeye çalıştı ama, hâlâ berbat görünüyordu. Highlander'dan inmek istedi ama, kelepçenin bir parçası hâlâ sol bileğindeydi. Holman'ın pervanesinin kanadıyla kesmiş olduğu sağ halkanın lifleri spagetti misali sol bileğinden sarkıyordu. Holman tokayı inceledi. Tokanın tek bir yönde hareket etmesi dışında kelepçe bir kemer gibi çalışıyordu. Kemerin dili tokadan geçirilebiliyordu, ancak küçük bir diş dilin geri çekilmesini önliyordu. Plastik bağlantıların kesilmesi gerekiyordu, ama Holman'ın bıçağı yoktu.

Holman motoru tekrar çalıştırdı, klimayı yüksek ayara getirdi ve çakmağa bastı. Canını acıtacağını bildiği için yapacağı şeyi düşünmemeye çalışıyordu. Çakmak yuvadan fırladığında kelepçeyi cildinden mümkün olduğunca uzaklaştırdı ve çakmağın sıcak ycuyla plastiğe bastırdı. Çenesini sıkarak sıkıca tuttu, ama çakmak yeterince sıcak değildi. Plastik tamamen eriyene kadar çakmağı üç kere daha ısıtmak zorunda kaldı.

Vukovich anahtarlarını, cüzdanını, parasını ve cep telefonunu almıştı. Holman yerleri ve konsolu kontrol etti ve ancak yetmiş iki sent bulabildi. Bu kadardı. Bütün parası o kadardı.

Holman Highlander'dan indi ve arkasına bakmadan arabadan uzaklaştı. Şakıyan kuşlarla dolu kafeslerin bulunduğu bir evcil hayvan mağazasının önünden geçti ve Albertsons'ın önünde ankesörlü bir telefon buldu. Pollard'ı uyarmak istiyordu ve onun yardımına ihtiyacı vardı ama telefona uzandığında numarasını hatırlayamadı. Holman elinde ahizeyle, beyni tamamen durmuş bir halde kalakaldı. Pollard'ın numarasını cep telefonuna kaydetmişti ama, şimdi telefonu gitmişti ve numarayını anımsamıyordu.

Holman titremeye başladı. Ahizeyi çarparak yerine koydu ve bağırdı.

“Sen benimle *dalga* mı geçiyorsun?”

Dükkâna giren üç kişi Holman'a baktı.

Holman kendini kaybetmekte olduğunu fark etti ve kendisine sakın olmasını söyledi. Şimdi bakanların sayısı daha da

artmıştı. Kesilen yerleri yine kanamaya başladığı için kollarını sildi ama bu hareketi kanı sıvaştırmaktan başka bir işe yaramadı. Holman otoparka göz attı. Görünürde dükkânın önünden yavaşça geçen devriye arabası veya herhangi bir Crown Victoria yoktu. Holman birkaç dakika sonra sakinleşmeye başladı ve Chee'yi aramaya karar verdi. Chee'nin numarasını da anımsamıyordu, ama dükkânın numarası rehberde kayıtlıydı.

Holman birkaç tane bozukluk attı ve bilinmeyen numaralar operatörünün telefonu bağlamasını bekledi.

Chee'nin telefonu çaldı. Holman telefon birkaç kez çaldıktan sonra birinin telefona cevap vereceğini tahmin ediyordu ama, telefon çalmaya devam etti. Holman operatörün yanlış numarayı bağladığını düşünerek boktan şansına küfretti ama, biraz sonra genç bir kadın kararsız bir sesle telefonu açtı.

“Alo?”

“Chee'yi aramıştım.”

“Üzgünüm, kapalıyız.”

Holman duraksadı. İş günü ve günün ortasıydı. Chee'nin dükkânı kapalı olamazdı.

“Marisol? Marisol, sen misin?”

Yanıt verdiğinde Marisol'un sesi daha da kararsızdı.

“Evet?”

“Ben Max Holman -babanın arkadaşı. Onunla konuşmalıyım.”

Holman bekledi ama Marisol cevap vermedi. Holman onun ağladığını anladı.

“Marisol?”

“Onu götürdüler. Buraya geldiler...”

Marisol hıçkırarak ağlamaya başlayınca Holman'ın endişesi iyice arttı.

“Marisol?”

Holman arkadan bir adamın bir şey söylediğini ve Marisol'un ona yanıt vermeye çalıştığını duydu ve ardından adam telefonu aldı. Onun sesi de ihtiyatlıydı.

“Kimsiniz?”

“Max Holman. Marisol neden bahsediyor? Orada neler oluyor?”

“Ben Raul, dostum. Hatırladın mı?”

Raul Holman’ın ehliyetini ayarlayan çocuktu.

“Evet. Marisol neden bahsediyordu? Chee nerede?”

“Onu aldılar, dostum. Bu sabah...”

“Kim?”

“Kahrolası aynasızlar. Onu tutukladılar.”

Kalbi yine gümbür gümbür atmaya başlayan Holman; otoparka tekrar göz attı.

“Ne oldu? Onu neden tutukladılar?”

Raul Marisol’un duymasını istemiyormuş gibi sesini alçalttı ama, sesi titriyordu.

“Ne olduğunu bilmiyorum. Bu sabah tutuklama emriyle, köpeklerle, makineli tüfekli pis herifler geldiler.”

“Polis mi?”

“LAPD, FBI; SWAT, hatta lanet olası ATF⁶ -eğer alfabede yer alıyorsa, onlar da buradaydı. Bu boku yediler ve onun kışını içeri tıktılar.”

Holman’ın ağzı kurumuştur ama, elindeki ahize kayıyordu. Otoparkı seyretti ve nefes almak için kendini zorladı.

“Yaralı mıydı? İyi miydi?”

“Bilmiyorum.”

Holman az kalsın bağıracaktı.

“Niye bilmiyorsun? Bu son derece basit bir soru.”

“Bizim ortalarda dolaşp, orospu çocuklarını seyretmemize izin mi verdiler zannediyorsun? Beni yüzükoyun yere yatırmışlardı! Bizi bu kahrolası ofise soktular.”

“Tamam, tamam -sakin ol. Ne emri? Ne arıyorlardı?”

“Saldırı silahları ve patlayıcılar.”

“Tanrım, Chee ne yapıyordu?”

“Hiçbir şey, dostum. Chee’nin burada patlayıcılarla işi yoktu. Kızı burada çalışıyor. Sence burada patlayıcı saklar mıydı? Chee bizim hava yastığı çalmamıza bile izin vermez.”

“Ama onu tutukladılar?”

“Lanet olsun, evet. Kızının gözünün önünde onu arabaya soktular.”

“Öyleyse bir şey bulmuş olmalılar.”

“Ne bok bulduklarını bilmiyorum. Kamyona bazı şeyler yüklediler. Kahrolası Bomba İmha Ekibi buradaydı, Holman! O kahrolası köpekler her yeri kokluyorlardı ama, bizde öyle bir şey yoktu.”

Bir bilgisayar kaydı devreye girerek, Holman’a bir dakikası kaldığını bildirdi. Holman’ın çeyreklikleri tükenmişti. Zaman doluyordu.

Holman, “Gitmeliyim, ama bir şey daha. Beni sordular mı? Hiçbir şekilde benimle Chee arasında bağlantı kurmaya çalıştılar mı?”

Holman yanıt bekledi ama, hat kapandı. Raul kapatmıştı.

Holman ahizeyi yerine koydu ve otoparkı dikkatle gözden geçirdi. Chee’nin tuzağa düşürüldüğüne inanıyordu ama, nedenini tahmin edemiyordu. Chee, Holman hakkında, Gail Manelli, Wally Figg veya Tony Gilbert’tan kolayca öğrenilebilecek değerli bilgilere sahip değildi ki. Holman Chee’ye kayıp on altı milyondan ve polislerin komplo kurduğu yolunda giderek artan şüphelerinden bile bahsetmemişti ama, belki birileri bahsettiğini düşünmüştü; belki birileri Chee’nin tahmin ettiklerinden fazla şey bildiğini düşünmüştü ve bu, onların Chee’yi konuşturmak için başvurdukları bir yöntemdi. Bunu düşünmek Holman’ı üzdü. Hiçbir şey mantıklı olmadığı için düşünmekten vazgeçti. Yapılacak daha acil işleri vardı. Onu eve bırakacak, para ve araba verecek kimse yoktu. Holman tek başına kalmıştı ve artık tek umudu Pollard’a ulaşabilmektir. Pollard’a ulaşması, Pollard’ın da tek umudu olabilirdi.

Holman tekrar Albertsons'a girdi. Ürünlerin bulunduğu bölümü inceledikten sonra dükkânın arka kısmına gitti. Amerika'daki her marketin ürün bölümünün arka tarafında, çalışan görevlilerin sebze ve meyve yükledikleri el arabalarını geçirecekleri çarpma bir kapı olurdu. Kapının arkasında daima kolay bozulan ürünlerin teslim edildiği ve saklandığı soğuk bir bölme bulunurdu ve bu odaların kapıları da yükleme platformlarına açılırdı.

Holman dışarı çıktığında, kendisini yine alışveriş merkezinin arkasında buldu. Highlander'a döndü, arka yük kapısını açtı ve yerdeki halıları dışarı çıkarttı. İlk yardım çantasında bir tornavida, karga burun ve kriko bulunurdu. Holman on iki yıldır araba çalmamıştı ama, nasıl çalınacağını hâlâ hatırlıyordu.

Holman otoparka döndü.

POLLARD Holman'ı mezarlıkta bıraktıktan sonra, şaşkınlıktan sersemlemiş bir halde otoyola çıkıp Chinatown'a yöneldi. Zihni o kadar meşguldü ki etrafındaki arabaları zorlukla fark ediyordu.

Pollard Hollywood'dan ayrıldıktan sonra Holman'ı takip etmekle eline ne geçeceğini bilmiyordu, ancak, Holman onu yine şaşırtmıştı. İşte, yaşlı bir adamın ölmesine göz yummaktansa, banka soygunu yüzünden tutuklanmaya razı olan Holman. İşte, oğlunu mahvettiği için ölmüş kız arkadaşından özür dileyen Holman. Pollard gitmek istememişti. Orada kalmak, onun elini tutmak, onu teselli etmek ve duygularına teslim olmak istemişti.

Holman ağlamaya başladığında Pollard'ın yüreği, onun adına değil, kendi adına burkulmuştu. İşte, Pollard'ın âşık olabileceğini bildiği Holman. Şimdi arabayı kullanırken bir yandan da çoktan âşık olduğu yönündeki korkutucu şüpheyle savaşıyordu.

Max Holman, kesinlikle asgarî ücretle çalışabilme umudu olmayan eğitimsiz, beceriden yoksun, dejenere bir suçlu, eski bir mahkûm, eski bir uyuşturucu kullanıcısı. Yasalara saygısı yok ve arkadaşları tanınmış suçlular. Bir sene içinde tekrar hapse gireceğine şüphe yok. iki küçük çocuğum var. Onlara nasıl bir örnek olur? Annem ne der? Herkes ne der? Ya beni çekici bulmuyorsa?

Pollard kırk beş dakika sonra, operasyonlar şefi Alma Watanabe'nin kendisini, üçüncü kattaki penceresiz toplantı odasına götürdüğü Chian town 'daki Pacific West binasına varmıştı. Masanın üzerinde şirkete ait iki mavi kutu duruyordu.

Watanabe LAPD raporlarının iki ana gruba ayrıldığını açıklamıştı. Birinci grupta, o bölgelere ait, bölgesel dosyalar yer alıyordu -Newton'da meydana gelen soygunları araştıran Newton Bölgesi Hırsızlık Dedektifleri. İkinci dosya grubuysa, bölgesel raporları, içeriği daha geniş, tüm şehri kapsayan kendi araştırmalarıyla eş zamanlı hale getiren Özel Hırsızlık Birimi tarafından düzenlenmişti. Pollard deneyimlerinden bunun, kaynakların görevi olduğunu biliyordu. Özel Hırsızlık Birimi şehrin tümünde yürütülen soruşturmalardan sorumlu olmasına rağmen, kendi bölgelerindeki soygunlar için sokakları arşınlayacak bölgesel hırsızlık dedektiflerini çalıştırırdı. Bölgesel dedektifler komuta zincirini izleyerekten, raporlarını, bölgesel sınırların dışına çıkarak, kendi geniş kapsamlı soruşturmalarını koordine edecek ve yönetecek olan Özel Hırsızlık Birimi'ne gönderirlerdi.

Watanabe dosyalardaki belgelerden herhangi birini alması veya kopyalaması için Pollard 'ı uyardıktan sonra çalışması için onu yalnız bıraktı.

Pollard Random'ın raporları yok etmesinden önce Holman in hazırladığı kapak sayfası kopyaları için kendi dosyasını açtı. Kapak sayfaları olay ve tanık numaralarının dışında hiçbir şey söylemiyordu; tanık numaraları da belirleyici tanık listesi olmadan Pollard'a hiçbir şey söylemiyordu:

Olay No. 11-621

Tanık No. 318

Marchenko/Parsons

Görüşme Özeti.

Pollard öncelikle tanık listesinden yararlanarak tanıkların kimliklerini saptamayı, daha sonra da anlattıklarını okumayı

planlamıştı. Kapak sayfalarının kaynaklarını bilmediği için işe bölgesel raporların bulunduğu kutudan başladı. Üç liste buldu ama, kısa bir süre sonra bölgesel numaralandırılma yönteminin kendi kapak sayfalarına uymadığını fark etti. Bölgesel raporları bir kenara bıraktı ve Parker Center'ın raporlarına döndü.

ikinci kutuyu açtığı anda ilgisi arttı. İlk sayfada, Özel Hırsızlık Birimi amirinin ve olayla ilgili soruşturmayı yürüten iki kıdemli dedektifin imzalarının bulunduğu olay dosyasının tanıtımı yer alıyordu. İkinci kıdemli dedektif John B. Random'dı.

Pollard Random'ın adına dikkatle baktı. Random'ın adını, dört polis memurunun öldürülmeleriyle ilgili soruşturmada biliyordu. Onun bir cinayet dedektifi olduğunu sanıyordu ama, bu olayda bir soygunun soruşturulmasından sorumluydu. Şimdi cinayetlerle örtüşen aynı soygundan.

Pollard tanık listesini bulana kadar raporları karıştırdı. Tanık listesi Marchenko ve Parsons'ın ilk soyduğu bankanın veznedarı olduğu belirtilen bir numaralı tanıkla başlayan ve numaralandırılmış üç yüz kırk altı adın yer aldığı, otuz yedi sayfalık bir belgeydi. Pollard'ın kapak sayfasındaki en küçük tanık numarası 318'di ve onu 319, 320, 321, 327 ve 334 numaralı tanıklar izliyordu. Pollard'ın tanıklarının hepsi olaya sonradan dahil olmuşlardı.

Pollard numaralan kapak sayfalarıyla karşılaştırmaya başladı ve derhal belli bir kalıp olduğunu anladı.

318 numaralı tanık, Marchenko ve Parsons'ın yaşadıkları Beachwood Canyon'daki dört dairelik binanın yöneticisi Lawrence Trehorn'du.

Sonraki üç tanık, komşulardı.

327 numaralı tanık, Batı Hollywood'da Marchenko'nun gittiği sağlık kulübünde görevliydi.

Ve 334 numaralı tanık Marchenko'nun annesiydi.

Pollard kişisel özetleri buldu ama, hemen okumadı. Görüşmeleri yapan dedektiflerin adlarını kontrol etti. Random, Trehorn

ve Bayan Marchenko'yla ilgili raporu, Vukovich de komşulardan biri hakkındaki rapom imzalamıştı. Vukovich, gelininin evinin önünde Random la beraber Holman'm önünü kesen dedektifti -Marchenko ve Parsons'ı sorgulayan ve aynı zamanda cinayetleri soruşturan bir dedektif daha.

Pollard Fowler'i ve Bayan Marchenko'yu ziyaret eden beşinci adamı düşündü. Fowler'in diğer beş tanığa da gidip gitmediğini merak etti.

Pollard beş yeni tanığın adlarını ve irtibat numaralarını yazdıktan sonra özetleri okudu. Özetlerin en az birinde Alison Whitt, Hollywood Sign ve Mayan Grille'den bahsedileceğini düşünüyordu, ancak, raporlar Marchenko ve Parsons'ı şahsen tanıyan kişilerin listesinden başka bir şey sunmuyordu. Pollard anahtarın bu olduğu sonucuna vardı. Bu raporların hiçbiri aslında soygunlarla ilintili değildi ve tümü de Marchenko ve Parsons'ın parayı ne yaptıklarının belirlenmesiyle yakından ilgiliydi. Richard Holman'da bu raporların bulunma nedeni de bu olmalıydı ama, hâlâ sorulması gereken bazı somlar vardı: Holman bu raporları nasıl ele geçirmişti ve Random o raporları Holman'ın evinden neden almıştı? Sanki Random hiç kimse-nin, Fowler ve küçük grubunun parayı aradıklarına dair bir kanıtı ulaşmasını istemiyordu.

Pollard bitirdiğinde raporları sırasıyla dosyaya yerleştirdi ve kutularına koydu. Random'ın dosyaları almasını düşündü. Pollard Richard'ın raporları Random'dan almış olma ihtimalini göz önünde bulunduruyordu ama, yine de bu konuda onu rahatsız eden bir şey vardı. Random raporlarda yazılı olanları biliyordu. Eğer Random'ın Richard ve Fowler'la bir ilgisi varsa, onlara bildiklerini anlatabilirdi -dosyayı vermesi gerekmiyordu.

Pollard kutuları masanın üzerine bıraktı ve kendisini asansöre kadar geçiren Alma Watanabe'ye teşekkür etti. Aşağı inerken mesajlarını kontrol etti ama, Sanders henüz aramamıştı. Bedenini bir korku dalgası sardı, ancak, elinde hâlâ iyi bir şey vardı -Bayan Marchenko. Eğer beşinci adam Random'sa, Pollard'ın

muhbir listesine ihtiyacı kalmayacaktı -Bayan Marchenko onu tanıyabilirdi ve bu da, Random'ın Fowler'la bağlantısı olduğunu ortaya koyardı. Ondan sonra da Alison VVhitt'in irtibat memuru bulmak çocuk oyuncağı olacaktı.

Pollard Holman'ı aramaya karar verdi. Öğrendiklerini ona anlatmak, sonra da Bayan Marchenko ya gitmek istiyordu. Asansörün kapısı açıldığında Holman'ın numarasını tuşluyordu.

Holman pislik içinde ve kurumuş kan lekeleriyle lobideydi.

HOLMAN'IN aklına Pollard'ın Pacific West Binası'na gideceği gelmişti ama, hâlâ orada olup olmadığını veya ona nasıl ulaşacağını bilmiyordu, üstelik parası da kalmamıştı. Binaya girmek istemiyordu. Mezarlıktan çıktıktan sonra birileri Pollard'ı izlediyse Holman kendi elleriyle onlara teslim olmuş olacaktı, ama ona başka türlü nasıl ulaşabileceğini de bilmiyordu. Holman Pollard'ı kaçıracığından korkarak binanın etrafında iki tur attı ve sinirli bir köpek gibi lobide bekledi. Asansör kapısı açılıp Pollard dışarı çıktığında binadan ayrılmak üzereydi. Pollard gözlerine inanamayarak Holman'a bakınca yüzü bembeyaz oldu.

“Ne oldu sana? Şu haline bir bak -ne oldu?”

Holman hâlâ titriyordu. Pollard'ı asansörlerden uzaklaştırdı. Lobideki güvenlik Holman'a iki kere sorular sormuştu ve Holman gitmek istiyordu.

“Buradan çıkmalıyız. Vukovich ve o herifler -beni yine yakaladılar.”

Pollard da güvenlik görevlisini görmüştü; sesini alçalttı.

“Kanıyorsun...”

“Seni takip etmiş olabilirler. Sana dışarıda anlatacağım...”

Holman çılginca gitmek istiyordu.

“Kimler?”

“Aynasızlar. Sen gittikten sonra, mezarlıkta üstüme atıldılar...”

Holman’ın titremesi iyice artmıştı. Holman Pollard’ı kapının bulunduğu tarafa götürmek istedi, ama Pollard onu diğer yöne çekti.

“Buradan. Benimle gel...”

“Gitmeliyiz. Beni arıyorlar.”

“Berbat bir haldesin, Max. Göze çarpıyorsun. Buraya...”

Holman Pollard’ın kendisini çekştirerek kadınlar tuvaletine sokmasına izin verdi. Pollard Holman’ı lavaboya götürdü ve dağıtıcıdan bir tomar kâğıt havlu çekerek lavaboda ıslattı. Holman kaçmak istiyor ama, yerinden kımıldamıyordu -banyo yerinden fırlamaya hazır bir fare kapanı gibi geliyordu.

“Beni bir eve götürdüler. Vukovich ve -Random oradaydı. Beni tutuklamadılar. Lanet olsun, tutuklama değildi. Beni götürdüler...”

“Titriyorsun, Holman. Sakinleşmeye çalış.”

“Buradan çıkmağa mecburuz, Katherine.”

Pollard Holman’ın yüzündeki ve kollarındaki kanları silerken Holman konuşmasına da sesinin titremesine de engel olamıyordu. Sonra telefonunu, her şeyini aldıklarını ve Pollard’a ulaşamayınca hissettiği o korkunç çaresizlik duygusunu hatırladı.

“Yazacak bir şey lazım -kalem. Kalemin var mı? Seni aramaya çalıştım ama, numaranı hatırlayamadım. Kahrolsun, hatırlayamadım...”

Titremesi o kadar berbat bir hal aldı ki Holman aklını kaçıracağını zannetti. Kontrolünü kaybetmeye başlamıştı, ama kendine engel olamıyordu.

Pollard kanlı havluları attı ve Holman’ın kollarını yakaladı.

“Max.”

Pollard’ın bakışları rahatlatıcıydı. Holman’ın gözlerinin içine bakınca Holman da ona baktı. Pollard’ın parmakları Holman’ın kollarına gömüldü, ama bakışları sakin, sesi yatıştırıcıydı.

“Max, şimdi burada benimlesin...”

“Korktum. Maria Juarez ellerindeydi...”

Pollard in parmakları kollarına masaj yaparken, Holman bakışlarını Pollard'dan ayıramıyordu.

“Güvendesin. Şimdi benimle berabersin ve güvendesin.”

“Tanrım, ödüm koptu.”

Holman Pollard'ın bakışlarında kaldı ama, Pollard'm dudaklarının kenarları, sürüklenen bir tekneyi yavaşlatan bir demir gibi hafifçe kıvrılmıştı.

Holman'ın titremesi hafifledi.

“İyi misin?”

“Evet. Evet, daha iyiyim.”

“Güzel. İyi olmanı istiyorum.”

Pollard ceketinin cebinde bir kalem buldu, Holman'ın kolunu tutarak iç tarafına cep numarasını yazdı ve başını kaldırıp daha da yumuşak bakışlarla Holman'a baktı.

“Şimdi sende numaram var. Gördün mü, Max? Artık numaramı kaybedemezsin.”

Holman artık bir şeylerin farklı olduğunu hissedebiliyordu. Pollard Holman'a sokuldu, kollarını boynuna doladı ve başını göğsüne yasladı. Holman bir manken kadar hareketsizdi. Kararsızdı ve Pollard'ı incitmek istemiyordu. Pollard Holman'ın göğsüne doğru fısıldadı.

“Sadece bir an için.”

Holman çekingen bir tavırla ona dokundu. Pollard ne kaçtı ne de geri çekildi. Holman kollarını ona doladı ve yanağını Pollard'm başına koydu. Yavaş yavaş ona sarıldı, onu içine çekti ve kötülüğün akıp gittiğini hissetti. Holman kısa bir süre sonra Pollard'ın kıpırdadığını fark etti ve ikisi aynı anda geri çekildiler. Pollard gülümsedi.

“Artık gidebiliriz. Olanları bana arabamda anlatabilirsin.”

Pollard arabasını binanın bodrumuna park etmişti. Holman kendisini mezarlıktan nasıl aldıklarını, nasıl kaçtığını ve gördüklerini anlattı. Pollard dinlerken kaşlarını çatmış, ama herhangi bir yorum yapmamış ve Holman sözlerini bitirene kadar, hatta araba çaldığını söylediğinde bile soru sormamıştı.

Holman bitirene kadar konuşmadı ama, o zaman bile kuşkulu görünüyordu.

“Pekâlâ, mezarlıkta seni tutuklayanlar Vukovich ve diğer üç adam mıydı -birinin adı Fuentes, diğeri Torn?”

“Beni tutuklamadılar, yakaladılar; ama karakola götürmediler -bir *eve* göturdüler. Bunun *tutuklanmayla* alakası yoktu.”

“Ne istiyorlardı?”

“Ne istediklerini bilmiyorum. Oradan kaçtım.”

“Herhangi bir şey söylediler mi?”

“*Hiçbir şey...*”

Derken, Holman anımsadı.

“Mezarlıktayken Vukovich onların işini bozduğumu, bana iyi davranmaya çalıştıklarını, ama benim onların işini bozduğumu söyledi. Beni içeri atacaklarını söylediler, fakat o kahrolası eve göturdüler. Evi gördüm, ama içeri giremezdim, kesinlikle giremezdim.”

Pollard bunun ne manaya geldiğini anlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını iyice çattı, fakat anlayamadı.

“Pekâlâ, Random evde miydi?”

“Evet. Maria Juarez’leydi. Chee polislerin onu götördüğünü söylemişti ve haklıymış. Ve şimdi Chee de ellerinde. Bu sabah onu tutuklamışlar.”

Pollard yanıt vermedi. Hâlâ sıkıntılı görünüyordu ve en sonunda başını salladı.

“Ne olduğunu anlayamıyorum. Önce Maria Juarez’i yakaladılar, sonra da seni -ne yapacaklardı, seni esir mi alacaklardı? Ellerine ne geçeceğini zannediyorlardı?”

Holman bunun çok açık olduğunu düşündü.

“Warren Juarez olayında Random’ın işini bozan herkesten kurtuluyorlar. Bir düşün. Random cinayetleri Juarez’in üzerine yıktı ve olayı kapattı, ama Maria cinayetleri Warren’m işlemediğini söyledi -ve onu da yakaladılar. Sonra, ben de anlattıkları hikâyeye inanmadım. Beni vazgeçirmeye çalıştılar, işe yaramayınca beni de yakaladılar. Şimdi de Chee ellerinde.”

“Onu Random mı tutuklamış?”

“Bu sabah özel bir birlik iş yerine baskın yapmış, silah ve patlayıcı aramış. Bu saçma. Chee’yi ezelden beri tanırım ve sana bunun saçma olduğunu söylüyorum. Bu piçler onu tuzağa düşürmüş olmalılar.”

Pollard hâlâ ikna olmamış gibiydi.

“Ama Chee’yi neden işin içine çektiler?”

“Belki benim ona paradan bahsettiğimi düşünüyorlardır. Belki de Chee bana yardım ettiği içindir. Bilmiyorum.”

“Evi bulabilir misin, seni götürdükleri evi?”

“Kesinlikle. Seni hemen götürebilirim.”

“Oraya hemen gitmeyeceğiz...”

“Gitmek zorundayız. Maria Juarez’i nerede alıkoyduklarını bildiğimi bildikleri için onu başka bir yere götüreceklerdir. Kadını yanlarında götüreceklerdir.”

“Max, beni dinle -haklısın. Sen kaçtıktan hemen sonra, onlar da oradan ayrılmışlardır. Eğer Maria Juarez’i orada kendi isteğiyle tutmuyorlarsa onu da beraberlerinde götürmüşlerdir. Oraya gidersek boş bir ev buluruz. Bu konu için polise gitsek onlara ne anlatabiliriz? LAPD’ye mensup, suç işleme niyetinde olan ya da olmayan dört polis tarafından kaçırıldım”

Holman onun haklı olduğunu biliyordu. O bir suçluydu. Kanıtı ve insanların kendisine inanacaklarını düşünmek için bir nedeni yoktu.

“Peki, ne yapabiliriz?”

“Beşinci adamı bulmalıyız. Random’ın beşinci adam olduğunu kanıtlayabilirsek Fowler’la aradaki bağlantıyı kurup olayı çözebiliriz...”

Pollard dosyasının sayfalarını çevirdi ve Richard’ın öldürülmesiyle ilgili bir gazete kupürü çıkarttı. Kupürde Parker Center’da açıklama yapan iki polisin fotoğrafları da yer alıyordu. Bu polislerden biri Random’dı.

“Bu fotoğrafı Bayan Marchenko’ya göstermek istiyorum. Eğer Random’ın beşinci adam olduğunu saptayabilirse bildiklerimizi

FBI'daki arkadaşlarıma iletebilirim. Bunu kanıt olarak sunabilirim.”

Holman Random'ın kumlu yüzüne baktı ve Pollard'a başını evet anlamında salladı. Bir kez daha onun haklı olduğunu anlamıştı. Pollard bu işleri biliyordu. O bir profesyoneldi.

Holman Pollard'ın yanağının kıvrımına dokunmak için uzandı. Pollard kaçmadı.

“İşlerin gelişme tarzı komik.”

“Evet.”

Holman açık olan kapıya doğru yürüdü.

“Orada görüşürüz.”

Holman'ın kapıdan çıkmasına fırsat kalmadan Pollard onu kolundan yakaladı.

“Hey! Benimle geliyorsun! Çalınmış bir arabayla dolaşamazsın. Araba hırsızlığından tutuklanmak mı istiyorsun?”

Pollard yine haklıydı, ama Holman onun farklı yönden haklı olduğunu biliyordu. Random ve Vukovich Holman ı yakalamak için gelmişlerdi. Yine onu yakalamak için geleceklerdi. Bildiği kadarıyla şehirdeki bütün polisler onu arıyorlardı ve tıpkı Chee'ye tuzak kurdukları gibi, Holman'a da tuzak kuracaklardı.

Holman yavaşça Pollard'ın elini kaldırdı.

“Kaçmak zorunda kalabilirim, Katherine. Senin arabanla kaçmak istemiyorum. Senin benimle birlikte yakalanmanı istemiyorum.”

Holman Pollard'm elini sıktı.

“Bayan Marchenko'nun evinde görüşürüz.”

Holman Pollard'a yanıt verme fırsatı tanımadı. Arabadan indi ve yürüyerek uzaklaştı.

HOLMAN az önce soyduğu bir bankadan kaçarcasma otoparktan çıktı. Hâlâ binlerinin mezarlıktan ayrıldıktan sonra Pollard'ı takip etmiş olabileceğinden endişe duyduğu için binanın dışındaki arabaları ve yayaları inceledi ama, şüphe uyandıracak bir şeye rastlamadı. Pollard trafiğe çıkana kadar arabanın içinde bekledikten sonra, Bayan Marchenko'nun evine kadar onu izledi.

Holman Pollard'la konuştuğu için şimdi kendisini daha iyi hissediyordu. Richie'yi kimin öldürdüğünü, cinayetin nedenini bulmaya yaklaştıklarını hissediyor ve Random'ın kendisine karşı davranışlarının sebebinin de bu olduğundan kuşkulanıyordu. Random Marchenko davasında önemli bir oyuncuydu ve şimdi de dört polis memurunun ölümlerini soruşturuyordu. Ne kadar uygundu. Random kayıp on altı milyon doları duymuş olmalıydı ve büyük bir olasılıkla da paranın bulunması için Fowler, Richie ve diğerlerinin yer aldığı bir ekip oluşturmuştu. Holman acı acı Random'ın onları nasıl tarif ettiğini hatırladı -sorunlu memurlar; alkolikler ve para için bilgi sızdırabilecek serseriler. Random cinayetleri Warren Juarez'in üzerine yıkmak istiyordu; Maria Juarez'in elinde, kocasının katil olmadığına dair kanıt vardı ve bu kanıtla birlikte Maria Juarez de ortadan kaybolmuştu. Random'ın yazmış olduğu raporlar Richie'deydi ve Random raporları yok etmişti. Holman çok fazla

soru sorduğu için, önce diğer ailelerle görüşmesi engellenmiş, sonra korkutulmuş ve en sonunda adamlar onu da ortadan kaldırmaya çalışmışlardı. Bunlar Holman'm her şeyin birbiriyle örtüşüğünü görebildiği tek açıklamaydı. Chee'nin olaya nasıl karıştığını hâlâ anlamamıştı ama, adamlara gına geldiğinden emindi. İlmik daralıyordu ve Random ilmiğin serbest uçlarını birleştirmeye, cellattan kurtulmaya çalışıyordu. Holman celladın kendisi olduğunu kavradığında gülümsedi. Random'ın celladı olmak istiyordu.

Bayan Marchenko'nun evine vardıklarında Holman arabayı sokağın karşısında park etti. Kaldıranda Pollard'a katılmak üzereyken Bayan Marchenko ön kapıyı açtı.

Follard, "Sizi arabadan aramıştım," dedi.

Bayan Marchenko onları görmekten ötürü mutlu değil gibiydi. Eskisinden de daha şüpheli görünüyordu.

"O yazıyı arıyordum. Göremedim."

Pollard zekice gülümsedi.

"Yakında. Son birkaç ayrıntıyı birleştirmek için geldik. Size bir fotoğraf göstermek istiyorum."

Holman Pollard ve Bayan Marchenko'nun arkasından salona gitti. Vantilatörün hâlâ kırık olduğunu fark etti.

Bayan Marchenko her zamanki koltuğuna oturdu.

"Ne fotoğrafı?"

"Size geçen defa gösterdiğimiz fotoğrafları hatırlıyor musunuz? Sizinle görüşmeye gelen iki polisin kim olduklarını saptamıştınız?"

"Evet."

"Size bir fotoğraf daha göstereceğim. Diğer adamın o olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

Pollard dosyasından çıkarttığı kupürü uzattı. Bayan Marchenko fotoğrafı inceledi ve başıyla onayladı.

"Oh, onu tanıyorum, ama daha önceydi..."

Pollard cesaret vermek için başını salladı.

"Doğru. Anton öldürüldüğünde sizinle görüşmeyi o yapmıştı."

“Evet, doğru...”

“Yanında başka bir adamla beraber sizi tekrar görmeye geldi mi?”

Bayan Marchenko arkasına yaslandı.

“Hayır. O değildi.”

Holman öfkesinin kabardığını hissetti. Yaklaşmışlardı; bu olayı çözmenin eşiğindeydiler ve yaşlı kadın şimdi onlar için bir engel oluşturuyordu.

“Neden bir kere daha bakmıyorsunuz...”

“Tekrar bakmama gerek yok. Bu, o adamla birlikte değildi. Onu daha önceden tanıyorum. O lambamı kıran grupla beraberdi.”

Yaşlı kadın o kadar kendini beğenmiş bir tavır içindeydi ki Holman kadının onlara adeta ahmak muamelesi yaptığını düşündü.

“Tanrı aşkına, Bayan.”

Pollard elini kaldırarak Holman’ı susması için uyardı.

“Pekâlâ, öbür adamı düşünün, Bayan Marchenko. Nasıl göründüğünü anımsamaya çalışın. Bu adama benzemiyor muydu?”

“Hayır.”

“Onu tarif edebilir misiniz?”

“Bir adama benziyordu. Bilmiyorum. Galiba koyu takım elbise.”

Holman ansızın beşinci adamın Vukovich olup olamayacağını merak etti.

“Saçları kızıl mıydı?”

“Şapka giymişti. Bilmiyorum. Size söyledim. Dikkat etmedim.”

Holman’m Random’ı mıhlıyacıklarına olan kesin inancı, çalar saat tarafından bölünen bir rüya gibi yarıda kaldı. Holman hâlâ kaçıyordu; Chee hâlâ hapisteydi; Maria Juarez hâlâ tutsaktı. Holman Pollard’ın elindeki kupürü kaptı ve Bayan Marchenko’nun yanına gitti. Kadın Holman ona vuracakmış gibi arkaya doğru sendeledi, ama Holman bunu umursamadı. Random’m fotoğrafını işaret etti.

“O olmadığından *emin misiniz?*”

“O değildi.”

“Max, kes şunu.”

“Ya size onun oğlunuzu vuran orospu çocuğu olduğunu söylersem? O zaman ona benzetir miydiniz?”

Pollard sinirli ve kararlı bir tavırla kanepeden kalktı.

“Bu kadar yeter, Max. Yeter.”

Bayan Marchenko’nun buldoğu andıran yüzü sertleşti.

“O muydu? Anton’u öldüren o muydu?”

Pollard kupürü aldı ve Holman’ı kapıya doğru itti.

“Hayır, Bayan Marchenko. Üzgünüm. Onun Anton’un ölümlüyle ilgisi yok.”

“Öyleyse o neden öyle söyledi? Neden böyle bir şey söyledi?”

Holman ağır adımlarla evden çıktı ve caddeye gelene kadar da durmadı. Kendini aşağılık biri gibi hissediyordu. Öfkeliydi, kafası karmakarışık ve kendisinden nefret ediyordu... Pollard dışarı çıktığında öfkeden kudurmuş gibiydi.

Holman, “Özür dilerim. Nasıl Random olamaz? Random *olmalı* Bütün düğüm onda bitiyor,” dedi.

“Kes sesini. Sadece sus. Pekâlâ, beşinci adam Random ve ya Vukovich değildi. Oğlunun, Mellon’ın ve Ash’in de olmadıklarını biliyoruz. Beşinci kişi başka biri olmalı.”

“O evde Random’la birlikte üç ya da dört herif varmış. Belki de onlardan biridir. Belki de bütün polis teşkilatı Random için çalışıyordun ”

“Elimizde hâlâ Alison Whitt var...”

Pollard cep telefonunu çoktan çıkarmış, hızlı aramadan bir numarayı arıyordu.

“Eğer Whitt’in irtibat memuru Random’sa, hâlâ...”

Aradığı kişi telefonu açınca Pollard elini kaldırarak Holman’ın sözünü kesti.

“Evet, benim. Alison Whitt’le ilgili ne öğrenebildin?”

Holman Pollard’ın gerildiğini gördü ve bekledi. Pollard telefonu indirmeden önce bile Holman haberlerin kötü olduğunu

biliyordu. Bunu Pollard'ın omuzlarının çökmesinden anlayabiliyordu. Pollard Holman'a bir an dikkatle baktı, sonra da başını salladı.

“Alison Whitt LAPD'ye kayıtlı muhbir değilmiş.”

“Peki, ne yapacağız?”

Pollard hemen yanıt vermedi. Holman onun düşündüğünü biliyordu. Holman da düşünüyordu. Bunu tahmin etmeliydi. Her şeyin yoluna gireceğini ummaktan daha iyisini yapmalıydı.

Pollard en sonunda cevap verdi.

“Alison'ın tutuklanma raporu evimde. Onu tutuklayan memurların kimler olduğunu öğrenebilirim. Belki de onun kayıtlı bir muhbir olduğunu düşünmekle hata ettik. Belki adamın birine gizlice bilgi aktarıyordu; ismi görsem tanırım.”

Holman gülümsedi ve bu yine kendinden çok Pollard içindi. Yüz hatlarını, saçlarının düşüşünü beynine kazıdı ve onu ilk kez bankada, kendisine silahını doğrultmuşken gördüğünü hatırladı.

“Seni de bu işe bulaştırdığım için üzgünüm.”

“Bu olayı henüz *bitirmedik*. Yaklaştık, Max. Random bu saçma olayın her iki tarafında ve her şeyin mantıklı olması için sadece bir parçamız eksik.”

Holman başını salladı ama, tek hissettiği, oyunu kaybetmiş olduğuydu. Bu oyunu dürüstçe, kanunlara uygun biçimde, oynaması gerektiği gibi oynamış ama, dürüstlük işe yaramamıştı.

“Sen özel bir insansın, Ajan Pollard.”

Pollard'm yüzü gerildi ve yine o genç ajana dönüştü.

“Benim adım Katherine. Bana lanet olası adıyla hitap et.”

Holman ona tekrar sarılmak istedi. Ona sınıksız sarılmak ve öpmek istedi ama, bunu yapmanın çok yanlış olacağını biliyordu.

“Bana artık yardım etme, Katherine. Zarar göreceksin.”

Holman arabasına doğru yürümeye başlayınca, bu defa arkasından gelen Pollard oldu.

“Bekle bir dakika. Ne yapacaksın?”

“Yeni eşyalar alacağım ve ortadan kaybolacağım. Beni yakaladılar ve yine geleceklerdir. Bunun olmasına izin veremem.”

Holman arabasına bindi ama Pollard kapının iç tarafında durarak Holman'ın kapıyı kapamasına engel oldu. Holman ona aldırış etmemeye çalıştı. Tornavidasını bozuk kontağa soktu ve çevirdi. Pollard hâlâ kenara çekilmemişti.

“Para işini ne yapacaksın?”

“Chee bana biraz para vermişti. Gitmeliyim, Katherine. Lütfen.”

“Holman!”

Holman başını kaldırıp ona baktı. Pollard geri çekildi ve kapıyı kapadı. Camdan içeri eğildi ve dudaklarıyla Holman'ın dudaklarına dokundu. Holman gözlerini kapadı. Bunun sonsuza dek sürmesini istiyordu, ama hayattaki bütün güzel şeyler gibi sürmeyeceğini biliyordu. Gözlerini tekrar açtığı anda, Pollard onu seyrediyordu.

“Bu işin peşini bırakmayacağım,” dedi.

Holman uzaklaştı. Kendi kendine arkasına bakmamasını söyledi. Başı derde girdiğinde arkasına bakmayı zor yollardan öğrendiği için, kendi kendine bakmamayı telkin etti ama, dikiz aynasından kısaca baktı ve Pollard'ın, hayatının neredeyse bir parçası haline gelen bu olağanüstü kadının yolun ortasında durup onu seyrettiğini gördü.

Holman gözlerini sildi.

Önüne baktı.

Sürdü.

Parçaları birleştirmeyi başaramamışlardı ama, bunun artık önemi yoktu sanki. Holman Richie'nin katillerinin yakayı kurtarmalarına izin vermeyecekti.

POLLARD sinirinden deliye dönmüştü. Marki, Whitt'in kendisine muhbir olduğunu anlattığını söylerken bütün doğru terimleri kullanmıştı -kayıt, seçim, onay; siviller ilk elden bilgi sahibi olmadıkça bu tür şeyleri bilemeyecekleri için Pollard hâlâ Whitt'in doğruları söylediğine inanıyordu.

Pollard Hollywood otoyolunda son hızla yol alırken, bir yandan da tek eliyle Sanders'ı aradı. Holman'ın yanında bu konuya girmek istememişti, ama şimdi ayrıntıları öğrenmek istiyordu.

“Selam, benim. Hâlâ konuşabiliyor musun?”

“Ne oldu?”

“O kız muhbirdi. Tekrar kontrol etmeni istiyorum.”

“Hey. Yavaş! Ben sana bir iyilik yaptım, unuttun mu? Eğer Leeds öğrenirse canıma okur.”

“Kızın yalan söylemediğinden eminim. Ona inanıyorum.”

“Ona inandığını biliyorum. Hatta inancının telefon hatlarından bile geçtiğini duyabiliyorum, ama kız listede yoktu. Bak -belki bir polis ona kendi cebinden para ödüyordu: Bu daima olur.”

“Eğer birisi Alison'ı kayıt dışı kullandıysa seçilmekten ve onaylanmak zorunda olduğundan haberi olmazdı. Bunu bir düşün, April -Alison önemliydi ve ona arka çıkan bir polis vardı.”

“Beni dinle. Listedeki Alison'ın adı yoktu. Üzgünüm.”

“Belki de takma adla kaydedilmişti. Tutuklama raporunu kontrol edersen...”

“İşte şimdi aptallık ediyorsun. Hiç kimseye takma adla ödeme yapılmaz.”

' Pollard umutsuzluğa kapılmasından utanarak bir süre arabayı sessizce sürdü.

“Evet, haklısın sanırım.”

“Haklı olduğumu biliyorsun. Senin neyin var, kızım?”

“Emindim.”

“O bir fahişeydi. Fahişeler yalan söylerler. Yaptıkları budur -sen benim en iyi âşığımın, bana müthiş bir orgazm yaşattın. Haydi, Kat. Alison her şeyin kulağa hoş gelmesini becerecek biri olduğu için, bu da arkadaşına hoş gelmiştir. Onların yaptıkları budur.”

Pollard kendinden utandığını hissetti. Belki de sebep Holman’dı. Belki bu olayı Holman adına çözmeyi o kadar çok istiyordu ki sağduyusunu kaybetmişti.

“Sana ters davrandığım için özür dilerim.”

“Bana biraz donut getir. Kilo vermeye başladım. Kilomu korumaktan hoşlandığımı bilirsin.”

Pollard gülümsemeyi bile beceremedi. Telefonunu kapadı ve eve giderken düşüncelere daldı. Düşünceleri Alison Whitt’in muhbir olduğu konusunda yalan söylemesi karşısında yaşadığı hayal kırıklığı ve Bayan Marchenko’nun Random’ı beşinci adam olarak teşhis etmemesi karşısındaki şaşkınlığı arasında gidip geldi.

Random’ın her iki tarafta yer aldığı iki farklı olayı Holman’la beraber gün ışığına çıkartmış gibiydiler -Fowler’in kayıp parayı aradığı ve Warren Juarez’in dört polis memurunu öldürdüğü iddialarını. Random Marchenko soruşturmasının başındaydı ve şimdi de cinayetlerin soruşturmasını yürütüyordu. Halen yanıtlanmamış sorular olmasına rağmen, Random katilin Warren Juarez olduğunu iddia ederek soruşturmayı derhal sona erdirmişti. Fowler ve diğerlerinin herhangi bir şekilde

Marchenko'yla ilgileri olduğunu inkâr ederek ileri soruşturma yapılmasını etkin bir biçimde önlemişti; yani, etkin bir biçimde bir şeyler sakladığı çok açıktı.

Parayı yalnızca Fowler ve adamları arıyorlardı ve arama işinde yalnız değillerdi; işin içinde onlarla birlikte olan en az bir kişi daha vardı -beşinci adam. Birisi onlara, başka türlü elde edemeyecekleri Özel Hırsızlık Birimi raporlarının kopyalarını vermişti ve bu raporlardan ikisi, sonradan Richard Fowler'ın evindeki raporları imha eden Random tarafından yazılmıştı. Ayrıca Bayan Marchenko'yla görüşmeye giderken birisi Fowler'a eşlik etmişti ve Pollard, bu kişinin büyük bir olasılıkla, Alison Whitt'ten öğrendiği bilgileri Fowler'a ileten kişi olduğunu düşünüyordu. Pollard artık Alison Whitt'in anahtar kişi olduğuna ve her şeyin muhtemelen Random'la ilintili olduğuna inanıyordu.

Ama Pollard'ın hâlâ Maria Juarez konusunda bir rahatsızlığı vardı. Maria Juarez ortadan kaybolduğunda Random onun hakkında bir tutuklama emri çıkarttırmış, ama buna rağmen Chee polisin onu kuzeninin evinden alarak götürdüğünü öne sürmüştü. Bu arada Holman da Random'ın Maria yi gözaltında tuttuğuna şahit olmuştu. Eğer Random dört polis memurunun gerçek katilini koruyorsa neden Maria Juarez'i öldürmemiş de onu tutsak olarak alıkoymuştu? Pollard suç mahalline yaptığı ziyaretten beri dört memurun, katillerinin kendilerine yaklaşmasına bilerek izin verdiklerine inanır olmuştu. Eğer katil Juarez'se ve polisler o gece parayı aramak için köprüye gittilerse, Juarez'in Marchenko'yla bir bağlantısı olmalıydı. Belki Maria Juarez kocasının bildiklerini biliyordu ve parayı bulmak için Random'm ona ihtiyacı vardı. Bu, Maria Juarez'in neden hâlâ hayatta olduğunu izah edebilirdi ama, bu yorum Pollard'ı memnun etmemişti. Yalnızca tahmin yürütüyordu ve bir soruşturma da tahmin yürütmek, ancak bir salağın oynayacağı bir oyundu.

Pollard arabasını garaj yoluna çektiğinde, tahminlerinde neden bu kadar çok şeyin mantıksız geldiğini bulmaya çalışıyordu. Cehennem sığağından kaçarak telaşla evine girdi. Ön kapıdan adımını attığında Alison Whitt hakkındaki huzursuzluğu

yerini annesiyle yapacağı kaçınılmaz telefon görüşmesinin dehşetine bıraktı. Evine girdiğinde, hiçbir şeyin çözülemeyeceğini aklından geçirirken ve düşüncelerin arasında kaybolmuşken içeride bekleyen kızıl saçlı adam Pollard'ın tuttuğu kapıyı itti ve çarparak kapattı.

“Eve hoş geldiniz.”

Pollard o kadar ürktü ki, koridordan elinde kimlik ve rozet tutan başka bir adam geldiğinde arkaya doğru sendeledi.

“John Random. Biz polisiz.”

POLLARD hızla Vukovich'e dönerek dirseğini kaburgalarına gömdü. Vukovich homurdanıp bir kenara savruldu.

Hey...

Pollard mutfğa ve arka kapaıya gitmek zorunda olduğunu düşünerek ters yöne döndü, ama Random yolunu kesmişti bile.

“Durun! Size zarar vermeyeceğiz. Durun!”

Random Pollard’la mutfak arasında duruyor ve yaklaşmıyordu. Başının üzerinde sallanan bir rozetle iki eli de havadaydı ve Vukovich de yeni bir hamle yapmamıştı. Pollard ikisini de aynı anda görebilmek için yana çekildi,

Random, “Sakin olun. Gevşeyin. Size bir zarar vermek isteseydik burada böyle durur muyduk?”

Random ellerini indirdi ama ilerlemedi. Bu iyiye işaretti, ne var ki Pollard hâlâ kenarda duruyor, bakışları birinden diğere gidiyor, silahını kutuda bıraktığı için kendisine küfrediyor ve nasıl bu kadar aptal olabileceğini düşünüyordu. Mutfak bıçaklarından birine ulaşabileceğini düşünüyordu ama, bu pis heriflerle elinde bıçakla kavga etmek de istemiyordu.

“Ne istiyorsunuz?”

Random uzunca bir süre onu inceledikten sonra rozetini kaldırdı.

“İş birliğinizi. Siz ve Holman işimizi berbat ediyorsunuz. Bana açıklama fırsatı verir misiniz?”

“Onu açıklama yapmak için mi yakaladınız?”

“Beni mecbur etmeseydiniz şu anda burada olmaz ve size söyleyeceklerimi söylemezdim.”

Vukovich kapıya yaslanmış, Pollard’ı gözlüyordu ama bakışları ilgili ve tavrı da yumuşaktı. Random kızgın görünüyorsa da bakışları yorgundu ve takım elbisesi buruşmuştu. Beden dillerinde korkutucu olan hiçbir şey yoktu. Pollard rahatlamaya başladığını hissetti, ama yine de tetikteydi.

“Soru,” dedi.

Random sorun, devam edin, der gibi ellerini iki yana açtı.

“O adamları kim öldürdü?”

“Warren Juarez.”

“Bu palavra, Random. Sana inanmıyorum ve o adamların köprünün altında öylesine bulunduklarına da inanmıyorum. Onlar Marchenko’nun parasını arıyorlardı.”

Random ellerini yine iki yana açtı ve omuzlarını silkti. Omuz silkmesi, Pollard’ın ona inanıp inanmamasının umurunda olmadığını söylüyordu.

“Evet, parayı arıyorlardı ama, katil yine de Juarez’di. Onları öldürmesi için biri tarafından tutulmuştu. Onu tutan kişinin kim olduğunu tespit etmeye çalışıyoruz.”

“Bana yalan söylemeyi kes. Holman Maria Juarez’in evde seninle olduğunu görmüş.”

“Yalan söylemiyorum. Orası güvenli bir evdi. Maria Juarez orada kendi rızasıyla, kendi talebi üzerine bulunuyordu.”

“Niye?”

“Juarez intihar girişiminde bulunmamıştı. Kendisini tutan kişi tarafından öldürölmüşüü. Onun Fowler’la olan bağlantısından dolayı tutulduğunu ve onu tutan kişinin baştan beri onu öldürmeyi planladığını düşünöyoruz. Bu kişinin Juarez’in karısını da öldüreceği yönündeki endişelerimiz giderek arttı. Holman’ı o eve götürmemizin sebebi, Maria’nın bunu ona bizzat

anlatmasıydı. Aksi takdirde Holman'ın bana inanmasını bekleyemezdim.”

Random konuşurken Pollard onu inceledi ve doğru söylediğine inandı. Random'm söylediği her şey mantıklıydı. Anlatılanları enine boyuna düşündü ve en sonunda başıyla onayladı.

“Pekâlâ. Tamam. Buna inanıyorum ama Chee'yi neden tutukladınız? Bunu anlamıyorum.”

Random Pollard'a bakmadan önce Vukovich'e baktı. Vukovich başını salladı.

“Neden bahsettiğinizi bilmiyorum.”

“Holman'ın arkadaşı, Chee -Gary Moreno. Bu sabah bir baskın sonucunda nezarethaneye atıldı. Siz olduğunuzu düşünmüştük.”

“Bu konuda hiçbir bilgim yok.”

“Biz neden bahsediyoruz, Random? Bunun tamamen bir tesadüf olduğuna mı inanmalıyım?”

Random bir süre boş gözlerle Pollard'a baktıktan sonra, bakışlarını tekrar Vukovich'e çevirdi.

“Vuke, bak bakalım ne öğrenebileceksin?”

Vukovich cep telefonunu çıkarttı ve salondan mutfağa geçti. Pollard Random'la konuşmasını sürdürürken Vukovich'in mırıldandığını duyabiliyordu.

“Eğer Juarez olayına başka birinin daha karıştığını biliyorsan neden olayı kapattın?”

“Juarez'in katili olaya intihar süsü verdi. Bunu yuttuğumuzu düşünmesini istedim. Varlığından haberdar olmadığımızı, böylece kendisini emniyette hissetmesini istedim.”

“Neden?”

“Bu kişinin üst düzeyde bir polis olduğunu düşünüyoruz.”

Random bunu gerçekçi bir ifadeyle, hiç duraksamadan söylemişti. Holman ve Pollard'ın düşünceleri de kesinlikle bu yöndeydi ve bu kişinin Random olduğunu sanıyorlardı. Pollard aniden iki Random arasındaki farklılığın aslında ne kadar

mantıklı ve onun bütün tutarsızlıklarının ne kadar tutarlı olduğunu kavradı.

“Beşinci adam.”

“Beşinci adam da nedir?”

“Bir başkasının daha olayın içinde olduğunu biliyoruz. Ona beşinci adam diyoruz. Sen olduğunu düşünmüştük.”

“Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.”

“Soruşturma içinde soruşturma yapıyordunuz, biri alenen, biri gizli -gizli bir soruşturma.”

“Bu olaya başka türlü yaklaşmanın imkânı yoktu. Gerçekte ne yaptığımızı bilenler, sadece benim ekibimdekiler, şef ve şef yardımcısı. Bu soruşturma, adamların öldürülmelerinden haftalar önce başlamıştı. Bir grup polis memurunun bir dolap çevirdikleri bildirilmişti. Çoğunun kimliklerini belirledik ama, Marchenko ve Parsons hakkında özel bilgilere sahip biri Fowler’a bilgi veriyordu ve Fowler bir pit bull gibi orospu çocuğunu koruyordu. Bu kişiyi sadece Fowler tanıyordu, onunla konuşan veya buluşan tek kişiydi ve bizim kimliğini tespit etmeye çalıştığımız da o kişi.”

“Sonra da av başladı.”

Random’ın yüzü gerildi.

“Evet. Sonra da av başladı. Sen ve Holman o kadar çok kayayı yerinden oynattınız ki bölgesel polisler bile bunu fark etmeye başladılar. Durmanız gerekiyor, Pollard. Bu adam suların ısındığını hissederse, onu elimizden kaçırabiliriz.”

Pollard Parker Center’dan Leeds’e gelen telefonları şimdi anlayabiliyordu. Şef Pollard’m ne yaptığını öğrenmeye çalışıyor ve onu durdurması için Leeds’in canına okuyordu.

“Fowler’m yaptıkları veya yapmadıkları hakkında nasıl bu kadar çok bilgiye sahipsiniz? Fowler’ın tek kişi olduğunu nereden biliyorsunuz?”

Random duraladı. Pollard’ın sorularını yanıtlarken ilk kez tereddüt etmişti. Pollard cevabı bildiği için midesinin düğümlediğini hissetti.

Pollard, “İçeride senin için çalışan biri vardı,” dedi.

“Richard Holman benim için çalışıyordu.”

Klimanın üflediği buz gibi hava ılındı. Etrafa saçılan şurup misali, mutfaktan eve doğru bir sessizlik yayıldı. Holman’ın Random’la yaptığını anlattığı bütün konuşmalar beyinde yankılanıyordu.

“Seni orospu çocuğu! Bunu Holman’a söylemeliydin.”

“Bunu ona söylemek soruşturmaya gölge düşürebilirdi.”

“Adamın, oğlunun rezilin teki olduğunu düşünmesine sebep oldun. Bu olayın onu ne kadar incittiğine dair bir fikrin var mı? Umurunda mı?”

Random’ın gözlerinin etrafındaki kırışık deriler gerildi. Dudaklarını yaladı.

“Fowler onu kandırmaya çalıştığında Rich Holman beni aradı. Rich teklifi reddetmişti, ama ben Fowler’i araması için onu ikna ettim. Onu adamların arasına yerleştirdim. Evet, Bayan Pollard. Umurumda.”

Pollard kanepesine gitti. Random’ı dinlemiyordu. Söyleyebileceği bir şey yoktu. Holman’ı düşündü. Random’ın ağladığını görmemesi için, yaşlar hücum ettiğinde gözlerini sertçe kırptı; Richie artık kötü adam değildi. Richie iyiydi. Holman’ın Donna’dan özür dilemesine gerek yoktu.

Random, “Neden böyle olması gerektiğini anladınız mı?” dedi.

“Günahlarınızın bağışlanmasını istiyorsanız bunu unutun. Belki böyle olmalıydı, Random ama, sen yine de iğrenç bir herifsin. Adam oğlunu kaybetti. Ona bir pislikmiş gibi davranacağına, onunla insan gibi konuşabilirdin ve bunlardan hiçbirini yaşamazdı.”

“Onu arar mısınız? Çok geç olmadan bu olayda bizimle olacak insanlara ihtiyacımız var.”

Pollard güldü.

“Şey, arardım ama, arayamam. Sizinkiler mezarlıkta Holman’ın cep telefonunu almışlar. Ona ulaşabilmemin hiçbir yolu yok.”

Random dişlerini sıkı ama cevap vermedi. Vukovich salona döndü ve birisinin kendisini arayacağını söyledi ama, Pollard aldırmış etmedi. Holman'la yaptıkları her şeyin anlamsız olup olmadığını düşünüyordu. Beşinci adam herhalde çoktan gitmişti.

"Pekâlâ, parayı buldular mı bulmadılar mı? Bence bulmamış olsalardı aradığınız zanlı o insanları öldürmemiş olurdu."

"Emin değiliz. Eğer para bulunduysa cinayetlerden sonra bulunmuştur. "

"Parayı bulmuş olmalılar, Random. Hollywood Sign'da ne bulmuşlardı?"

Random'ın şaşırdığı belliydi.

"Bunu nereden biliyorsunuz?"

"Taşları yerinden oynattım, seni pislik. Perşembe gecesi öldürülmeden önce bir şey bulmuşlardı. Buldukları her neyse yaklaşık olarak otuz santimetre genişliğinde, kırk beş santimetreye derinliğinde bir çukurda gömülüydü. Neydi o?"

"Anahtarlar. Mavi madenî bir termosta yirmi iki anahtar bulmuşlardı. "

"Sadece anahtarlar mı? Ne anahtarları?"

"Richie anahtarları görmemişti. Termosu Fowler açmış. Buldukları şeyin ne olduğunu onlara söylemiş, ancak kendisi almış."

"Kilitlerin nasıl bulunacağına dair herhangi bir şey yok muymuş?"

"Sadece anahtarlar. Fowler ertesi gün, ortağının, anahtarların neyi açacağını çözebileceğini söylemiş. Öldürdükleri gece buluşmalarının nedeninin bu olduğunu tahmin ediyoruz. Son aldığım raporda Rich, herkesin parayı öğreneceğini düşündüğünü söylemişti."

Pollard anahtarları düşünürken, Random'ın her şeyi Richie'den öğrendiğini fark etmişti. Eğer Fowler serveti paylaştıysa Rich bu bilgiyi Random'a iletmış ama, Fowler ortağını korumuştur. Gizlemiştir. Pollard aniden bu konuda Random'dan daha fazla bilgiye sahip olup olmadığını merak etti.

“Marchenko’nun anahtarları neden Hollywood Sign’a gizlediğini biliyor musunuz?”

Pollard Random’ın ifadesinden ellerinde bir ipucu olmadığını anladı. Random omuzlarını silkerek tahminde bulundu.

“Gözlerden uzak. Evine yakın.”

“Alison Whitt.”

Random’ın kafası karışmıştı.

“Alison Whitt bir fahişeydi. Marchenko Sign’da onunla seks yapardı. Bunu bilmiyor muydunuz?”

Vukovich başını salladı.

“Bu mümkün değil. Herkesi, hatta Marchenko ve Parsons’la uzaktan ilgisi olanları bile sorguladık. Konuştuğumuz bütün insanlar o palyaçoların birer harem ağası olduklarını söylemişti. *Erkek* arkadaşları bile yokmuş.”

“Holman ve ben bunu Marchenko’nun annesinden öğrendik. Random, şunu dinle -cinayetlerden yaklaşık bir hafta önce, Fowler ve başka bir adam Marchenko’nun annesini görmeye gitmişler. Özellikle Alison Whitt hakkında sorular sormak için gitmişler. O gün Fowler’la birlikte oraya giden adam, ne Rich ne Mellon ne de Ash’miş. Fowler’in ortağı olmalı. Bayan Marchenko isim veremedi, ama bir ressam işe yarayabilir.”

Random Vukovich’e kısa bir bakış attı.

“Fuentes’i ara. Ressamla birini göndersin.”

Random Pollard’a doğru dönerken, Vukovich de yine cep telefonu ile arkasını döndü.

“Şu Whitt hikâyesi nedir?”

“Kötü. O da diğerlerinin öldürüldüğü gece öldürülmüş. Bu olaydaki bağlantı Whitt, Random. Onu Bayan Marchenko’dan öğrendik ama, Fowler ve arkadaşı, Marchenko’nun annesine gitmeden önce onun varlığından haberdardılar. Whitt kayıtlı bir muhbir olduğunu iddia ettiği için, beşinci adamın, Whitt’in bağlantı kurduğu kişi olduğunu düşünmüştüm ama bundan bir sonuç çıkmadı.”

“Durun bir dakika -Whitt öldüyse bütün bunları nasıl öğrendiniz?”

Pollard ona Marki Collen’i, Mayan Grille’i ve Whitt’in Marchenko’yla ilgili hikâyelerini aktardı. Random bir defter çıkarttı ve not aldı. Pollard sözlerini bitirdiğinde, Random yazdıklarını inceledi.

“Kontrol edeceğim.”

“Hiçbir şey bulamayacaksın. Feeb’deki bir arkadaşım Parker’daki kayıtları gözden geçirdi. VWhitt’in adı listenizde yer almıyor.”

Random belli belirsiz gülümsedi.

“Arkadaşınıza teşekkür ederim, ama kendim kontrol edeceğim.”

Random telefonunu çıkarttı ve görüşmesini yaparken pencerenin yanına gitti. Random’ın konuşması sürerken Vukovich Pollard’a döndü.

“Sizin çocuk, Chee hakkında bilgi aldım. Haklı bir baskınmış. Bomba Timi Feeb’den bir istihbarat almış ve baskını Metro yla birlikte yapmışlar. Dükkânında üç kilo C-4 plastik patlayıcı ve fitil bulunmuş.”

Pollard dikkatle Vukovich’e baktı ve bakışlarını Random’a çevirdi, ama Random hâlâ telefonla konuşuyordu.

“Onları FBI mı yönlendirmiş?”

“Adam öyle olduğunu söyledi. Bir komplo soruşturmasının parçası olduğu için kontrol etmeye gitmişler.”

“İstihbarat ne zaman gelmiş?”

“Bu sabah. Erken saatlerde. Bu önemli mi?”

Pollard başını sallarken bacaklarının alt kısmında bir uyuşukluk hissetti.

“Feeb olduğundan emin misin?”

“Adam öyle dedi.”

Uyuşukluk Pollard’ın bedenine yayıldı.

Random görüşmesini bitirdikten sonra cebinden bir kartvizit çıkarttı ve Pollard’a verdi.

“Holman benimle konuşmak isteyecektir. Sorun değil. Ona ulaştığınızda beni arayın, ama bu işten uzak durması gerektiğini de anlamasını sağlayın. Bu zorunlu. Size anlattıklarımı hiç kimseye anlatamazsınız, Holman da gelinine anlatamaz. Oyunu neden böyle oynadığımızı anlıyorsunuz, değil mi? Umarım çok geç olmamıştır.”

Pollard başıyla onayladı ama, Random’ın oyunu neden böyle oynadığını düşünmüyordu. Adamlar çıkarlarken kapıda dimdik bekledi ve yüzünü evinin boşluğuna çevirdi. Pollard tesadüflere inanmazdı. Bunu Quantico’da öğretmişlerdi ve Pollard yaptığı yüzlerce soruşturmada bunu bizzat öğrenmişti -tesadüf olmazdı.

Feeb’den gelen bir istihbarat.

Pollard yatak odasına gitti ve dolabının yanına bir sandalye çekti. Çocukların ulaşamayacakları en üst rafta duran kutuyu çekti ve tabancasını çıkarttı.

Pollard son derece önemli ve ciddi bir hata yapmış olabileceğinin farkındaydı. Marki onlara Whitt’in kayıtlı bir muhbir olduğunu ve bir polisin onunla ilgilendiğini söylemişti ama, polisin, bir polis memuru olması şart değildi ve LAPD kayıtlı muhbirlerden faydalanan tek asayiş organı değildi. Şerifler, Gizli Servis ajanları, Emniyet Müdürleri ve ATF çalışanları da kayıtlı muhbirler kullanırlardı.

Alison Whitt FBI adına çalışan bir muhbir olabilirdi. Ve eğer öyleyse...

Beşinci adam bir FBI ajanıydı.

Pollard kendini cehennem sıcaklığına attı ve Westwood a gitti.

KAYITLI MUHBİRLER suç olaylarının çözülmesinde ve dava açılmasında tamamlayıcı unsurlar olabilirlerdi ve genellikle de öyle olurlardı. Verdikleri bilgiler ve bu bilgileri edinme yöntemleri, soruşturmayı yürüten kişilerin yasal kayıtlarında, mahkeme emirlerinde, izin belgelerinde, büyük jüri davalarında, önergelerde, dava özetlerinde ve davalarda yer alırdı. Bu kayıtların büyük bir kısmı halka açık olduğu için, asla muhbirlerin gerçek adları kullanılmazdı. Bütün bu belgelerde, muhbirlerin adlarının yerini bir numara alırdı. Bu numara muhbirin kod numarasıydı ve kodlar -muhbirin güvenilirliği hakkındaki müfettiş raporları ve verdikleri bilgiler karşılığında muhbirlere para ödeniyorsa, ödeme çekleriyle birlikte- muhbirlerin kimliklerinin gizliliğinin sağlanabilmesi amacıyla kilit altında tutulurdu. Bu listenin ne şekilde korunduğu, devlet dairesine göre farklılık gösterirdi, ama hiç kimse nükleer giriş kodlarına bekçilik etmediği için bir ajanın yapması gereken tek şey, patronundan anahtarı istemektir.

Pollard ekipte geçirdiği üç yılda sadece dört kez muhbirlerden yararlanmıştı. Bu dört olayda da, Leeds'te^ı Banka Timi'nin muhbir listesini istediğinde onun evraklarını koyduğu kilitli dosya dolabını açtığını görmüştü. Leeds her defasında dolabı, masasının sağ üst çekmecesinde sakladığı küçük bir kutudan çıkarttığı pirinç anahtarla açmıştı. Pollard sekiz yıl sonra

kutunun, anahtarın ve dosyanın aynı yerde olup olmadığını bilmiyordu ama, Sanders bilirdi.

Pollard arabayla otoparka girdiğinde, Westwood üzerinde gökyüzü parlak maviydi. Saat ikiyi sekiz geçiyordu. Siyah kule gökyüzüne doğru parlıyordu; bu, güneşin neden olduğu optik bir yanılsamaydı.

Pollard kuleyi inceledi. Kendini, bir tesadüfün, sadece gerçek bir tesadüf olmasının ancak milyonda bir ihtimal olduğunu inandırmaya çalıştı, ama buna inanmadı. Alison Whitt'in adı, Leeds'in ofisindeki formlardan birinde olmalıydı. Onu işe alan ve kullanan ajanın altı kişinin ölümünden sorumlu olduğu neredeyse kesindi. Bu ajan herhangi biri olabilirdi.

Pollard en sonunda Sanders'ı aramak için telefonunu açtı. Binaya girmek için giriş kartına ihtiyacı vardı, ama telefonu Sanders açmadı. İlk çalışta telesekreterin telefona cevap vermesi, Sanders'ın büyük bir olasılıkla bir suç mahallinde yeni sanıkları sorguladığını gösteriyordu.

Pollard talihsizliğine lanetler yağdırdıktan sonra, ekibin santral numarasını aradı ve telefonun çalmasını bekledi. Ekibin Los Angeles'ın her yerine dağıldığı günlerde, gelen telefonlarla veya evrak işleriyle ilgilenmek üzere bir memur ofiste nöbetçi olarak kalırdı. Pollard nöbetçi memur olduğunda genellikle gelen telefonları duymazdan gelirdi.

“Banka Timi. Ajan Delaney.”

Pollard Bill Cecil'in yanında gördüğü genç ajanı hatırladı. Yeni elemanlar henüz hevesli oldukları için telefonları yanıtlarlardı.

“Ben Katherine Pollard. Donut getirdiğimde sizinle tanışmıştık. Hatırladınız mı?”

“Ah, tabii. Selam.”

“Aşağıdayım. April orada mı?”

Pollard Sanders'ın ofiste olmadığını biliyordu ama, Sanders'ı sorması, Leeds'i sormak için bir bahane olacaktı. Liste Leeds'in kontrolünde olduğu için onun ofiste olup olmadığını öğrenmek zorundaydı. Pollard Leeds'in gitmiş olmasını istiyordu.

Delaney, “April’i görmedim. Burada tek başımayım. Herkes dışarıda,” dedi.

“Ya Leeds?”

“Daha önce buradaydı -hayır, onu da göremiyorum. Bugün oldukça yoğunuz.”

Pollard rahatlamıştı ama, hayal kırıklığına uğramış gibi konuştu.

“Lanet olsun. Kev -dinle, ekip için bir kutu donutla birlikte, Leeds’e bırakmak istediğim bir şey vardı. Aşağıya bir rozet gönderebilir misin?”

“Elbette. Sorun olmaz.”

“Harika. Bir dakika sonra görüşürüz.”

Pollard ofise yaptığı ziyaretin geçerli bir nedeni olması için Stan’in yerinden bir kutu donut almıştı. Tabancasını koltuğunun altına soktu ve donutlarla dosyasını yanına aldı. Leeds’in ofisine girme bahanesi olabilmesi için de dosyayı yanına almıştı. Pollard daha önce de olduğu gibi refakatçisini bekledi ve on üçüncü kata çıktı.

Ekibe ayrılan bölüme girdiğinde etrafına bakındı. Delaney kapının yanındaki bölmede tek başınaydı. Pollard Delaney’ye yaklaşırken kocaman gülümsedi.

“Tanrım, nöbete kalmaktan nefret ederdim. Sanırım sana bir donut lazım.”

Delaney kutudan bir donut aldı ama, büyük bir olasılıkla nezaket icabı almış olduğu donutu nereye koyacağını bilemedi. Masasının üzeri kâğıtlarla doluydu.

Pollard, “Kutuyu sana bırakmamı ister misin?” dedi.

Delaney kutuyu koyabileceği yer olmadığını fark ederek masasına baktı.

“Neden kahve odasına bırakmıyorsun?”

“Elbette. Bunları Leeds’in odasına koyacağım, sonra da seni rahat bırakacağım.”

Delaney’nin görebilmesi için dosyayla işaret etti ve arkasını döndü. Pollard davranışları normalmiş gibi doğal bir zarafetle

hareket etmeye çalıştı. Donutları kahve odasına bıraktıktan sonra, ekibe ait bölüme dönerken Delaney'ye kaçamak bir bakış attı. Delaney başını eğmiş, işiyle ilgileniyordu.

Pollard Leeds'in ofisine gitti. Hiç tereddüt etmeden kapıyı açarak ejderhanın inine girdi. Pollard istifasını verdiği günden beri Leeds'in ofisine girmemişti ama, hatırladığı kadar, ofis o gün de şimdiki kadar korkutucuydu. Nixon'dan bu yana bütün başkanların fotoğraflarıyla birlikte, Leeds'in fotoğrafları ve Leeds'in bir Amerikan kahramanı olarak hayran olduğu J. Edgar Hoover'ın imzalı bir portresi duvarları süslüyordu. Başkanların arasında, Reagan tarafından Leeds'e sunulan John Dillinger'in gerçek bir Aranıyor afişi yer alıyordu.

Pollard durum tespiti yapmak için ofise dikkatle baktı ve dosya dolabının hâlâ köşede durduğunu ve Leeds'in masasının değişmemiş olduğunu görünce rahatladı. Telaşla masaya gitti ve sağ st çekmeceyi açtı. şimdi kutuda birkaç anahtar vardı ama, Pollard pirinç anahtarı tanıımıştı. Delaney'nin neden bu kadar geç kaldığını merak edeceğinden endişelenerek yine aceleyle dosya dolabına gitti. Dolabın kilidini ve çekmeceyi açarak alfabetik olarak sıralanmış dosyalara göz attı. W harfini buldu, dosyayı çıkardı ve klasörleri gözden geçirdi. Her klasör muhbirin adı ve kod numarasına göre etiketlenmişti.

Pollard ismi görene kadar hâlâ bunun milyonda bir tesadüf olmasını diliyordu: Alison Carrie Whitt.

Pollard Alison Whitt'in tanımlayıcı bilgilerinin bulunduğu dosyanın kapak sayfasını açtı. Beşinci adamın adını arayarak sayfanın altına kadar indi...

"Sen ne halt ediyorsun?"

Pollard ses tonunu duyunca irkildi. Leeds yüzünde son derece kızgın bir ifadeyle kapıda belirdi.

"Pollard, *ayağa kalk!* O dosyalardan uzaklaş. Delaney! Buraya gel!"

Pollard yavaşça ayağa kalktıysa da dosyayı elinden bırakmadı. Delaney kapıda Leeds'in arkasında belirdi. Pollard onları

inceledi. İkisinden birinin adı listede olabilirdi ama, Pollard bu kişinin Delaney olacağına inanmıyordu. Çok yeniydi.

Pollard kendini topladı. Dimdik durdu ve Leeds'in gözlerinin içine baktı.

"Bu ofisteki ajanlardan biri, Dördüncü Cadde Köprüsü'nün altında dört polis memurunun öldürülmesine karıştı."

Bu sözler ağzından çıktığı anda, o kişinin Leeds olabileceği aklına geldi. Leeds olabilirdi.

Leeds dikkatli hareketlerle ofiste Pollard'a doğru ilerledi.

"Dosyayı bırak, Katherine. Şu anda federal suç işliyorsun."

"Dört polis memurunu öldürmek suçtur. Alison Whitt adındaki kayıtlı federal muhbiri öldürmek de..."

Pollard dosyayı bıraktı.

"O senin muhbirin miydi, Chris?"

Leeds Delaney ye baktı ve duraladı. Delaney Pollard 'ın tanığıydı. Pollard devam etti.

"Dosyanda kayıtlı -Alison Whitt. Marchenko'nun arkadaşıydı. Bu ofisteki ajanlardan biri Alison'ı tanıdığı için, onların arkadaş olduklarını biliyordu. O aynı ajan, Mike Fowler ve diğer memurlarla birlikte, on altı milyon doları bulmaya çalışıyordu."

Leeds yine Delaney'ye baktı ama, Pollard onun tereddüdünü şimdi farklı bir açıdan görmüştü. Leeds tehditkâr görünmüyordu; şimdi meraklanmıştı.

"Elinde ne tür bir kanıt var?"

Pollard başıyla Holman'ın notlarının ve gazete yazılarının yer aldığı dosyayı işaret etti.

"Hepsi orada. LAPD'de görevli Random adlı dedektifi arayabilirsin. Beni destekleyecektir. Alison Whitt polis memurlarıyla aynı gece öldürülmüştü. Adı dosyasında yer alan biri tarafından öldürüldü."

Leeds dikkatle Pollard'a baktı.

"Ben olduğumu mu düşünüyorsun, Katherine?"

"Bence olabilirsin."

Leeds başını salladı ve hafifçe gülümsedi.

“Bak.”

Pollard ismi bulana kadar kapak sayfasına yapılan son girişleri inceledi.

Bulduğu ad, Özel Ajan VVillim J. Cecil’di.

Bili Cecil.

Pollard'ın hayatında tanıdığı en nazik adamlardan biriydi.

HOLMAN aldığına benzeyen kırmızı bir Cherokee Jeep bulana kadar üç alışveriş merkezinin otoparkını dolaştı. Aynı modelde, aynı yaşta ve aynı renkteki arabaların plakalarını değıştirmek, Holman'ın yaşamını araba alarak sürdürdüğü günlerde öğrenmiş olduğu bir numaraydı -şimdi bir polis Holman'ın plakasını kontrol ederse, araç raporundan o cipin alıntı olduğunu anlayamayacaktı.

Holman plâkaları birbirleriyle değıştirdikten sonra Culver City'ye doğru yola koyuldu. Evine dönme fikri hoşuna gitmemişti ama, tabancaya ve paraya ihtiyacı vardı. Gelen olup olmadığını sormak için Perry'yi arayacak kadar bile bozuk parası yoktu. Holman Pollard'dan birkaç dolar borç istemediğı için kendi kendine söylendi, ama aklına sonradan gelmişti. Ve bu alıntı cip tertemizdi. Yerleri, koltukları, konsolu ve yastıkları inceledi ve hiçbir şey bulamadı -bir tek çöp bile.

Holman Pacific Gardens'a vardığında, öğle saatlerinin yoğun trafiğı rahatlamaya başlamıştı. Aylaklara ve park ettikleri arabaların içinde oturan insanlara bakarak bloğun etrafında bir tur attı. Pollard Random'ın insanın kafasını karıştıran davranışları hakkında doğru bir yorum yapmıştı, ancak bu davranışlardaki amaç her ne olursa olsun Holman kendisini yine bulacaklarından emindi. Bloğun etrafında iki tur daha attıktan sonra,

arabayı yolda park etti ve harekete geçmeden önce moteli yirmi dakika boyunca gözetledi.

Holman cipi motelin yanındaki yolun kenarında bırakıp arka kapıdan Perry'nin odasının yanından geçerek içeri girdi. Merdivenin altında durdu fakat, alışılmışın dışında bir şey görmedi ve duymadı. Perry masasında değildi.

Holman Perry'nin odasına gitti ve hafifçe kapıyı tıklattı. Perry odadan cevap verdi.

“Ne var?”

Holman sesini alçalttı.

“Benim. Aç.”

Holman Perry'nin küfrettiğini duydu, ama kısa bir süre sonra, kapı Perry'nin dışarıyı görebileceği kadar aralandı. Pantolonunu kalçalarının etrafına dolamıştı. Bir kapıyı yalnızca Perry bu halde açabilirdi.

“Lanet olası kenefteydim. Ne var?”

“Beni arayan oldu mu?”

“Mesela kim?”

“Herhangi biri Bazı kişilerin beni arayacaklarını tahmin ediyordum.”

“Şu kadın mı?”

“Hayır, o değil.”

“Bağırsaklarım çalışmaya başlayana kadar bütün sabah oradaydım. Hiç kimseyi görmedim.”

“Peki, Perry. Teşekkürler.”

Holman lobiye döndükten sonra ağır adımlarla basamakları tırmandı. İkinci kata geldiğinde, koridoru iki yönde kontrol etti ama koridor boştu. Holman odasının önünde durmadı; doğruca malzeme dolabına giderek kapısını açtı. Önündeki paspasları itti ve su vanasının altındaki duvara ulaştı. Para ve silah tomarı hâlâ borunun arkasındaydı. Sol kulağının arkasına bir tabancanın namlusu gömüldüğünde Holman paralarla silahı almak üzereydi.

“Elinde her ne varsa bırak, oğlum. Elinden başka hiçbir şey dışarı çıkmasa iyi olur.”

Holman yerinden kıpırdamadı. Hatta bakmak için arkasına bile dönmedi, ama duvara dayadığı elini iyice bastırdı.

“O elini yavaşça ve boş olarak çek.”

Holman adamın görebilmesi için parmaklarını iyice açarak elini gösterdi.

“Bu iyi. Şimdi ben üstünü ararken orada dur.”

Adam Holman’ın belini, kasıklarını, pantolonunun ağını yokladıktan sonra, bacaklarının iç kısmından başlayarak ayak bileklerine kadar kontrol etti.

“Pekâlâ. Seninle benim küçük bir sorunumuz var ve bunu halledeceğiz. Yavaşça arkana dön.”

Adam Holman’ın herhangi bir girişimde bulunması olasılığına karşı kendisine yeterli mesafeyi bırakarak geri çekilirken, Holman arkasına döndü. Mavi takım elbise giymiş, kel kafalı, açık tenli bir zenci gördü. Adam tabancasını ceketinin cebine koydu, ama kullanmaya hazır olduğunu belli edecek şekilde elini kabzasından çekmedi. Holman’ın onu tanınması bir an sürdü.

“Seni tanıyorum.”

“Haklısın. Senin kığını içeri tıkmaya yardım etmiştim.”

Holman hatırladı -FBI’den Özel Ajan Cecil o gün bankada Pollard’ın yanındaydı. Holman onu Pollard’ın gönderip göndermediğini merak etti ama, Cecil’in silahı tutuşu, onun burada dost olarak bulunmadığını anlatıyordu.

“Tutuklu muyum?”

“Yapacağımız şey şu -dünyadaki en iyi dostlarmışız gibi, o merdivenlerden aşağı ineceğiz. Oradaki şu yaşlı adam herhangi bir şey söyler veya bizi durdurmaya yeltenirse onunla daha sonra görüşeceğini söyle ve yürümeye devam et. Dışarı çıktığımızda, ön tarafta park edilmiş koyu yeşil Ford’u göreceksin. Arabaya bin. Sana söylediklerimin dışında bir şey yaparsan seni sokağın ortasında öldürürüm.”

Cecil kenara çekildi. Holman neler olduğunu merak ederek merdivenleri indi ve Ford’a bindi. Cecil’in arabanın önünden dolaşarak direksiyona geçmesini seyretti. Cecil kaldırımın kenarından ayrılırken cebinden çıkarttığı tabancayı kucağına koydu ve sol eliyle tuttu. Holman onu inceledi. Cecil soluk so-luğaydı ve yüzü terden parlıyordu. Yılanları seyreden bir adam gibi gözleri büyümüş-tü ve bakışları trafikle Holman arasında gi-dip geliyordu. Cecil araba çalarak kaçmaya çalışan bir adamı andırıyordu.

Holman, “Ne halt ediyorsun?” diye sordu.

“Bizi on altı milyon dolara götürüyorum.”

Holman hiçbir şey belli etmemeye çalıştı ama sağ gözünün kenarı seyirdi ve gözü sulandı. Cecil beşinci adamdı. Cecil Ric-hie’yi öldürmüştü. Holman tabancaya baktı. Başını kaldırdığın-da Cecil ona bakıyordu.

“Ah, evet. Evet, evet, ben de onlarla beraberdim ama, o ci-nayetlerle alakam yok. Juarez aklını kaçırana kadar ben ve oğ-lun ortaktık. Orospu çocuğu çıldırdı ve hepsini öldürdü. Para-nın üstüne oturabileceğini zannediyordu galiba. Onu o yüzden ortadan kaldırdım. O insanları öldürdüğü için onu geberттіm.”

Holman Cecil’in yalan söylediğini biliyordu. Cecil’in göz te-masından, kaşlarını kaldırmasından ve sahte samimiyet göste-risiyle başını sallamasından anlamıştı bunu. Çalıntı mal alanlar ve uyuşturucu satıcıları Holman’a yüzlerce defa aynen bu dav-ranışlarla yalan söylemişlerdi. Cecil ona numara yapmaya ça-lışıyordu fakat Holman bunun nedenini anlayamamıştı. Bir şey Cecil’i kendisini ele vermeye sürüklemişti ve Holman’ı da da-hil ettiği bir planı vardı.

Cecil’in köprünün altındaki görüntüsü, karanlıkta ateş-lenen bir silah gibi Holman’ın beyninde yankılandı: Cecil yakın mesafeden silahını ateşliyor, beyaz-altın tüy, Richie düşüyor...

Hölmar kapıp kapamayacağını veya yere atıp atamayaca-ğını merak ederek tekrar silaha baktı. Holman orospu çocuğu-nu istiyordu -o sabah Toplumsal Islah Merkezi’nde, Wally

Figg'in Richie'nin ölmüş olduğunu söylediğinden beri yaptığı her şey, bu adamı bulmaya yönelikti. Eğer Holman vurulmayı başırırsa Cecil'i mihlayabilirdi ama, o zaman nerede olurdu? Cecil'in işini hemen orada bitirmeliydi, aksi takdirde polisler gelirler ve Cecil onlara kimliğini gösterirdi -polisler ki-me inanırlardı? Holman ekip arabasının içinde konuşmaya çalışırken, Cecil onu ele verirdi.

Holman Cecil onu vurmadan önce arabadan atlayabileceğini düşündü. Biraz önce trafiğin ağır aktığı Wilshire Bulvarı na girmişlerdi.

“Atlamak zorunda değilsin. Gideceğimiz yere gideceğiz ve ben senin kaçmana göz yumacağım.”

“Ben hiçbir yere gitmiyorum.”

Cecil güldü.

“Holman, neredeyse otuz senedir senin gibi adamları enseledim. Sen daha düşünmeden önce, ben senin ne düşüneceğini bilirim.”

“Şu anda ne düşündüğümü biliyor musun?”

“Evet ama bunu yüzüne vurmayacağım.”

“Eğer on altı milyon doların varsa, ne halt etmeye hâlâ burada olduğunu düşünüyordum.”

“Paranın nerede olduğunu biliyorum, henüz alamadım. Burada senin devreye girmenin nedeni bu.”

Cecil konsoldan bir cep telefonu aldı ve Holman 'ın kucağına attı.

“İşte. Dostun Chee'yi ara, bak bakalım neler yapıyormuş?”

Holman telefonu yakaladı ama, hiçbir şey yapmadı. Cecil'e baktığında farklı bir korku hissetti fakat, bunun Richie'yle ilgisi yoktu.

“Chee tutuklandı.”

“Biliyor muydun? Pekâlâ, güzel, bu bizi arama zahmetinden kurtarır. Chee'de üç kilo C-4 patlayıcı bulundu. Kaportacı dediği o iğrenç yerde el konulan kanıtların arasında, El Kaide sempatzanı olduklarından kuşkulanan iki kişinin telefon

numaraları ve patlayıcı bir aygıtın yerleştirilmesinde kullanılacak planlar bulundu. Bununla nereye varacağımı anlıyor musun?”

“Oria tuzak kurdun.”

“Çok sağlam bir tuzak, bebeğim, çok sağlam bir tuzak ve o boku Chee’nin dükkânına yerleştiren kişiyi bir tek ben tanıyorum. Yani eğer o lanet olası parayı bulmak için bana yardım etmezsen, arkadaşın mahvoldu demektir.”

Cecil hiçbir uyarıda bulunmadan sonuna kadar frene bastı. Araba cayırdarak durdu ve Holman kumanda tablosuna çarptı. Arkalarından kornalar çaldı ve lastikler cayırdadı ama, Cecil tepki vermedi. Gözleri Holman’ın üzerinde sabitlenmiş simsiyah birer jetonu andırıyordu.

“Resmi görebiliyor musun?”

Yine kornalar çaldı ve insanlar küfrettiler ama, Cecil’in gözleri hiç kıpırdamadı. Holman onun deli olup olmadığını merak etti.

“Parayı al da gidelim. Benim bu işle ne ilgim var?”

“Sana söyledim -ben alamıyorum.”

“Neden alamıyorsun? Nerede?”

“Hemen orada!”

Holman Cecil’in başıyla gösterdiği yere baktı. Grand California Bankasının Beverly Hills şubesine bakıyordu.

CECIL arabayı trafikten çıkartarak kaldırıma çekti ve sanki dünyanın sekizinci harikasıymış gibi, bankaya baktı.

“Marchenko ve Parsons bütün o paraları bu Tanrı nın cezası bankaya saklamışlardı.”

“Benden bankayı soymamı mı istiyorsun?”

“Parayı hesaba yatırmadılar, geri zekâlı. Para yirmi iki kasada, büyük kasalarda, şu küçük olanlarda değil.”

Cecil koltuğunun altına uzandı ve çingırdayan yumuşak bir kese çıkarttı. Keseyi Holman’ın kucağına attı ve telefonunu geri aldı.

“Anahtarlar burada. Yirmi ikisinininki de.”

Holman anahtarları eline boşalttı. Yanında yedi haneli bir numarayla beraber MOSLER adı göze çarpıyordu. Diğer yanında dört haneli bir numara vardı.

“Demek Sign’da sakladıkları şey buydu.”

“Bir şekilde yakalanırsa bu anahtarların orada güvende olacağını düşünmüştü herhalde. Hangi banka olduğunu belirten bir işaret de yok ama, üretici kayıt tutuyormuş. Bir telefonla öğrendim.”

Holman elini dolduran anahtarlara baktı. Anahtarları bozuk para gibi döndürdü. On altı milyon dolar.

Cecil, “Demek şimdi de, eğer anahtarları ele geçirdiyse ve paranın da yerini öğrendiyse neden kendisi gidip parayı almadı diye düşünüyorsun?” dedi.

Holman bunu zaten biliyordu. Los Angeles’taki her banka müdürü, Cecil’i ve Banka Timi’ndeki diğer ajanları görür görmez tanırdı. Bankalardaki kiralık kasaların açılabilmesi için daima iki anahtar -biri bankaya diğeri de müşteriye ait- gerektiği için, banka çalışanlarından biri ana anahtarla birlikte Cecil’e bodruma kadar eşlik edecek ve Cecil defteri imzalamak zorunda kalacaktı. Yirmi iki kasaya dağıtılan on altı milyon, elemanlarının sizi tanıdığı, sizin müşteri olmadığınızı ve kasa kiralamadığınızı herkesin bildiği bir bankaya defalarca girip çıkmayı gerektirirdi. Bu durumda Cecil’e somlar sorulacaktı. Geliş gidişleri güvenlik kameralarınca kaydedilecekti. Teşhis edilecekti.

“Parayı neden almadığımı biliyorum. Ben on altı milyon doların ağırlığını merak ediyordum.”

“Sana tam olarak söyleyebilirim. Bankalar soyulduklarında, her miktardan ne kadar kayıp olduğunu bize bildirirler. Bunu hesaplarsan, kaç tane banknot olduğunu bulursun. Her bir banknot bir gramdır, değerinin ne olduğunun önemi yok -hesabı yaparsın. Bizim on altı milyon dolar tam beş yüz on sekiz kilo geliyor.”

Holman yine bankayı düşündü ve bir an Cecil’e baktı. Cecil’in bakışları hâlâ bankadaydı. Holman onun gözlerinin yeşil yeşil parladığına yemin edebilirdi.

“Gidip bakmış mıydın?”

“Bir kere gitmiştim. Üç bin yedi yüz bir numaralı kasayı açtım. On üç bin dolar aldım ve bir daha asla gitmedim. Çok korkmuştum.”

Cecil kendinden iğrenerek kaşlarını çatı.

“Hatta kılık değiştirmiş, tapon kıyafetler giymiştim.”

Cedi’de servet telaşı vardı. Esrar içen adamlar böyle konuşurlar, kendilerini Eski Batı’nın maden arayıcılarına benzeterek, aldıkları ahlaksız kararların kulağa romantik gelmesine çalışırlardı; uyuşturucu etkisinde olanlar, kendilerini refaha kavuşturacak

servetin hayalini kurarlardı. Öyle bir noktaya gelirlerdi ki, bundan başka hiçbir şey düşünmezlerdi; bu konu onları tüketene ve çaresizlik onları birer geri zekâlıya dönüştürene kadar, bu konuya takılıp kalırlardı. Bu salak da, birinci dereceden altı cinayet işlemiştı ve tek düşünebildiğı şey paraydı. Holman onun hapse girdiğini gözünde canlandırdı. Gülümsedi.

Cecil, “Neden gülümsüyorsun?” diye sordu.

“Ben daha düşünmeye başlamadan önce bile, benim ne düşüneceğimi tahmin ettiğini sanıyordum.”

“Ediyorum. Bu zavallı rezil herif neden beni seçti diye düşünüyordun?”

“Bu doğru olabilirdi.”

Cecil’in bakışları öfkeyle sertleşti.

“Kimi getireceğimi sanıyordun, *karımı mı*? Sence bu benim *tercih ettiğim* bir faaliyet planı mı? Aşağılık herif, inan bana, bunu gerçekleştirecektim -o para orada *duruyor!* *Zamanım* vardı ama, o kaltak ve sen beni köşeye sıkıştırdınız. Bir hafta önce sonsuza kadar zamanım vardı; şimdiyse on beş dakikam. Kimi çağıracaktım? Denver’daki erkek kardeşimi mi, golf oynadığımda sopalarımı taşıyan çocuğu mu? Ve *ne* diyecektim, gel para çalmama yardım et mi? Bu bok sana kaldı! On altı milyon dolara sırtımı çevirmeyeceğim. Bunu reddediyorum! Yani buradayız. Elimde başkası olmadığı için sensin. Arkadaşın Chee dışında. O çocuk benim elimde. Bana ihanet edersen Tanrıya yemin ederim, o çocuk bunun bedelini öder.”

Cecil benzini bitmiş gibi arkasına yaslandı ama, kucağında duran tabancası hiç titremedi.

Holman tabancaya odaklandı.

“Sen gideceksin. Chee için ne yapabilirsin?”

“Bu parayı getir. Sana patlayıcıları oraya yerleştiren adamı veririr -malı nereden, ne zaman, nasıl temin ettiğini anlatırım- çocuğu aklamak için gereken her şeyi.”

Holman bu teklifi düşünüyormuş gibi başını salladı ve bankaya baktı. Cecil’in yüz ifadesini yorumlamasını istemiyordu.

Cecil onu hemen veya parayı getirdiğinde vurabilirdi ama, Cecil zaten onu vuracaktı -Chee konusundaki pazarlık sadece bir palavraydı. Bunu Holman da biliyordu ve Cecil muhtemelen onun bunu bildiğinin farkındaydı, ama Cecil öyle bir servet delisiydi ki, dört polis memurunun öldürüldüklerine inandırdığı gibi buna da kendini inandırmıştı. Holman kaçabilmek için iş birliğinde bulunacakmış gibi davranmayı düşünüyordu ama, o zaman da Cecil kaçabilirdi. Holman orospu çocuğunun oğlunu neden öldürdüğünü açıklamasını istiyordu. Bunu nasıl gerçekleştirebileceğine dair bir fikir geliştirmeye başlamıştı.

“Olayı nasıl gerçekleştireceğimizi düşündün mü?”

“Müşteri hizmetleri müdürüne gideceksin. Ona çok seyahat edeceğini söyleyeceksin -vergi makbuzlarının ve mahkeme evraklarının burada korunmasını istediğini söyleyeceksin. Bu konuda bir de şaka yap, evrakların kahve molasına çıkmayacaklarını umduğunu söyle. Yalan söylemeyi bilirsin.”

“Tabii.”

“O kasalardaki paralar hâlâ torbalarda. Her seferinde dört kasayı açacaksın. Her kasadaki torbanın yaklaşık yirmi beş kilo geldiğini tahmin ediyorum. İki omzuna ikişer torba, yüz kilo: Senin gibi iri bir adamın bunu kaldırabilmesi gerek.”

Holman dinlemiyordu. Random’ın beşinci adam olduğuna inandıklarında Pollard’ın kendisine söylemiş olduğu bir şeyi düşünüyordu -eğer Random’la Fowler arasında somut bir bağlantı kurabilirlerse, onu ele geçireceklerini. Holman Cecil’i parayla buluşturabilirse, onun bunu asla açıklayamayacağını ve mahkûm olmaktan kurtulamayacağını düşünüyordu.

Holman, “Her defasında dört kasadan, toplam yirmi iki kasa. Her gidişte, yüz kilo para taşıyarak altı kere gidip gelmek demektir. Sence beni durdurmayacaklar mıdır?”

“Ben bir şeyin, hiçbir şeyden daha iyi olduğunu düşünüyorum. İşler yolunda gitmezse sadece uzaklaş. Sen o lanet olası yeri soymuyorsun, Holman. Sadece uzaklaş.”

“Ya torbalarda ne olduğunu görmek isterlerse?”

“Yürümeye devam et. Alacağımız kadarını alınız.”

Holman’ın bir planı vardı. Yeterli süre olduğu takdirde planını uygulayabileceğini tahmin ediyordu. Her şey zamanın yeterli olmasına bağlıydı.

“Bu iş uzun sürecek, dostum. Bir bankada o kadar uzun kalmaktan nefret ederim. Kötü anılarımı canlandırır.”

“S...r et anılarını! Chee’yi düşün.”

Holman dünya üzerindeki en geri zekâlı pislikmiş gibi Cecil’e baktı. Paranın bu kadar yakında olması yüzünden onun kendinden geçeceğini umuyordu. Cecil’in o servetin üzerinde taş kesilmesini diliyordu.

“Chee’yi boş ver. Kıçını tehlikeye atan benim. İşin ucunda benim için ne var?”

Cecil Holman’a bakakaldı ve Holman bastırdı.

“Yarısını istiyorum.”

Cecil Holman’a göz kırptı. Bankaya baktı, dudaklarını yaladı ve tekrar Holman’a baktı.

“Dalga mı geçiyorsun?”

“Geçmiyorum. Bana borçlusun, orospu çocuğu ve nedenini biliyorsun. Hoşuna gitmiyorsa, o kahrolası paraları kendin al.”

Cecil yine dudaklarını yaladı ve Holman onun razı olduğunu anladı.

Cecil, “İlk dört torba benim. Ondan sonra çıkartacağın her dört torbanın birini alırsın,” dedi.

“İki.”

“Bir, sonra iki.”

“Bununla idare edebilirim. Parayla döndüğümde burada ol, yoksa kıçını ele veririm.”

Holman arabadan indi ve bankaya doğru yürüdü. Midesine kusacakmış gibi kramplar giriyordu ama, kendi kendine, Cecil ona yeterince zaman verirse bunu başarabileceğini söyledi. Her şey Cecil’in ona yeterli süreyi vermesine bağlıydı.

Holman bankadan çıkan genç bir kadına kapıyı tuttu. Ona hoş bir tavırla gülümsedi; sonra içeri girdi ve etrafını dikkatle

inceledi. Bankalar ögle saatlerinde genellikle yoğun olurdu ama, şu anda saat neredeyse dört olmuştu. İki veznedar için beş müşteri sıra bekliyordu. Müdür tipli iki kişi gişelerin arkasındaki masalarda oturmuşlardı ve muhtemelen müşteri hizmetleri temsilcisi olan genç bir adam giriş katındaki masalardan birinde oturuyordu. Holman derhal bu bankanın soygunlar için bir hedef olduğunu fark etti. Girişte insan tuzakları, veznelerde pleksiglas bariyerler ve güvenlik görevlileri yoktu. Bir soygunun gerçekleşmesini bekliyordu.

Holman müşteri kuyruğunun başına gitti, müşterilere baktı ve veznedarlara dönerek sesini yükseltti.

“Bu bir soygundur. Çekmeceleri boşaltın. Bana parayı verin.”

Holman saati kontrol etti. 3:56’ydı.

Saat ilerliyordu.

YİRMİ ALTI yaşındaki Lara Myer, New Guardian Technologies'teki bilgisayarı yanıp sönerek, Beverly Hills'teki Wilshire Bulvarı 'nda bulunan Grand California Bankası 'nda 2-11 alarmı verdiğinde, güvenlik vardiyasının son saatine girmişti. Önemli değildi: Bilgisayar ekranındaki saat 3:56:27'yi gösteriyordu.

New Guardian bölgedeki on bir banka zincirine, iki yüz altmış bir markete, dört süper market zincirine, birkaç yüz depo ve iş yerine elektronik güvenlik hizmeti veriyordu. Bazı günler gelen alarmların yarısı, voltajın inip çıkmasından, bilgisayarlar-da baş gösteren sorunlardan, elektronik ve elektrik arızalarından veya insan hatalarından kaynaklanan nedenlerle yanlış çıkardı. Los Angeles'ın herhangi bir bölgesindeki gişe memurlarından biri her hafta iki kez kazara alarma basardı. İnsanlar insandır. Olabilir.

Lara prosedürü uyguladı.

Ekranında Grand Cal (Wilshire, Beverly Hills Şubesi) sayfasını açtı. Bu sayfada müdürler ve bankanın, çalışan sayısı, gişe sayısı, eğer varsa güvenliğin arttırılması, çıkış noktaları gibi fiziksel özellikleri yer alırdı. Daha da önemlisi, sayfa, o bankaya özel sistem hatalarını saptayan programı çalıştırmasına olanak verirdi. Program yanlış alarmı tetikleyebilecek sistem sorunlarını kontrol ederdi.

Lara program sayfasını açtı ve DOĞRULA düğmesini tıkladı. Hata saptama programı, güç anormalliklerini, donanım arızalarını veya yazılım problemlerini denetlerken, bir yandan da alarmı otomatik olarak başlangıç konumuna getirdi. Eğer bir veznedar alarma yanlılıkla bastıysa, alarm yeniden ayarlanır, bu işlem de alarmı otomatik olarak iptal eder ve kapatırdı.

Program yaklaşık on saniye sürdü.

Ekranda teyit görüldüğünde Lara dikkatle baktı.

Grand Cal Beverly Hills şubesindeki iki veznedar, sessiz alarmlarını harekete geçirmişlerdi.

Lara vardiya şefini aramak için iskemlesinde döndü.

“Bir alarm verildi.”

Lara’nın vardiya şefi geldi ve doğrulamayı okudu.

“Polisi ara.”

Lara telefondaki bir düğmeye basarak, Beverly Hills Polis Merkezi’nin acil servis operatörünü aradı. Beverly Hills’e haber verdikten sonra, FBI’ı da arayacaktı. Telefon dört kere çalarken Lara sabırla bekledi.

“Beverly Hills acil servisler.”

“Burası New Guardian, operatör dört yüz kırk bir. Bölgenizdeki Wilshire Bulvarı’ndaki Grand California Bankası’nda 2-11 bildirildi.”

“Bekleyin.”

Lara, acil servis operatörünün, Lara’nın gerçek olup olmadığını, asılsız bir ihbarda bulunup bulunmadığını kontrol edeceğini biliyordu. Bu işlem bitene kadar araba gönderilmeyecekti ve Lara bankayla ilgili bütün gerekli bilgileri vermişti.

Saate baktı.

3:58:05

HOLMAN işlerin yolunda gittiğini düşündü. Hiç kimse deli gibi kapıya koşmamış ya da geçen defa olduğu gibi birileri kalp krizi geçirip yere düşmemişti. Veznedarlar sessizce çekmecelelerini boşalttılar. Müşteriler sıraları bozmamışlardı ve sanki Holman'ın kendilerine ne yapmalarını söylemesini bekler gibiydiler. Her şey göz önünde bulundurulduğunda onlar mükemmel birer kurbandı.

Holman, “Her şey düzelecek. Birkaç dakika içinde buradan çıkmış olacağım,” dedi.

Holman cebinden anahtar kesesini çıkardı ve müşteri hizmetleri masasının başında dikilen genç adamın yanına gitti. Keseyi ona attı.

“Adın ne?”

“Lütfen canımı yakmayın.”

“Canını yakmayacağım. Adın nedir?”

“David Furillo. Evliyim. İki yaşında bir oğlum var.”

“Tebrikler. David, bunlar kiralık kasaların anahtarları. Her zaman olduğu gibi, kasa numaraları anahtarların üzerinde yazılı. Ana anahtarını al ve bu kasalardan dördünü aç, hangi dört olduğunun önemi yok. Derhal git ve dediğimi yap.”

David bankonun arkasında bekleyen kadınlara baktı. Kadınlardan biri büyük bir ihtimalle David'in patronuydu. Holman kendisine bakması için David'in çenesine dokundu.

“Ona bakma, David. Söylediğimi yap.”

David ana anahtarlar için çekmecesini açtı ve koşarak kasa dairesine doğru gitti.

Holman lobide geri geri ön kapıya doğru yürüdü. Kapının kenarına sokuldu ve kendisini göstermemeye dikkat ederek, dışarıya baktı. Cecil hâlâ arabadaydı. Holman müşterilere döndü.

“Kimin cep telefonu var? Haydi, telefona ihtiyacım var. Önemli.”

Genç bir kadın kararsız bir tavırla çantasından telefonunu çıkartana kadar insanlar ne yapacaklarını bilemeyerek etraflarına bakındılar.

“Benimkini kullanabilirsiniz, sanırım.”

“Teşekkürler, tatlım. Herkes sakın olsun. Rahat olun.”

Holman telefonun kapağını açarken saati kontrol etti. İki buçuk dakikadır bankadaydı. Güvenlik sınırını aşmıştı.

Yine geri geri kapıya giderek Cecil’i kontrol etti ve ön kolunun içindeki numarayı okumak için kolunu kaldırdı.

Pollard’ı aradı.

LEDDS, Cecil'in Alison Whittle olan bağlantısının mahkûm olmasını gerektirmediği konusunda Pollard'ı uyarmıştı. Bu nedenle, Bayan Marchenko nun altılık gruplardan Cecil'in fotoğrafını seçip seçmeyeceğini görmek için plan yapıyorlardı. Leeds'in Random'ı aradığı anlarda, Pollard da ev telefonunu arayarak Holman'a ulaşmaya çalışmıştı. Holman telefona cevap veremeyince Perry Wilkes'i aradı. Wilkes Holman'ın oraya geldiğini, ancak çıktığını söyledi. Başka bir bilgi verememişti.

Alison Whitt'in kayıtlı muhbir formunda, Cecil'in onu ilk kez üç sene önce işe aldığı ve kullandığı yazılıydı. Cecil, bir zamanlar şarkıcıyken, sonradan ikinci sınıf bir film yıldızı olan birinin, Los Angeles bölgesinde faaliyet gösteren bir uyuşturucu çetesine maddî destek verdiğiinden kuşkulandığında soruşturma yaparken Whitt'in varlığından haberdar olmuştu. Fahişelik nedeniyle tutuklanmak yerine, Whitt şarkıcının bazı çete üyeleriyle bağlantıları hakkında bilgi vermeyi kabul etmişti. Cecil Whitt'in kayıt formunda, onun, davaya yardımı olacak doğru bilgileri sağlayacağını belirtmişti.

Telefonu çaldığında Pollard Leeds'in ofisinin dışındaki bölmede oturuyordu. Arayanın Holman veya Sanders olduğunu umarak numarayla kontrol etti ama, arayanı tanıımıyordu. Çağırırı telesekreterine yönlendirmeye karar vermişti ki nedense gönülsüzce bundan vazgeçti.

Holman, “Benim,” dedi.

“Tanrıya şükür! Neredesin?”

“Banka soyuyorum.”

“Bekle...”

Pollard Leeds’e seslendi.

“Holman arıyor! Holman telefonda...”

Pollard görüşmesine devam ederken, Leeds de masasından kalktı. Kapıya doğru yaklaşıp durdu ve Pollard konuşurken, telefonuna bir şeyler mırıldandı.

Pollard, “Beşinci adam Bili Cecil adında bir FBI ajanı. Cedi...” dedi.

Holman Pollard’ın sözünü kesti.

“Biliyorum. Şu anda bankanın dışındaki yeşil Ford Taurus ta.

Söz kesme sırası Pollard’a gelmişti.

“Dur, bekle bir dakika. Dalga geçtiğini sanmıştım.”

“Beverly Hills, Wilshire Bulvarı’ndaki Grand California Bankası ndayım. Marchenko parayı buradaki kiralık kasalara koymuş. Anahtarlar Cecil’deydi -Sign’da buldukları şey anahtarları...”

“Neden *banka soyuyorsun?*”

Leeds’in alnı kırıştı.

“Ne yapıyor?”

Delaney dinlemek için yaklaştığında, Pollard sessiz olması için ona işaret etti.

Holman, “Polisleri buraya getirmenin daha çabuk yolunu biliyor musun? Onu heyecanlandırdık, Katherine. Anahtarlar ondaydı ama, parayı almaktan korkmuştu. Üç buçuk dakikadır içerideyim. Polis yakında burada olur,” dedi.

Pollard telefonun mikrofonunu eliyle kapatarak, Leeds ve Delaney’ye baktı.

“Grand California, Wilshire, Beverly Hills. Bakın bakalım 2-11 bildirilmiş mi?”

Delaney FBI dispeçerini aramak için koşarak giderken, Pollard Holman'a döndü.

"Yaralı var mı?"

"Öyle bir şey olmadı. Olanları polislere anlatmanı istiyorum. Sanırım beni dinlemeyeceklerdir."

"Max, bu *berbat* bir fikir."

"Polislerin parayı, Cecil'in üstünde bulmalarını istiyorum. İçeri girmekten korktuğu için paraları ben ona götüreceğim..."

"Cecil şu anda nerede?"

"Dışarıda park etti. Parayı bekliyor."

"Yeşil Taurus mu?"

"Evet."

Pollard yine eliyle mikrofonu kapattı ve Leeds'le konuştu.

"Cecil bankanın önünde yeşil bir Ford Taurus'ta."

Delaney heyecanlı bir şekilde dönerken, Leeds de bilgiyi Random'a iletti.

"Beverly Hills iki on biri doğruladı. Ekipler yolda."

Pollard Holman'la konuşmaya devam etti.

"Holman, dinle. Cecil tehlikelidir. Şimdiye kadar altı kişiyi öldürdü..."

"Benim oğlumu öldürmek gibi bir hata yaptı."

"Bankada kal, tamam mı? Dışarı *çıkma*. Bu tehlikeli olur. Yalnızca Cecil'den bahsetmiyorum. Oraya gidecek olan polisler, senin iyi adam olduğunu bilmiyorlar. Bilmiyorlar..."

"*Sen* biliyorsun."

Holman kapattı.

O anda hat kesildi. Pollard içi dışına çıkarılıyormuşçasına bir baskı hissetti ama bunu bastırdı ve ayağa kalkmaya çalıştı.

"Ben bankaya gidiyorum."

"Bırak bu olayla Beverly Hills ilgilensin. Yeterince zamanın yok."

Pollard elinden geldiğince hızla koştu.

BILL CECIL ayağını sinirli bir tavırla yere vurarak bankayı gözetliyordu. Araba parktaydı, motor çalışıyordu, klima soğuk hava üflüyordu. Cecil içeride olanları düşünerek terliyordu.

Önce, Holman müşteri temsilcisiyle o saçma konuşmayı yapacaktı. Eğer herifin önünde müşteri varsa, Holman beklemek zorunda kalacaktı. Durum buysa, Cecil, Holman'ın kapıya gelip el falan sallayacak kadar zeki olmasını umuyordu ama, o ana kadar gelmemişti. Cecil bunu iyiye işaret olarak yorumladı, ancak, bu beklemesini kolaylaştırmıyordu.

Daha sonra müşteri temsilcisi Holman'ı bodruma götürecekti ve herif ağır hareket eden tembellerden biri olabilirdi.

İçeri girdiklerinde müşteri temsilcisi dört kasanın ana kilitlemini açarken, Holman da defterikebiri imzalayacaktı. Ufak kasalarda daima, sigorta poliçelerinin, vasiyetnamelerin ve diğer şeylerin konulduğu, içeri sokup çıkarmanız gereken çelik bir kutu bulunurdu ama, büyük kasalarda o kutu olmazdı. Büyük kasalar sadece büyük ve boş kasalardı. Holman kasaların sorun çıkmadan açılabilmesi için anahtarlarını kullanacak ama, temsilci dışarı çıkana kadar kasaları açmayacaktı.

Müşteri temsilcisinin çıkmasından sonra, para torbalarını alıp kasaları kapatacak, kilitleyecek, sonra da rahat adımlarla yürüyerek bankadan çıkacaktı. Belki müşteri temsilcisine hoş

bir şeyler söylemeliydi ama, bunu yaptıktan sonra o zaman sadece on saniyesi kalacaktı.

Cecil -bir diğer müşterinin işinin bitmesini beklemediği takdirde- bütün bu işlemlerin altı dakika süreceğini biliyordu. Holman dört, belki dört buçuk dakikadır bankadaydı. Endişelenmek için bir sebep yoktu.

Cecil Holman'ın on saniye içerisinde kapıdan gizlice bakması gerektiğini düşünerek, tabancasıyla direksiyonun alt tarafına vurdu.

HOLMAN telefonu kapadıktan sonra, polislerin kısa süre içinde gelecek olmalarından dolayı tedirgin olarak yine ön kapıdan dışarı baktı. Polisin olay yerine iki dakikada intikal etmesi hemen hemen imkânsızdı, ancak iki dakikadan sonraki her saniye, olay yerine gelmeleri için onlara daha fazla zaman verecekti. Holman tutuklandığı soygunun dışında, bu bankada, yaptığı tüm soygunlarda kaldığından iki dakika daha uzun kalmıştı. Tutuklandığı günü düşündü. Pollard'ın gelmesi neredeyse altı dakika sürmüştü ve gözetlemede oldukları için gitmeye hazır halde bekliyorlardı. Holman'm hâlâ birkaç saniyesi vardı.

Müşterilerin yanma döndü ve kızın telefonunu iade etti.

“Herkes iyi mi? Herkes hâlâ iyi mi?”

Metal çerçeveli gözlük takmış, kırklı yaşlarda bir adam, “Rehine miyiz?” diye sordu.

“Hiç kimse rehine değil. Soğukkanlılığınızı bozmayın. Bir dakika sonra sizi rahat bırakacağım.”

Holman bodruma seslendi.

“Hey, David! Orada nasıl gidiyoruz?”

Bodrumdan David'in sesi geldi.

“Açıldılar.”

“Millet, siz olduğunuz yerde kalın. Polisler gelmek üzere.”

Holman lobiyi geçerek bodruma indi. David dört büyük kasa yı açmış ve dört adet naylon spor çantayı kasalardan indirerek kasa dairesinin ortasına taşımıştı.

David, “Çantalarda ne var?” diye sordu.

“Birinin kâbusu. Sen burada kal, dostum. Burada güvende olursun.”

Holman çantaları teker teker kaldırarak askılarından omuzlarına astı. Yirmi beş kilodan ağır gibiydiler.

David, “Ya diğer anahtarlar?” dedi.

“Sende kalsın.”

Holman yalpalayarak bodrumdan çıktı ve anında müşterilerden ikisinin eksik olduğunu fark etti.

Ona telefonunu ödünç veren kız kapıyı gösterdi.

“Kaçtılar.”

Holman lanet olsun, diye düşündü.

CECIL Holman a on saniye daha tanımak için kendi kendine söylendi. Lanet olası parayı istiyordu ama, para uğruna ölmek veya yakalanmak istemiyordu ve Holman bankada daha uzun kaldıkça, iki olasılık da artıyordu. Cecil en sonunda neden bu kadar uzun sürdüğünü anlamak için bankaya girmeye karar verdi. Holman'ı yakaladıysa, ihtiyar kıcının elverdiği kadar hızla oradan kaçmak zorunda kalacaktı.

Bir adam ve kadın bankadan koşarak çıktıklarında Cecil kontağı kapattı. Kadın kapıdan geçerken sendeleyince adam az kalsın onun üzerine düşüyordu. Adam kadını kaldırdı ve koşarak uzaklaştı.

Cecil anında motoru çalıştırarak kaçmaya hazırlandı ama bankadan başka çıkan olmadı.

Banka sessizdi.

Cecil yine kontağı kapadı, tabancasını kılıfına koydu ve insanların neden kaçmak zorunda kaldıklarını merak etti. Başka kaçan olmadığı için ne olmuş olabilirdi? Cecil bankaya doğru yürümeye başladıysa da tereddüt etti ve arabaya binerek oradan toz olması gerektiğini düşündü.

Başını kaldırıp aşağı ve yukarı VVilshire'a baktı ama, polis arabalarının ışıklarını göremedi. Her şey yolunda gibi gözüküyordu. Tekrar bankaya baktığında, Holman'ın omzundan sarkan

koca kıçlı naylon çantalarla cam kapıda belirdiğini -orada durduğunu gördü. Cecil, acele et, ne bekliyorsun, diye düşünerek ona el salladı.

Holman bankadan çıkmadı. Çantalardan ikisini yere koydu ve gelip alması için Cecil'e işaret etti.

Cecil bundan hoşlanmadı. Sürekli olarak kaçan iki kişiyi düşünüyordu. Cep telefonunu çıkardı ve daha önce programlamış olduğu hızlı arama tuşlarından birine bastı. Holman tekrar el sallayınca Cecil parmağını kaldırarak, beklemesini söyledi.

“Beverly Hills Polis Merkezi.”

“FBI Özel Ajanı William Cecil. Kimlik numarası altı-altı-yedi-dört. Wilshire Grand California Bankası'nda şüpheli eylem. Lütfen bildirin.”

“O adreste iki-on-bir bildirildi. Ekipler yolda.”

Cecil göğsünün sıkıştığını hissetti. Bakışları dalgalandı. İsteddiği her şey yirmi metre uzaktaydı ama, artık gitmişti. On altı milyon dolar -gitmişti.

“Ah, iki-on-bir doğrulandı. Zanlı beyaz erkek, bir-doksan, yüz on beş kilo. Silahlı. Tekrar ediyorum, silahlı. Bankadaki müşteriler etkisiz hale getirildiler ve korkuyorlar.”

“FBI altı-altı-yedi-dört. Yaklaşmayın. Ekipler yolda. Bildirdiğiniz için teşekkürler.”

Cecil Holman'a baktı ve gözünün kenarında ışıklar gördü. Üç blok ileride, kırmızı ve mavi ışıklar Wilshire'a dönüyordu.

Cecil arabasına koştu.

HOLMAN içi_{nc}¹_e nahoş bir duyguyla, herifin on altı milyona bu kadar yaklaşmışken, telefonda vakit kaybetmesine şaşırarak Cecil i izledi. Gelip paraların bir kısmını alması için yeniden el salladı arria, Cecil hâlâ telefonla konuşuyordu. Holman işlerin yolunda gitmediği yolunda ürpertici bir hisse kapıldı ve Cecil o anda araba_{sına} doğru döndü. Göz açıp kapayınca kadar, so-kağın karşı tarafındaki cam binaların cephelerinde kırmızı ve mavi ışıklar yansımaya başladığında, Holman kaçmak zorunda olduğunu anlamıştı.

Para doi_u a_ğ_{ır} çant_alar omuzlarından birer kurşun sarkaç gibi sarkarak, kapıdan geçti. İki blok ileride, arabalar polis arabalarının geçebilmesi için kaldırımın kenarına yanaşıyorlardı. Polisler saniy_e¹_{er} içinde orada olacaktı.

Holman olabildiğince hızla Cecil'e doğru koşarken iki yayayı yere devirdi, Cecil Taurus'a ulaştı, kapıyı hızla açtı ve Holman onu arkasıncağ, -! y_akaladığında arabaya binmek üzereydi. Holman Cecil i arkaya doğru çekti ve ikisi birlikte yere düştüler.

Cecil arab_{asına} binmeye çabalarken, "Ne halt ediyorsun, dostum? Git buradan," dedi.

Holman C_{ec}j_i'j_n bacağını tutarak kendisini ona doğru çekti ve herife y_Umruğu bastı

Cecil, Bu-_ak beni, kahrolası. Bırak!"

Holman normalde daha çok korkmuş olmalıydı. Cecil'in otuz yıllık eğitime ve deneyime sahip, zalim bir FBI ajanı olduğunu düşünmesi gerekirdi. Ama Holman'ın o anda görebildiği tek şey, Richie'nin kırmızı yüzüyle ağlayarak, ona ahmak diye bağıarak arabasının yanında koştuğu; tek bildiği şey, fotoğraf-taki sekiz yaşındaki dişi düşmüş çocuğun giderek solacağı; tek hissettiği şey, bu herifin bunun bedelini ödemesi gerektiğini düşündüren yakıcı öfkeydi.

Holman tabancayı görmedi. Cecil sürünerek arabasına doğru giderken, Holman onun sırtına vurduğunda çekmiş olmalıydı. Holman hâlâ onu yumruklar, yere yapıştırmaya çalışırken, Cecil yuvarlandı. Üç kere patlayıcı bir ışık çıktı ve Wils-hire Bulvarı'nda gök gürlemesi gibi bir ses yankılandı.

Holman'ın dünyası durdu. Yalnızca çarpan kalbinin sesini duydu.

Acıyı bekleyerek Cecil'e baktı. Cecil ağzı bir balığınki gibi oynayarak Holman'a baktı. Arkalarında polis arabaları durdu ve megafonla Holman'ın duymadığı bazı sözcükler söylendi.

Cecil, "Aşagılık orospu çocuğu," dedi.

Holman aşağıya doğru baktı. Para çantaları göğsünün önünde sıkışıp kalmış ve paraların üç kurşunu yuttuğu yer yanmıştı.

Cecil tabancayı Holman'ın göğsüne dayadı, ama bu defa ateş etmedi. Tabancayı Holman'ın kollarına bıraktı, yuvarlandı ve FBI kimliğini başının üzerinde tutarak dizlerinin üzerinde durdu ve bağırdı..."

"FBI! FBI ajanı!"

Cecil tekrar yuvarlandı, kollarını kaldırarak Holman'ı gösterdi ve bağırdı.

"Silah! Silahı var! Vuruldum!"

Holman önce tabancaya, sonra da polis arabalarına baktı. Üniformalı dört polis, arabalarının arkasında çömelmişlerdi. Richie'nin yaşlarında genç adamlardı. Nişan almışlardı.

Yüksek ses bu defa yaklaşan sirenlerin arkasından yine Wilshire kanyonunda yankılandı.

“Silahı bırak! Silahı bırak ama, ani hareketler yapma!”

Silah Holman’ın elinde değildi. Hemen burnunun altındaki para çantalarının üzerindeydi. Holman hareket etmedi. Kıpırdayamayacak kadar korkmuştu.

İnsanlar bankadan dışarı çıkmışlardı. Memurlara bağıarak Holman’ı gösterdiler.

“Oydu! Oydu!”

Cecil sendeleyerek ayağa kalktı ve kimliğini gösterirken homurdandı.

“Elini görüyorum! Görüyorum, kahretsin! *Silaha uzanıyor!*”

Holman genç adamların silahlarının ardında kıpırdandıklarını gördü. Gözlerini kapattı -hiç kımıldamadı ve...

...hiçbir şey olmadı.

Holman başını kaldırıp baktı; şimdi dört genç polis silahlarını havaya kaldırmışlar, diğer polisler de onların etrafını almışlardı. Beverly Hills Polis Merkezi’nden gelen tüfekli ve çifteli taktik timi Cecil’e doğru koşular ve yere yatması için bağırdılar. Onu yakaladılar, yüzükoyun yere yatırdılar ve aralarından ikisi Holman’ın yanına koştu.

Holman hâlâ hareket etmiyordu.

Taktik timindeki polislerden biri silahını havaya kaldırarak arkada kaldı ve hazır bekledi; diğerleri Holman’ın yanına gittiler.

Holman, “Ben iyi adamım,” dedi.

“Sakin kıpırdama.”

En yakındaki polis Cecil’in tabancasını aldı, ama Holman’a ne vurdu ne de onu yüzükoyun yere yatırdı. Silahı alınca rahatlamış gibiydi.

Polis, “Sen Holman mısın?” dedi.

“O benim oğlumu öldürdü.”

“Bana da öyle söylediler, dostum. Onu yakaladın.”

İkinci polis ilkinin katıldı.

“Tanıklar ateş edildiğini söylediler. Vuruldu mu?”

“Sanmıyorum.”

“Kalkma. Doktor getireceğiz.”

Pollard ve Leeds sayıları giderek artan polisleri ittiler. Holman Pollard’ı görünce ayağa kalkmaya çalıştı ama, Pollard kalkmaması için işaret edince vazgeçti. Holman şansını daha fazla zorlayamayacak kadar ileri gittiğinin farkındaydı.

Leeds Bill Cecil’e doğru yürürken Pollard da koşmaya başlayarak doğruca Holman’a gitti. Holman’ın onu ilk kez gördüğünde olduğu gibi şimdi de FBI’ın mavi rüzgârlığını giymişti. Pollard Holman’ın yanına geldiğinde nefes nefese ona baktı, gülümsedi ve elini uzattı.

“Buradayım. Güvendesin.”

Holman para çantalarını itti, Pollard’ın elini tuttu ve kendisini kaldırmasına izin verdi. Holman hâlâ kolları bacakları açık halde yerde yatan Cecil’e baktı. Polislerin kelepçe takmak için Cecil’in ellerini arkasına kıvrımlarını seyretti. Şaşkınlıktan yüzü mosmor kesilmiş olan Leeds’in Cecil’in bacağına tekme attığını ve Beverly Hills Polis Merkezi’ne mensup polislerin onu uzaklaştırdıklarını gördü. Holman Pollard’a döndü. Orada olan bitenlerin nedenlerini, onu bu hatayı yapmaya sürükleyen her şeyi ona anlatmak istiyordu ama ağzı kurumuştı ve gözlerini zorlukla kırabiliyordu.

Pollard Holman’ın elini sımsıkı tutuyordu.

“Tamam.”

Holman başını salladı ve para çantalarını tekmeledi. Tamam değildi ve asla olmayacaktı.

“Marchenko’nun parası. Richie’nin istediği de buydu.”

Pollard yüzüne dokunarak Holman’ı döndürdü.

“Hayır. Oh, hayır, Max, öyle değil.”

Pollard Holman’ın yüzünü ellerinin arasına aldı.

“Richie bizim düşündüğümüz şeyi yapmıyormuş. Dinle...”

Pollard oğlunun nasıl öldüğünü, daha da önemlisi nasıl yaşadığını Holman’a anlattı. Holman duygularını bastıramayarak Wilshire Bulvarı’nda gözyaşlarına boğuldu. Pollard güven veren kollarıyla ona sımsıkı sarıldı ve ağlamasına izin verdi.

BOLUM
BES

32 GUN SONRA

HOLMAN aşağı indiğinde Perry masasındaydı. Perry genellikle saat yedide paydos eder ve *Jeopardy* yi seyretmek üzere odasına kapanırdı. Ama oradaydı. Holman Perry'nin kendisini beklediğini anladı.

Perry burnunu kırıştırdı.

“Tanım, genelev gibi kokuyorsun. Ne bok sürdün, parfüm mü?”

“Hiçbir şey sürmedim.”

“Çüküm eskisi kadar iyi çalışmıyor olabilir ama, burnumda bir sorun yok. Lanet olsun, kadın gibi kokuyorsun.”

Holman Perry'nin kendisiyle dalga geçmekten vazgeçmeyeceğini bildiği için itiraf etmeye karar verdi.

“Yeni bir şampuan aldım. Güya tropikal bahçe gibi kokacaktı.”

Perry arkasına yaslanıp kahkahayı bastı.

“Sanırım kokuyor. Hımm, hangi çiçek olacaktı bu -hercai menekşe mi?”

Perry gülmekten ölüyordu.

Holman Pollard'ın arabasını görmeyi umarak ön kapıya baktı ama, kaldırım boştu.

Perry hâlâ eğleniyordu. “Ne kadar çekici olduğuna bir bak. Vay, vay -sanırım randevumuz var.”

“Randevu değil. Sadece arkadaşız.”

“Şu kadınla mı?”

“Ona ‘şu kadın’ demeyi kes. Seni kış üstü oturturum.”

“Şey, bana oldukça hoş göründü. Ben senin yerinde olsaydım herkese bunun bir randevu olduğunu söyledim.”

“Tamam, sen ben değilsin, onun için kapa çeneni. Yoksa Chee’yi ve çocukları gönderip güzel arabayı bozdururum.”

Perry gülmeyi kesti ve kaşlarını çatı. Chee’yle ilgili gerçekler ortaya çıkınca, çocuklar söz verdikleri gibi Perry’nin hurdasını adam etmişlerdi. Perry eski günlerden kalma o klasikle dolasmaktan büyük gurur duyuyordu. Range Rover kullanan bir adam araba için Perry’ye beş bin dolar teklif etmişti.

Perry tekrar masasının üzerinden öne eğildi.

“Sana bir soru sormak istiyorum. Şu anda ciddiym.”

“Sen *Jeopardy* yi kaçırmıyor musun?”

“Şimdi dur bakalım -sence bu kadınla bir geleceğin olabilir mi?”

Holman yine kapıya gitti ama Pollard henüz gelmemişti. Babasının saatine baktı. Saati sonunda tamir ettirmişti ve saat oldukça düzgün çalışıyordu. Pollard gecikiyordu.

“Perry, bak. Günümüzle bile başa çıkmakta epeyce zorlanıyorum. Katherine bir FBI ajanı. İki küçük çocuğu var. Benim gibi bir adamla hiçbir şey yapmak istemez.”

Cecil olayından sonra, Banka Timi’nde ondan boşalan pozisyon için Leeds Pollard’a teklifte bulunmuştu. Çok rağbet edilen böyle pozisyon için, eski bir ajanın göreve dönmesine izin vermek oldukça sıra dışı bir durumdu, ama Leeds bunu gerçekleştirecek kadar nüfuzluydu. Pollard’ın geçmiş hizmetleri kıdemine ve ilerideki emekliliğine sayılacaktı. Holman bunun iyi bir öneri olduğunu düşünmüş ve kabul etmesi için onu teşvik etmişti.

Perry, “Tanrım, şu yeni homo şampuanın seni aptallaştırmış olmalı. Kadın seninle bir şey yapmak istemeseydi buraya gelmezdi,” dedi.

Holman kaldırımında beklemeye karar verdi. Dışarı çıktı ama, yirmi saniye sonra Perry kapıda göründü. Holman ellerini kaldırdı.

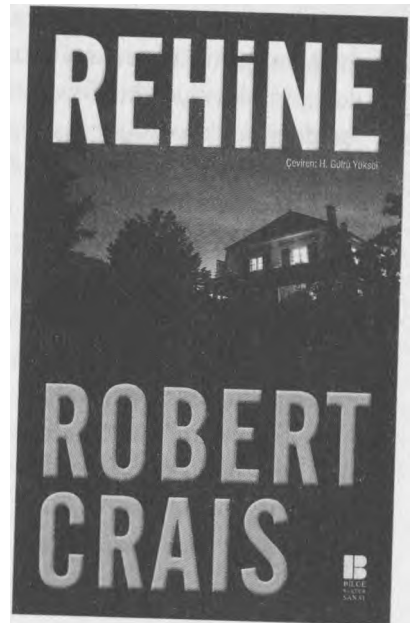
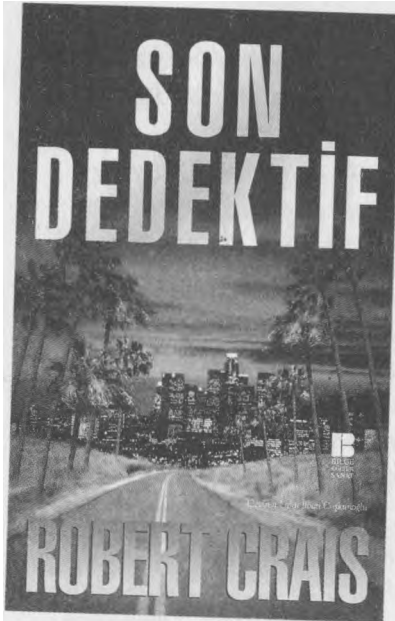
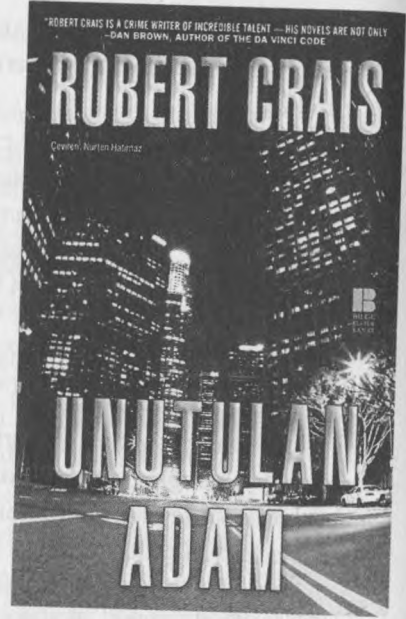
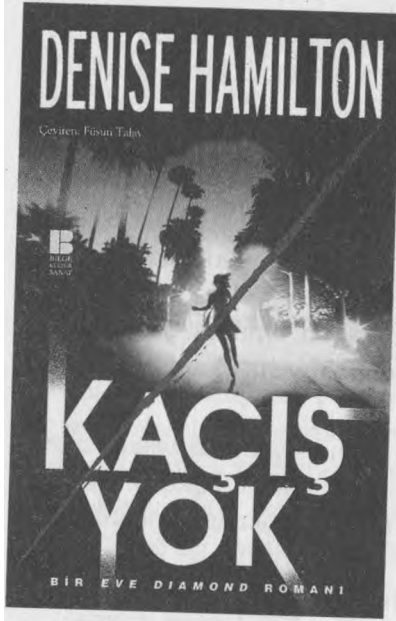
“Lütfen, sana yalvarırım -kes.”

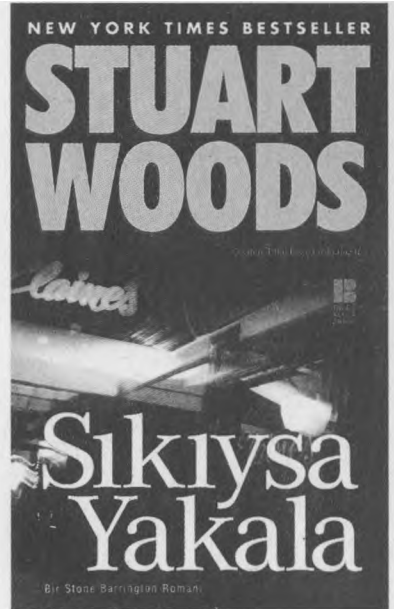
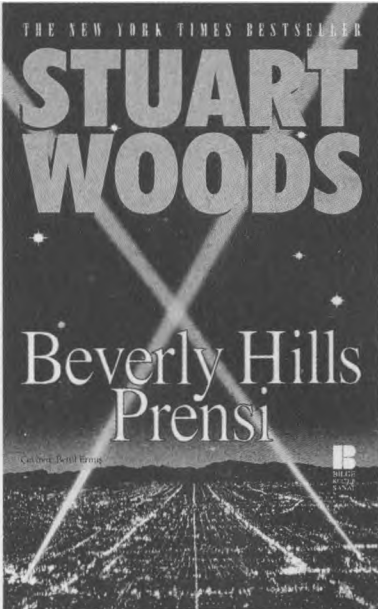
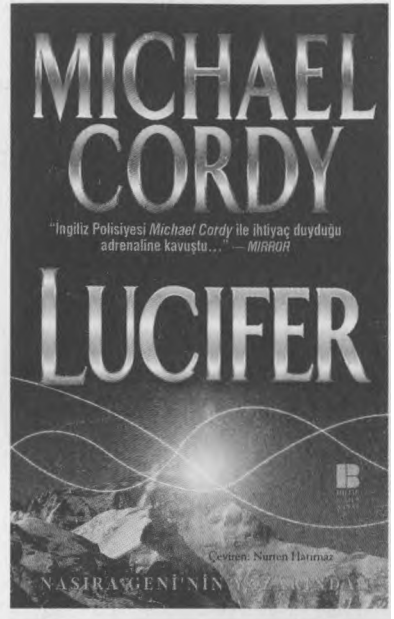
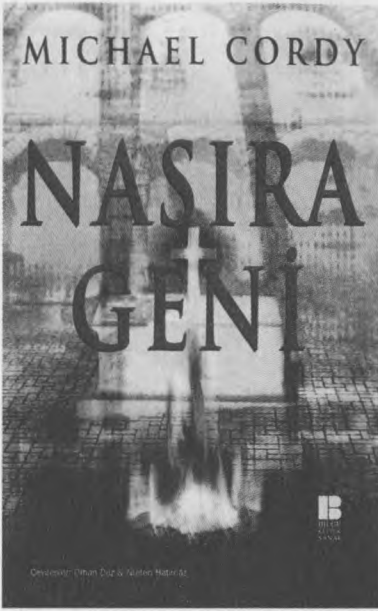
“Sadece sana bir şey söylemek istiyorum. Benimle ilgili bildiğin tek şey, benim bu boktan moteldeki huysuz bir ihtiyar olduğum. Tamam, hep böyle değildim. Ben de bir zamanlar gençtim ve hayatta karşıma çıkan fırsatlar ve şanslar olmuştu. Seçimlerim beni buraya sürükledi. Yeniden seçim yapmam gerekirse, kesinlikle farklı seçimler yapacağımdan eminim. Bunu düşün.”

Perry boş motele döndü.

Holman düşünceli gözlerle Perry’nin arkasından bakarken, korna çalındığını duydu. Başını kaldırıp sokağa baktı. Pollard bir blok ötedeydi ve Holman’ı görmüştü. Holman elini kaldırdı, Pollard’ın gülümsediğini gördü.

Holman Perry’nin söylediklerini düşünüyordu, ama Perry anlamıyordu -Holman korkuyordu. Katherine Pollard iyi bir adamı hak ediyordu. Holman hayatında olmadığı kadar dürüst bir insan olmak için çok çaba sarf ediyordu, ancak, önünde hâlâ kat etmesi gereken uzun bir yol vardı. Katherine Pollard’ı kazanmak istiyordu. Onu hak etmek istiyordu. Ve -bir gün başaracağını biliyordu.

r

U MHM «1 **tali** KİM İİR UMRE MAL H U ; ...

“...Profesyonel banka soyguncuları soygunlarını gerçekleştirip kaçmak için iki dakikadan daha az bir zamanları olduğunu bilirlerdi... iki dakikadan sonraki her saniye soyguncunun yakalanma olasılığını artırır. Bir profesyonel iki dakikası dolduğunda parayı almış olsa da olmasa da bankayı terk ederdi...”

Eski bir banka soyguncusu olan Max Holman'ın hapiste geçirdiği on bir yılın ardından tek istediği geride bıraktığı eşinden ve oğlundan af dileyip kaybettikleri zamanı telafi etmeye çalışmaktır. Ne var ki hayatında yepyeni bir sayfa açma hayalleri özgürlüğüne kavuştuğu gün aldığı bir haberle son bulur: LAPD'de polis memuru olan oğlu üç polisle birlikte Molman'ın tahliyesinden bir gün önce öldürülmüştür. Oğlunun adının şaibeli bir olaya karıştığını öğrenen Holman geç de olsa babalık sorumluluğunu yerine getirmeye, katili bulup oğlunun adını temize çıkarmaya ahdedir. Çünkü oğlu kötü. değildir. O babası gibi biri değildir...

Aralarında seksenli yılların ünlü polisiye dizilerinden Qniney, Baretta ve Miami Vice'in da bulunduğu pek çok televizyon dizisinin senaristliğini de yapmış olan Cnus'in yazdığı polisiye gerilim romanlarının hepsi de *bestseller listelerinin* üst sıralarında yer almış ve çeşitli ödüllere layık görülmüştür. Yazar ailesi, kedileri ve binlerce kitabıyla Santa Monica dağlarında yaşamaktadır.

! *“Crais, gerilim ve polisiyeyi harmanlayıp ortaya nefes kesici bir kitap çıkartmış. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorsunuz bile...”*
—Publishers Weekly

